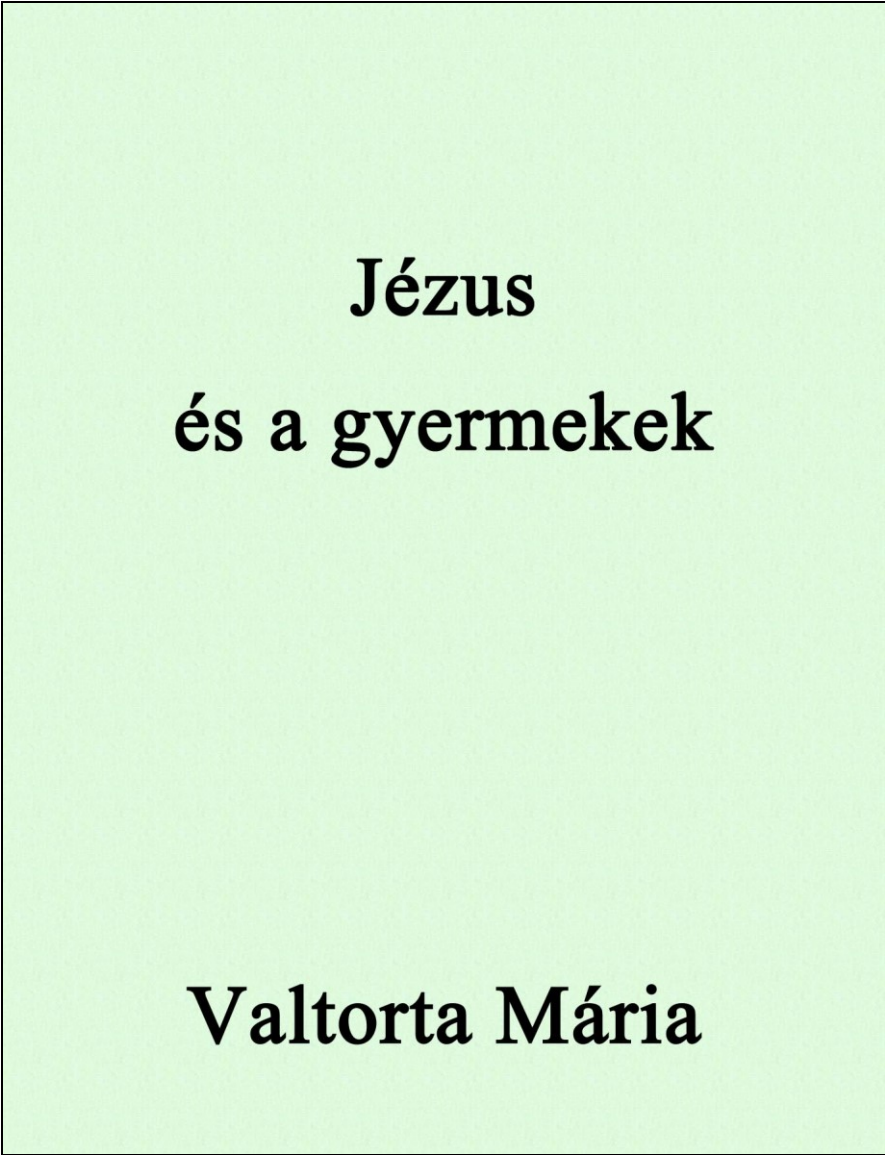

Valtorta Mária **Jézus és a gyermekek**

Mű a Pázmány Péter Elektronikus Könyvtár (PPEK)
– a magyarnyelvű keresztény irodalom tárháza – állományában.

Bővebb felvilágosításért és a könyvtárral kapcsolatos legfrissebb hírekért
látogassa meg a <http://www.ppek.hu> internetes címet.

Jézus **és a gyermekek**

Valtorta Mária

Impresszum

Valtorta Mária
Jézus és a gyermekek

A könyv elektronikus változata

Ez a publikáció hat füzet elektronikus változata. A füzetek: 1. Fausztina; 2. Józsi; 3. Matyi és Marika; 4. Aranka; 5. Benjámín; 6. Marci. A füzetek a Vallás és Élet Kiadó gondozásában jelentek meg, kéziratként. Az elektronikus változat a Jézus Társasága magyarországi tartományfőnökének az engedélyével készült. Az elektronikus könyvet lelkipásztori célokra a Pázmány Péter Elektronikus Könyvtár szabályai szerint lehet használni. Minden más szerzői jog a Jézus Társasága Magyarországi Tartományáé.

Tartalomjegyzék

Impresszum	2
Tartalomjegyzék	3
Valtorta Mária élete, írásai.....	6
Élete	6
Írásai.....	9
A fordítások listája – rövidítések	11
Fausztina	13
Jézus és a gyermekek	13
A nyilvános működés első évében	14
A háború Isten büntetése.....	14
Szeretet, szívtisztaság, hit	16
Jézus, te szereted ezeket!	18
Jöjjetek Jézushoz!	19
Az ártatlanság sosincs terhemre!	22
Meggyógyítom mamádat!	24
Csókoljátok meg egymást!.....	25
Végy fel engem!.....	26
Ne sírj, asszony!.....	27
Menjünk prédikálni!.....	30
Ne félj! Fiam szeret téged!.....	32
A nyilvános működés második évében.....	33
A jó gyermekek angyalok	33
Boldogan fut mamájához	44
Élj, és légy jó!	45
Ők szeretnek engem!.....	46
Józsi.....	47
Az Irgalmasság vagyok!	47
Mondd velem az imát!	50
Leányod meggyógyult!	51
Zakariás, légy jó!	52
Szeresd mindig az igazságot!	54
Anyám haldoklik!	58
Minden erő alá van vetve nekem!	61
Leányom, te megérdemelted.....	64
Ne sírj! Menj nyugodtan!.....	66
Engem is simogass meg!.....	73
A nyilvános működés harmadik évében	74
Isten nem hagy el!	74
Fiad meggyógyult!	77
Asszony, nagy a te hited!	79
Mama, hallok!	80
Ne vigyétek bűnbe őket!	81
A te arcod tiszta	82
Matyi és Marika	83
Mamátok vezetett titeket hozzám!	83
Jézus „eltéved”	93

Földi angyalok	95
Add nekem kicsinyedet!	96
Nekem is egy csókot!	98
Könyörülj rajtam és gyermekemen!	99
Többé nem érzek fájdalmat!	102
Ha látnék, dolgoznék!	103
Bár az egész világ így tenne!	109
Áldd meg gyermekeinket!	111
Az Ártatlan beszél az ártatlanokkal	112
Én vagyok az Élet	113
Jó volt a te vágyad	114
Aranka	115
Ne félj, leányom!	115
Mindig jó leszel, ha meggyógyulsz?	124
Miért sírsz, Alfeus?	126
Az asszony legyen anya!	131
Én szeretlek téged!	134
Szemed világa nyílják meg!	139
Benjámin	141
A fiam vak, Mester!	141
Fuss, hívd el Őt!	143
Béke veled, kis Márk!	145
A rablóktól jövök	147
Ne féljete! A mama megmenekült!	158
Térj vissza, Jézus!	160
A mi kisfiúnk többé nem torz!	161
A gyermek boldog!	162
Aki hívott, jöjjön hozzám!	168
A gyermekek hozzá sietnek	169
Légy jó és bölcs!	170
Szeretnék meghalni... ..	172
Dicsőség Dávid Fiának!	178
Marci	179
Marciam	179
Gyermek, velem jönnél?	180
Légy őszinte, mint egy angyal!	182
„Nekem is van egy anyám”	184
Az új név	188
Marciam nagykorúvá lesz	190
Lehet látni az angyalt?	195
Egy tanítványnak sose szabad félnie!	196
Megtanítalak imádkozni, és jó leszel!	199
Gyere marciam, a mester hív!	201
Tehát te valóban pap akarsz lenni?	202
„Jöjj, tevéket nézni!”	203
Napok óta figyellek téged!	206
Te vagy a gyermek-tanítványok feje	209
„Marciam fogadalmat tett...”	211
Olyanok, mint Ábrahám Izsákkal	216
Menj békében, igaz lélek!	221

„Már túl sokat szenvedett!”	226
„Engedj meghalni veled!”	231
Vigasztald meg őt, Uram!	234
Tartalomjegyzék tárgycsoportok szerint.....	237
A történetekben szereplő gyermekek.....	239

Valtorta Mária élete, írásai

Élete

Valtorta Mária, ez a kivételes, rendkívüli adottságokkal megáldott egyéniség, meglevenedik előttünk *Önéletrajzában*, amelyet 1943-ban fejezett be, mielőtt látomásai megkezdődtek volna. A további időszak eseményeit más írásos adatok és személyes tanúbizonyságok segítségével állította össze a szerző.

Mária 1897. március 14-én született Casertában, ahol lombardiai származású szülei akkor éltek. Apja, József (1862–1935) alhadnagy a Cavallereggi Guide 19. regimentjében. A géppuskás osztag vezetője szelíd, szeretetreméltó egyéniség. Anyja, Fioravanzi Izisz (1861–1943) viszont kemény, szigorú természetű asszony. A francia nyelv tanárnője.

Születésekor Mária életveszélyben volt. Utána pedig egy szenvedélyes, szerencsétlen természetű dajkára bízta. Egyetlen gyermek maradt. Anyja előzőleg elvesztett egy fiúgyermeket, néhány órával születése után, pedig nagyon vágyódott egy fiúra.

Alig volt 18 hónapos, amikor családja a romagnai Faenzába költözött, majd pedig 1901-ben Milánóba.

A lombard fővárosban, négy és fél éves korától az Orsolyiták óvodájába járt. Itt találkozott először Istennel, és ébredt fel benne „a vágy, hogy azáltal vigasztalja meg Jézust, hogy hasonlóvá válik hozzá a szenvedésben, amit önként, szeretetből szenved el.”

Hétéves korában, 1904-ben a Marcella nővérek intézetébe iratták be. Itt kezdte el elemi iskolai tanulmányait. Azonnal kitűnt értelmességével, és osztályelső lett. 1905-ben részesítette őt a bérálás szentségében Andrea Ferrari bíboros, akit ma már „Isten Szolgája”-ként tisztelnek, mert elkezdtek boldoggáavatását.

1907 szeptemberében a Valtorta család Vogherába ment lakni, mert oda helyezték az apazredét. Mária itt a városi iskolába került, és hetente egyszer franciát is tanult a Franciaországból elűzött nővérektől. 1908-ben járult első áldozáshoz, amin nagy szomorúságára apja nem vehetett részt, mert anyja fölöslegesnek ítélte jelenlétét.

Az anya zsarnoksága és az apa engedékenysége következtében Mária 1909 márciusában kollégiumba került.

Mária pompásan érezte magát az Irgalmas Nővérek kollégiumában, ahol öt iskolaévet végzett el négy naptári év alatt, 1913 februárjáig.

Nagylelkűség, határozottság, kitartás és hűség jellemezték. Szerette a tanulást, a rendet és az engedelmisséget. Ezért mintaképként emlegették.

Az anya azonban ismét beleavatkozott leányának életébe, és Technikumba iratta be, holott neki semmi érzéke se volt a matematikához. Nem is kerülhette el az „ünnepélyes bukást:” A klasszikus tananyagban azonban jónak bizonyult, és leérettségizett.

A kollégiumban buzgón vett részt az utolsó lelki gyakorlaton, „mert tartós gyümölcsöt akart belőle meríteni, hogy programja legyen egész világi életére”. Az Úr tudára adta Máriának, „milyennek kell lennie életének Istenben, Istennel való kapcsolatában, hogy megfeleljen Isten akaratának.”

1913 tavaszán a Valtorta család Firenzébe költözött, mert az apa, egészségi okokból, nyugalomba vonult. Mária gyakran fölkereste apjával a város szép helyeit. Odahaza, saját elhatározásából, folytatta az előbbi, kollégiumi életet. Anyja azonban igyekezett gátolni őt ebben, vallásellenes oktatásaival.

Firenzében Mária megismerkedett egy szép, gazdag és művelt fiatalemberrel: Robertóval. Szerették is egymást, néma, türelmes, tisztelő szeretettel. A könyörtelen anya azonban már csírájában elfojtotta ezt a gyöngéd érzelmet.

Hasonló sorsra jutott kilenc évvel később egy katonatisztnak készülő ifjúhoz, Máriaóhoz fűződő kapcsolata is.

1916 tavaszán, „az elkeseredés és sóvárgás szörnyű időszakában”, az Úr egy álommal vonzotta magához. Ez az álom elevenen megmaradt Mária emlékezetében. Álmában, amely világosan előrevetítette írói tevékenységének evangéliumi témáját, Jézus sietett Mária segítségére. Úgy ébred fel, mint akit „valamilyen, nem földi eredetű fény világított meg.”

A világtól való elvonulás ideje azonban még távol volt. 1917-ben Valtorta Mária az irgalmasszívű ápolónők sorába lépett, és tizennyolc hónapon át működött ápolónőként a firenzei katonai kórházban. Azt kérte, hogy közkatonákat ápolhasson és ne tiszteket, mert azért ment, „hogy a szenvedőket szolgálja, nem pedig, hogy kacérkodjon vagy férjet találjon.” A felebaráti szeretet gyakorlása közben úgy érezte, hogy mindinkább közeledik Istenhez.

Egy váratlan esemény jelezte fokozatos föláldozásának kezdetét. 1920. március 17-én anyja társaságában ment az utcán, amikor egy hitvány gyerek, egy ágyból kitört vasrúddal teljes erőből hátbavágta. Mária három hónapig nyomta az ágyat. Ez mintegy ízelítő volt későbbi betegségéből.

Ugyanennek az évnek októberében, szüleivel Reggio Calabriába utazott, vendégségbe, Belfanti nevű unokatestvéreihez, akik hatalmas szállodák tulajdonosai voltak.

Lelke ismét erőre kapott az ottani táj csodálatos természetvilágában. Egészséges tanulási kedve is kielégült unokatestvére, Klotild, „gyönyörű könyvgyűjteményében”. Klotild „igen művelt nő volt”, és ki tudta válogatni a stílus és cselekmény szempontjából legkiválóbb könyveket.

Az Úr, ez alkalommal, egy könyvet használt fel, hogy ismét hatalmas lökést adjon neki. Fogazzaro Antal: *A Szent* című könyve kitörölhetetlen jegyet nyomott szívébe; méghozzá jó jegyet.

Itt Mária ismét tapasztalta a már előbb is jelentkezett furcsa érzést, „mintha ujjjaiból hosszú, igen hosszú szálak indulnának ki, amelyek kinyúlnak a végtelen térbe, és ott összekapcsolódnak a többi hozzá hasonló szálakkal”, amelyek más személyektől indultak ki, mintegy óhajtva az összefonódást.

Reggióban ezenkívül újból kivirágzott Szent Ferenc iránti rajongása, ami lelkeségének állandó jellemvonása lesz.

De ugyanitt omlott össze Máriaóval való jegyessége, anyja mesterkedései következtében. 1922. augusztus 2-án visszautazott Firenzébe, és még két évig maradt ott, összetörten „keserű emlékei” miatt.

A család 1924 szeptemberében végleg Viareggióba költözött, a később megvett kis házba. Mária Viareggióban is folytatta visszavonult életét. Néha kisétált a tengerhez és a fenyvesbe, vagy a bevásárlások ürügyével ment el hazulról. Ezek a bevásárlások lehetővé tették rövid látogatásait a szentségi Jézusnál anélkül, hogy magára vonta volna miattuk anyja villámait.

A Gyermekek Jézusról nevezett Szent Teréz példáján felbuzdulva, akinek *Egy lélek története* című könyvét egyhuzamban olvasta végig, 1925. január 28-án áldozatul kínálta fel magát az irgalmas Szeretetnek, s ezt a felajánlást ezentúl mindennap megújította.

E pillanattól kezdve Jézus iránti szeretete mérhetetlenül megnőtt, úgyannyira, hogy saját szavaiban és tetteiben Jézus jelenlétét érezte. Fűtötte a vágy, hogy Istenének szolgáljon. Ezért szeretett volna belépni Szent Pál Társaságába, de meg kellett elégednie „egy alázatos, elrejtett, egyedül Isten által ismert apostolkodással, amelynek lendítői inkább a szenvedés, mint a cselekvés voltak.”

Azonban, 1929 decemberétől kezdve, amikor belépett a Katolikus Akcióba, mint a leányok kulturális küldöttje, nyilvánosan is a lelkek javának szentelhette magát. Munkáját odaadóan végezte, és az általa tartott előadások egyre több hallgatót vonzottak a nem-hívők közül is.

Közben az a nagy elhatározás érlelődött meg benne, hogy áldozatul ajánlja fel magát az isteni Igazságosságnak is, és erre „egy még tisztább, még önmehtagadóbb étellel készült fel”. Már jóval előbb szüzességi, szegénységi és engedelmisségi fogadalmat tett. Az új felajánlás 1931. július 1-én történt. E naptól kezdve egyre kevésbé kímélték a testi és a lelki szenvedések.

1933. január 4-e volt az utolsó nap, amelyen Mária, végtelen erőlködéssel, utoljára ki tudott menni a házból. 1934. április 1-től kezdve pedig többé nem kelt föl az ágyból. Ekkor vette kezdetét „erős szeretet-elragadtatásban” hosszú, tevékeny betegsége.

Eszköz lett Isten kezében. Küldetése ez volt: „Szenvedni, engesztelni és szeretni”.

Ebben az időszakban, pontosan 1935. május 24-én lépett a Valtorta ház szolgálatába Diciotti (ejtsd: dicsotti) Márta, aki hűséges társnője lett Máriának, „hallgatója” írásainak, szerető gondozója és segítője haláláig, halála után pedig emlékei őrzője. (Azóta már ő is meghalt.)

A vigasztaló tény, hogy barátságos személy került melléje, mély fájdalom követte: egy hónap múlva, június 30-án meghalt az apja.

Az apa „mindig türelemmel, szelíden és szeretettel végezte kötelességét, megbocsátotta a sérelmeket, jóval viszonzta a rosszat, leküzdötte irtózatát az iránt, aki őt félreismerte és minden percben megsebesítette.” (Célzás feleségére.)

Mária élet-halál közé került fájdalma miatt, hogy nem lehetett apja mellett, annak utolsó pillanataiban, sőt még halottként sem láthatta őt.

Az anya a „későn ébredt szeretet ostoba megnyilvánulásai” után még kegyetlenebbé és zsarnokibbá lett, mint előbb. „Az, hogy teljesen önmaga urává vált, megzavarta az esztét.” Mária pedig, betegágyán, tovább szenvedett és szeretett. Egyre jobban átadta magát Isten akaratának. Vigasztalta a bánkódókat, helyes irányba terelte a lelkileg tévelygőket, elfogadta a bekövetkező időkre vonatkozó fájdalmas figyelmeztetéseket, és mindenben kimutatta jellemének férfias erejét, és Istenre irányult elméjének éles felfogását.

1942 táján Valtorta Máriát meglátogatta Romualdo M. Migliorini (ejtsd: miljorini) atya, a Szerviták rendjéből. Lelki-vezetője lett és négy éven át az is maradt.

Migliorini atya kérésére, 1943-ban, Mária beleegyezett önéletrajzának megírásába, azzal a kikötéssel, hogy lelke teljes föltárásával elmondhat minden jót és minden rosszat.

Alighogy befejezte önéletrajzát, megkezdődtek látomásai, és ezzel kapcsolatos írói tevékenysége. Néhány év leforgása alatt, egyhuzamban tizenötezer füzet-oldalt írt tele, amit csak most kezdenek egyetemesen elismerni, mint tudományos és irodalmi alkotást. Mindezt az események és személyek által okozott kimondhatatlan testi-lelki szenvedések között vetette papírra, minden tekintetben kedvezőtlen körülmények között.

A felajánlások sora még nem ért véget. 1949. április 18-án Mária felajánlotta Istennek azt az áldozatot, hogy nem éri meg műve jóváhagyását, és ezt megtoldotta még értelme értékes odaajándékozásával is.

Az Úr elfogadta felajánlását. Amikor ugyanis Mária látta a mű elgáncsolását, fokozatosan magába zárkózott, 1956-tól pedig lelkileg elszigetelődött környezetétől.

Amikor teljesen munkaképtelenné vált, akkor is megőrizte tiszta, derűs külsejét. Nyugodtan ült ágyában, mint egy nagy gyermek, akinek arra is szüksége van, hogy megetessék, de sohasem kért semmit sem.

A házban Diciotti Mártán kívül más nem lakott, mert 1943-ban Mária anyja is meghalt. Máriának kevés látogatója akadt, baráti köre is megritkult. Mária csendben hunyt el, 1961. október 12-én, fél tizenegykor, életének 65., betegségének 28. évében.

1944-ből származó egyik írásában olvassuk, hogy az Úr azt mondta neki: „Milyen boldog leszel, amikor majd észreveszed, hogy az én világomban vagy, és hogy úgy érkezted ide a szegény világból, hogy észre sem vetted. Egy látomásból kerültél át a valóságba, mint a kisgyermek, aki anyjáról álmodik, és arra ébred, hogy anyja szívére szorítja. Így teszek majd én is veled.”

Halálos ágyához a Szervita harmadrend társigazgatóját hívták. Mária ugyanis tagja volt mind a Szervita, mind a ferences harmadrendnek. Abban a pillanatban, amikor a pap kimondta a lelket buzdító szavakat: „Távozz el, keresztény lélek, ebből a világból”, Mária lehajtotta fejét, és meghalt. Valóban az engedelmesség testtartása volt ez, engedelmes életében a legutolsó.

Holttestét ugyanabban a szobában, ugyanazon az ágyon ravatalozták fel, amely tanúja volt szenvedéseinek, munkásságának, felajánlásainak és halálának. Már évekkal előbb elkészítette halotti ruháját, a keresztelési kendőt, amely fejét fogja takarni, leírta a mondatot, amit majd a kis gyászlapra kell nyomtatni: „A szenvedést befejeztem, de szeretni nem szűnöm meg”.

A gyérszámú, de megilletődött látogatók megcsodálhatták jobb kezének fehérségét – annak fáradhatatlan kezét, aki magát „az Úr író tollának” nevezte – míg bal keze lassan elkékült. Térdei pedig, amelyek íróasztalul szolgáltak, kissé hajlottnak látszottak még most is, hogy igazi pihenőre tért.

Október 14-én temették el, korán reggel, egyszerűen, amint már régen meghagyta.

A Szent Paulinusz plébániatemplomban végzett beszterelési szertartás után, rövid autósor kísérte a holttestet a Misericordia temetőbe.

Tíz évvel később, 1971. október 12-én exhumálták a maradványokat. Ezeket különleges kezelésnek vetették alá, hogy megmaradásukat biztosítsák, majd ugyancsak a viareggioi temetőben, családi sírban helyezték el. Azonban 1973. július 2-án átvitték a firenzei Santissima Annunziata templomba, és a Szervita atyák káptalani kápolnájában temették el.

Írásai

Valtorta Mária írásainak legnagyobb részét mindenféle nehézségek között adták ki. Nem kísérte hírverés, mégis, csodálatos módon, csöndben terjed Olaszországban és szerte a világon, és beérnek a teljes áldozat lelki gyümölcsei.

Írásai kb. tizenötezer füzetoldalnyi tesznek ki kézírásban. Ezeket főleg 1943. április 23-a és 1947. április 27-e között vetette papírra, kis részüket pedig 1948 és 1951 között.

A tizenötezer oldalt kedvezőtlen időkben és körülmények között (háború, kitelepítés, nélkülözések, betegség és mindenfajta megpróbáltatás közepette) írta. Nem készített előzetes vázlatokat vagy piszkozatot, hanem közvetlenül, azonnal írta tele a 122 füzetet, minden átnézés, újra fogalmazás vagy javítgatás nélkül. Nem álltak rendelkezésére tudós személyek vagy megfelelő könyvek, a Szentírás és X. Pius Katekizmusa kivételével.

Valtorta Mária néha még a fejezetek sorrendjét is csak később jelezte.

Műveinek majdnem kétharmad részét alkotja az a hatalmas elbeszélő és tudományos mű, amely a Boldogságos Szűz Mária születésével kezdődik, majd kibontakozik Jézus elrejtett életén, nyilvános működésén, szenvedésén, halálán és feltámadásán keresztül, és a Szűzanya mennybe való felvételével fejeződik be.

A mű olasz címe: *Il Poema dell'Uomo-Dio*, és jelenleg tíz kötetre osztva kapható. Lefordították már a teljes művet franciára, spanyolra, folyamatban van (1989 elején) a német és az angol fordítás kiadása, tervbe vették a magyar kiadást is. Részletei megjelentek már a magyaron kívül sok más nyelven is.

A nagy Jézus életrajzon kívül kiadták Valtorta Mária Önéletrajzát, Szent Pálnak a rómaiakhoz írt levelének magyarázatát, a korabeli mise leckéinek magyarázatát, és egyéb írásainak gyűjteményét, három vaskos kötetben. Tervezik leveleinek kiadását is.

Valtorta Mária mindig kifejezetten isteni eredetűnek tartotta látomásait és a diktálásokat. Sohasem fáradt bele annak hangoztatásába, hogy ő csak „eszköz”, „szerszám”, „toll” Isten kezében.

A tanúk, de főleg Diciotti Márta kijelentik, hogy Mária bármely pillanatban hozzáfogott az íráshoz, ágyban ülve, térdén a füzetrel, kegyetlen szenvedések között is, mégis a legnagyobb természetességgel és minden feltűnő jel nélkül. Félbe lehetett őt szakítani minden semmiségért, és utána könnyedén folytatta munkáját.

„Állíthatom – olvassuk Valtorta Mária egyik nyilatkozatában – hogy semmiféle emberi forrásmunka nem állt rendelkezésemre ahhoz, hogy megtudhassam, mit is írok, és gyakran azt sem értem, amit leírok.”

Bár adódtak ellenvélemények és harcos hangok is, Valtorta Mária írásait magas rangú hittudósok és világi személyek szóban és írásban egyaránt elismerték. Különösen műveinek eredetiségét és páratlan mivoltát hangsúlyozták, és azt, hogy tökéletes összhangban állnak a katolikus Egyház tanításaival. Azt is kiemelték, hogy műve nem arányos emberi tudásához, bár elismerik az író értelmi képességeit, emlékező tehetségét, műveltségét, kitartását, minden lelki és szellemi adottságát. Nem tartják azonban lehetségesnek, hogy annyi pontos ismeret és oly mély tudás lett volna benne fölhalmozódva.

XII. Pius pápa, 1948-ban, amikor átnézte a kéziratot, kijelentette az azt bemutató teológia-tanárnak, Corrado Berti atyának: „Adják ki ezt a művet úgy, amint van, anélkül, hogy nyilatkoznának rendkívüli vagy kevésbé rendkívüli eredetéről. Aki elolvassa, majd megérti.”

Híres szentírástudósok és hittudósok is elismerőleg nyilatkoztak róla: Bea bíboros, Gabriele A. Allegra, Felice Cappello S. J., Alfonso Carinci és Msgr. Gabriele Roschini.

Jézus, 1943. augusztus 23-án ezt mondta Máriának: „Józanságra van szükség ajándékom használatában. Nem nyílt és zajos, hanem lassú és fokozatosan terjedő, névtelen terjesztésre. Amikor kezded békében megnyugszik a dicsőséges feltámadásra várva, akkor, és csak akkor fogják említeni nevedet.”

A fordítások listája – rövidítések

A látomások alapján készült, II Poema dell'Uomo-Dio című, tízkötetes Jézus életrajzból és Valtorta Mária egyéb feljegyzéseiből, 1991 január 1-ig a következő részletek jelentek meg

a VALLÁS ÉS ÉLET kiadásában (zárójelben az idézésnél használt rövidítés):

Tizenöt titok (TT) – Rózsafüzér titkok 60 oldal
 Mária élete (M) és Üdvözlégy Mária (Ü) – 16 füzetben, 710 oldal
 A Keresztelő (K) 72 oldal
 Péter (Pt) – 7 füzet, 342 oldal
 Tíz apostol: Júdás és Jakab (JJ), János (J), András (A), Simon (S), Tamás (Ta), Máté (Mt),
 Jakab, Zebedeus fia; Fülöp és Bertalan, 6 füzet, 312 o.
 Kerióti Júdás (Jd) – 13 füzet, 594 oldal
 A nőtanítványok (N) – 92 oldal
 Tízparancs (T) 49 oldal
 A hegyi-beszéd (H) 60 oldal
 Példabeszédek (P) – 12 füzet, 488 oldal
 Vasárnapi és ünnepnap evangéliumok (E) amelyek más füzetekben nem szerepelnek, – 7
 füzet, 319 o.
 Jézus csodái (Jcs) 4 füzet, 210 oldal
 Jézus és a gyermekek (Gy) 6 füzet, 307 oldal
 A betlehemi pásztorok (Bp) 72 oldal
 Jézus, a szegények barátja (Jszb) 4 füzet, 222 old.
 Lázár (L) 100 oldal
 Jézus gazdag barátai (Jgb) 2 füzet, 146 oldal
 Gamáiel (G) 49 oldal
 Mária Magdolna (MM) (Jb 1) 100 oldal
 Jézus és a bűnbánók (Jb) 3 füzet 210 oldal
 Jézus és a pogányok (Jp) 5 füzet, 274 oldal
 Jézus és a gyászolók (Jgy) 60 oldal
 Az Utolsó Vacsora (UV) és Jézus szenvedése (Jsz) 2 füzet, 140 oldal
 Feltámadt! (F) és Az Apostolok keresztútja (Ak) 84 oldal.
 Utolsó oktatások (Uo) és Az Ösegyház (Ö) 88 oldal
 A Szeretet vértanúi (Sz) 88 oldal
 Valtorta Mária (V) 4 füzet, 188 oldal

Rövidítések

A	Tíz apostol: András
Ak	Az Apostolok keresztútja
Bp	A betlehemi pásztorok
E	Vasárnapi és ünnepnap evangéliumok, amelyek más füzetekben nem szerepelnek
F	Feltámadt!
G	Gamáiel
Gy	Jézus és a gyermekek
H	A hegyi-beszéd
J	Tíz apostol: János (J)

Jb	Jézus és a bűnbánók
Jcs	Jézus csodái
Jd	Kerióti Júdás
Jgb	Jézus gazdag barátai
Jgy	Jézus és a gyászolók
JJ	Tíz apostol: Júdás és Jakab
Jp	Jézus és a pogányok
Jsz	Jézus szenvedése
Jszb	Jézus, a szegények barátja
K	A Keresztelő
L	Lázár
M	Mária élete
MM	Mária Magdolna
Mt	Tíz apostol: Máté (Jakab, Zebedeus fia; Fülöp és Bertalan)
N	A nőtanítványok
Ő	Az Ősegyház
P	Példabeszédek
Pt	Péter
S	Tíz apostol: Simon
Sz	A Szeretet vértanúi
T	Tízparancs
Ta	Tíz apostol: Tamás
TT	Tizenöt titok – Rózsafüzér titkok
Ü	Üdvözlégy Mária
Uo	Utolsó oktatások
UV	Az Utolsó Vacsora
V	Valtorta Mária

A fejezetek végén található zárójeles számok közül az első az olasz kiadás kötetszáma, a második annak oldalszáma. Az egyéb hivatkozások a füzetek oldalszámára vonatkoznak. Az elektronikus kiadásban természetesen nem érvényesek ezek az oldalszámok, ellenben egy jellemző szó segítségével könnyen megtalálhatók. A hivatkozott olasz kiadás:

IL POEMA DELL'UOMO-DIO, In 10 volumi, Scritti di
 Maria Valtorta, Edizoini Pisani, Edizione dell'anno santo 1975, Emilio
 Pisani, Stampa della Tipografia Editrice M. Pisani, Isola del Liri

Fausztina

Jézus és a gyermekek

Az evangéliumban olvashatjuk, hogy Jézus milyen szívesen vette, amikor az anyák hozzá vitték gyermekeiket. Az apostolokat, akik távol akarták tartani tőle a gyermekeket, hogy pihenhessen, utasította, hogy hagyják csak a szülőket és a gyermekeket. Amikor az apostolok azon vitakoztak, ki nagyobb közülük, egy gyermeket állított eléjük példaképpül. Jairus leányát feltámasztotta. Amikor ünnepélyesen bevonult Jeruzsálembe, gyermekek vették körül hozsannázva a néppel együtt, és Jézus nem akarta elhallgattatni őket, amint a farizeusok kívánták.

Valtorta Mária nagy Jézus életrajzában, amelyet látomások alapján írt le, mindezek az esetek sokkal részletesebben szerepelnek, de ezeken kívül még vagy száz esetben írja le Jézus kapcsolatát a gyermekekkel. Huszonkét esetben csodás módon gyógyítja meg a beteg gyermekeket, hét esetben pedig a beteg anyákon vagy apán segít, hétszer gyermekek vigasztalják meg a szomorkodó Jézust, másik négy alkalommal Jézus oktatja a gyermekeket. Kilenc esetben segít árvákon és szerez számukra nevelő anyákat és apákat. A szülőket és a gyermekeket oktatja a helyes viselkedésre. Nagyon gyakori, hogy amint megjelenik egy városban, a gyermekek körülveszik Őt. Néhány példabeszédet a gyermekek kérésére mondott.

Nagyon tanulságosak ezek az esetek, mert rendszerint a felnőttek számára is tartalmaznak valami tanítást, s minden esetben példájával tanít minket Jézus arra, hogy miként bánjunk a gyermekekkel.

Több esetben felhasználja Jézus a gyermekeket apostolkodásra is. Az egyik gyermek apostollá való kiképzésével hosszasan foglalkozik. Ezt külön füzetben írjuk le.

Az eseteket időrendi sorrendben közöljük, de amikor egy gyermekkel kapcsolatban több leírást tartalmaz az életrajz, azt az egység kedvéért egy helyen ismertetjük. A zárójelbe tett számok az olasz életrajz kötetének és oldalának számát jelzik.

A nyilvános működés első évében

A háború Isten büntetése

Jézus Betszaidában, Péter házában egyedül imádkozik. Csak a madarak csiripelnek körülötte. Így telnek nyugodtan az órák, imában, miközben Péter és János járja a várost, hogy az esti prédikációra összegyűjtse az embereket.

Utána Jézus felkel, körülmegy a teraszon, figyeli a tavat, és mosolyogva nézi az utcán játszó gyermekeket. A gyerekek viszonozzák mosolyát. Jézus lejön a teraszról, és beszél a konyhába:

– Asszony, elmegyek sétálni a tópartra.

Kimegy a partra, a gyermekekhez. Megkérdezi őket:

– Mit csináltok?

– Háborúsdit akartunk játszani. De mert ő nem akarja, ezért játékból most halászok vagyunk.

A fiú, akire mutatnak, gyenge testalkatú, de tekintete nagyon tiszta. Talán mivel tudatában van gyengeségének, és hogy elvesztené a háborút, a békére beszél rá őket.

Jézus azonban kiindul ebből, s azt mondja a gyermekeknek:

– Neki van igaza. A háború Isten büntetése az emberek számára; és annak a jele, hogy az emberek már nem gyermekei igazán Istennek. Amikor a Mindenható a világot megteremtette, sokfélét alkotott: napot, tengert, csillagokat, folyókat, növényeket, állatokat, de nem készített fegyvereket. Megteremtette az embert, és szemet adott neki, hogy szeretetteljesen nézhessen. Száját adott neki, hogy szeretetteljesen beszélhessen, hallást, hogy hallhasson. Kezet, hogy segíthessen és simogathasson. Lábat, hogy gyorsan futhasson testvérehez; akinek szüksége van rá. És szívet adott neki, hogy képes legyen szeretni. Értelmet, szavakat, érzelmeket, ízlő képességet adott az embereknek. De nem adott nekik gyűlöletet. Miért? Mert az embernek, Isten teremtményének, szeretnie kellett, mint ahogy Isten is a Szeretet. Ha az ember Isten gyermeke maradt volna, ha megmaradt volna a szeretetben, az emberiség családja nem ismerte volna meg a háborút és a halált.

– De ő azért nem akar háborúsdit játszani, mert mindig veszít!

Jézus elmosolyodik, és azt mondja:

– Nem csak azért kell tartózkodnunk valamitől, mert az árt nekünk. Olyat sem szabad tennünk, amivel másoknak ártunk. Ha valaki azt mondja: „Én nem akarom ezt, mert veszíték”, akkor az egy önző ember. Isten jó gyermeke ezzel szemben azt mondja: „Testvéreim, tudom, hogy győznék, de azt mondom nektek: ne tegyék ezt, mert károtok lehet belőle.” Ó, az ilyen ember valóban megértette a főparancsot! Ki tudja megmondani nekem, mi az?

A tizenegy gyermek, kórusban mondja:

– Szeresd Istenedet teljes erődből, és felebarátodat, mint tenmagadat!

– Ó, derék gyermekek vagytok. Már mindnyájan jártok iskolába?

– Igen...

– Ki a legderékabb?

– Ő. – arra a fiúra mutatnak, aki nem akar háborúsdit játszani.

– Hogy hívnak téged?

– Joel.

– Nagyszerű név! Joel azt jelenti: „... mondja az erőtlenség is: Hős vagyok!” (Joel 4,10) De miben hős? Az igaz Isten törvényében, hogy azok között legyen, akiket Isten az Ő szentjeinek nyilvánít majd a Döntés völgyében. Az ítélet már közel van. Nem a Döntés völgyében,

hanem a megváltás hegyén. Ott, amikor a nap és a hold elhomályosul, szétválasztják majd a világosság fiait a sötétség fiaitól. És az egész Izrael megtudja, hogy Istene eljött. Boldogok azok, akik felismerték Őt. Azok szívébe méz és tej és tiszta víz árad, és a tövisek örökké tartó rózsákká válnak. Ki akar közületek azokhoz tartozni, akiket Isten szentjeinek nyilvánítanak majd?

– Én! Én! Én!

– Akkor szeretitek a Messiást?

– Igen! Igen... szeretünk téged. Tudjuk, hogy ki vagy! Simon és Jakab, és mamánk is megmondta. Vigyél magaddal minket!

– Valóban magammal viszlek majd titeket, ha jók lesztek. Többé ne mondjatok csúnya szavakat, ne erőszakoskodjatok, ne veszekedjete, sose feleseljete szüleitekkel.

Imádkozzatok, tanuljatok, dolgozzatok, engedelmeskedjete! És én szeretni foglak titeket, és eljövök hozzátok.

A gyermekek körülveszik Jézust. Színes koronának látszanak egy hosszú, sötétkék bibe körül.

Egy idős férfi közeledik hozzájuk kíváncsian. Jézus éppen megfordul, hogy megsimogassa a gyermeket, aki meghúzta ruháját, és meglátja őt. Behatóan rátekint. Az elpirulva üdvözli, de nem szól semmi mást.

– Jöjj, kövess engem!

– Igen, Mester...

Jézus megáldja a gyermekeket, és Fülöppel együtt (akit nevéen szólít) visszatér a házba.

(2-57)

Szeretet, szívtisztaság, hit

Amikor egyik útjáról Jézus visszatér Kafarnaumba, Péter ottani házában már várnak rá. Egy béna és egy nagy lázban szenvedő felnőtt és egy haldokló gyermek is nagyon várta már Jézus visszatérését.

A gyermekek kiáltozva futnak hozzá:

– Itt van a Mester! Itt van a Mester! Íme, Jézus, íme Jézus! – és átölelik, ő pedig megsimogatja őket, miközben apostolaival beszél.

– Simon, menj be házádba! Ti pedig menjetek, mondjátok meg az embereknek, hogy megérkeztem, és utána hozzátok ide a betegeteket.

A tanítványok különböző irányokban gyorsan eltűnnek. De már egész Kafarnaum tudja, hogy Jézus megérkezett. A kisgyerekek gondoskodtak erről: miként méhek a méhkaptárból a különféle virágokra, úgy „repültek” a házakba, az utcákra és a terekre. Örvendezve viszik a hírt a mamáknak, a járókelőknek, a napon sütkérező öregeknek, és utána visszatérnek, hogy ismét megsimogassa őket Az, aki szereti őket. Egyikük, aki bátrabb a többinél, azt mondja:

– Jézus, ma nekünk beszélj, hozzánk! Tudod, hogy nagyon szeretünk téged, és jobbak vagyunk a felnőtteknél.

Jézus rámosolyog a kis lélekismerőre, és megígéri:

– Beszélni fogok, és pedig különösen nektek. – És a kicsinyek kíséretében bemegy a házba, és szokásos módján üdvözli az ott levőket: – Béke ennek a háznak!

Az emberek megtöltik a nagy hátsó szobát, amelyben a hálót, köteleket, kosarakat, evezőket, vitorlákat és egyéb szükséges dolgot tartják. Péter mindent egy sarokba rakott, hogy helyet teremtsen Jézusnak. Emberek állnak még a kertben és az utcán is, a szoba két ajtaja előtt.

Jézus elkezd beszédét. Az első sorban öt helybeli, magas rangú egyén ül, akik helyet követeltek maguknak, s mivel a nép fél tőlük, teljesítették kívánságukat. Viselkedésük, előkelő ruhájuk, kevélységük elárulja, hogy farizeusok és írástudók. Jézus azonban azt akarja, hogy a gyermekek vegyék körül Őt. A kis ártatlan arcok koronája néz reá, ragyogó szemmel, angyali mosollyal. Jézus beszél, és beszéd közben időnként megsimogatja egyik vagy másik gyermek fürtös fejcskáját, aki lábaihoz ül, fejét Jézus térdére támasztva, karját összefonva. Jézus a kosarak és hálók nagy halmazán ül.

– „Szerelmesem lement a kertjébe, a balzsamágyakhoz, hogy élvezze kertjét s liliumot szedjen...” (Én 6,2), mondja Salamon, Dávid fia, akitől én, Izrael Messiása származom.

Az én kertem! Melyik kert szebb és méltóbb Istenhez, mint az ég, melyben az Atya által teremtett angyalok a virágok? De az Atya Egyszülött Fia, az Emberfia egy másik kertet akart; mert az emberekért testet öltöttem, amely nélkül nem tudnám megváltani az embert a test bűnétől. Egy kert, amely alig állt volna alatta a mennyeknek, ha a földi Paradicsomból úgy áradtak volna ki Ádám fiai, mint az édes méhek egy méhkasból, hogy benépesítsék a földet azzal a szentséggel, amelyet az Ég mindnyájuknak szánt. De az Ellenség konkolyt és tövist vetett el Ádám szívébe, és abból a szívből a konkoly és a tövis túlcsoordult a földre. Többé már nem kert, hanem durva és kegyetlen vadon, amelyben láz lappang, és kígyó fészkel.

Az Atya választotta azonban mégis egy kertet akart ezen a földön, ahol a Mammon uralkodik. Egy kert, amelyben táplálkozhat égi eledelével: a szeretettel és a tisztasággal; egy virágágyat, amelyből leszedheti a neki kedves virágokat, amelyekben nincs érzékiség, tisztátalanság, kevélység: a kicsinyeket! (Jézus sok gyermeket megölelget, megcsókolgat, akik felragyogó, örömteljes mosollyal mosolyognak vissza rá.) Íme, ők az én liliumaim!

Salamonnak az ő gazdagságában nem volt szebb ruhája a liliuménál, amely a völgyben illatozik, sem légiesebb és ragyogóbb fejeke annál, amivel a lilium rendelkezik gyöngyös kelyhében. Szívem számára azonban nincs értékesebb lilium ezeknél. Nincs a gazdagoknak

olyan nemes liliomokkal teli virágágya és kertje, amely számomra többet érne, mint egyetlen egy ezek közül a tiszta, ártatlan, őszinte, egyszerű gyermekek közül.

Ó, Izrael férfiai és asszonyai! Ó, ti nagyok és ti alacsonysorsúak, ide hallgassatok! Ti azért vagytok itt, hogy megismerjétek és szeressetek engem. Ismerjétek meg azért annak első feltételét, hogy az enyéme lehessetek. Nem mondok nektek nehezen érthető szavakat. Nem adok nektek még nehezebben követhető példát. Azt mondom nektek: „Vegyetek példát ezekről!”

Közületek kinek nincs otthonában egy gyermekkorban lévő fia, unokája, vagy egy kistestvére? Egy ilyen gyermek nemde felüdülés, vigasz, kötelék a szülők, rokonok, barátok között; egy gyermek, akinek lelke tiszta, mint a nyugodt hajnal, akinek tekintetere elmenekülnek a felhők, és felkel a remény, akinek kedvessége felszárítja a könnyeket, és erőt ad az élethez? Miért van ezeknek ily nagy hatalmuk? Nekik, akik még gyengék, tehetetlenek, tudatlanok? Azért, mert Isten van bennük, rendelkeznek Isten erejével és bölcsességével. Az igazi bölcsességgel: tudnak szeretni és hinni. Tudnak hinni és akarni. Tudnak ebben a szeretetben és ebben a hitben élni. Legyetek olyanok, mint ők: egyszerűek, tiszták, szeretetteljesek, őszinték, hívők!

Nincs Izraelben olyan bölcs, aki nagyobb lenne annál, aki a legkisebb ezek között, akinek lelke Istené, és akiben az Ő országa van. Megáldja őket az Atya, szereti őket az Atya Fia. Kertem virágai, az én békém legyen rajtatok és azokon, akik irántam érzett szeretetből követnek titeket!

(2-145)

Jézus, te szereted ezeket!

Az előbb mondottak után viszik Jézus elé az inaszakadtat, akit a tetőn kibontott nyíláson bocsátanak le, mert a tömegtől nem tudnak másképpen Jézus közelébe jutni. Miután meggyógyítja őt, eltávozik az öt kevély férfi is. (Evangéliumok 155-156. oldal).

Most már be tud lépni a szobába az anya, kisdédével: egy még szopós gyermekkel, aki csont és bőr. Az anya csak ennyit mond:

– Jézus, te szereted ezeket! Te mondtad! Ezért a szeretetért, és Anyád szeretetéért... – és elsírja magát.

Jézus átveszi tőle a haldokló kisdedet, szívére szorítja, és az elkékült ajkú, bezárt szemhéjú viaszos arcocskát szájához emeli, egy pillanatra csak... És amikor elveszi szőke szakállától, kis arcocskája rózsaszín, és boldog mosoly játszik ajkai körül. Szemecskéi élénken és kíváncsian néznek körül, és a gyermek előbb még görcsös kis kezeivel, beletúr Jézus hajába és szakállába, aki reá mosolyog.

– Ó, fiam! – kiált fel boldogan az anya.

– Vedd gyermekedet, asszony! Légy boldog és jó!

És az asszony átveszi az újjászületett kicsit, és keblére szorítja. A kisded pedig azonnal érvényesíti jogát a táplálékhoz, kutat anyja emlője után, megtalálja, és szívja, szívja, szívja, mohón és boldogan.

Jézus megáldja őt, és továbbmegy a küszöbhez, ahol már vár rá egy magas lázban szenvedő beteg.

(2-148)

Jöjjetek Jézushoz!

Jézus igyekszik felkeresni a volt betlehemi pásztorokat. Így jut el Juttába, ahol Izsák már harminc éve bénán fekszik, s egy család gondozza. Jézus meggyógyítja őt. Izsák betegen is apostolkodott, s erről beszámol Jézusnak:

– Már hirdettelek téged, Uram, Jézus! Amikor elűztek, és itt ezen a vidéken némi kenyérért szolgáltam, és csak keveset dolgozhattam, mert a betegségem rosszabbodott, és csípőtől lefelé megbénultam, akkor a gyermekek ágyam köré gyűltek. És én meséltem nekik rólad. Meséltem az akkori gyermekeknek és most az ő gyermekeiknek mesélek. A gyermekek jók, és mindig hisznek... Meséltem nekik születéséről, az angyalokról, a csillagról és a bölcsekről, és beszéltem nekik Anyádról is. Ó, mondd meg nekem, ő él még?

– Él és üdvözlöd. Mindig rólatok beszélt.

Miután Jézus elbeszélget Izsákkal, az bemegy a házba, ahonnan nagy zaj hallatszik. Hangosan kiált:

– Mária, József, Emmánuel! Hol vagytok? Jöjjetek Jézushoz!

Kifut három kisgyermek: egy körülbelül ötéves kisleány, és egy négy és egy két év körüli kisfiú. Az utóbbinak még kissé bizonytalan a járása. Tátva maradt szájjal megállnak a... „feltámadott” Izsák előtt. Utána a leányka felkiált:

– Izsák! Mama, Izsák van itt! Judit jól látta!

Egy nagy hangzavarral teli szobából kijön egy asszony: a virágzó anya! Barna, magas, deli termetű és szép ünnepi ruhájában, amely egy gazdagon díszített világos vászonruha. Nyakától a sarkáig fedi, és erős csípőjén egy sokszínű szalagból készült sál tartja meg. Rózsákkal kihímzett könnyű fátyol takarja copfba font fekete haját, és vállán keresztül mellére hullik alá. Homlokán a fátylat egy kis medáliából készült pánt tartja meg. A medáliákat kis láncocskák kötik össze egymással. Nehéz, karika alakú fülbevalók csüngenek fülében, és nyakán a tunikát egy a ruhába varrt ringlikén átfűzött nyaklánc rögzíti. A karjain súlyos ezüst karkötők.

– Izsák! De hogyan...! Judit... Már azt hittem, napszúrást kapott... Hiszen te tudsz járni! De mi történt...?

– Az Üdvözítő! Ó, Sára! Itt van...! Eljött!

– Ki? A názáreti Jézus? Hol van?

– Ott! A diófa mögött! És azt kérdezi tőled, hogy szeretnél-e szállást adni neki.

– Joákim! Anyám! És ti mindnyájan! Jöjjetek ide! A Messiás van itt!

Asszonyok, férfiak, fiatalok, gyermekek futnak ki, kiáltozva... de amikor megpillantják Jézus magas és méltóságteljes alakját, felhagynak a sietséggel, és szinte megdermedve megállnak.

– Béke ennek a háznak, és mindnyájatoknak! Isten békéje és áldása. – Jézus lassan és mosolyogva közeledik a csoport felé.

– Barátaim, hajlandók vagytok befogadni a Vándort? – kérdi még mindig mosolyogva.

Mosolya eloszlatja félelmüket. A gyermekek atyja összeszedi bátorságát és megszólal:

– Lépj be, Messiás! Szerettünk téged, mielőtt ismertünk volna. Még jobban fogunk szeretni, most, miután megismertünk. Ünnepe van a háznál három dolog miatt, ma: miattad, Izsák miatt, és mivel harmadik fiam körülmetélése lesz. Áldd meg őt, Mester! Asszony, hozd ide a gyermekeket! Lépj be, Uram!

Belépnek a szobába, amelyet már előkészítettek az ünnepre. Ételekkel dúsan megrakott asztalok, szőnyegek és virágok vannak mindenfelé. Sára visszatér karján az újszülöttemmel, és Jézusnak nyújtja.

– Isten legyen mindig vele! Mi a neve?

– Még nincs neve! Ez Mária, ők József és Emmánuel, és ennek itt még nincs neve...

Jézus mosolyogva tekint a mellette álló házaspárra:

– Keressetek számára egy nevet, ha ma körül kell metélni.

A kettő egymásra néz, majd Jézusra, kinyitják szájukat, de ismét becsukják anélkül, hogy valamit mondanának. Mindenki őket figyeli.

Jézus sürgeti:

– Oly sok nagyszerű, kedves, áldott név van Izrael történetében. A legkedvesebbeket és legáldottabbakat már felhasználtátok. De talán még van egy.

A két jegyes egyszerre tör ki:

– A tied, Uram! – de az anya még hozzáfűzi: – Az nagyon szent...

Jézus mosolyog, és megkérdezi:

– Mikor metélik körül?

– A körülmetélőre várakozunk.

– Részt veszek a szertartáson. És addig is köszönetet mondok nektek azért, amit Izsákért tettetek. Most már nincs többé szüksége a jó emberekre. De a jó embereknek még szükségük van Istenre. Harmadik gyermeketeknek ezt a nevet adtátok: Isten velünk van (Emmanuel). De veletek volt Isten azóta, hogy szeretettel befogadtátok szolgálomat. Legyetek áldottak érte! Erről a cselekedetről megemlékezik a föld és az ég.

– Izsák elmegy most? Elhagy minket?

– Fájlaljátok? De neki szolgálnia kell Mesterét. Azonban vissza fog térni, és én is visszatérek. Közben ti beszéljétek a Messiásról... Oly sokat kell beszélni róla, hogy meggyőzzétek a világot! De íme, itt van az, akire várakoztok!

Belép egy pekesen járó egyén, szolgáljával. Üdvözlik, hajlongások közepette.

– Hol van a gyermek? – kérdi dölyfösen.

– Itt van. De üdvözlöd a Messiást! Ő az, itt.

– A Messiás...? Aki meggyógyította Izsákot? Tudok róla, de... erről majd később beszélünk. Nagyon sietek. A gyermeket, és nevét!

A jelenlevőket bántja ennek az embernek a viselkedése. De Jézus mosolyog, mintha az udvariatlanság nem vele történt volna. Fogja a kisdedet, szép ujjával megérinti homlokát, mintha megszentelné, és azt mondja:

– A neve Jézus. – És átadja az atyának, aki a kevély férfival és másokkal a szomszédos szobába megy. Jézus ott marad, ahol volt, míg vissza nem térnek a kisdeddal, aki keservesen sikítózik.

– Add ide nekem a kisdedet, asszony! Nem fog tovább sírni – mondja, hogy megvigasztalja az aggódó anyát. Valóban, a kisded elhallgat, amint Jézus a térdére helyezi. Jézus körül kis csoportot alkotnak a gyermekek, pásztorok és tanítványok. Kívülről, az ólból behallatszik a bárány bégetése, ahová Illés bezárta. A házban ünnepi hangulat uralkodik. Édességeket és italokat hoznak Jézusnak és társainak. Jézus azonban az ő részét szétosztja a kicsinyek között.

– Nem iszol, Mester? Semmit sem fogadsz el? Szívből adjuk!

– Tudom, Joákim, és szívesen fogadom. De engedd, hogy előbb örömet szerezzek a kicsinyeknek. Ők az én örömöm...

– Ne törődj azzal az emberrel, Mester!

– Nem törődöm vele, Izsák. Imádkozom azért, hogy meglássa a Világosságot. János, vidd a két kisfiút, mutasd meg nekik a bárányt. És te, Mária, jöjj kissé közelebb, és mondd meg nekem: Ki vagyok én?

– Te Jézus vagy, Mária Fia, Názáretből, aki Betlehembben születél. Izsák látott téged, és a te Mamád nevet adta nekem, hogy én is jó legyek.

– Jó, mint Isten angyala, tisztább a havasokon virágzó liliomnál, jámborabb a legszentebb levitánál, hogy az ő példáját kövesd. Ilyen leszel?

– Igen, Jézus.

– Mondd: Mester vagy Uram, kisleány! – mondja a kerióti.

– Hagyd csak, hogy nevémen szólíts, Júdás! Csak az ártatlanok ajkán nem veszi el azt a hangzást, amely Anyám ajkán volt. A századokon keresztül mindenki kiejti majd ezt a nevet, ki érdekét keresve, ki más miatt, és sokan káromolva. Csak az ártatlanok ejtik ki azt számígtatás nélkül, gyűlölet nélkül, ahhoz hasonló szeretettel, amellyel ez a kised és Anyám ejtette ki. A bűnösök is hívnak majd engem, de azért, mert irgalmamra szorulnak. Anyám és a gyermekek azonban...! Miért hívsz engem Jézusnak? – kérdi a kisleánytól, megsimogatva őt.

– Mert szeretlek téged... mint apámat, anyámat és kistestvéreimet – mondja a leányka, átölelve Jézus térdét, és reá nevetve, felemelt arcocskájával.

Jézus lehajol hozzá, és megcsókolja.

(2-222)

Feltámadása után Jézus megjelenik ezeknek a gyermekeknek:

A gyermekek Sára gyümölcsöskertjében játszadoznak. A legkisebb a fűben hentereg, a nagyobbak bújócskát játszanak a sövények és szőlőtők között.

Íme, Jézus megjelenik a kisgyermek mellett, akinek saját nevét adta. Ó, az ártatlanok szent egyszerűsége! A kis Jézus nem lepődik meg, amikor hirtelenül meglátja, hanem feléje nyújtja kis kezeit, hogy Jézus a karjaiba vegye, amit Ő meg is tesz, a legnagyobb természetességgel. Odafutnak a többiek is – szintén gyermekded egyszerűséggel – és csodálkozás nélkül, boldogan állnak körülötte. Úgy látszik, számukra semmi sem változott meg. Talán nem is tudnak róla. De miután Jézus megsimogatja mindegyiküket, Mária, a legnagyobb azt kérdi:

– Most már nem szenvedsz többé, Uram, miután feltámadtál? Oly sokat szenvedtél!

– Nem szenvedek többé. Eljöttem hozzátok, hogy megáldjalak titeket, mielőtt felmennék Atyámhoz és a ti Atyátokhoz az égbe. De onnan is mindig megáldalak titeket, ha mindig jók lesztek. Mondjátok meg azoknak, akik szeretnek engem, hogy ma áldásomat adtam rátok. Ne felejtsetek el ezt a napot!

– Nem jössz be hozzánk? Ott van a mama. Nekünk nem fogják elhinni – mondja még Mária.

Testvére azonban nem kéri ezt. Felkiált:

– Mama, mama! Itt van az Úr!... – és a ház felé futva megismétli ezt a kiáltását.

Sára kifut... épp idejében, hogy meglássa Jézust, aki nagyon szép, ott a gyümölcsöskert szélén, amint eltűnik a fényben, mely elnyeli Őt...

– Az Úr! De miért nem hívtatok előbb?... – mondja Sára, amint szóhoz jut. – De mikor? Honnan jött? Egyedül volt? Ostobák vagytok!

– Itt találtuk Őt. Egy perccel előbb még nem volt itt... Nem az útról jött, sem a kertből. És karjában tartotta a kis Jézust... És azt mondta nekünk, azért jött, hogy megáldjon minket, és áldását adja ránk mindazok számára, akik szeretik Őt Juttában, és hogy ne felejtjük el ezt a napot. És most az égbe megy. De jó lesz hozzánk, ha mi jók leszünk. Milyen szép volt! Kezein sebek voltak. De többé nem fájtak neki. Lábai is sebesek voltak. Láttam a fű között. Az a virág ott éppen lábának sebet érintette. Én leszedem... – a gyermekek egyszerre beszélnek, lelkesen. Beleizzadnak a beszámolóba.

Sára megsimogatja őket, miközben azt mormolja:

– Isten nagyon jó! Menjünk! Jöjjetek! Jöjjetek, hogy elmondjátok mindenkinek. Beszéljétek ti, ártatlanok! Ti tudtok Istenről beszélni!

(10-152)

Az ártatlanság sosincs terhemre!

Kafarnaum egyik utcáján gyermekek játszadoznak, és egyikük nekiütközik Jézus lábainak, és elesett volna, ha Ő gondosan meg nem fogta volna. A gyermek mégis elsírja magát, mintha megsérült volna. Jézus azt mondja neki, még mindig karjaiban tartva:

– Egy izraelita, aki sír? Mit kellett volna tenniük a gyermekek ezreinek, akik férfiakká váltak, miközben követték a pusztában Mózeszt? A Magasságbeli, aki szereti az ártatlanokat, és gondoskodik ezekről a földi angyalokról, ezekről a szárny nélküli madárkákról, amint gondját viseli a bokrokban és az ereszekben levő verebeknek is, a Magasságbeli sokkal inkább nekik, mint a többieknek adta azt a nagyon édes kenyeret az égből. Szereted a mézet? Igen? Nos, ha jó leszel, még a méhek mézénél is édesebb mézet fogsz enni.

– Hol? Mikor?

– Amikor az Isten iránt hűséges élet után elmész majd Őhöz.

– Én tudom, hogy nem megyek oda, ha nem jön el a Messiás. A mama azt mondja nekem, hogy jelenleg mi Izraelben olyanok vagyunk, mint Mózes, és meghalunk anélkül, hogy beléphetnénk az Ígéret Földjére. Azt mondja, hogy várunk kell a belépésre, és csak a Messiás teszi azt lehetővé számunkra.

– Te derék kis izraelita vagy! Nos, én mondom neked, hogy amikor majd te meghalsz, azonnal belépsz a Paradicsomba, mert addigra a Messiás már kinyitja az ég kapuit. De ehhez jónak kell lenned.

– Mama! Mama! – A gyermek kicsúszik Jézus karjai közül, és elébe fut egy fiatal asszonynak, aki épp belép házába egy rézkorsóval. – Mama! Az új rabbi azt mondta nekem, hogy én azonnal a Paradicsomba megyek, amikor meghalok, és ott sok mézet eszem... de csak akkor, ha jó vagyok! Jó leszek!

– Azt akarja Isten! Bocsáss meg neki, Mester, ha terhedre volt. Oly élénk!

– Asszony, az ártatlanság sosincs terhemre. Isten áldjon meg téged, mert a Törvény ismeretére tanítod gyermekeidet!

Az asszony elpirul a dicséretre, és azt válaszolja:

– Téged is áldjon meg az Isten! – és eltűnik kicsinyével.

– Tetszenek neked a gyermekek, Mester? – kérdi János.

– Igen, mert tiszták... és őszinték... és szeretetteljesek.

(2-47)

Miután Jézus meggyógyítja Péter anyósát, megjelenik ez a kisgyermek az ajtóban, és megkérdezi:

– Itt van a názáreti Jézus?

– Itt van. Jöjj be!

– Kis barátom, jöjj ide! – mondja neki Jézus.

A gyermek, kissé félénken a sok embertől, aki őt figyeli, odafut Jézushoz, aki átöleli, és térdére ülteti, s ad neki falatot a halból, amit eszik, és egy harapás kenyeret.

– Íme, Jézus. Ez a tied. Az az egyén ma is azt mondta nekem: „Szombat van. Vidd el ezt a názáreti Rabbinak, és mondd meg barátodnak, hogy imádkozzék értem.” Ő tudja, hogy te az én barátom vagy!... – A kisgyermek boldogan nevet, miközben eszi a kenyeret és a halat.

– Brávó, kis Jakab! Mondd meg neki, hogy imáim az Atyához szállnak érte.

– A szegények számára küldte? – kérdi Péter.

– Igen.

– Mindig a szokásos adomány? Nézzük!

Jézus átadja neki az erszényt. Péter megszámolja a benne levő pénzt.

- Mindig ugyanaz a komoly összeg! De ki küldi? Mondd meg, gyermek! Ki az?
- Nem kell megmondanom, és nem is mondom meg!
- Milyen határozott! Gyere, légy jó, és gyümölcsöt adok neked!
- Én nem mondhatom meg neked, akár sértegetsz, akár kedveskedsz!
- Halljátok csak, hogyan beszél!
- Jakabnak igaza van, Péter. Megtartja adott szavát. Hagyd békében!
- Te, Mester, tudod, ki küldi ezt a pénzt?

Jézus nem válaszol neki. A gyermekkel törődik csak, és ad neki még egy darab sült halat, jól megtisztítva a szálkáktól. De Péter erősködik, és Jézusnak válaszolnia kell.

- Simon, én mindent tudok.
- És mi nem tudhatjuk meg?
- Sose gyógyulsz ki hibádból? – Jézus korholja, de mosolyogva. És hozzáteszi: –

Hamarosan megtudod. Mert ha a titokban véghezvitt rossz se tud mindörökké titokban maradni, pedig titokban akarják tartani, akkor a jó is, amit titokban akarnak tartani, egy napon kiderül, Isten dicsőségére, akinek természete visszatükröződik egy fiában. Isten természete: a szeretet. És ez felfogta, mert szereti felebarátját. Menj Jakab! Vidd el az adományozóhoz áldásomat!

(2-126)

Mikor Jézus távol volt Kafarnaumtól, a kis Jakab János apostol anyjának adta át a titkos adományt, és az elvitte Jézusnak a Getszemáni kertbe, ahol akkor tartózkodott.

(2-179)

Egy másik alkalommal a kis Jakab Péternek két erszényt ad át a zsinagóga mellett, Jézus számára. Péter megint megkérdezi:

- De ki az, Mester. Te tudod... Mondd meg nekem!

Jézus mosolyog.

- Megmondom majd akkor, amikor megtanulod, hogy ne mormogj senkire sem

(2-349)

Máté, meghívása után lakomát rendez Jézus és apostolai számára. Utána hálálkodik Jézusnak azért, hogy megbocsátott neki, pedig olyan bűnös a lelke.

– Te lemostad azt bűnbánatoddal és felebaráti szeretetteddel. Irántam és a felebarát iránt tanúsított szeretetteddel. Péter! Gyere ide!

Péter, aki eddig még szóhoz sem jutott meglepetésében, odajön. A két ember Jézus előtt áll, aki rájuk mosolyog.

– Péter, te annyiszor kérdezted tőlem, ki az az ismeretlen, akitől Jakab az adományokat hozta. Íme, előtted áll!

(2-366)

Meggyógyítom mamádat!

Ugyancsak Péter anyósának meggyógyítása után történt a következő jelenet. Pétert nagyon bántja, hogy anyósa nem adott hálát Jézusnak a gyógyításért. Jézus legyint, mintha azt mondaná: „Ne törődj vele!” Utána megjegyzi:

– Nem az első eset, és nem is az utolsó lesz, hogy valaki nem érez azonnal hálát. De én nem kérem a hálát. Nekem elég, hogy módot adok a lelkeknek arra, hogy üdvözljenek. Én megteszem kötelességemet. Az ő dolguk, hogy ők is megtegyék az övékét.

– Ah, mások is így viselkedtek? Hol?

– Kíváncsi Simon! De annak ellenére, hogy nem szeretem a felesleges kíváncsiságot, ki akarlak elégíteni. Názáretben. Emlékszel Sára mamájára? Nagyon beteg volt, amikor Názáretbe értünk, és ezt megmondta nekünk kisleánya, aki sírt. Azért, hogy ne váljék árvává az, aki jó és szelíd, és holnap ne legyen belőle mostohaleány, elmentem, hogy megtaláljam az asszonyt... meg akartam gyógyítani... De még be sem léptem házába, amikor férje és egy testvére kidobtak engem, azt mondva: „El, el! Nem akarok kellemetlenséget a zsinagógával.” Számukra, és sokak számára én már egy lázadó voltam... Ennek ellenére meggyógyítottam őt... gyermekei miatt. És Sárának, aki a kertben volt, azt mondtam: „Meggyógyítom mamádat. Menj haza! Ne sírj többé!” És az asszony abban a pillanatban meggyógyult, és a kisleány megmondta neki, és apjának és bácsikájának is... És megbüntették azért, mert szóba állt velem. Tudom, mert a kisleány utánam futott, amikor elhagytam a vidéket... De nem számít.

– Én ismét beteggé tettem volna!

– Péter! – Jézus szigorú. – Erre tanítottalak téged és a többieket? Mit hallottál ajkamról attól kezdve, hogy beszélni hallottál engem? Mi az első feltétele annak, hogy valaki igazi tanítványommá váljék?

– Igaz, Mester. Valóban állat vagyok! Bocsáss meg! De... nem tudom elviselni, hogy nem szeretnek téged.

(2-124)

Csókoljátok meg egymást!

Tóbiáska fügeszedés közben véletlenül megsebesíti kistestvérét, Johannát. Jézus megvigasztalja őket. Lásd: Evangéliumok 5,169-170.

(2-363)

Végy fel engem!

Názáret népe már pártokra szakadt Jézust illetően, amikor egyszer visszatért oda. Ő azonban, mintha semmiről sem tudna, szokásos kedvességével viszonzza az üdvözléseket, és lehajol, hogy megsimogassa a kisgyerekeket, akik egyszerűségükben nem szakadnak pártokra, hanem mindig barátai Jézusuknak, aki mindig oly szeretetteljes hozzájuk.

Egy pufók kis gyermek, aki legfeljebb négyéves, elszakad anyja szoknyájától, és Jézushoz fut, kitérve feléje karját, és kiáltva:

– Végy fel engem!

Amikor pedig Jézus megteszi ezt, megcsókolja őt a fületől összemaszatolt szájacskájával, mert éppen egy fület szopogat. Utána pedig, hogy kimutassa szeretetét, felajánl egy fület Jézusnak:

– Vedd el! Finom! – Jézus elfogadja a fület, és nevet, amikor a kis emberke az Ő szájába teszi a fület.

(2-425)

Ne sírj, asszony!

Jézus a jeruzsálemi Templomban van övéivel, amikor zavar támad a tömegben. Valaki latinul káromkodik, egy nő pedig éles hangon kiáltja:

– Ó, hagyjátok bemenni őt! Azt mondja, hogy Ő megmenti majd.

Sok fej a hangok felé fordul. A kerióti Júdás látja meg először a férfit, aki keresztül akar menni a tömegben.

– Egy római katona erőszakkal be akar, jönni! Megsérti, már meg is sértette a Szent Helyet! Borzasztó! – Sokan visszhangozzák ezt.

– Engedjétek át engem, ti zsidó kutyák! Itt van Jézus. Tudom! Őt akarom! A kisgyermek haldoklik, és Ő megmenti. El! Képmutató hiénák...

Jézus, amikor megtudja, hogy Őt keresi, azonnal a felé az udvar felé megy, ahol a zavar támadt. Amikor elér hozzá, odakiált neki:

– Béke és tisztelet a helynek és az áldozatbemutató órájának!

– Ó, Jézus! Üdvözlégy! Alexander vagyok. Adjatok helyet, kutyák!

Jézus nyugodtan:

– Igen, adjatok helyet neki. Majd máshová vezetem a pogányt, aki nem tudja, mit jelent számunkra ez a hely.

A tömeg utat nyit neki, és Jézus eléri a katonát, akinek páncélja véres.

– Megsebesültél? Jöjj! Nem maradhatunk itt. – És átvezeti őt az udvarokon.

– Nem én sebesültem meg. Egy kisfiú... Lovam az Antónia vár mellett megvadult és a patkójával eltalálta a gyermek fejét, úgy hogy az széthasadt. Nem az én hibám... de általam történt, és az anya kétségbe van esve. Láttalak téged erre jönni. Azt mondtam: „Orvosunk nem tud rajta segíteni, de Ő igen. Jöjj anya! Jézus meggyógyítja őt.” Ezek az esztelenek visszatartottak engem... és talán a gyermek közben már meg is halt.

– Hol van? – kérdi Jézus.

– Az alatt az oszlopcsarnok alatt, anyjának ölében – mondja a katona a Halak kapuja felé mutatva, amit már látnak.

– Menjünk! – És Jézus még gyorsabban megy, követve övétől és egy sereg embertől.

Az oszlopcsarnok lépcsőin, egy oszlophoz támaszkodva sír haldokló kisfia fölött egy vigasztalan asszony. Az ifjú már egész merev, ajka elkékült, félig nyitva, és hörög, mint azok, akiknek agyát ütés érte. A fején levő kötés piros a vértől tarkójánál és homlokánál.

– A koponyája szétnyílt elől és hátul. Kilátszik az agyveleje. Ebben a korban gyengék még a csontok, és a ló nagy volt, és nemrég patkolták – magyarázza Alexander.

Jézus az asszony mellett van, aki már képtelen beszélni a fájdalomtól. Jézus fejére teszi kezét:

– Ne sírj, asszony! – mondja oly gyengéden, amire csak Ő képes. – Higgyél! Add nekem gyermekedet!

Az asszony döbbenet nézi Őt. A tömeg a rómaiakat szidja, és panaszkodik a haldokló és anyja miatt. Alexanderben ellentétes érzelmek keringenek. Haragszik az igazságtalan vádak miatt, de részvételt van és remél.

Jézus leül az asszony mellé, mikor látja, hogy az már mozdulni sem tud. Kezébe veszi a gyermek megsebzett fejcskáját, a kis arc fölé hajol, és a kicsi, hörgő szájra lehel... Csak egy pillanatig, majd mosoly tűnik fel arcán, melyet alig lehet látni előre hulló hajától. A kisgyermek magához tér, kinyitja szemecskéit, és igyekszik felülni. Az anya attól félve, hogy ez végső igyekezete, felsikoltva szívére szorítja.

– Hagyd őt, asszony! Gyermekek, jöjj hozzám! – mondja Jézus, még mindig az asszony mellett ülve, és mosolyogva kitarja karját a gyermek felé. És a kisfiú biztos mozdulattal Jézus karjaiba veti magát, és sír, de nem a fájdalomtól, hanem félelmében, mert eszébe jut a ló.

- Nincs már itt a ló – nyugtatja Jézus. – Minden elmúlt. Fáj még itt?
- Nem. De félek, félek!
- Látod, asszony! Csak fél. Ez elmúlik. Hozzatok vizet nekem! A vér és a kötés megijeszti. Adj egyet nekem az almáidból, János! Vedd el, kicsiny! Egyél! Jó!
- Vizet hoznak. Alexander is hoz sisakjában. Jézus nekilát a kötés levételének. Alexander és az anya azt mondják:
- Ne! Újra vérezni fognak a sebek a fején...
- Jézus mosolyog, és leveszi a kötést. Egy, két, három, nyolc réteg van rajta. Leveszi a véres kötéseket. Homlokának közepétől nyakszirtjéig, a jobb oldalon még puha a vércsomó a gyermek haján. Jézus vízbe márt egy kötést, és lemossa.
- De alatta van a seb! Ha lemosod a vért, ismét vérezni kezd – mondja Alexander.
- Az anya eltakarja a szemét, hogy ne kelljen semmit se látnia. Jézus mossa és mossa. A vércsomó feloszlik... íme tiszta a haja. Vizes, de alatta nincs seb. Homloka is ép. Csak egy piros vonal jelzi, hol hegedt be a seb.
- Az emberek felkiáltanak csodálkozásukban. Most már az anya is oda mer nézni, és amikor látja és megérti, nem tudja többé visszatartani magát. Jézusra borul, és átöleli Őt a gyermekkel együtt, és sír. Jézus elviseli ezt a hálakitörést és könnyáradatot.
- Köszönöm neked, Jézus – mondja Alexander. – Szenvedtem volna, ha ez az ártatlan gyermek meghal.
- Jó vagy, Alexander, és van bizalmad. Isten veled! Menj szolgálatodra!
- Alexander már el akar menni, amikor viharos gyorsasággal megérkeznek a Templom hivatalnokai és papjai.
- A Főpap megparancsolja neked általunk, hogy menj ki a Templomból. Te és az azt megszenteltető pogány. Azonnal! Megzavartátok az illatáldozatot. Ez behatolt oda, ahol Izrael szent helye van. Nem ez az első alkalom, hogy miattad zaj támad a Templomban. A Főpap, és vele a soron levő Öregek megparancsolják neked, hogy többé ne tedd be lábadat a Templomba! Menj, és tartózkodjál a pogányaidnál!
- Mi sem vagyunk kutyák! Ő azt mondja: „Csak egy Isten van, aki a zsidók és a rómaiak Teremtője.” Ha ez az Ő háza, és engem Ő teremtett, én is beléphetek – válaszol nekik Alexander.
- Hallgass, Alexander. Én beszélek – szól közbe Jézus, aki, miután megcsókolta a kisgyermeket és visszaadta anyjának, felállt. Azt mondja a csoportnak, amely el akarja üzni:
- Senki sem tilthatja meg egy hívőnek, egy igazi izraelitának, akit senki sem vádolhat bűnről, hogy a Szentély közelében imádkozzék.
- De azt, hogy a Törvényt magyarázd a Templomban, igen. Te jogot formáltál erre anélkül, hogy engedélyt kértél volna rá. Ki vagy? Ki ismer téged? Miért élsz vissza egy névvel és egy hellyel, ami nem illet meg téged?
- Jézus határozottan rájuk néz, s utána azt mondja:
- Kerióti Júdás! Jöjj ide!
- Júdást nem nagyon lelkesíti a felszólítás. Igyekezett elrejtőzni, amint megérkeztek a papok és a Templom hivatalnokai. De engedelmeskednie kell, mert Péter és Júdás, Alfeus fia előre lökik.
- Júdás, válaszolj! És ti nézzétek meg őt. Ismeritek. A Templomból való. Ismeritek? Kénytelenek igennel válaszolni.
- Júdás, mit parancsoltam neked, amikor először beszéltem a Templomban? És te min csodálkoztál? És én mit válaszoltam csodálkozásodra? Beszélj, és légy őszinte!
- Azt mondta nekem: „Hívd a soros hivatalnokot, hogy engedélyt kérhessek tőle az oktatásra.” És megnevezte magát, és igazolta, hogy ki ő és milyen törzsből származik... és én csodálkoztam ezen, mert haszontalan külsőségnek tartottam, mivel Ő a Messiásnak mondja magát. És Ő azt mondta nekem: „Szükség van erre, és amikor eljön az ideje, emlékezz vissza,

hogy én nem voltam tiszteletlen a Templom és hivatalnokai iránt.” Igen. Így mondta. Meg kell mondanom az igazságot. – Júdas, aki a kezdetben kissé bizonytalanul beszélt, mint aki bosszankodik, utána biztossá vált, sőt szinte szemtelenné.

– Csodálkozom rajta, hogy te megvéded Őt. Elárultad beléd vetett bizalmunkat – feddi meg az egyik pap Júdást.

– Nem árultam el senkit! Közületek mennyien a Keresztelő tanítványai! És árulók ezért? Én Krisztusé vagyok! Íme!

– Rendben van. Ennek nem szabad itt beszélnie. Jöjjön, mint hívő. Elvégre is nagy barátja a pogányoknak, kéjनोंknek, vámosoknak...

– Válaszolatok nekem most – mondja Jézus szigorúan, de nyugodtan. – Kik a soros Öregek?

– Doras és Félix, júdeaiak. Joakim Kafarnaumból és József Itureából.

– Megértettem. Menjünk! Mondjátok meg a három vádlónak, mert az itureai nem vádolhatott engem, mondjátok meg nekik, hogy a Templom nem az egész Izrael, és Izrael nem foglalja magában az egész világot, és hogy a kígyók nyála, bármely mérges is, nem fojthatja el Isten Hangját, sem mérge nem béníthatja meg lábamat, hogy ne menjek az emberek közé egészen addig, míg el nem érkezik óram. És utána... ó, mondjátok meg nekik, hogy utána az emberek elítélik majd a gyilkosokat, és magasra emelik az Áldozatot, Őt téve meg szeretetük egyedüli tárgyává. Menjetek! És mi is megyünk. – És Jézus beburkolózik nehéz, sötét színű köpenyébe, és eltávozik körükből.

Alexander, aki végighallgatta a szóváltást, utána megy. Mikor kiérnek, az Antonia torony közelében azt mondja:

– Üdvözöllek, Mester! És bocsánatodat kérem azért, hogy miattam ez a támadás ért téged.

– Ó, ne fájjon ez neked! Ürügyet kerestek. Találtak. Ha nem te lettél volna, lett volna más valaki... Ti, Rómában, a cirkuszban játszottok a bestiákkal és kígyókkal, nemde? Nos, mondom neked, nincs olyan vadállat, amely kegyetlenebb és ravaszabb volna, mint az az ember, aki meg akar ölni egy másik embert.

– És én mondom neked, hogy a Cézár szolgálatában bejártam Róma minden területét. De az ezernyi és ezernyi alattvaló között sose találtam egyet, aki istenibb lett volna nálad. Nem, még a mi isteneink sem oly isteniek, mint te vagy! Azok bosszúállók, kegyetlenek, veszekednek, hazugok. Te jó vagy. Te valóban az Ember vagy, nem csak ember. Üdv neked, Mester!

– Isten veled, Alexander. Haladj csak tovább a Világosságban!

Menjünk prédikálni!

Miután Jézust elűzték a Templomból, egy időre visszavonul Lázár egyik birtokára, és ott magyarázza a tízparancsolatot az odasereglő népnek. (Lásd a „Tízparancsolat” című füzetben). Ott történik a következő jelenet.

Jézus kimegy a konyhából, kézen fogva egy kisfiút, aki mellette fut apró léptekkel, egy olajba mártott kenyeret rágva. Jézus barátjának kis lábához méri lépteit.

– Egy hódítás! – mondja vidáman. – Ez a négyéves emberke, akit Azraelnek hívnak, azt mondta nekem, hogy tanítványom akar lenni, és meg akar mindenkit tanítani arra, hogy beszéljenek, meggyógyítsák a beteg gyermekeket, decemberben is szőlőt teremtsenek a szőlőtőkre, és utána fel akar menni egy hegyre, hogy kikiáltsa az egész világnak: „Jöjjetek, itt a Messiás!” Nemde így van, Azrael?

A gyermek nevetve mondja: „Igen, igen!” és közben eszik.

– Épp hogy csak enni tudsz, te! – ugratja őt Tamás.

– Még azt sem tudod megmondani, ki a Messiás!

– A názáreti Jézus.

– És mit jelent a „Messiás” szó?

– Azt jelenti, azt jelenti: Ő az az Ember, akinek küldetése, hogy jó legyen, és mindenkit segítsen abban, hogy megjavuljon.

– És hogyan segít megjavulni? Te, ki egy kópé vagy, hogyan fogod megtenni?

– Szeretni fogom Őt, és mindent megteszek neki. És Ő is megtesz mindent érettem, mert én szeretem Őt. Tegyéél te is úgy, és meglásd, te is jó leszel.

– Hát, meg van a feladatunk, Tamás. A szabály a következő: „Szeress engem, és mindent megteszel, mert én is szeretni foglak téged, ha te szeretsz engem, és a szeretet véghez visz majd mindent benned.” A Szentlélek beszélt. Jöjj, Azrael! Menjünk prédikálni! – És oly boldog Jézus, hogy van egy gyermeke, aki szeretné hozzá vinni az összes gyermeket, és megismertetni Őt minden gyermekkel. Oly sokan vannak, akik még nevét sem ismerik!

Elmegy a fátyolos nő előtt, és előzőleg azt mondja a gyermeknek:

– Mondd annak az asszonynak: „Béke veled!”

– Miért?

– Mert fájdalom van, mint neked, amikor elesel. És sír. De ha te ezt mondod neki, elmúlik a fájdalom.

– Béke veled, asszony. Ne sírj! Azt mondta nekem a Messiás! Ha szereted Őt, Ő is szeret téged, és meg fogsz gyógyulni! – kiáltja a gyermek Jézus mellől, aki továbbmegy anélkül, hogy megállna. Azrael valóban misszionáriusnak való. Még akkor is, ha jelenleg még kicsit... féktelen prédikációjában, és többet mond, mint amennyit monдания kellett volna.

Miután Jézus kifejtí hallgatóságának a hetedik parancsolatot: „Hamis tanúságot ne szólj felebarátod ellen”, a kis Azrael, aki Jézus lábánál ült, s mint egy kismadár, felemelt fejjel hallgatta, kedvesen megsimogatja Jézus térdét arcával, és azt mondja:

– Én és te barátok vagyunk, mert te jó vagy, és én szeretlek téged. Most én is azt mondom – és erőlteti kis hangját, hogy mindenki meghallja a nagy teremben, miközben gesztikulál, amint Jézustól látta – idehallgassatok mindnyájan! Én tudom, hová mennek azok, akik nem hazudnak, és szeretik a názáreti Jézust. Felmennek Jákob létráján. Fel, fel, fel... az angyalokkal együtt, és utána megállnak, amikor megtalálják az Urat – és boldogan nevet, úgyhogy minden foga látszik.

Jézus megsimogatja, és az emberek közé megy. Visszaviszi a kicsinyt anyjának:

– Köszönöm, asszony, hogy ideadtad gyermekedet.

– Zavart téged...

– Nem. Szeretted engem. Ő az Úr kicsinye, és az Úr legyen mindig vele és veled! Isten veled!

(2-605,609)

Ne félj! Fiam szeret téged!

Jézus meggyógyít egy béna fiút. Lásd: Mária élete 6,234-236.

(2-443)

A nyilvános működés második évében

A jó gyermekek angyalok

Jézus-a tengerparti Cezáreában jár. A gyermekek kíváncsian nézik Őt. Jézus kedvesen megsimogatja a gyermekeket, miközben apostolaival beszélget. Azt mondja:

– Fáj nekem, hogy elégedetlenséget kell látnom, amikor a pogányokhoz közeledem. De nem tehetek semmi mást, mint amit teszek, amit tennem kell, mert nekem jónak kell lennem mindenkihez. Igyekeztek ti is, legalább ti hárman és János, jók lenni, és majd a többiek követni fognak titeket.

– De hogyan tudunk mindenki iránt jók lenni? Elvégre is, ők megvetnek és elnyomnak minket, nem értenek meg minket, tele vannak bűnökkel... – mentegetődzik Jakab, Alfeus fia.

– Hogyan lehet mindenkihez jónak lenni? Te ugye elégedett vagy azzal, hogy Alfeustól és Máriától születted?

– Igen. Minden bizonnyal. Miért kérdezed?

– És ha Isten megkérdezett volna megfogadásod előtt, tőlük akartál volna születni?

– Igen. De nem értem...

– És ha, ehelyett egy pogánytól születted volna, mit mondanál, amikor hallanád, hogy vádolnak emiatt?

– Azt mondanám... azt mondanám: „Én nem vagyok bűnös ebben. Tőle születtem, de születhettem volna mástól is.” Azt is mondanám: „Igazságtalanul vádoltok. Ha nem teszek rosszat, miért gyűlöltök?”

– Jól mondod. Azok is, akiket ti megvettek azért, mert pogányok, ugyanezt mondhatnák. Te nem érdemelted ki, hogy Alfeustól, egy igazi izraelitától születessél. Egyedül az Örökkévalónak kell hálát adnod a nagy ajándékért, amit kaptál, és ennek jeléül alázatosan törekedned kellene arra, hogy az igaz Istenhez vigyél másokat, akik nem részesültek ebben az ajándékban. Jónak kell lennetek!

– De nehéz szeretni azokat, akiket nem ismerünk!

– Nem. Idenézz...! Te, kicsi, gyere ide!

Odajön hozzá egy nyolc év körüli kisfiú, aki egy szegletben játszott két másik fiúval. Erős fiú, barnahajú, bőre azonban egészen fehér.

– Ki vagy?

– Lúcius, Kájusz Lúcius, Kájusz Máriusz fia. Római vagyok, az őrség tizedesének a fia, aki itt maradt, miután megsebesült.

– És azok kicsodák?

– Izsák és Tóbiás. De nem szabad megmondani, mert ez tilos... Megvernék őket.

– Miért?

– Mert ők zsidók és én római vagyok. Ezt nem engedik meg.

– De te mégis együtt vagy velük. Miért?

– Mert szeretjük egymást. Mindig együtt játszunk, kockázunk és ugrókötelezünk. De úgy, hogy ne lássanak minket.

– És te szeretsz engem is? Én szintén zsidó vagyok, de már nem vagyok gyermek.

Fontold meg, egy tanító vagyok, amint mondják, egy pap.

– Mit számít az nekem? Ha te szeretsz engem, én is szeretlek téged... És azért szeretlek téged, mert te is szeretsz engem.

– Honnan tudod, hogy szeretlek?

– Mert jó vagy. Aki jó, az szeret.

– Látjátok, barátaim? Ez a szeretet titka: jónak kell lenni! Akkor szeretünk anélkül, hogy azon gondolkodnánk, hogy vajon az a másik a mi hitünkön van-e, vagy nincs.

És Jézus, kézen fogva a kis Kájusz Lúciuszt, megy, és megsimogatja a kis zsidókat, akik megijedtek tőle, és elrejtöztek egy kapualjban. Azt mondja nekik:

– A jó gyermekek angyalok. Az angyaloknak csak egy hazájuk van: a Mennysorság. Csak egy vallásuk van: az, ami az Egyetlen Istené. Csak egy Templomuk van: Isten Szíve.

Szeressétek mindig egymást az angyalok módjára!

– De ha meglátnak minket, megvernek...

Jézus szomorúan csóválja fejét, és nem szól semmit...

Egy magas és csinos asszony hívja Lúciuszt, és az otthagyja Jézust, kiáltva:

– A mama! – és az asszonynak azt kiáltja: – Tudod-e, hogy van egy nagy barátom! Egy tanító!...

Az asszony fiával együtt Jézus felé jön, és megkérdezi:

– Üdvözlégy! Te vagy a galileai férfi, aki tegnap beszélt itt a kikötőben?

– Én vagyok.

– Akkor várj rám itt! Mindjárt visszajövök. – és elmegy kisfiával.

Közben megérkezik a többi apostol, Máté és János kivételével, és megkérdik:

– Ki volt az?

– Azt hiszem egy római nő – válaszolja Simon.

– És mit akart?

– Azt mondta, várjunk itt. Majd megtudjuk.

Közben odajönnek az emberek a szomszédból, és kíváncsian várnak.

Az asszony visszatér több rómaival.

– Tehát te vagy a Mester? – kérdi egyikük, aki valami gazdag úr szolgájának látszik. És miután meggyőződik erről, megkérdezi: – Hajlandó vagy-e meggyógyítani Klaudia egyik barátnőjének kisleányát? A kisleány haldoklik, mert fulladozik, és az orvos nem tudja, mi okozza ezt. Tegnap este még egészséges volt. Ma reggel óta haldoklik.

– Menjünk!

Csak néhány lépést tesznek egy úton, s elérkeznek egy házhoz, amelyben úgy látszik rómaiak laknak.

– Várj egy pillanatig! – A férfi gyorsan belép, és szinte azonnal visszajön: – Jöjj!

De mielőtt még Jézus beléphetne, kijön egy fiatal úriasszony, akin világosan látható, hogy nagyon szenved. Karjában tart egy néhányhónapos kisdedit, aki már elkékült, mint a fuldoklók.

A nő Jézushoz menekül, mint egy hajótörött egy szirthez. Oly erősen zokog, hogy nem tud beszélni.

Jézus átveszi tőle a kisleányt, akin görcsös rángás látszik, és felemeli. Feje erőtlenül hátra esik. Az anya Jézus lábaihoz csúszik, a porba, és felemelt arccal zokog. Haja félig kioldódott, kezével fogdossa Jézus ruháját és köpenyét. Nincs benne semmi abból a kevélységből, amellyel a rómaiak kezelik a zsidókat. Mögötte és körülötte a házbeli rómaiak, városbeli zsidók állnak és figyelik.

Jézus megnedvesíti jobbkezének mutatóujját nyálával, és belenyúl a kis, lihegő szájba, behatol mélyen. A kisleány kapálózik, és még jobban elkékül. Az anya felkiált:

– Ne! Ne! – és úgy gyötrődik, mintha valami kard járná át. Az emberek lélegzetüket visszatartva figyelnek. Jézus kihúzza ujját, és vele egy gennyes hárttyát. A kisleány nem vergődik többé, hanem rövid sírás után megnyugszik. Artatlan mosoly jelenik meg arcán, mozgatja kezecskéit és száját, mint egy kismadár, amely arra vár, hogy anyja eleséget tegyen csőrébe.

– Vedd át, asszony! Adj neki tejet. Meggyógyult.

Az anya annyira csodálkozik, hogy ott helyben, még a porban térdelve átveszi a kisleányt, csókolgatja, simogatja, tejet ad neki. Megfeledeznek mindenről, csak kisleánya érdekli. Egy római megkérdezi Jézust:

– De hogyan tudtál segíteni rajta? Én a helytartó orvosa vagyok, és képzett. Igyekeztem eltávolítani az akadályt. De nagyon mélyen volt!... És te... így...

– Képzett vagy. De nincs veled az Igaz Isten. Ő legyen áldott érte! Isten veled! – Jézus el akar menni.

De a zsidóknak egy kis csoportja szükségesnek tartja, hogy közbelépjen.

– Hogyan engedhetted meg magadnak, hogy idegenek közelébe menjél? Romlottak, tisztátalanok ezek, s ilyenekké teszik azokat, akik megközelítik őket.

Jézus erősen, szigorúan rájuk néz – hárman vannak – és azt mondja:

– Nem Aggeus vagy te? Aki Azótusból jöttél üzletet kötni azzal a kereskedővel, aki a régi forrás mellett lakik? És te nem József vagy Rámából, aki azért jöttél ide, hogy tanácsot kérj egy római orvostól? És te éppúgy tudod, mint én, hogy miért? És akkor? Ti nem érzitek tisztátalanoknak magatokat?

– Az orvos sose idegen. A testet gyógyítja, és a test egyforma mindenkinek.

– A léleknek több joga van, mint a testnek. De egyébként is, mit gyógyítottam én meg?

Az ártatlan gyermek testét, és ezáltal remélem, hogy meg tudom gyógyítani az idegenek nem ártatlan lelkét is. Mint orvos, és mint Messiás tehát bárkit megközelíthetek.

(3-65)

Jézus, később felkeresi Johannát, a Heródes szolgálatában álló Kuza feleségét, s az ő pompás virágoskertjében találkozik annak római barátnőivel; Plautinával, Lídiával és Valériával, akinek kisleányát gyógyította meg az előző jelenetben. A kisleányt Fausztinának hívják.

Jézus először a virágokról beszél nekik, s erről áttér az emberi lélek halhatatlanságára:

– Amint a növény nem hal el, ameddig gyökere táplálkozik a talajból – bár szára elhervad – úgy az ember földi élete sem szűnik meg, ha visszavonul a világtól. Ellenkezőleg, mindig újabb virágokat terem. És – egy még magasztosabb gondolat, amely a Teremtő dicséretét váltja ki belőlünk – míg az elpusztult virág többé nem éled fel, és ez elszomorít minket, az ember, aki utolsó álmát alussza, nem halott, hanem egy még ragyogóbb életet él, jobbik részével örök életet és dicsőséget nyer a Teremtőtől, aki alkotta őt. Ezért, Valéria, ha a te kisleányod meghalt volna, te nem vesztetted volna el az ő kedveskedését. Gyermeked csókját mindig érezte volna lelked, mert gyermeked bár távol lett volna tőled, de nem feledkezett volna el szeretetedről. Látod, mily csodálatos az örök életbe vetett hit? Hol van most kicsinyed?

– Abban a befedett bölcsőben. Azelőtt se váltam el soha tőle, mert férjem és leányom iránti szeretetem képezte életem kettős célját. De most, hogy tudom, mit jelent haldokolva látnom őt, egy pillanatig sem hagyom el.

Jézus odamegy a bölcsőhöz, félrevonja a fátylat, és nézi az alvó kisedet, akit a friss levegő kedvesen felébreszt. Csodálkozva nyílnak ki szemecskéi, és angyali mosoly jelenik meg kis száján, míg kezecskéi, amelyeket eddig ökölbe szorítva tartott, kinyílnak, s Jézus hullámzó haja után nyúlnak, miközben kis verébként csicseregve fejezi ki gondolatait. Végül kimondja a nagyszerű, egyetemes szót:

– Mama!

– Vedd fel őt, vedd fel őt! – mondja Jézus, és oldalra lép, hogy lehetőséget adjon Valériának, hogy a bölcső fölé hajolhasson.

– De terhedre lesz!... Hívok egy rabszolgát, hogy vigye körül a kertben.

– Terhemre? Ó, nem! A kisgyermekek sosem zavarnak. Ők mindig az én barátaim.

– Vannak gyermekeid vagy unokatestvérekéid, Mester? – kérdezi Plautina, aki megfigyeli, milyen atyai mosollyal csiklandozza Jézus a kicsit, hogy megnevetesse őt.

– Nincsenek se gyermekeim, se unokatestvérkéim. De szeretem a gyermekeket, amint szeretem a virágokat is. Mert tiszták, és nincs bennük rosszindulat. Add csak ide, asszony, kicsinyedet. Őszinte öröm számomra, ha szívemre szoríthatok egy kis angyalt. – És leül a kisleánnyal, aki nézi Őt, és összekuszálja szakállát, utána pedig eljátszik köpenyének rojtjaival, ruhájának szegélyével, amivel hosszasan és titokzatosan elbeszélget.

(3-139)

Másfél évvel később Jézus Jeruzsálem közelében tanít. Ekkor mondja el az egyetemes Pásztorról szóló példabeszédet (400-402). Gyógyítja a betegeket. Nagyon fáradtnak látszik, s az apostolok buzdítják, hogy pihenjen. Valaki kopogtat az ajtón. András, aki legközelebb van hozzá, odamegy, kinyitja, de utána becsukja maga mögött. Visszatérve mondja:

– Mester, egy asszony erősködik, hogy látni szeretne téged. Egy kisleány van vele. Jómódú lehet, bár egyszerű az öltözete. Nem beteg sem ő, sem a kisleány, amennyire látom. De sűrű fátyol borítja. A kisleánynak pompás virágok vannak kezében.

– Küldd el! Épp arról beszéltünk, hogy pihennie kell, s még étkezését sem fejezte be! – dörmögi Péter.

– Mondtam neki. De azt válaszolta, hogy ő nem fogja fárasztani a Mestert, és Ő biztosan örömmel látja.

– Mondd neki, hogy jöjjön vissza holnap, abban az órában, amikor mindenki más! Most a Mester pihenni tér.

– András, kísérd őt a felső szobába! Mindjárt jövök – mondja Jézus.

– Látod! Tudtam! Így kíméli magát! Pont azt teszi, amit mondtunk neki – mondja Péter nyugtalanul.

Jézus feláll, és mielőtt kimenne, Péter mögé megy, vállára teszi kezét, kissé lehajol, hogy megcsókolja haját, és azt mondja:

– Jó Simonom! Aki szeret engem, az jobban pihentet, mint az ágyban fekvés!

– Honnan tudod, hogy ez olyan valaki, aki szeret téged!

– Ó, Simon! Aggódásod oly szavakat mondat veled, amelyeket máris megbántál, mert érzed, hogy milyen dőrék! Jó! Jó! Egy asszony, aki egy ártatlan gyermekkel jön, aki virágokat hoz kezében, nem lehet más, csak olyan valaki, aki szeret engem, és aki megérzi, hogy szükségem van arra, hogy egy kis szeretetet találjak és tisztaságot a sok gyűlölet és piszok közepette. – Utána Jézus felmegy a lépcsőn a teraszra, miközben András, aki teljesítette küldetését, visszatér a konyhába.

Az asszony a felső szoba ajtajánál áll. Magas, karcsú, nehéz, szürke köpenyben, elfátyolozott arccal. Kisleánya, egy legfeljebb hároméves kisgyermek, fehér gyapjúruhában van, virágokat tart kezében. Gyönyörű virágok, amelyeket csak ebben az országban lehet látni decemberben.

Alig ér fel Jézus a teraszra, a kisleány máris üdvözli Őt és feléje szalad:

– Üdvözlégy, Úr Jézus!

Jézus kicsiny tisztelője fölé hajol magas termetével, egyik kezét fejére teszi, és azt mondja:

– Béke veled! – Utána felegyenesedik, és követi a leánykát, aki boldogan nevetve tér vissza az asszonyhoz. A nő mélyen meghajol, és oldalra áll, hogy a Mester beléphessen a szobába.

Jézus főhajtéssal üdvözli, bemegy a szobába és leül egy zsámolyra és várakozóan hallgat. Nagyon királyi. Bár csak egy szegényes, támlanélküli zsámolyon ül, úgy tűnik, mintha trónon ülne, oly fenséges, tiszteletet parancsoló magatartása. Nincs rajta köntös, csak egy minden díszítés, csinosítás nélküli sötétkék gyapjúruhát visel, mely egy kissé megfakult a vállánál, ahol az eső, a nap, a por és a verejték kikezdte a színét. Tiszta, de szegényes ruházat, de

felséges magatartása miatt bíborba öltözöttnek tűnik. Fejének tartása is nagyon fejedelmi, míg kezét tenyérrel felfelé fordítva térdén pihenteti. Mezítelen lába az öreg téglából készült csupasz kőpadlón van, és mögötte az üres, alig bemeszelt fal. Feje fölött nincsen sem drapériadiszítés, sem díszmennyezet, csak egy lisztszita és fokhagyma, meg vöröshagyma kötegek. És mégis, mélyebb benyomást kelt, mintha lábai alatt értékes padlózat, mögötte aranyozott fal és feje fölött drágakövekkel díszített bíborfátyol lenne.

Várakozik. Felségessége hódoló csodálatba ejti az asszonyt. A gyermek is hallgat és mozdulatlanul áll az asszony mellett, talán egy kicsit meg van rémülve. De Jézus rájuk mosolyog és azt mondja:

– Tiértetek vagyok itt. Ne féljetek.

Minden félelem eltűnt. Az asszony suttog valamit a kisleánynak, aki Jézushoz megy, és ölébe helyezi a virágokat:

– Fausztina, rózsá, Üdvözítőjének. – Lassan mondja, mint ahogyan azok beszélnek, akik idegen nyelvet használnak. Az asszony, aki követte a leánykát, letérdel mögötte, s hátraveti fátyolát. Valéria az, a kisleány anyja. Római módon üdvözli Jézust:

– Üdvözlégy, Mester!

– Isten jöjjön hozzád, asszony! Hogyhogy itt vagy? És annyira egyedül? – kérdezi Jézus, miközben megsimogatja a kisleányt, aki többé nem fél tőle, és aki nem elégszik meg azzal, hogy ölébe tette a virágokat, hanem kutat közöttük, és kiválasztja azt, ami szerinte a legszebb, mondván:

– Vedd! Vedd! A tied, tudod? – és felemel egy rózsát, amely illatozik. Jézus arca közelébe tartja. Ő elfogadja, és utána visszateszi az illatos csokorba.

Közben Valéria beszél:

– Tibériásban voltam, mert kisleányom kissé beteg volt, és orvosunk azt tanácsolta... – Valéria hosszú szünetet tart, arcszíne elváltozik, és utána gyorsan folytatja: – és nekem oly nagy szívfájdalmam volt, és utánad vágyakoztam. Mert az én szenvedésemre csak egy orvos tud gyógyszert: Te, Mester! Te, aki mindig igazságosan beszélsz... Azért eljöttem. Önzésből, hogy megvigasztalj, és azért is, hogy megtudjam, mit kell tennem... Igen, hogy kimutassam hálámat irántad és Istened iránt, aki megengedte nekem, hogy ez a gyermekem legyen... Mi oly sokat tudunk, Mester! A gyarmat legkisebb eseményeiről naponta értesítik Poncius Pilátust, aki átnézi azokat, de mielőtt tenne valamit, sokszor tanácsot kér Klaudiától... Sok beszámoló rólad szól, és a zsidókról, akik gyűlöletet keltenek ellened az egész országban. Klaudia jól látja a helyzetet, és mondja urának, hogy egész Palesztinában egyedül egytől nem kell félnie, tőled, mert te nem leszel oka az ő kegyvesztésének. És Pilátus napról napra meghallgatja... Végül is Klaudia az erősebb. De ha holnap egy más erő Pilátus fölé kerekedne... Ezért tudtam és éreztem, hogy az én ártatlanom megvigasztalna téged...

– Könyörületes és tisztán látó a te szíved, asszony! Isten mindinkább megvilágosít téged, és örködj e felett a gyermek felett is, most és mindenkor!

– Köszönöm, Uram! Szükségem van Istenre... – Könnycseppek hullanak Valéria szeméből.

– Igen, szükséged van rá. Istenben megtalálasz majd minden vigaszt, és vezetni is fog, hogy igazságosan ítélhess, megbocsáthass és továbbra is szerethess; és hogy mindenekelőtt helyesen neveld ezt a kisleányt, hogy része legyen azok boldog életében, akik az igaz Isten gyermekei.

Te látod ezt. Isten hozzám vezetett téged. Ő, akit te nem ismertél, akit talán kineveltél, Törvényével együtt, amely annyira más, mint a ti isteneitek és a ti törvényeitek és vallástok. Bizonyára megbántottad Őt életmódoddal, amelyben nem sokra becsülted az erényeket. Kis hibák voltak, de utat készítettek a súlyosabb bűnökhöz, amelyek megbántják az Istenséget, aki téged is teremtett. Oly nagyon szeretett, hogy egy fájdalom által, amelyet emberként és anyaként éreztél – anyaként, semmit sem tudva a jövőendő életről és ennél fogva semmit sem a gyermekedtől való csak ideiglenes elválásról – hozzám vezetett. Annyira szeretett téged,

hogy engem Cezareába vezetett, amikor halálfélelmet álltál ki gyermeked kis teste felett, amely a haláltusában már kihűlni látszott. Annyira szeretted téged, hogy visszaadta őt neked, hogy mindig előtted legyen az igaz Isten jósága és hatalma, és megfékezzen minden pogány szabadosságot, megvigasztaljon minden hitvesi fájdalommal. Isten annyira szeretted, hogy egy másik szenvedés által megerősítette akarodat, hogy az Úthoz, Igazsághoz és Élethez jöjj, és kitarts nála gyermekeddel, hogy legalább ő, kora gyermekéségétől fogva rendelkezék azzal, ami vigaszt, békét, üdvöt és világosságot nyújt a szomorú földi napokban, és megőrizze mindattól, ami neked szenvedést okoz jobbik részedben és érzelmeidben. Az első ösztönszerűen jó, és undorodik a sötét szennytől, amelyben kénytelen élni. A második rendezetlen jóságában.

Mert érzelmeidben pogány vagy, asszony. Ez nem a te hibád. A századé, amelyben élsz. És a pogányságé, amelyben felnőttél. Csak az, aki az igaz vallásban él, tudja igazságosan felértékelni és felbecsülni az érzelmek megnyilvánulását. Te, anya, nem ismerted az örök életet, rendetlenül szeretted kisleányodat, és amikor haldokolni láttad, elkeseredetten fellázadtál elvesztése miatt, eszedet vette a közeli halál. Úgy láttad Fausztinádát a semmiség mélysége fölött függeni, mint ahogy az látná, akitől egy örült elragadná azt, aki neki a legkedvesebb, és egy mélység fölött tartaná, amelyből nem tud feljönni, ha belesik, sőt még kihűlt holttestét sem lehetne visszahozni. Szegény anya, akinek többé nem lett volna leánya. Sem testével, sem lelkével. Semmiképpen sem. A vég, az elkerülhetetlen vég a halál azok számára, akik nem hisznek a lélek életében.

Te, szerető, hűséges, pogány feleség, férjedben földi istenedet szeretted, testi szeretettel. A te szép istenedet, aki imádtatta magát általad, lealacsonyította a te méltóságodat a rabszolgá szolgátságának színvonalára. És a feleség vesse alá magát a férjnek, alázatosan, hűségesen, tisztán. Igen. Ó, a férfi, a család feje. De a fejnek lenni az nem zsarnokságot jelent. A fej nem lehet önkényúr, akinek minden szabad, amit szeszélye kíván, nemcsak felesége testét, hanem jobb részét illetőleg is. „Ahol te vagy Kájusz, ott vagyok én, Kája” – mondjátok. Szegény asszonyok, hogyan lehettek ott, ahol jegyesetek van, akinek istenei szemérmetlenek és féktelenek? Elkerülhetetlen, hogy aki nem szabados és romlott, el ne szakadjon undorral és igazán rettenetes kinnal férjétől, akit mindig istennek tekintett, amikor felfedezi, hogy az, akit ő istenként imádott, durván állatias, szabados, házasságtörő, kicsapongó, közömbös, kineveti feleségének érzelmeit és méltóságát.

Ne sírj! Én is tudok mindent, anélkül, hogy rászorulnék a századosok jelentéseire. Ne sírj, asszony! Inkább tanul meg rendezetten szeretni férjedet!

– Nem tudom többé szeretni! Nem érdemli meg többé! Megvetem. Nem alacsonyítom le magamat követésével, de nem tudom tovább szeretni. Köztünk mindennek vége van. Engedtem, hogy elmenjen... anélkül, hogy kerestem volna, hogy visszatartsam... Lelkem mélyén utoljára hálás vagyok neki azért, hogy elment... Nem fogom keresni. Elvégre is, mikor volt nekem társam? Leesett a kötelék a szememről, nem imádom többé, visszaemlékezem tetteire, és elítélem azokat. Talán megértett engem, amikor sírtam azért, hogy ide kell követnem őt, elhagyva beteg anyámat és hazámat, ifjú jegyesként, aki szülés előtt áll? Ostoba módon nevetett könnyeimen barátaival együtt, hányingereimen, s csak arra figyelmeztetett, hogy ne szennyezzem be ruhámat. Oldalamnál volt talán, amikor honvágy gyötört elhagyott hazám után? Nem. Kiment, barátaival, olyan ünnepélyekre, amelyekre állapotom miatt nem kísérhettem el... Talán újszülöttem bölcsője fölé hajolt valaha is? Nevetett, amikor megmutattam neki lányunkat, s azt mondta: „Kedvem lenne elföldelni. Nem azért vettem magamra a házasság igáját, hogy leányaim legyenek!” Nem vett részt a tisztulási szertartásban: hasztalan komédia – mondotta. És amikor a kicsiny sírt, elment hazulról, azt mondva: „Nevezd Libitinának, és áldozd fel az istennőnek!” Amikor Fausztina haldoklott, megosztotta talán fájdalmamat? Hol volt a te megérkezésed előtti éjjelen? Valériánus házában egy banketten. De szerettem. Azt mondtam, igaz, az én istenem. Nekem

minden jónak, igaznak tűnt benne. Megengedte nekem, hogy szeressem... és a rabszolgánál is inkább rabszolgája voltam vágyainak. Tudod-e, miért vetett el magától?

– Tudom. Mert testedben ismét feléledt a lelked, és többé nem nő voltál, hanem úrnő.

– Így van. Erényes házat akartam csinálni házamból... és őt Antiókiába küldték a konzul mellé. Nekem megparancsolta, hogy ne kövessem, és magával vitte kedvelt rabszolgánóját. Ó, nem követem! Van leányom. Az mindenem.

– Nem. Nincs mindened. Csak egy részét, egy kis részét bírod a Mindennek, amikor erényes vagy. A Minden az Isten. A te leányod nem lehet ok arra, hogy igazságtalan légy a Minden iránt, hanem igazságosságra kell, hogy ösztönözzön. Érte és vele kötelességed, hogy erényes legyél.

– Azért jöttem, hogy megvigasztaljalak téged, és te vigasztalsz meg engem. De azért is jöttem, hogy megkérdezzek, miként neveljem ezt a kisleányt, hogy méltó legyen Üdvözítőjéhez. Gondoltam arra, hogy áttérek a ti hitetekre, és őt is ilyenné teszem...

– És férjed?

– Ó! Közöttünk mindennek vége!

– Nem. Minden most kezdődik. Még mindig az ő felesége vagy. A jó feleség kötelessége, hogy jó társ legyen.

– Ő azt mondja, hogy el akar válni tőlem. És biztosan megteszi. Azért...

– És megteszi. De még nem tette meg. És mivel nem tette meg, a ti törvényetek szerint is felesége vagy. És mint olyannak, kötelességed, hogy megálld helyedet, mint feleség. A te helyed a második, férjed után a házban, leányod mellett, a szolgák és a világ előtt. Te arra gondolsz, hogy ő rossz példát adott. Ez igaz. De ez nem ment fel téged attól, hogy te jó példát adj az erényre. Ő elment. Ez igaz. Te azonban vedd át helyedet leányod és a szolgák mellett!

Nem minden kárhozatos a ti szokásaitokban. Amikor Róma még nem volt ennyire romlott, tiszták voltak asszonyai, dolgosak, és erényes étellel és hittel szolgáltak az istenségnek. Mégha a pogányok nyomorúságos állapota miatt hamis isteneknek szolgáltak is, az eszme akkor is jó volt. Erényeikkel a vallás eszményét szolgálták, szükségét érezték egy vallásnak, egy Istenségnek, akinek igazi nevét nem ismerték, de érezték, hogy nagyobb az ő szabados Olimpuszuknál, a lealacsonyított isteneknél, amelyekkel benépesítették legendáikat. A ti Olimpustok nem léteztek, isteneitek nem léteztek. De régi erényeitek annak az igazi meggyőződésnek voltak gyümölcsei, hogy erényeseknek kell lennetek ahhoz, hogy isteneitek szeretettel nézzenek rátok. Kötelességeitek gyümölcsei voltak, amelyet éreztetek isteneitek iránt, akiket imádtatok. A világ szemében, és főleg a mi zsidó világunk szemében balgáknak látszottatok, mert azt tiszteltétek, ami nem létezett. De nem volt hiábavaló az örök és igaz Igazságosság, a Magasságbeli, Egyetlen Isten és a Mindenható Teremtő számára ez az erény, ez a tisztelet, ez a kötelesség. A jó mindig jó, a hitnek mindig értéke van, a vallás mindig értékes, ha az, aki követi, gyakorolja és birtokolja, meg van győződve annak igaz voltáról.

Arra buzdítalak téged, hogy kövesd régi, tiszta, dolgos és hűséges asszonyaitokat, oszlopként és világosságként megmaradva helyeden házában. Ne gondold, hogy szolgálaid kevésbé fognak tisztelni amiatt, hogy egyedül maradtál. Eddig félelemmel szolgáltak, és rejtett gyűlölettel és lázadással. Mostantól kezdve szeretettel fognak szolgálni. A szerencsétlenek szeretik a szerencsétleneket. Rabszolgálaid ismerik a fájdalmat. A te örököd számukra keserű ösztöke volt. A te fájdalmad megfoszt téged az úrnő hideg fényétől, e szó leggyűlöletesebb értelmében. A részvét meleg fényébe öltöztet. Szeretni fognak, Valéria. Szeretni fog Isten, leányod és szolgálaid. És ha többé nem leszel feleség, hanem elvált nő, jegyezd meg (Jézus feláll), hogy a törvényes válás nem semmisíti meg az asszony kötelességét, hogy hűséges maradjon férjének tett ígéretéhez.

Szeretnél csatlakozni vallásunkhoz. Annak egyik isteni parancsa az, hogy az asszony a férje testének teste, és hogy semmiféle dolog, semmiféle egyén sem választhatja el azt, amit Isten egy testté tett. Nálunk is van válás. Az emberi bujaság, az eredeti bűn, az emberek

megromlásának rossz gyümölcse. De nem közvetlenül Istentől jött. Isten nem változtatja meg szavát. És Isten azt mondta Ádámnak, amikor még ártatlan volt, és értelmét nem homályosította el a bűn: hogy a házastársak, miután egyszer egyesültek, egy test kell, hogy maradjanak. A test nem válik el a testtől másként csak a halál vagy betegség révén.

A mózesi válás, amelyet a kegyetlen bűnök elkerülése érdekében engedtek meg, ugyancsak szálnalmas szabadságot ad a nőnek. Az emberek szemében az elvált nő mindig csökkent értékű, akár egyedül marad, akár újabb házasságot köt. Isten ítéletében szerencsétlen, ha elválttá válik a jegyes rosszindulata miatt, és elvált marad; de nem bűnös nő, nem házasságtörő, hacsak nem válik azzá saját szégyenletes bűnei miatt vagy újraházasodása révén. De te, ha a mi vallásunkat akarod követni, az én követésem által teszed azt. És akkor én, Isten Igéje, mivel a tökéletes vallás korszaka megkezdődött, azt mondom neked, amit a sokaságnak mondok. Nem szabad az embernek szétválasztania azt, amit Isten összekötött, és mindig házasságtörő az a férfi vagy nő, akinek él még házastársa, és mégis új házasságot köt.

A válás törvényes prostitúció. Alkalmat ad a férfinak és a nőnek, hogy a bujaság bűneit elkövessék. Az elvált nő nehezen marad meg özvegynek, egy élő hűséges özvegyének. Az elvált férfi sose marad hűséges első házasságához. Az egyik épp úgy, mint a másik újabb házasságot köt, s leszáll az emberek színvonaláról az állatokéra, amelyeknek megengedett cserélniük a nőtényt, ahogy nekik tetszik. A legális erkölcstelenség veszélyes a család és a haza számára, és bűnös az ártatlanokkal szemben. Az elváltak gyermekei fogják elítélni szüleiket. Szigorúan elítélik majd őket! Legalábbis egyik szülőjüket elítélik majd. És a gyermekek, a szülők önzése miatt arra vannak ítélve, hogy csonka legyen érzelmi életük. A válás jól ismert következménye, hogy megfosztja apjától vagy anyjától az ártatlan gyermekeket. Ha a szülők új házasságot kötnek, s rájuk bízzák a gyermekeket, akkor az egyik házastárs érzelmi életének megcsonkításához hozzájárul egy másik csonkítás; az elveszett szülőé, amely többé-kevésbé teljes, s csonka a másik házastárs érzelmi élete is, amely megoszlik, vagy teljesen felszívódik az új szerelemben és az új házasság gyermekeinek szeretetében.

Esküvőről, házasságról beszélni egy elvált férfi vagy nő új egysége esetében, megszentésteleníti a házasságot. Csak az egyik házastárs halála és az azt követő özvegyiség jogosít fel második házasságra. Ámbár nekem az a véleményem, jobb lenne meghajtani a fejet a mindig igazságos döntés előtt, amely az emberek sorsát irányítja, és bezárkózni a tisztaságba, amikor a halál véget vetett a házasság állapotának. Szenteljék magukat teljesen a gyermekeknek, és szeressék a másvilágra távozott házastársat az ő gyermekeiben. Ez a szeretet nélkülöz minden anyagiasságot, szent és igaz!

Szegény gyermekek! Megismerni a halál vagy a családi tűzhely összeomlása után a második anya vagy apa keménységét, s aggódva nézni a kedveskedés megosztását más gyermekekkel, akik nem az ő testvéreik!

Nem! Az én vallásomban nem lesz válás! És házasságtörő és bűnös lesz az, akik polgári válást kíván, hogy utána újból egyesüljön valakivel. Az emberi törvény nem változtatja meg az én határozatomat. Az én vallásomban a házasság többé nem egy polgári szerződés lesz, egy erkölcsileg kötelező ígéret, amelyet az ettől megkívánt tanúk jelenlétében szentesítenek, hanem szentséggé válik. Megerősített, felbonthatatlan, egybeforrasztott és az általam adott megszentelő hatalom által szentté vált kötelék lesz. Hogy jobban megértessem veled: szent szertartás. Erő, amely segíteni fog a házassági köteleességek szent gyakorlására, de egyúttal a kötelék felbonthatatlanságának kimondása is.

Mindeddig a házasság kölcsönös természetes szerződés volt, erkölcsi kötelezettségekkel két különböző nemű egyén között. Attól kezdve, hogy az én törvényem lesz, kiterjed a házastársak lelkére is. Azért lelki szerződéssé is válik, amelyet Isten szentesít, szolgáló által.

Most már tudod, hogy semmi sem nagyobb Istennél. Azért, amit Ő egyesített, azt semmiféle tekintély, törvény vagy emberi szeszély nem választhatja szét.

A ti szertartástok „ahol Kájusz, ott Kája” elve folytatódik a mi, az én szertartásomban, mert a halál nem a vég, hanem a jegyes ideiglenes elválása jegyesétől. A szeretet kötelessége fennmarad a halál után is. Ezért mondom, hogy szeretném az özvegyek tisztaságát. De az ember nem tud tiszta maradni. Azért mondom, hogy a jegyeseknek kölcsönös kötelessége, hogy egymást jobba tegyék.

Ne csóváld a fejedet! Ez a kötelesség, és a kötelességet teljesíteni kell, ha valaki igazán követni akar engem.

– Kemény vagy ma, Mester!

– Nem. A Mester vagyok. És előttem van egy gyermek, aki növekedni tud a kegyelem életében. Ha nem az volnál, aki vagy, kevesebbet követelnék tőled. De te jól meg vagy edzve, és a szenvedés megtisztítja és még jobban megedzi fémedet. Egy napon visszaemlékezel majd rám, és áldani fogsz azért, hogy olyan voltam, amilyen vagyok.

– Az én férjem nem fog visszatérni...

– És te előbbre jutsz. Az ártatlan kezét fogva az Igazságosság útján fogsz járni, gyűlölet nélkül, bosszúállás nélkül, hasztalan várakozás és siránkozás nélkül azt illetőleg, ami elveszett.

– Te tehát tudod, hogy elvesztettem őt!

– Tudom. De nem te... ő vesztett el téged. Nem érdemelt meg. Most figyelj ide... Ez kemény. Igen. Rózsákat hoztál nekem és az ártatlan mosolyát, hogy megvigasztalj... Én nem tudok mást tenni, mint felkészíteni téged az elhagyott jegyes töviskoszorújának viselésére... De gondolkozz el rajta! Ha vissza lehetne menni az időben, és vissza tudnálak vezetni téged ahhoz a reggelhez, amelyen Fausztina haldokolt, és neked szívedben választanod kellett volna leányod és férjed között úgy, hogy a kettő közül az egyiket teljesen elveszted, kit választottál volna...?

Az asszony elgondolkozik, sápadtan, de erősen viselve fájdalmát a néhány könnycsepp után, amit a beszélgetés elején ejtett... Majd lehajol a kisleányhoz, aki a padlón ül, és azzal szórakozik, hogy a fehér virágokat Jézus lába köré rakja, karjaiba veszi és felkiált:

– Ezt választottam volna, mert ennek egész szívemet odaajándékozhatom. Úgy nevelhetem fel, amint megtanultam kötelességemet, az életet illetőleg. Az én gyermekemet! És a másik életben is egyesítve leszek vele. Mindig a te édesanyád leszek, és te mindig az én leányom maradsz! – és az asszony elborítja csókjaival kicsijét, miközben a kisleány szeretetteljesen és mosolyogva öleli őt.

– Mondd, ó, mond meg nekem, Mester, aki a hősiességre tanítasz, hogyan neveljem, hogy mindketten a te Országodba juthassunk? Milyen szavakra, cselekedetekre tanítsam meg őt...?

– Nincs szükség rendkívüli szavakra és cselekedetekre. Légy tökéletes, azért, hogy ő visszatükrözze a te tökéletességedet! Szeresd Istent és felebarátodat, hogy ő is megtanulja szeretetüket! Él a földön, de szívedet ajándékozd Istennek! Gyermeked utánozni fog téged. Mostanra elég ez. Később Atyám, akit ti különösen szerettek, gondoskodni fog lelki szükségleteitekről, és bölcsekké váltok abban a hitben, amely az én nevedet hordozza. Ez minden, amit tennetek kell. Isten szeretetében megtaláltok mindent, ami megfékezi a Gonoszt. A felebarát szeretetében segítséget találsz az egyedüllét szomorúsága ellen. És tanítsd őt megbocsátani. Önmagadnak... és gyermekednek. Felfogod, mit akarok mondani?

– Felfogom... És igazságos... Mester, elmegyek. Áldj meg egy szegény asszonyt... aki szegényebb egy koldusnál, akinek hűségese a társa...

– Hol tartózkodsz most? Jeruzsálemben?

– Nem. Béterben. Johanna, aki oly jó, kastélyába küldött engem... Ott fent nagyon sokat szenvedtem... Itt maradok addig, míg Johanna Jeruzsálembé nem megy, ami hamarosan

bekövetkezik. Anyáddal megy le Júdeába, és a többi nőtanítvánnyal, amint a tavasz megkezdődik. Utána egy ideig velem leszek. Amikor jönnek a többiek, velük megyek. De addigra az idő begyógyítja már sebeimet.

– Az idő, és főleg Isten és kisleányod mosolya. Isten veled, Valéria. Az igaz Isten, akit jó lélekkel keresel, vigasztaljon és védjen téged! – Jézus a kisleány fejére teszi kezét, megáldva őt. Utána a bezárt ajtó felé megy, s megkérdezi: – Egyedül jöttél?

– Nem. Egy felszabadult rabszolgánővel. Kocsim az erdőben áll a város előtt. Látjuk még egymást, Mester?

– A templomszentelés ünnepén Jeruzsálemben leszek a Templomban.

– Ott leszek, Mester. Szükségem van szavaidra az új élethez...

– Menj nyugodtan! Isten nem hagyja segítség nélkül azt, aki keresi Őt.

– Hiszem... Ó, nagyon szomorú a mi pogány világunk!

– Szomorúság van mindenütt, ahol nem élnek igazán Istenben. Még Izrael is sír... Azért, mert többé nem él Isten Törvénye szerint. Isten veled! Béke veled!

Az asszony mélyen meghajol, és valamit mond a kisleánynak. Az felemeli arcát, kitarja karját, és megismétli csicsergő hangján:

– Üdvözlégy, Úr Jézus!

Jézus lehajol, és fogadja az ártatlan csókját, s megint megáldja. Utána visszamegy a szobába, és elgondolkozva leül a padlóra szórt virágok mellé.

Egy ideig így marad. Utána valaki kopog az ajtón.

– Jöjj be!

Az ajtó kinyílik, és a nyílásban megjelenik Péter őszinte ábrázata.

– Te vagy? Jöjj!

– Nem. Neked kellene hozzánk jönnöd. Itt hideg van. Milyen szép virágok! Nagyon értékesek! – Miközben Péter beszél, figyeli Mesterét.

– Igen, értékesek. De a cselekedet és a mód, ahogy véghezvitték, többet ér a virágoknál. Valériának, Klaudia római barátnőjének kisleánya hozta nekem.

– Ah! Úgy, úgy! És miért?

– Hogy megvigasztaljon engem. Tudják, hogy szenvedek, és Valériának ez a gondolata támadt. Azt gondolta, hogy egy ártatlannak a virágai megvigasztalhatnak engem...

– Egy római nő!... És mi, Izrael fiai csak fájdalmat okozunk neked... Júdás jól gyanította. Azt mondta, hogy látott egy álló kocsit, és hogy az asszony biztosan római nő volt... és... és ez zavarba hozta őt, Mester... – Péter kérdőleg néz Jézusra.

Jézus azonban csak annyit mond neki:

– Hol van Júdás?

– Kint. Akarom mondani, az úton, az erdő mellett. Látni akarja, ki jött hozzád.

– Menjünk le!

Júdás már a konyhában van. Megfordul, amikor Jézust belépni látja, és azt mondja:

– Még ha akarnád, se tagadhatod le, hogy ez az asszony azért jött, hogy... panaszkodjék valami miatt! Nincs más mondanivalójuk? Nincs más dolguk, mint kémkedni és feljelenteni, és...

– Nem vagyok köteles válaszolni neked. De megteszem mindenki kedvéért. Simon Péter már tudja, ki az, és mindenkinek megmondom, miért jött. A látszólag legboldogabb embereknek is szükségük van a vigasztalásra és a tanácsra. András, menj fel, és gyűjtsd össze a virágokat, amelyeket a kisleány hozott, és vidd azokat a kis Lévihez!

– Miért?

– Mert haldoklik.

– Haldoklik? De hiszen délelőtt kilenckor láttam őt, és egészséges volt – mondja csodálkozva Bertalan,

– Egészséges volt. Este előtt halott lesz.

- Ha oly rosszul van, nem tud örülni a virágoknak...
- Nem. De a megrémült házban az Üdvözítő által küldött virágok fényesen fognak beszélni.

(7-1749)

Boldogan fut mamájához

Az apostolok kiválasztása után, amint velük együtt lejön a hegyről, odahoznak eléje egy megégett gyermeket, akit egy lángokban álló szénakazalból húztak ki. Hordágyon viszik. Síralmasan nyög a lepedő alatt, amellyel letakarták, mert borzalmas látvány az összeégett test. Már haldoklik. Jézus meggyógyítja őt rálehelve. Az égési sebek azonnal megszűnnek, és a kisgyermek felkel, egészen meztelen, és boldogan fut mamájához, aki sír örömeiben, és simogatja a teljesen meggyógyult testet, amelyen nyoma sincs a tűznek. Megcsókolja szemét, amelyről azt gondolták, hogy kiégett, de amely eleven, és ragyog az örömtől, haját, amely rövid, de nem hiányzik, mintha a tűz csak megnyírta volna.

(3-127)

Élj, és légy jó!

Jézus a hegyi beszéd utolsó napján is szokása szerint betegeket gyógyít, mielőtt beszédét elkezdené. Egy anya kisleányát tartja ölében. Jézus megkérdezi:

- Hogy hívnak?
- Mária.
- És engem hogy hívnak?
- Jézus – válaszolja a kisleány.
- És ki vagyok?
- Az Úr Messiása, aki azért jött, hogy jót tegyen az emberek testével és a lelkével.
- Ki mondta neked ezt?
- A mama és a papa, aki azt remélik, hogy visszaadod egészségemet...
- Élj, és légy jó!

A kisleány, aki körülbelül hétéves, és csak kezeit tudta mozgatni, valószínűleg gerincbetegségben szenvedett, mert bokájától hónaljáig erősen be volt göngyölve, s merev volt, egy ideig úgy marad, de utána felugrik, s Jézushoz fut.

(3-218)

Ők szeretnek engem!

A hegyi beszéd után, mikor Jézus lejön a hegyről, a mezőn játszó gyermekek Jézushoz futnak, amint meglátják. Ő mosolyogva simogatja őket. Visszatükröződik benne az ártatlanok öröme. Egy kisleány Jézus övébe akarja tenni a mezőn szedett virágokat, „mert így szebb a ruhája”, és Jézus hagyja, pedig az apostolok brummognak miatta. Azt mondja nekik:

– Elégedjetek meg azzal, hogy ők szeretnek engem! A harmat lemossa a port a virágokról. A gyermekek szeretete lemossa a szomorúságot szívemről.

(3-241)

Józsi

Az Irgalmasság vagyok!

Jézus éppen visszatért Kafarnaumba Péter bárkáján. Péter elvitte a halakat házába, s most lélekszakadva fut vissza:

– Mester! Mester! Forrong a város, mert a farizeus Illés egyetlen unokája haldoklik.

Megmarta egy kígyó. Anyja akarata ellenére a gyermek elment az öreggel olajfás kertjükbe. Illés a munkára felügyelt, a gyermek pedig játszott egy öreg olajfa gyökerénél. Bedugta kezét egy lyukba, remélve, hogy talál ott egy gyíkot, és kígyót talált. Az öreg szinte megőrült. A gyermek anyja, aki mellesleg gyűlöli az öreget, és megvan rá az oka, azzal vádolja, hogy meggyilkolta fiát. A gyermek teste fokozatosan kihűl. A rokonok nem szeretik egymást!

– Csúnya dolog, amikor gyűlölet uralkodik egy családban!

– De Mester, én azt mondom, hogy a kígyók nem szerették a kígyót: Illést. És ő agyonütötte a kis kígyót. Nem tetszik nekem, hogy meglátott, és utánam kiáltott: „Itt van a Mester?” Sajnálom a gyermeket. Szép gyermek volt, és nem bűnös abban, hogy egy farizeus unokája.

– Nem, nem bűnös benne...

A város felé mennek, és látják, hogy egy csoport jön feléjük, Illés vezetésével, kiáltozva és sírva.

– Megtaláltak minket! Forduljunk vissza!

– De miért? Ez az öreg szenved!

– Ez az öreg gyűlöl téged, ne felejtsd el! Egyike legkonokabb és első vádlóidnak a Templomnál.

– Én nem felejttem el, hogy az Irgalmasság vagyok.

Az öreg Illés, borzas hajjal, feldúlt tekintettel, gyűrött ruhával jön Jézus felé, kitarja karját, és lába elé borul, kiáltva:

– Irgalom! Irgalom! Bocsánat! Ne bosszuld meg az ártatlanon az én keményszívűségemet! Egyedül te tudod megmenteni! Isten, a te Atyád vezetett ide téged. Hiszek benned! Tisztellek! Szeretlek! Bocsánat! Igazságtalan voltam. Hazug! De elnyertem büntetésemet. Ezek az órák csak büntetésként érhetek. Segítség! Ő a fiú utód. Egyetlen fia meghalt fiamnak. És anyja engem vádol, hogy megöltem. – És sír, miközben fejét ismételten a földhöz veri.

– Kelj fel! Ne sírj így! Meg akarsz halni anélkül, hogy felnevelnéd unokádat?

– Meghal! Meghal! Talán már meg is halt! Tedd, hogy én is meghaljak! Hogy ne kelljen abban az üres házban élnem! Ó, szomorú, utolsó napjaim!

– Illés, kelj fel, és menjünk...

– Te... igazán eljössz? De tudod, ki vagyok én?

– Egy szerencsétlen. Menjünk!

Az öreg felkel, és azt mondja:

– Előre megyek, de te siess, siess, jöjj gyorsan! – És sebesen elmegy, csüggedt szívvel.

– De, Uram, azt hiszed, hogy megváltoztatod őt ezzel? Ó, milyen kárba veszett csoda! Hagyd csak meghalni azt a kis kígyót! Nagy szívfájdalmában meghal majd az öreg is, és... ezzel eggyel kevesebb áll majd utadban. Isten gondoskodott arról, hogy...

– De Simon! Igazában te vagy a kígyó! – Jézus szigorúan megfeddi Pétert, aki lehajtott fejjel megy tovább.

Kafarnaum legnagyobb tere mellett van egy szép ház. Az előtt zajonganak az emberek. Jézus már a házhoz ér, amikor kinyílik annak ajtaja, s kijön az öreg, követve egy borzas asszonytól, aki karjában hozza haldokló gyermekét. A mérge már megbénítja testét, és közel áll a halálhoz. Kis keze csüng, s mutatóján látszik a kígyómarás nyoma. Illés csak azt kiáltozza:

– Jézus! Jézus!

És Jézus, lehajolva megfogja a kis kezét, szájához emeli, kiszívja a sebet, és utána rálehel a kis sárga arcra és megüvegesedett szemekre. Utána felegyenesedik:

– Íme – mondja – most felébred a gyermek. Ne ijesszétek meg feldúlt arcotokkal. Eléggé félni fog majd, a kígyóra gondolva.

Valóban, a kisfiú, akinek arca rózsaszínűvé válik, kinyitja száját, nagyot ásítva, felnyitja szemét, és csodálkozva néz a sokaságra. Utána visszaemlékszik, s el akar menekülni, oly hirtelenül felugorva, hogy leesne, ha Jézus nem kapná el azonnal.

– Jó, jó! Mitől félsz? Nézd, mily szépen süt a nap! Ott van a tó, ott a te házad, itt a mamád és nagypapád.

– És a kígyó?

– Nincs többé. Én vagyok itt.

– Te. Igen... – A gyermek gondolkozik... utána ártatlanul kimondja az igazságot: – Nagypapám azt mondta nekem, mondjam neked: „átkozott”! De én nem mondom. Én szeretlek téged!

– Én? Én mondtam ezt? A kisgyermek félrebeszél. Ne higgyél neki, Mester! Én mindig tiszteltelek téged. – Ahogy elmúlik félelme, visszatér régi természetére.

– A szavaknak van és nincs értékük. Aszerint fogom fel őket, amit érnek. Isten veled, kicsiny, Isten veled, asszony, Isten veled, Illés! Szeressétek egymást és engem, ha tudtok! – Jézus megfordul, és a felé a ház felé megy, ahol lakik.

– Mester, miért nem feltűnő módon tettél csodát? Meg kellett volna parancsolnod a mérgeknek, hogy hagyja el a gyermeket! Istennek kellett volna mutatnod magadat! Ehelyett kiszívtad a mérget, amint bármelyik szegény ember tette volna! – A kerióti Júdás nincs nagyon megelégedve.

A többiek is hasonlóképpen gondolkoznak:

– Hatalmaddal kellett volna kivetni azt az ellenséget. Hallottad őt? Ismét azonnal elkezdte ellenségeskedését...

– Nem számít! De fontoljátok csak meg: ha úgy tettem volna, ahogy ti szerettétek volna, ő azt mondta volna, hogy Belzebub segített. Tönkrement lelkével orvosi képességemet még el tudja fogadni. Többet nem. A csoda csak azokban hozza létre a hitet, akik már annak útján járnak. De alázatosság nélkül csak káromlást eredményez. A hit mindig annak bizonyítéka, hogy a lélek alázatos. Jobb azért elkerülni ezt a veszélyt azzal, hogy látszólag emberi megoldást használunk. Nagy nyomorúság a hitetlenség, gyógyíthatatlan nyomorúság! Semmi áron sem lehet kiküszöbölni, mert ezeket semmiféle csoda nem vezeti el sem a hitre, sem arra, hogy jók legyenek. Nem számít! Én megtettem kötelességemet. Ő pedig saját gonoszsága szerint járt el.

– De akkor miért tetted?

– Mert a Jóság vagyok, és azért, hogy ne mondhassa, én bosszút állok ellenségeimen, és kihívással válaszolok kihívásukra. Paraszat gyűjtök fejére. Légy jó, Júdás, Simon fia! Ne akarj úgy tenni, mint ők! Ez elég. Menjünk Anyámhoz! Örülni fog, amikor megtudja, hogy meggyógyítottam egy kisgyermeket.

Másnap, Illés meghívására Jézus részt vesz annak házában egy ebéden, de csak a kerióti Júdást viszi magával. A többi apostol a környéken tevékenykedik, s csak estére tér vissza.

Jézus megsimogatja a kis Elizeust, aki az udvarban játszik. Kezén még látszik négy piros pont, az elmúlt veszély jeleként. De már nem gondol az átélt félelemre, csak Jézusra emlékszik, és a gyermekek ösztönszerűségével azt kívánja, hogy Ő megcsókolja. Kis karjaival átöleli Jézus nyakát, és bizalmasan suttog valamit a fülébe. Azt mondja, hogy ha felnőtt, Jézussal fog járni. És megkérdezi:

– Akarod?

– Mindenkit akarok. Légy jó, és velem jössz!

A kisgyermek ugrádozva megy el.

(3-112)

Mondd velem az imát!

Szent Lukács, 10. fejezetének 59-60. versében leírja, hogy Jézus meghívott követésére egy fiatalembert, de az kérte, hogy előbb eltemethesse atyját. Valtorta bőven leírja ezt a jelenetet, s azt is, hogy amikor a fiatalember habozott, Jézus felvett egy négyéves kislányt, szívére szorította, és utána mondatott vele egy imát:

– Áldalak, Atyám, és segítségül hívom világosságodat azok számára, akik sírnak az élet ködében. Áldalak téged, Atyám, és segítségül hívom erődöt annak számára, aki, mint egy kisgyermek rászorul arra, aki támogatja őt. Áldalak Atyám, és segítségül hívom szeretetedet, hogy ne emlékezzen semmi másra, ami nem te vagy, csak mindarra, amit benned megtalálhatnak az emberek, s amiben nem tudnak hinni. Minden javukra, ami az égben van.

A kislány megismétli Jézus szavait, kezét imára terjesztve.

A fiatalember dönt. Odaadja egy társának holmijait, és Jézushoz megy, aki a földre teszi a kislányt; miután megáldotta. Átöleli a fiatalembert, és így megy tovább.

(Lásd: Evangéliumok 211-212)

Leányod meggyógyult!

Jézus egy új tanítvány, Illés meghívására meglátogatja annak családját Korozainban. Jézus éppen be akar lépni a házba, amikor odasiet egy anya, karjában körülbelül tízéves kislányával, és felkiált:

– Jézus, Dávid fia, könyörülj gyermekemen!

A kisleány arca viaszsárga, és nagyon sovány.

– Mi baja van leányodnak?

– Lázás. A legelőn kapta, a Jordán mellett. Mert egy gazdag ember pásztorai vagyunk. Férjem hívott, hogy legyek a leány mellett, ő pedig visszatért a hegyekbe. Te tudod, hogy ezzel a betegséggel nem mehet magas helyekre. Hogyan maradhatok itt? Urunk eddig megengedte. De nekem a gyapjúnál és a fiadzó bárányoknál kell dolgoznom. Jön a munka ideje számunkra, pásztoroknak. Elbocsátanak, vagy elszakadok férjemtől, ha maradok. Ha pedig felmegyek a Hermonra, lányom meghal.

– Hiszel abban, hogy én megtehetem?

– Beszéltem Dániellel, Elizeus pásztorával. Azt mondta nekem: „A mi Gyermeünk meggyógyít minden bajt. Menj a Messiáshoz!” A Meronon túlról jöttem gyermekemmel karomban, keresve téged. Mindig úton voltam, míg végül megtaláltalak.

– Ne menj tovább, hanem térj vissza házádba, nyugodt munkádhoz! Leányod meggyógyult, mert így akarom. Menj békében!

Az asszony a leányra néz, majd pedig Jézusra. Talán reméli, hogy a kisleány azonnal meghízik és visszanyeri színét. A kisleány is Jézusra mereszti fáradt szemét, amelyet előzőleg behunyva tartott, és elmosolyodik.

– Ne félj asszony! Nem csaplak be. A láz véglegesen eltávozott. Napról napra jobban lesz. Engedd őt járni! Nem tántorog többé, és nem érez fáradtságot.

Az anya a földre teszi a kisleányt, aki egyenesen áll, és mindig vidámabban mosolyog. Végül megszólal ezüstös hangjával:

– Mama, áldd az Urat! Jól érzem magamat! – És a pásztorleány egyszerűségével Jézus nyakába ugrik, és megcsókolja. Az anya tartózkodóbb, mint kora megkívánja, leborul, és megcsókolja Jézus ruháját, áldva az Urat.

– Menjetek! Ne felejtétek el az Istentől kapott jótéteményt, és legyetek jók! Béke veletek!

Zakariás, légy jó!

A Genezáreti tó nyugati partján járva, egy falu mellett Jézus egy juhnyájjal találkozik. A pásztorok, amikor Jézust meglátják, összejönnek egy csoportba, és tárgyalnak valamit. De nem mernek szólni.

Jézus áthalad a legelésző nyájon, megsimogat egy pásztorfiút, és hogy beszélgetést kezdjen vele, megkérdezi: – A tieid?

– Nem, Uram. Én azokkal a pásztorokkal vagyok, de a nyájaknak sok tulajdonosa van. Egyesültünk a rablók miatt.

– Hogy hívnak?

– Zakariásnak. Izsák fia vagyok. De apám meghalt, és én szolgálok, mert szegények vagyunk, és rajtam kívül még három kisgyermek van anyámnak.

– Régen halt meg apád?

– Három éve, Uram... és azóta nem nevettem, mert a mamánk mindig sír, és senki sem ölelget meg többé engem... Én vagyok az elsőszülött, és apám halála férfivá tett, amikor még gyermek voltam... Nem szabad sírnom, hanem kenyeret kell keresnem... De oly nehéz! – Könnyek peregnek le a korához képest túl komoly arcocskán. A pásztorok és az apostolok ezalatt Jézus közelébe értek.

– Nem vagy apa nélkül, Zakariás! Egy szent Atyád van az égben, és mindig szeret téged, ha jó vagy, és apád sem szűnt meg szeretni téged, mert Ábrahám kebelén van. Hinned kell ezt! És ez a hit tartson meg mindig jónak. – Jézus jóságosan beszél, és megsimogatja a gyermeket.

Végre az egyik pásztor meg meri kérdezni:

– Te vagy a Messiás, nemde?

– Igen, az vagyok. Honnan ismeresz?

– Tudom, hogy Palesztinában vándorolsz, és tudom, hogy szentül beszélsz. Erről ismerlek meg.

Itt Jézus beszélgetni kezd velük, s elmondja nekik a Farkas és a Sátán című példabeszédet. (Példabeszédek 45-46)

A példabeszéd befejezése után Jézus ezt mondja:

– Szeressétek egymást, és szeressétek ezt a fiút! Mindenki érezze kissé apának magát az árvát illetően! Egy gyermek közöttetek való jelenléte mérsékelje minden cselekedeteket, szentül féken tartva azokat a gyermek iránti tiszteletből. És jelenlétetek ömellel pótolja azt, amit elveszített apja halála által. Szeretni kell a felebarátot. Ez a kisfiú a felebarátotok, akit Isten különös módon rátok bíz. Alakítsátok őt jóvá és hívővé, becsületessé és büntelenné. Ő sokkal több, mint a juhok bármelyike. Nos, ha ti gondjukat viselitek ezeknek, mert a gazdáéi, aki megbüntetne titeket, ha pusztulni engednétek őket, mennyivel inkább gondját kell viselnetek ennek a léleknek, akit Isten bízott rátok, és elhunyt atyja. Ugyancsak szomorú az ő állapota, mint árváé. Ne súlyosbítsátok azt azzal, hogy mivel gyermek, kihasználjátok őt, és fájdalmat okoztok neki! Fontoljátok meg, hogy Isten látja minden ember cselekedeteit és könnyeit, és mindent számon kér, hogy megjutalmazza vagy megbüntesse.

És te, gyermek, ne felejtse el, hogy sose vagy egyedül! Isten, és apád lelke is lát téged. Amikor valami megzavar téged, és rosszat tanácsol neked, mondj nemet! Mondd: „Nem akarok mindörökké árva lenni!” Az lennél, ha vétenél szívedben a bűnnel.

Legyetek jók! Megáldalak titeket, hogy minden jól menjen nektek. Imádkozzatok, hogy azok, akikhez megyek, megérezzék bennem a Pásztort. Isten veled, Zakariás. Légy jó! Béke veletek!

Jézus megcsókolja a pásztorfiút, és megáldja, miközben a nyáj lassan eltávolodik, és szemmel követi őt, majd folytatja útját.

(3-282)

Szeresd mindig az igazságot!

Jézus Magdalában megáll egy kis háznál, amelyből ugrándozva jön ki egy kisfiú, anyját követve.

– Asszony, megengeded nekem, hogy belépjek kertedbe, és pihenjek kissé, míg a nap elveszti erejét?

– Jöjj be, Uram! A konyhába is, ha akarsz. Hozok neked vizet és ennivalót.

– Ne fáraszd magadat! Nekem elég, ha ebben a nyugodt kertben maradhatok.

De az asszony fel akarja ajánlani a vizet, amit valamivel kevert, és utána körbejár a kertben, mintha beszélni akarna, de nem mer. Tetteti, hogy a zöldségeket gondozza. Valójában a Mestert akarja hallani, hogy mit mond a Zelótának, de a kisfiú miatt, aki kiáltozik, amikor elfog egy lepkét, vagy más bogarat, nem értheti meg, mit mond Jézus. Elveszti türelmét, és egy könnyű pofont ad a fiúnak, aki még nagyobb zajt csap sírásával.

Jézus megfordul, és magához hívja a kisfiút, s az Jézus térdén abbahagyja a sírást. Az asszony hívja őt:

– Benjámin! Gyere ide! Ne szabad zavarnod!

De Jézus azt mondja:

– Hagyd csak őt, hagyd őt! Jó lesz, és nyugodtan hagy téged. – Utána a gyerekhez fordul:

– Ne sírj! Nem okozott fájdalmat neked a mama, csak azt akarta, hogy engedelmeskedjél neki. Miért kiáltoztál, amikor ő csendet akart? Talán rosszul érzi magát, és a kiáltásod kellemetlen volt számára.

A gyermek, gyors észjárással és azzal a gyermekekre jellemző őszinteséggel, amely annyira elképeszti a felnőtteket, megjegyzi:

– Nem. Nem érzi rosszul magát. Azt akarta hallani, amit te mondtál... Mondta nekem...

De én hozzád akartam jönni, és azért lármáztam, hogy észrevegyél engem.

Mindnyájan nevetnek, és az asszony elpirul.

– Ne pirulj, asszony! Jöjj ide! Miért akartad hallani, amit mondom?

– Azért, mert te vagy a Messiás. Nem lehetsz más, csak a Messiás, a csoda miatt, amit műveltél... (Jézus előzőleg meggyógyított egy halálra sebzett férfit.) Örömmel hallgattalak. Én sose megyek ki Magdalából, mert... nehéz természetű a férjem, és öt gyermekem van. A legkisebb négyhónapos... és te sose jössz ide.

– Eljöttem, és a te házádba. Láthatod.

– Ezért akartalak hallani.

– Hol van a férjed?

– A tengeren, Uram. Ha nem halászik, nem eszünk. Nekem csak ez a kertem van. Elég lehetne ez hét személynek? Még akkor is, ha Zakeus azt akarná, hogy...

– Légy türelmes, asszony! Mindenkinek van keresztje.

– Ó nem, a szemérmetlenek csak örvendeznek. Láttad a szemérmetlenek cselekedeteit? Élveznek, és szenvedést okoznak másoknak. (Az asszony Mária Magdolnára gondol, aki Magdalában dorbézol.) Ők nem teszik tönkre magukat a gyermekszüléssel és a munkával. Nem hólyagzik fel a tenyerük a kapától, nem hámlik le a bőrük a mosástól! Ők szépek, frissek. Rájuk nem vonatkozik Éva átka. Miattuk inkább minket büntetnek meg, mert... a férfiak... te megértesz engem.

– Megértelek. De tudd meg, hogy nekik is megvan a maguk rettenetes keresztje, a legrettenetesebb, olyan kereszt, ami nem látszik. A lelkiismereté, amely szemrehányást tesz nekik, a világé, amely megveti őket, saját rokonaiké, akik kitagadják őket, Istené, aki elátkozza őket. Hidd el, nem boldogok. Nem mennek tönkre a gyermekszülésben és a munkában, nem sebzik fel kezüket. De szégyenkezve érzik, hogy összetörik magukat. Szívük egy seb. Ne irigyeld arcukat, frissességüket, látszólagos békéjüket. Ez csak egy fátyol, amely

romlottságukat takarja. De lelküket mardossa állapotuk, és nincs békéjük. Ne irigyeld álmukat, te becsületes asszony, aki a te ártatlanaidal álmodol... Nekik lidérces álmaik vannak párnáikon. És holnap, amikor haláltusájukban lesznek, vagy megöregszenek, rettenetes lesz lelkiismeret furdalásuk!

– Igaz... Bocsáss meg... Megengeded, hogy itt maradjak?

– Maradj. Elmondok egy szép példabeszédet Benjáminnak és azoknak, akik nem gyermekek, hogy magukra és Mária Magdolnára alkalmazzák. Halljátok!

Most mondja el Jézus a mag fejlődéséről szóló példabeszédet. (Lásd: Példabeszédek 2,47-49)

Mikor Jézus befejezi a példabeszédet, megkérdezi:

– Benjámin, tetszett neked a történet? Igen? Brávó! És a mama hol van?

Jakab, Alfeus fia válaszol:

– Kiment a példabeszéd végén, s arra ment az úton.

– A tengerhez megy, hogy lássa, jön-e férje – mondja Tamás.

– Nem. Nagyanyámhoz ment, hogy elhozza kistestvéreimet. A mama odaviszi őket, hogy dolgozni tudjon – mondja a kisleány, bizalmasan Jézus térdeihez támaszkodva.

– És te itt maradsz, emberke? Szép kis darázs lehetsz, ha téged egyedül tart! – jegyzi meg Bertalan.

– Én vagyok a legnagyobb, és segítem őt...

– Elnyerni a Paradicsomot, szegény asszony! Hány éves vagy? – kérdi Péter.

– Három éven belül a Törvény fia leszek – mondja büszkén a lurkó.

– Tudsz olvasni? – kérdezi Tamás.

– Igen... de lassan, mert... mert a tanító szinte minden nap kitesz engem...

– Megmondtam! – jegyzi meg Bertalan,

– De azért viselkedek úgy, mert a tanító öreg és csúnya, és mindig ugyanazt mondja, ami elálmosít! Ha olyan lenne, mint Ő (és Jézusra mutat), akkor figyelnék. Te elvered azt, aki alszik, vagy játszik?

– Én nem verem el senkit. De azt mondom tanulóimnak: „Figyeljete, saját javatokra és az én szeretetemért” – válaszolja Jézus.

– Igen, így igen! Szeretetből. De nem félelemből.

– De ha jó leszel, a tanító szeretni fog téged.

– Te csak azt szereted, aki jó? Röviddel ezelőtt azt mondtad, hogy türelmes vagy azzal is, aki nem jó... – A gyermek következtetése éles.

– Én jó vagyok mindenkire. De azt, aki igyekszik megjavulni, nagyon szeretem, és csak azzal vagyok nagyon jó.

A gyermek elgondolkozik... utána felemeli fejét, és megkérdezi Mátét:

– Te hogyan lettél jóvá?

– Szerettem Őt.

A gyermek megint elgondolkozik, utána a tizenkettőre néz, és azt kérdi Jézustól:

– Ezek itt mind jók?

– Bizonyosan azok.

– Biztos vagy benne? Néha én is jó vagyok, de gyakran akkor, amikor valami csínyen töröm a fejemet.

Mindnyájan hangosan elnevetik magukat. A kis emberke is nevet, amint bevallja ezt. Jézus is nevet, és szívére vonja és megcsókolja őt.

A gyermek most már nagyon beférközött mindenki barátságába. Játszani szeretne, és azt mondja:

– Most megmondom neked, ki jó – és elkezd a válogatást. Egymásután ránéz mindenkire, és egyenesen Jánoshoz és Andráshoz megy, akik egymás mellett vannak, és azt mondja nekik: – Te és te, gyertek ide. – Utána kiválasztja a két Jakabot, és az első kettő mellé

állítja őket, majd Júdás Tádét is. Sokáig elgondolkozva áll a Zelóta és Bertalan előtt, és azt mondja: – Bár öregek vagytok, mégis jók vagytok – és a többihez küldi őket. Azután Pétert szemléli, aki a vizsgáldás közben tréfából ádáz tekintetet vet rá, és őt is jónak találja. Máté és Fülöp ugyancsak átmegy a vizsgán. Tamásnak azt mondja: – Te túl sokat nevelsz. Én komolyan csinálom. Nem tudod, hogy az én tanítóm azt mondja, aki mindig nevet, a vizsgán hibát ejt? – Ennek ellenére Tamás is átmegy a vizsgán, ha nem is a legjobb jeggyel. Utána a gyermek visszamegy Jézushoz, a keriótíit kihagyva a vizsgálatból.

– Hé, lurkó! Még én is itt vagyok! Nem fa vagyok! Fiatal vagyok és szép. Miért nem vizsgálsz meg engem is?

– Mert nem tetszel nekem. A mama azt mondja, hogy amikor nem tetszik nekünk valami, ne érintsük meg. Hagyjuk ott az asztalon, hogy elvehesse az, akinek talán megtetszik. És azt is mondja, hogy ha valaki olyasmit ajánl nekünk; ami nem ízlik, ne mondjuk: „Nem ízlik!”, hanem mondjuk azt: „Köszönöm, nem vagyok éhes.” Én nem vágyok rád.

– De miért? Nézd, ha azt mondod nekem, hogy jó vagyok, ezt a pénzt neked adom.

– Mit csináljak vele? Mit vegyek magamnak egy hazugsággal? A mama azt mondja, hogy a csalással szerzett pénz szalmává válik. Egyszer hazugság árán egy garast kaptam nagyanyámtól, hogy mézeskalácsot vegyek magamnak, és éjjel szalmává vált. Oda tettem, abba a lyukba az ajtó alá, hogy reggel kivegyem, és egy kis rakás szalmát találtam ott.

– De miért nem látsz engem jónak? Mi baj van velem? Dongalábú vagyok? Vagy csúnya?

– Nem... de félelmet keltesz bennem.

– De hát miért? – kérdi a keriótí, feléje közeledve.

– Nem tudom. Hagyj békén! Ne érints meg, különben megkarmollak!

– Milyen tüskédisznó! Ez egy bolond! – Júdás haragosan nevet.

– Nem vagyok bolond! Te rossz vagy – és a gyermek Jézus ölébe menekül, aki szó nélkül simogatja.

Az apostolok tréfálódznak az eseményen, ami nem nagyon hízelgő Júdásra. Közben visszatér az asszony egy tucatnyi emberrel, és ezeket mások is követik. Végül vannak vagy ötvenen. Mind szegények.

– Beszelnél nekik? Legalább egy kicsit. Ez férjem anyja, ezek pedig gyermekeim. Ez az ember a férjem. Egy szót, Uram – kéri az asszony.

Jézus most mondja el a mustármagról szóló példabeszédet. (Példabeszédek 50-51) Utána Jézus az asszonyhoz fordul:

– Isten különösen áldjon meg téged, mert szent feleség és szent anya vagy! Tarts ki az erényekben! Isten veled, Benjámín! Szeresd mindig az igazságot, és engedelmeskedj anyádnak! Áldásom rád, testvérkéidre, és rád, anya!

(3-290)

Később az apostolok megemlítik Benjámint:

– Benjámín azt mondta nekem, hogy amikor valami rosszat akar tenni, rád gondol... – mondják Jézusnak.

– ... és rám, mondd csak meg, Jakab – teszi hozzá a keriótí.

– Azt nem mondta.

– De hozzáértette, mondva „Én nem akarok szép, de rossz lenni”, és görbén nézett rám. Nem tud elviselni engem...

– Jelentéktelen ellenszenv, Júdás. Ne törődj vele – mondja Jézus.

– Igen, Mester, de bosszant...

(4-653)

Egy év múlva Jézus a galileaiak táborában jár Jeruzsálemben, és útnak akar indulni, hogy bemenjen a városba. De szinte mindenki követi, főleg a gyermekek, akik nem engedik el ruháját és köpenyének lebernyegét, ami biztosan kellemetlen neki, de ő hagyja, hogy ezt tegyék. A magdalai Benjámin addig húzza ruháját, míg Jézus lehajol hozzá, hogy meghallgassa, mit akar mondani neki.

– Veled van még az a rossz ember? – kérdi Benjámin.

– Miféle rossz? Velem nincsenek... – mondja Jézus mosolyogva.

– Igen, vannak! Az a magas és feketehajú ember, aki nevetett... tudod, aki azt mondta... aki kívülről szép volt, és belülről csúnya... az rossz.

– Júdásról beszél – mondja Tádé, aki Jézus mögött van, és hallja.

– Tudom – mondja neki Jézus, és utána a gyermekhez fordul: – Persze, hogy velem van az a férfi. Apostolaim egyike. De most nagyon jó... Miért rázod a fejedet? Nem szabad rosszat gondolni a felebarátról, főleg arról nem, akit nem ismer valaki.

A gyermek lehajtja fejét, és hallgat.

– Nem válaszolsz nekem?

– Te nem akarsz, hogy hazudjak... és én megígértem neked, hogy nem hazudok, és megtartottam ígéretemet. De ha most azt mondom neked, hogy igen, hogy jónak tartom őt, akkor nem mondom igazat, mert arra gondolok, hogy ő rossz. Befoghatom a számat, hogy tessek neked, de nem tudom elkerülni, hogy ne ezt gondoljam.

A gyermek érvelése oly egyszerű és gyermekded, hogy aki csak hallja, nevet.

Mindnyájan, Jézust kivéve, aki felsóhajt, és azt mondja:

– Rendben van, neked tenned kell valamit. Imádkozzál, hogy jóvá legyen, ha neked rossznak látszik! Az ő angyalává kell lenned! Megteszed? Ha jobbá lesz, ez örömet okoz nekem. Tehát amikor érte imádkozol, tedd azért, hogy én boldog legyek.

– Megteszem. De ha ő rossz, és nem lesz jóvá melletted, az, hogy én imádkozom, nem ér el semmit.

Jézus félbeszakítja a társalgást azáltal, hogy megáll, és lehajol, megcsókolni a gyermekeket. Utána mindenkit visszaküld.

Amikor egyedül vannak, Jézus és két unokatestvére, Júdás, Alfeus fia, egy kis hallgatás után, mintha előbb fontolgatna valamit magában, azt mondja:

– Igaza van! Mindenben igaza van! Én is úgy gondolkozom, mint ő.

– De kiről beszélsz? – kérdezi testvére, Jakab.

– Benjáminról. És arról, amit mondott. És... de Te nem akarsz azt hallani, és én is azt mondom neked, hogy Júdás... nem igazi apostol... Nem őszinte, nem szeret téged, nem...

– Júdás, Júdás! Miért okozol nekem fájdalmat?

– Azért, testvérem, mert szeretlek. És félek a keriótitól, jobban félek tőle, mint egy kígyótól...

(7-1427)

Anyám haldoklik!...

Jézus a filiszteusok földjén jár, a tengerparti Aszkalóna városban. Apostolait különböző feladatokkal bízta meg, ő pedig egyedül sétál a városban. Senkinek sem tűnik fel, csak két-három gyermek néz rá kíváncsian. Jézus rájuk mosolyog, s ők visszamosolyognak. Egy bátrabb megkérdezi:

- Ki vagy?
- Jézus – válaszolja, s megsimogatja őt.
- Mit csinálsz?
- Várakozom barátaimra.
- Aszkalónából?
- Nem, az én városomból és Júdeából.
- Gazdag vagy? Én igen. Papámnak van egy szép háza, és benne szőnyeget készítenek.

Jöjj, nézd meg! Itt van a közelben.

Jézus elmegy a gyermekkel. Belépnek egy hosszú folyosóra, ami olyan, mint egy fedett utca. Találkoznak egy sovány kisleánnyal, aki sír.

– Ez Dína. Szegény, tudod? Anyám ad neki enni. Az ő anyja nem tud többé dolgozni. Apja meghalt, a tengeren. Egy viharban, miközben Gázából a Nagy Folyó kikötőjébe igyekezett, hogy árukat vigyen és hozzon. És mivel az áruk az én apáméi voltak, és Dína apja a mi tengerészünk volt, mamám most gondoskodik róluk. De sokan maradtak így apa nélkül... Te mit mondasz? Rossz lehet árvának és szegénynek lenni! Íme, az én házam! Ne mondd meg, hogy én az utcán voltam. Iskolában kellett volna lennem. De elküldtek, mert társaimat megnevettettem ezzel... – és kivesz ruhájából, egy fából faragott kis bábút, amely valóban nagyon mulatságos karikatúra, előreugró állal és orral.

Jézusnak mosoly játszik az ajkán, de megfékezi magát, és megkérdezi:

- Nem a tanító, ugye? És rokon sem. Nem lenne szép.
- Nem. Ez a zsidók zsinagógafőnöke. Öreg és csúnya, és mi mindig tréfát űzünk belőle.
- Ez sem szép. Biztosan sokkal öregebb nálad...
- Ó, egy félig púpos öreg, és szinte teljesen vak, de oly csúnya!... Nem az én hibám, hogy ő csúnya!

– Nem. De vétkezel, ha kigúnyolsz egy öreget. Öregkorodra te is csúnya leszel, mert meggörnyedsz; alig lesz hajad, félvak leszel, botokkal jársz, úgy nézel ki, mint ez. És akkor? Tetszik majd neked, hogy kigúnyolnak? Kigúnyol egy gyermek, tiszteletlenül? És azután, miért nyugtalanítottad a tanítót és zavartad meg társaidat? Nem szép. Ha papád tudná, megbüntetne, mamádnak pedig fájna. Én nem mondom nekik semmit. De te adj nekem azonnal két dolgot: ígérd meg, hogy többé nem viselkedsz így, és add nekem ezt a bábút! Ki csinálta?

– Én, Uram... – mondja a kisfiú, most már felfogva csínytevéseinek súlyosságát. És hozzáteszi: – Nagyon szeretek fával dolgozni! Néha utánzom a szőnyegek virágait, vagy a rajtuk levő állatokat. Tudod...? A sárkányokat, a szfinxeket és még más állatokat is...

– Azt megteheted. Oly sok szép van a földön! Tehát megígéred, és nekem adod azt a bábút? Ha nem, nem vagyunk többé barátok. Én megtartom azt emlékedként, és imádkozom érted. Hogy hívnak?

- Sándornak. És te mit adsz nekem?

Jézus zavarban van. Mindig oly kevés holmija van. De utána eszébe jut, hogy van egy nagyon szép csatja, amit a ruha nyakán lehet használni. Kutat zsákjában, megtalálja, és odaadja a gyermeknek.

– És most menjünk! De vigyázz, mert ha én elmegyek, akkor is tudok mindent. És ha tudom, hogy te rossz vagy, visszajövök ide, és mindent megmondok mamádnak. – Az egyezményt megkötik.

Belépnek a házba. Az előcsarnok után tágas folyosó következik, amelyet három oldalról nagy szobák vesznek körül, s azokban vannak a szövöszékek.

A szolgáló, aki ajtót nyit, csodálkozik azon, hogy a gyermek egy idegennel jön. Értesíti erről a ház asszonyát, aki magas termetű, kedves arccal. Odasiet, és megkérdezi:

– Talán rosszul érzi magát a fiam?

– Nem, asszony. Ide vezetett engem, hogy lássam szövöszékeidet. Idegen vagyok a városban.

– Venni akarsz valamit?

– Nem. Nincs pénzem. De vannak barátaim, akik szeretik a szép dolgokat, és akiknek van pénzük.

Az asszony kíváncsian néz erre az emberre, aki oly egyszerűen bevallja, hogy szegény, és azt mondja:

– Azt hittem, hogy egy úr vagy. Megjelenésed és arcod olyan, mint egy nagy úré.

– E helyett egy egyszerű, galileai rabbi vagyok: a názáreti Jézus.

– Mi kereskedünk, és nincsenek előítéleteink. Jöjj, és nézd meg!

És megmutatja neki szövöszékeit, amelyen az ő vezetése mellett leányok dolgoznak. A szőnyegeken valóban nagyon szép rajzok és színek vannak. Magasak, puhák, virágágyagnak látszanak, vagy gyöngyökből álló kaleidoszkópnak. Némelyiken a virágok allegorikus alakokkal vegyülnek: mesebeli szárnyas lovakkal, szirénekkal, sárkányokkal, címereken szereplő vadászkutyákkal. Jézus megcsodálja:

– Nagyon szép dolgaid vannak! Meg vagyok elégedve, hogy láttam mindezt. És örülök neki, hogy te jó vagy.

– Honnan tudod?

– Látom arcodon, és kisfiad beszélt nekem Dínáról. Isten fizesse meg neked! Még ha te nem hiszed is, nagyon közel vagy az Igazsághoz, mert szeretet van benned.

– Milyen igazsághoz?

– A Magasságbeli Istenhez. Aki szereti felebarátját, és családjában és a tőle függőkkel gyakorolja a szeretetet, és kiterjeszti azt a szenvedőkre, az már vallásos. Ez Dína, nemde?

– Igen. Anyja haldoklik. Utána magamhoz veszem őt, de nem a szövöszékekhez. Túl kicsiny és túl gyenge ahhoz. Jöjj, Dína, ehhez az úrhoz!

A szerencsétlen gyermekek szomorú arcát viselő Dína félénken odamegy. Jézus megsimogatja őt, és azt mondja:

– Elvezetsz engem anyádhoz? Szeretnéd, ha meggyógyulna, nemde? Akkor vigyél el engem hozzá. Isten veled, asszony! És Isten veled, Sándor! És légy jó!

Kimegy, kézen fogva a kisleányt.

– Egyedül vagy? – kérdi tőle.

– Van három kistestvérem. Az utolsó nem ismerte meg apánkat.

– Ne sírj! Tudsz hinni abban, hogy Isten meggyógyíthatja anyádat? Tudod, nemde, hogy csak egy Isten van, aki szereti az embereket, akiket Ő teremtett, és főleg a jó gyermekeket? És aki mindent meg tud tenni?

– Tudom, Uram. Testvérem, Tolmé azelőtt iskolába járt, és az iskolában zsidók is voltak. Ezért sokat tud. Tudom, hogy van valaki, akit Jehovának hívnak, és hogy megbüntették minket, amiért a filiszteusok rosszak voltak iránta. A zsidó gyermekek mindig szemünkre vetik ezt. De én nem voltam még akkor, és sem a mamám, sem a papám. Akkor miért... – a sírás elnyomja szavát.

– Ne sírj! Isten téged is szeret, és engem ide hozott, érted, és mamádért. Tudod, hogy a zsidók várják a Messiást, akinek el kell jönnie, hogy megalapítsa a mennyországot? A Megváltó Jézusnak, a világ Üdvözítőjének országát?

– Tudom, Uram. És fenyegettek minket: „Akkor, jaj lesz nektek!”

– És tudod, mit fog tenni a Messiás?

– Naggyá teszi Izraelt, és velünk nagyon rosszul bánik.

– Nem. Megváltja majd a világot, elveszi a bűnt, megtanít arra, hogy ne vétkezzenek az emberek, szeretni fogja a szegényeket, a betegeket, a szenvedőket, elmegy hozzájuk. Tanítani fogja a gazdagokat, az egészségeseket, a boldogokat arra, hogy szeressék Őt, megparancsolja, hogy legyenek jók, s így elnyerjék az örök és boldog életet az égben. Ezt fogja tenni. És nem fog senkit sem elnyomni.

– És hogyan tudjuk meg, hogy Ő az?

– Onnan, hogy szeretni fog mindenkit, és meggyógyítja a betegeket, akik hisznek benne, megváltja a bűnösöket, és szeretetre fog tanítani.

– Ó, ha itt lenne, mielőtt a mama meghal! Mennyire hinnék benne! Mennyire kérném Őt. Elmennék, hogy megkeressem, s ha megtalálnám, azt mondanám neki: „Szegény, apátlan leány vagyok, anyám haldoklik, én remélek benned! – és biztos vagyok benne, hogy ő meghallgatna engem annak ellenére, hogy filiszteus vagyok!

Az egyszerű és erős hit kicsendül a kisleány hangjából. Jézus mosolyogva nézi a szegény leányt, aki mellette megy. Az nem látja ezt a ragyogó mosolyt, mert előre néz, a már közeli ház felé...

Megérkeznek az ugyancsak szegény kis házhoz, egy zsákutca végén.

– Itt van, Uram! Lépj be!...

Egy szegényes szoba, egy zsákon egy kimerült test, három apróság tízévestől háromévesig, a zsák mellett ül. Nyomorúság és éhség látszik mindenütt.

– Béke veled, asszony! Ne mozdulj meg! Ne fáraszd magadat! Találkoztam leányoddal, és tudom, hogy beteg vagy. Eljöttem. Szeretnél meggyógyulni?

Az asszony gyenge hangon válaszol:

– Ó, Uram!... De számomra mindennek vége!... – és sír.

– Leányod eljutott a hitre, hogy a Messiás meg tudna téged gyógyítani. És te?

– Ó, én is hinnék benne. De hol van a Messiás?

– Én vagyok, az, aki veled beszélek. – És Jézus, aki lehajolt a zsák fölé, és halkán mondta szavait a gyenge asszonynak, most felegyenesedik, és kiáltja:

– Akarom! Gyógyulj meg!

A gyermekek szinte megijednek hatalmától, és csodálkozva állják körül anyjuk fekvőhelyét. Dína kis melléhez szorítja kezeit. A remény, a boldogság fénye ragyog arcán. Alig lélegzik, annyira fel van indulva. Kinyitja száját, hogy kimondja azt, ami szívében van, és amikor látja, hogy anyja felül, és szemét az Üdvözítőre szegezve feláll, Dína örömmel felkiált: „Mama!” És utána: „Jézus!” És átöleli anyját, térdre kényszeríti, azt mondva: „Imádd! Imádd! Ő az, akiről Tolmé tanítója azt mondta, hogy a megjövendőlt Üdvözítő!”

– Imádjátok az igaz Istent, legyetek jók, ne felejtsetek el engem! Isten veletek!

És Jézus gyorsan kimegy, míg a két boldog még a földön térdel.

Minden erő alá van vetve nekem!

Jézus a filiszteusok vidékén járva, előreküldi összes apostolát, és ő egyedül megy be egy városba. Annak szélén találkozik egy furcsa menettel. Férfiak és nők felváltva kiáltoznak fohászimákat bálványistenükhöz, akinek torz szobrát viszik, és ütlegelnek egy fekete kecskét, s halált kívánnak egy varázslónőre. Jézus megállít egy férfit, és kedvesen megkérdezi:

– Mi történik itt? Én idegen vagyok.

A férfi magyarázza:

– Fárának, Magdaldad főemberének felesége haldoklik. Gyermekszülés előtt áll. Valaki, aki gyűlöli őt, megátkozta. Bensője meg van kötve, nem képes világra hozni a fiát. Keressük a varázslónőt, hogy megöljük. Csak így menthetjük meg Fára feleségét. Ha nem találjuk meg a varázslónőt, akkor feláldozzuk a kecskét, hogy a szülőanyák istennőjének kegyeit elnyerjük.

– Álljatok meg! Én meg tudom gyógyítani az asszonyt. És megmentem a fiát. Mondjátok meg a papnak!

– Orvos vagy?

– Annál több.

A férfi két társával együtt odamegy a pogány paphoz. Beszélnek vele. A hír elterjed. A menet megáll. A sokszínű ruhába öltözött pap int Jézusnak, és megparancsolja neki:

– Fiatalember, jöjj ide! – És mikor Jézus odaér, megkérdi:

– Igazat mondasz? Vigyázz, mert ha nem következik be, amit mondasz, feltételezzük, hogy a varázslónő lelke szállt beléd, és ő helyette téged ölünk meg.

– Igazat mondok. Vezessetek azonnal az asszonyhoz, és addig is adjátok ide a kecskét. Szükségem van rá. Vegyétek le róla a kötelet, és hozzátok ide.

Megteszik. A szegény állat elkábulva, dülöngélve, vérezve odamegy Jézushoz, aki megsimogatja fekete szőrét.

– Most kivétel nélkül engedelmeskednetek kell nekem. Megteszitek?

– Igen! – kiáltja a tömeg.

– Menjünk! Ne kiáltozzatok többet, és ne égessetek tömjént! Parancsolom!

Elérkeznek egy gyümölcsöskert közepén álló házhoz. A nyitott ajtón keresztül kiáltozás és sírás hallatszik ki, az anya rettenetes siránkozása, mert nem tudja világra hozni fiát.

Sietnek értesíteni Fárát, aki jön, sápadtan, összekuszált hajjal, oldalán síró asszonyokkal, akik kiáltoznak:

– Mentsd meg nekem az asszonyt! Mentsd meg leányomat! Mentsd meg őt, mentsd meg őt!

– Megmentem, és vele együtt fiadat, mert fiú, és nagyon egészséges, két olajbogyó színű szemmel, fekete hajjal.

– Honnan tudod? Látod? Méhében is?

– Én mindenbe belelátok, behatolok. Mindent ismerek és meg tudok tenni. Isten vagyok.

Ha villámot küldött volna, az sem lett volna hatásosabb. Mindnyájan a földre vetik magukat, mintha meghaltak volna.

– Keljetek fel! Ide hallgassatok! Én vagyok a hatalmas Isten, és nem tűrök meg más isteneket előttem. Gyújtsatok tüzet, és vessétek bele azt a szobrot!

A tömeg lázadozik. Kezd kételkedni a titokzatos „istenben”, akik istennőjük elégetését parancsolja. Leginkább a papok méltatlankodnak.

De Fára és a feleség anyja, akik aggódnak az asszony életéért, ellenállnak az ellenséges tömegnek. Mivel Fára hatalmas úr, a tömeg megfélemezi méltatlankodását. A férj azonban megkérdezi:

– Hogyan hihetem, hogy te egy isten vagy? Adj nekem egy jelet, és én megparancsolom, hogy tegyék meg, amit akarsz.

– Idenézz! Látod a sebeket ezen a kecskén? Tátonganak, nemde? Véreznek, nemde? Az állat majdnem elpusztult, nemde? Rendben van! Én azt akarom, hogy ne legyenek... Íme, nézd!

A férfi lehajol, figyel... és felkiált:

– Nincsenek rajta sebek! – és a földre veti magát, könyörögve: – A feleségemet, a feleségemet!

A körmenetet vezető pap azonban azt mondja:

– Vigyázz, Fára! Nem tudjuk, ki ez! Félj az istenek bosszújától!

A férj küzd a kettős félelemmel: fél az istenektől, és félti feleségét... Megkérdezi:

– Ki vagy?

– Én vagyok Az, aki vagyok, az égben és a földön. Minden erő alá van vetve nekem, ismerek minden gondolatot. Az ég lakói imádnak engem, a pokol lakói félnek tőlem. És azok, akik hisznek bennem, mindenféle csodát látnak teljesülni.

– Hiszek! Hiszek... Mi a neved?

– Jézus Krisztus, a Megtestesült Úr. Tűzbe azzal a bálvánnyal! Nem tűrök isteneket szíнем előtt! Oltásot ki ezeket a füstölőket! Nincs itt más, csak az én Tűzem, amely mindenre képes, amit akar. Engedelmeskedjete, különben én égetem el a haszontalan bálványt, és elmegyek anélkül, hogy segítenék.

Jézus rettenetes látvány fehér ruhájában, vállán kék köpenyével, amelyet maga mögé vet, parancsra emelve kezét, villámló arccal. Félnak tőle. Senki se beszél többé... A csendben mind gyengébben hallatszik a szenvedő asszony jajgatása. De vonakodnak engedelmeskedni neki. Jézus arca mind elviselhetetlenebbnek látszik a reá tekintők számára. Valóban tűz, amely égeti az anyagot és a lelkeket. A rézserpenyőket tartó emberek az elsők, akik érzik hatalmát. Noha a szén ki van oltva bennük, mégis oly melegek, hogy kénytelenek a földre dobni azokat. Utána a bálvány hordozói kénytelenek a földre tenni azt, a hordággal együtt, ami által vállukon viszik, mert a fa, szénné válik, mintha titokzatos tűz égetné belülről, s amint a földre teszik, a bálvány lángba borul.

A tömeg megfélemlítve menekül... Jézus Fárahoz fordul:

– Tudsz valóban hinni hatalmamban?

– Hiszek, hiszek! Te vagy az Isten. Te vagy az Isten Jézus.

– Nem. Én vagyok az Atya Igéje, Izrael Jáhvéja, aki eljött testben, vérrel, lélekkel és istenségével, hogy megváltsa a világot, és megadja neki a hitet az igaz Istenben, aki Egy és Hármás, aki a magasságos égben van. Eljöttem, hogy segítsen az embereket, és megkönyörüljek rajtuk, hogy elhagyják a tévedést, és elérkezzenek az Igazsághoz, aki Mózesnek és a prófétáknak egyetlen Istene. Tudsz még hinni?

– Hiszek, hiszek!

– Azért jöttem, hogy megmondjam az embereknek, ha hisznek az igaz Istenben, örök életük lesz az égben, a Magasságbeli mellett, aki minden ember, állat, növény és bolygó Teremtője. Képes vagy még hinni?

– Hiszek, hiszek!

Jézus be sem lép a házba. Csak a szenvedő szobája felé nyújtja karját, mint Lázár feltámasztásánál teszi majd, és kiáltja:

– Jöjj világra, hogy megismerd az isteni Világosságot, annak a Világosságnak a parancsára, aki az Isten! – Mennydörgő parancs, amely után egy pillanattal diadalmas kiáltás felel, sóhajtva és örömmel, és utána az újszülött gyenge sírása hallatszik, amely mind erősebbé válik.

– Fiad sírva üdvözli a földet. Menj hozzá, és mondd meg neki most, és azután, hogy nem a föld a hazája, hanem az ég. Neveld fel, és te növekedjél vele együtt, az ég számára. Ez az

Igazság, aki beszél hozzád. Ez pedig – és a száraz levelekként összezsugorodott rézserpenyőkre és a bálványszobor után maradt hamura mutat – a Hazugság, amely nem segít, és nem ment meg. Isten veled!

És el akar menni. De odafut egy asszony, élénk újszülöttjével, aki gyolcsba van burkolva, és azt kiáltja:

– Fiú, Fára. Szép, erős, szeme olyan, mint az érett olajbogyó, hajfürtjei feketék és finomak, mint egy szent kecskegidáé. – Az asszony boldogan megnyugszik. Nem szenved többé. Mintha semmi baja se lett volna. Váratlan dolog, hiszen már haldoklott... és azok után a szavak után...

Jézus mosolyog, és mivel a férj megmutatja neki az újszülöttet, megérinti fejét ujjával. A nép, a papok kivételével, akik méltatlankodva elmentek, amikor látták Fára hitvallását, kíváncsian odamegy, hogy lássa az újszülöttet, és nézze Jézust.

Fára ajándékokat és pénzt akar adni a csodáért. Jézus azonban kedvesen, de határozottan azt mondja neki:

– Semmit. A csodáért az ember csak azzal fizet, hogy hűséges Istenhez, akitől elnyerte. Csak ezt a kecskét tartom meg. Városod emlékeként.

(3-563)

Leányom, te megérdemelted

Jairus a kafarnaumi zsinagóga főnöke volt. Leányának feltámasztásáról olvashatunk az Evangéliumok 5. füzetének 204-208. oldalán.

(4-637)

Később, miután Jézust sokan elhagyták a kenyérszaporítás után Kafarnaumban mondott szavai miatt, másnap, szombaton Jairus meghívja Őt, hogy beszéljen a zsinagógában.

Ő azonban nem óhajt beszélni, csak egyszerű hívőként kíván részt venni az istentiszteleten. Erre Jairus leánya közelíti meg Jézust, aki egy barátjának házában, a teraszon imádkozik. A leány fehér ruhában van. Csendesen üdvözli Jézust:

– Üdvözítóm!

Jézus feléje fordul, rámosolyog, és odahívja:

– Jöjj hozzám!

– Igen, Uram. De én szeretnék a többiekhez vinni téged. Miért kell ma némának lenni a zsinagógának?

– Ott van a te atyád, és sokan mások, akik betölthetik beszédükkel.

– De azok csak beszédek... A tied a Beszéd! Ó, Uram! Te egy szavaddal visszaadtál engem mamámnak és papámnak, miután meghaltam. De nézd azokat, akik most a zsinagógába mennek! Sokan inkább halottak, mint én voltam akkor. Jöjj, adj nekik Életet!

– Leányom, te megérdemelted, ezek... Semmiféle szó sem tud életet adni annak, aki maga a halált választja.

– Igen, Uram. Mégis, jöjj velem! Van olyan is, aki jobban fog élni, téged hallgatva... Jöjj! Tedd kezdet az enyémbe, és menjünk! Én vagyok a te hatalmad tanúbizonysága, és kész vagyok tanúskodni erről ellenségeid előtt is, akkor is, ha az lesz ennek az ára, hogy elveszik tőlem ezt a második életet, amely egyébként sem az enyém többé. Te adtad azt nekem, jó Mester, irgalomból anyám és atyám iránt. De én... – a leány, aki szép, s már kisasszony korú, kedves, ragyogó szemekkel tiszta és értelmes arcán, megáll, mert erőt vesz rajta a sírás. Szemét törölgeti.

– Miért sírsz most? – kérdezi Jézus, fejére téve kezét.

– Azért, mert azt mondták nekem, hogy te azt mondtad, meg fogsz halni...

– Mindenki meghal, leányom...

– De nem úgy, amint te mondd! Én... ó! Most szeretném, hogyha nem tértem volna vissza az életbe, s ne kellene látnom azt, ne lennék ott, amikor... ez a rettenetes dolog megtörténik...

– Akkor nem lennél itt sem, s nem tudnál megvigasztalni engem, mint most teszed. Nem tudod, hogy egy tiszta, engem szerető lélek szava, egyetlen szava eltávolít tőlem minden fájdalmat?

– Igen? Ó, akkor többé nem kell szenvedned, mert én jobban szeretlek téged atyámnál, anyámnál és életemnél!

– Így van.

– Akkor jöjj! Ne maradj egyedül! Beszélj értem, Jairusért, mamámért, a kis Dávidért (aki előzőleg szintén megvigasztalta Jézust), azokért, akik szeretnek téged! Sokan vagyunk, és még többen leszünk! De ne maradj egyedül! Elfog a búskomorság! – És anyai ösztönrel, mint minden becsületes asszony, ezzel fejezi be: – Az én közelemben senki se tesz rosszat veled. Én megvédelek!

Jézus feláll, és eleget tesz neki. Kéz a kézben mennek az utcán, és egy oldalajtón át belépnek a zsinagógába.

(5-332)

Később Jairus leánya Annaliával és Fülöp apostol két leányával együtt szüzességet fogad, és kéri Máriát, hogy adjon neki új nevet. Ő Mirjamra változtatja nevét. (Mária élete 11. füzet 440.)

(5-476)

Ne sírj! Menj nyugodtan!

Jézus a szegényekkel és betegekkel társalog. Figyelmesen meghallgat egy özvegyet, aki könnyek között elbeszéli ács férje hirtelen halálát gyalupadja mellett.

– Idesiettem, hogy téged keresselek, és a halott egész rokonsága azzal vádol, hogy hanyag és keményszívű vagyok, és most átkoz engem. De én azért jöttem, mert tudom, hogy te fel tudod támasztani a halottakat, és tudom, hogy ha meg tudtalak volna találni téged, férjem feltámadt volna. Nem voltál itt. Most már két hete a sírban van... és én itt vagyok öt gyermekkel... Rokonaim gyűlölnék engem, és nem segítenek rajtam. Vannak olajfáim és szőlőtőim. Kevés, de kenyeret adnának nekem a télre, ha meg tudnám tartani azokat a szüretig. De nincs pénzem, mert férjem egy ideje nemigen volt egészséges, és keveset dolgozott, és hogy fenntartsa erejét, sokat evett és ivott. Azt mondta, hogy a bor jót tesz neki... ehelyett azonban még betegébbé tette és megölte, és felemésztette a már betegsége miatt lecsökkent tartalékunkat is. Egy kocsinak és egy ládának befejezésén dolgozott, és megrendeltek tőle két ágyat, asztalokat és polcokat is. De most... Nem fejezte be ezeket, és fiam csak nyolcéves még. Elvesztem a pénzt... El kell adnom a szerszámokat és a faanyagot. A kocsit és a ládát még eladni sem tudom, mert nincsenek befejezve, csak tűzifának használhatom. És nem lesz elég a pénz, mert öreg anyám beteg, és öt gyermekemmel együtt heten vagyunk... El fogom adni a szőlőt és az olajfa kertet... De te tudod, milyen a világ... Uzsorával fojtogat ott, ahol segítséget szenvednek. Mondd meg nekem, mit tegyek? Meg akartam tartani a gyalupadot és a vasszerszámokat fiamnak, aki már tud valamit, a famunkákat illetően... meg akartam tartani földünket, hogy megélhetést adjon nekünk, és leányaimnak hozományul adhassam.

Jézus megkérdezi:

- Hol laksz?
- Korozainban, közel ahhoz az úthoz, amely a meleg forráshoz megy. Egy alacsony ház két fügefafa között.
- Rendben van. Elmegyek, befejezem a kocsit és a ládát, és eladod azoknak, akik rendelték. Várj rám holnap hajnalban!
- Te! Te akarsz nekem dolgozni!? – Az asszonynak eláll a lélegzete a csodálkozástól.
- Folytatom munkámat, és békét szerzek neked. Közben pedig a szívtelen korozainiaknak leckét adok a szeretetről.
- Ó, igen. Szívtelenek! Ha még élne az öreg Izsák! Ő nem hagyna éhen halni engem. De ő megtért Ábrahámhoz...
- Ne sírj! Menj nyugodtan! Vedd ezt, ez elég lesz mára. Holnap eljövök. Menj békében! Az asszony leborulva megcsókolja Jézus ruháját, és megkönnyebbülten elmegy.

(4-909)

Jézus szemmel láthatólag élvezettel dolgozik egy ácsműhelyben. Egy kereket fejez be. Egy vékonydongájú, szomorú fiú segít neki azzal, hogy egyik vagy másik szerszámot odanyújtva. Mannaen a fal mellett ül egy padon, és csodálva nézi Jézust. Jézus levette szép vászonruháját, és egy sötét ruhába öltözött, amely nem az övé, és azért csak lábszárának közepéig ér. Munkásruha, tiszta, de foltozott, talán az elhunyt ácsé volt.

Jézus mosolyával buzdítja, és szavaival tanítja a gyermeket, aki összeenyvezi a láda oldalait.

– Gyorsan befejezted, Mester – mondja Mannaen felállva, és végighúzza egyik ujját a befejezett ládán, amelyet a fiú egy fényes folyadékkal von be.

– Már majdnem készen volt...!

- Én is szeretném megvenni ezt a munkádat. De már eljött, aki rendelte, és neki van joga hozzá...
- Van még itt fa, és az asszony boldog lesz, ha felhasználom, és haszna lesz belőle. Rendelj tőlem egy ládát, és elkészítem neked...
- Igazán, Mester? Még tovább is dolgozni kívánsz?
- Egészen addig, míg van hozzá anyag. Lelkiismeretes munkás vagyok – mondja Jézus, mosolyogva.
- Egy láda, amit te készítettél! Ó, milyen ereklye! De mit tegyek bele?
- Mindazt, amit akarsz, Mannaen. Csak egy láda lesz.
- De te fogod elkészíteni!
- No és? Az Atya is megalkotta az embert, minden embert. Mégis, mit tesz magába az ember? – Jézus munka közben beszél, keresve a megfelelő szerszámokat, megszorítva a satut, fűr, gyalul, csiszol, amint éppen kell.
- A bűnt tettük bele. Ez igaz.
- Látod! És te is hiszed, hogy Isten teremtette az embert, aki sokkal többet ér, mint az általam készített láda. Sose tévessz össze egy tárgyat egy cselekedettel. Csak a lélekért végzett munkámat tedd meg ereklyévé.
- Azaz?
- Azaz abból, amit csinálok, oktasd lelkedet!
- A te szereteted, alázatosságod, munkásságod akkor... Ezek erények, nemde?
- Igen. Tégy te is hasonlóképpen a jövőben!
- Igen, Mester. De készítesz nekem egy ládát?
- Készítek. De azért, hogy te azt mindig ereklyének lásd, eszerint fizettetlek érte. Legalább egyszer elmondhatják, hogy én is vágytam a pénzre... De te tudod, kié lesz az a pénz... Ezeké az árváké...
- Kérj tőlem, amit akarsz! Megadom! Legalább feljogosít a semmittevésre, miközben te, az Isten Fia, dolgozol.
- Írva van: „Arcod verítékével eszed kenyeredet!”
- De ez a bűnös emberre vonatkozik, nem rád.
- Ó, egy napon én leszek a Bűnös, és hordozni fogom a világ minden bűnét. Elviszem magammal, amikor először elmegyek.
- És azt hiszed, hogy a világ nem fog többé vétkezni?
- Így kellene lennie... De mindig vétkezni fog. Azért a teher, amely rajtam lesz, oly nagy lesz, hogy szívem megszakad bele. Mert rajtam lesz minden bűn, Ádámétól kezdve addig az óráig, és attól az órától kezdve a világ végéig. Minden ember bűnéért megfizetek.
- És az ember nem fog megérteni téged, és utána sem fog szeretni... Gondolod, hogy Korozain megtér ez által a csendes és szent lecke által, amelyet munkáddal adsz neki, segítve egy családon?
- Nem, nem tér meg. Azt mondja majd: „Azért dolgozott, hogy eltöltse valamivel az idejét és hogy legyen pénze.” De nekem nem lesz pénzem. Mindent odaadok. Mindig mindent odaadok, amim van, az utolsó garasig.

(4-921)

Jézus, oldalán Mannaennel elhagyja az özvegy házáat, s ezt mondja:

- Béke veled és a tieddel! A szombat után visszatérünk. Isten veled, kis József! Holnap kipihenheted magad és játszatsz. Azután megint segíthetsz nekem. Miért sírsz?
- Félek, hogy nem térsz vissza többé.
- Én mindig az igazságot mondom. De nagyon szomorú vagy azért, mert elmegyek? A gyermek igent int fejével.

Jézus megsimogatja, és azt mondja neki:

– Egy nap hamar eltelik. Holnap mamáddal leszel és testvéreiddel. Én pedig apostolaimmal leszek, és beszélek hozzájuk. Ezekben a napokban veled beszéltem, hogy tanítsalak a munkára. Most hozzájuk megyek, hogy megtanítsam őket a prédikálásra, s hogy jók legyenek. Nem éreznéd jól magadat velem, gyermek oly sok ember között!

– Ó, én annak ellenére jól érezném magamat, mert veled lennék!

– Értem. Asszony, a te fiad úgy tesz, mint sokan, és ezek a jobbak közül valók. Nem akar engem elhagyni. Rám mered bízni őt holnaputánig?

– Ó, Uram! Mindet neked adnám! Veled biztonságban vannak, mintha az égben lennének... És ez a fiú, aki a legtöbbet volt apjával, nagyon szenvedett. Itt találta őt, abban a pillanatban... Látod?... Nem tesz mást, csak sír és epekedik. Ne sírj, fiam! Kérdezd meg az Urat, igaz-e, amit mondok neked. Mester, hogy megvigasztaljam őt, mindig azt mondom neki, hogy nem vesztette el apját, ő csak pillanatnyilag messze ment tőlünk.

– Ez az igazság. Úgy van, amint anyád mondja, kis József.

– De addig, míg meg nem halok, nem találom meg őt újra. Én még kicsi vagyok. És ha oly öreg leszek, mint Izsák, mennyit kell még akkor várnom?

– Szegény gyermek! De az idő gyorsan elszalad.

– Nem, Uram! Három hete, hogy nincs apám, és nekem oly, oly hosszúnak tűnik!... Én nem tudok nélküle élni... – és csendesen, de nagyon fájdalmasan sír.

– Látod? Mindig így tesz. Főleg akkor, amikor nem köti le őt valami munka. A szombat gyötrelem számára. Attól félek, hogy meghal nekem...

– Nem! Van nálam egy másik gyermek, apa és anya nélkül. Betegesen sovány és szomorú volt. Most egy jó asszonynál van Betszaidában, és a biztonságérzet, hogy nem vált el szüleitől újra kivirágoztatta testben és lélekben egyaránt. Így lesz a tieddel is. Azután, amit majd mondok neki, és azért is, mert az idő nagyszerű orvos, és nem utolsósorban, amikor téged nyugodtabbnak lát mindennapi kenyeredet illetőleg, ő is jobban megnyugszik. Isten veled, asszony! Nekem mennem kell, mert a nap meleg. Jöjj, József! Búcsúzz el a mamádtól, kistestvéreidtől és nagyanyádtól és utána gyere gyorsan utánam!

És Jézus elmegy.

– És most mit fogsz mondani az apostolaidnak?

– Azt, hogy van egy régi tanítványom, és egy új.

Átmennek Korozainon, amely már nyüzsög az emberektől. Az asszonyok egy csoportja megállítja Jézust:

– Te elmész? Nem pihensz szombaton?

– Nem. Kafarnaumba megyek.

– Anélkül, hogy egy szót szóltál volna hozzánk egész héten? Nem vagyunk méltók a te szavadra?

– Nemde a legékesebb szavakkal szóltam hozzátok hat napon keresztül?

– Mikor? És kihez?

– Mindnyájatokhoz. Az ács gyalupadja mellől. Napokon keresztül prédikáltam, hogy a felebarátot szeretni, és minden módon segíteni kell. Főleg azokat, akik gyengék, mint az özvegy és árvái. Isten veletek, korozainiak! Elmélkedjete szombaton ezen a tanításomon! – És Jézus újra útnak indul, otthagya a megzavarodott polgárokat.

De a kisfiú, aki gyorsan csatlakozik hozzá, ismét felébreszti ezek kíváncsiságát, és megint megállítja Jézust, és megkérdezik tőle:

– Elviszed az özvegy kisfiát? Miért?

– Azért, hogy megtanítsam őt hinni abban, hogy Isten Atya, és hogy Istenben megtalálja elvesztett atyját. És azért is, hogy legyen itt valaki, aki az öreg Izsák helyett hisz.

– Tanítványaid között hárman Korozainból valók.

– Tanítványaim nem lesznek itt. Ő itt lesz. Isten veletek! – És a gyermeket maga között és Mannaen között tartva, gyorsan megy a mezőkön keresztül Kafarnaum felé, beszélgetve Mannaennel.

Mire elérkeznek Kafarnaumba, az apostolok már ott vannak. Egy teraszon ülnek a lugas árnyékában, Máté körül, és amikor meglátják Jézust, eléje sietnek. Ő rájuk mosolyog. Az apostolok csodálkozva megállnak, amikor meglátják Jézus mögött a szegény fiút Mannaennel együtt. A kölcsönös üdvözlések után megkérdezik:

– És ez? – s a fiúra mutatnak.

– Ez legutóbbi hódításom. Egy kis József, ács, mint a nagy József, aki atyám volt. Azért nagyon kedves számomra, amint én is kedves vagyok neki. Nemde, gyermek? Jöjj ide, hogy megismertesselek ezekkel a barátaimmal, akikről annyit hallottál beszélni. Ez Simon Péter: a gyermekekhez legjobb ember, aki csak létezik. És ez János: egy nagy gyermek, aki játszva beszél neked Istenről. És ez Jakab, az ő testvére, komoly és jó, mint egy bátya. És ez András, Simon Péter testvére: azonnal jóba leszel vele, mert olyan szelíd, mint egy bárány. És utána, itt van a Zelóta Simon: aki annyira szereti az apátlan gyermekeket, hogy azt hiszem, bejárna az egész világot, őket keresve, ha nem lenne velem. Utána, íme, ez Júdás, Simon fia, és vele Fülöp, Betszaidából és Natánael. Látod, hogy néznek téged? Nekik is vannak gyermekeik, és szeretik a gyermekeket. És ezek az én unokatestvéreim, Jakab és Júdás. Ők szeretnek mindenkit, akit én szeretek, és ezért téged is szeretni fognak. Most menjünk Mátéhoz, aki szenved egy seb miatt a lábán, de azért nem haragszik a gyermekekre, akik játszadozva véletlenül megsebeztek őt egy éles kővel. Nemde, Máté?

– Ó, nem, Mester! Ő az özvegy fia?

– Igen! És nagyon derék, de még mindig nagyon szomorú.

– Ó, szegény gyermek! Hívom majd a kis Jakabot, és játszani fogsz vele – és Máté magához vonva őt, megsimogatja.

Jézus a bemutatást Tamással fejezi be, aki gyakorlatias ember, és letép egy szőlőfürtöt a lugasról, s odaadja neki.

– Most legyetek barátok – fejezi be Jézus, ismét leülve, miközben a gyermek a szőlőt eszi, és válaszol Máténak, aki maga mellett tartja őt.

– De hol voltál egészen egyedül egy teljes hétig?

– Korozainban, Simon, Jónás fia.

– Azt tudom. De mit csináltál? Izsáknál voltál?

– Izsák meghalt.

– És akkor?

– Nem mondta meg neked Máté?

– Nem! Csak azt mondta, hogy miután mi elmentünk, te Korozainba mentél.

– Máté sokkal derekabb, mint te. Ő tud hallgatni, te azonban nem tudod megfékezni kíváncsiságodat.

– Nem az enyémet. Mindnyájan kíváncsiak vagyunk rá.

– Rendben van, Korozainba mentem, hogy tevékenyen hirdessem a szeretetet. (A folytatását megtaláljuk a Példabeszédek 3. füzetében, a 120-126. oldalon: A dió titka című példabeszédben.) Mikor befejezte, ezt mondja:

– Most elhagylak titeket rövid időre. Elmegyek a gyermekkel a tóhoz. Ott barátokra talál... Utána együtt fogunk étkezni. Jöjj, József! Megismertetlek téged a kicsikkel, akik szeretnek engem.

(4-925)

Jézus ismét felkeresi öreg barátait a Meron-tó mellett. Miután elbeszélget Júdással és Annával, ezt mondja nekik:

- Egy kegyet kérek tőletek...
- Te? Számunkra kegyelem, hogy szolgálhatunk téged! Rendelkezz, Urunk! Öregek vagyunk, és nem tudunk követni téged, mint sokan teszik. De szeretnénk szolgálni neked. Mit kívánsz? Ha azt kérnéd, hogy adjuk neked ezt a szőlőt, és ezt a házat, amely annyira drága nekünk, mert atyámé volt, és mert itt születtek gyermekeink, hálából neked adnánk. Csak azt ígérd meg, hogy Isten irgalmas lesz lelkünkhez.
- E felől ne kételkedjétek! De nem kérek ilyen nagy áldozatot. Idehallgassatok! Júdeába megyek, és jön a tél. Korozainban van egy özvegy sok gyermekkel; és a legnagyobb alig van túl a gyermekkoron. Apja ács volt...
- Ó, az ács! Ó, mindenki beszél arról, amit tettél... De Korozain nem tért meg, pedig cselekedetenednek jobban meg kellett volna térítenie őket, mint szavadnak. Az anya dolgozott az aratásnál... De gyenge az egészsége... Tudjuk, tudjuk.
- Nos, nem kérem tőletek, hogy tétlenekké tegyétek őket, csak azt, hogy segítsetek rajtuk. Gondoljatok Józsefre, és irgalmas szeretettel egészítsétek ki a kötelező ellenszolgáltatást.
- Ó, Mester! Ily keveset kérsz? Én azt mondanám, mit mondasz, asszony? Én azt mondanám, vegyük magunkhoz a két kisleányt, akik tallózni fognak számunkra. A ház nagy, és te öreg vagy, és Mária és Noémi is öregek... A kis dolgokért...
- Így teszünk, Júdás. A mi kicsinyünk emlékére... Az egyetlen lányunkéra, Uram... Három tavasszal virágzott. És utána... Annyi év telt el... de a fájdalom még itt van... Ha te már köztünk lettél volna, ő nem halt volna meg... Nem veszítettem volna el... Egy leány mindig egy mosoly. – Az öregasszony megindul, és az öregember felsóhajt.
- Nem veszett el... Vár rátok... Ő egy ártatlan lélek, és biztosak lehettek benne, hogy ismét megtaláljátok. Inkább kellene féltetni azokat a gyermekeket, akik felnőttek, és akik nem járnak teljesen az Úr útján...
- Igaz, igaz!... Te tudod, Uram... Te mindent tudsz. Ebben az annyira nyugodt házban ez a fájdalom... Mester, az áldozattal el lehet néha nyerni a kegyelmet?
- Nem néha. Mindig!
- Ah! Jó ezt hallani. Menj békében, Mester! Segíteni fogunk a korozaini özvegyen, és te megelégedetteknek találod őket tavasszal. Mert ha ránk bízod őket a téltre, ez annak a jele, hogy tavaszig nem térsz vissza.
- Nem térek vissza... Lemegyek Júdeába, és nem térek vissza.

(7-1251)

Még ki sem hajnalodott, amikor Jézus találkozik a tizenegy apostollal. Köztük van a kis József is, aki amint meglátja Jézust, mint a nyíl repül hozzá, és átöleli térdét a gyermekek egyszerűségével. Jézus lehajol hozzá, és megcsókolja homlokán. Utána kézen fogva őt, a többiekhez megy.

- Béke veletek. Nem gondoltam, hogy már itt találalak titeket.
- A gyermek felébredt, amikor még éjjel volt, és el akart jönni, mert attól félt, hogy elkésik – magyarázza Péter.
- Anyja is itt lesz hamarosan a többi gyermekkel. Üdvözölni akar téged – teszi hozzá Júdás Tádé.
- És így az asszony, aki olyan meggörnyedt volt, Izsák leánya, Éliás anyja és mások, akiket meggyógyítottál. Ők adtak szállást nekünk...
- És a többiek?
- Uram...
- Korozain keményszívű marad. Tudom. Nem számít. A jó magot elvetettük, és egy napon majd kihajt... ezek érdeméből... – és a fiúra néz.
- Tanítvány lesz, és téríteni fog?

- Máris tanítvány, nemde, József?
- Igen. De nem tudok beszélni, és nem hallgatnak rám.
- Nem fontos. Beszélj majd nekik jószóggal.

Jézus, ujjai közé veszi a fiú kis arcát, és kissé lehajolva hozzá beszél neki, miközben ő felfelé néz.

– Én most elmegyek, József. Légy jó és dolgoz. Bocsáss meg azoknak, akik nem szeretnek! Légy hálás azok iránt, akik jót tesznek veled! Gondolj mindig erre: abban, aki jót tesz veled, jelen van Isten, és azért tisztelettel fogadj el minden jótéteményt anélkül, hogy azt mondanád: „Tétlenkedni fogok, mert van, aki gondol rám.” Ne élj vissza a segítséggel, amit kapsz! Dolgozz, mert a munka szent, és te vagy az egyetlen férfi a családban. Ne felejtse el, hogy az anyát segíteni annyi, mint tisztelni őt. Emlékezzél rá, hogy kötelességed jó példát adni kistestvéreidnek, és örködnöd nővéred becsülete felett. Vágyakozzál arra, hogy részed legyen abban, ami igazságos, és dolgozzál érte, de ne irigyeld a gazdagot, és ne vágyakozz a vagyonra azért, hogy gyönyörködhess benne. Emlékezz vissza arra, hogy a te Mestered nemcsak Isten szavára tanított téged, hanem a munka, az alázatosság és a megbocsátás szeretetére is. Légy mindig jó, József, és egy napon újra együtt leszünk.

– De nem jössz vissza többé? Hová mész, Uram?

– Oda, ahová a mennyei Atya akarata kívánja. Az Ő akaratának mindig erősebbnek kell lennie a mienkénél, és kedvesebbnek a mienkénél, mert az mindig tökéletes akarat. Te se helyezd életed folyamán saját akaratodat Isten akaratá elé. Minden engedelmes találkozik majd egymással az égben, és akkor nagy ünnep lesz. Adj nekem egy csókot, gyermek!

Egy csókot! Sok csókot és könnyet ad neki a gyermek, és így, Jézus nyakába kapaszkodva találja őt anyja, aki csatlakozik hozzájuk gyermekeivel és még néhány korozainival. Összesen heten vannak.

– Miért sír a fiam? – kérdi az anya, miután üdvözölte a Mestert.

– Azért, mert minden búcsúzás fájdalommal jár. De akkor is, ha távol leszünk egymástól, mindig egyesülve maradunk, ha szívetek továbbra is szeret engem. Ti tudjátok, hogyan és miként szerethettek engem. Azáltal, hogy megteszitek, amire tanítottalak titeket, mert az, aki megteszi, amire tanították, ezzel megmutatja nagyrabecsülését – és a nagyrabecsülés mindig szeretet – az illető személy iránt. Tegyétek tehát azt, amire tanítottalak titeket szóval és példával, és tegyétek azt, amire majd tanítani fognak titeket az én nevemben tanítványaim. Ne sírjatok! Az idő rövid, és hamarosan egyesülünk jobb módon. Ne sírjatok önzésből sem! Gondoljatok arra, mily sokan várnak még rám, és mily soknak meg kell halniuk anélkül, hogy láthattak volna engem, és mily soknak kell szeretniük engem anélkül, hogy valaha is ismertek volna. Én többször veletek voltam, és ez megkönnyítette számotokra a hitet és a köztünk lévő szeretet reményét. Nekik azonban nagy, vak hittet kell rendelkezniük, hogy eljuthassanak arra, hogy elmondhassák: „Ő valóban Isten Fia, az Üdvözítő, és az Ő szava igaz.” Nagy hitre, hogy részesülhessenek az örök élet nagy reményében, és egy igaz élet után azonnal birtokolhassák Istent. Szeretniük kell azt, akit nem ismertek, akit nem hallottak, akit nem láttak csodákat művelni. De csak akkor részesülnek az örök életben, ha így szeretnek engem. Ti áldjátok az Urat, aki megadta nektek, hogy megismerhettetek engem! Most menjetek! Legyetek hűségesek a Sínai Törvényéhez és az én új parancsomhoz: testvérként szeressetek mindenkit, mert a szeretetben Isten van! Szeressétek azt is, aki gyűlöl titeket, mert Isten adott nektek először példát arra, hogy szerette az embereket, akik bűneikkel kimutatták gyűlöletüket Isten iránt. Bocsássatok meg mindig, amint Isten megbocsátott az embereknek, elküldve Megváltó Igéjét, hogy eltörölje a Bűnt, amely a harag és elválás oka volt. Isten veletek! Békém legyen veletek! Szívetekben őrizzétek meg cselekedeteim emlékét, hogy megerősítsétek magatokat azoknak beszéde ellen, akik meg akarnak majd győzni titeket arról, hogy én nem vagyok a ti Üdvözítő. Őrizzétek meg áldásomat, s legyen erőforrástok a jövő élet megpróbáltatásaiban.

(7-1272)

Engem is simogass meg!

Kafarnaumban a nép, és főleg a gyermekek körülveszik Jézust. Ott van a gyermekek között a két kis testvér: Johanna és Tóbiáska, akiknek Jézus fűgét szedett (lásd: Evangéliumok 5-169). Azt mondják Jézusnak:

– Idehallgass! Idehallgass! Ma is jók voltunk, tudod? Többé nem sírtunk. Sose rosszkodtunk, irántad való szeretetből. Adsz nekünk egy csókot?

– Szóval jók voltatok, mert szerettek engem! Mily nagy örömet okoztok nekem. Íme a csók. És holnap legyetek még jobbak!

És ott van a kis Jakab, aki minden szombaton elvitte Máté erszényét Jézusnak. Azt mondja:

– Lévi többé nem ad nekem semmit az Úr szegényei számára, de én félretettem minden fillért, amit akkor adnak nekem, amikor jó vagyok, és most neked adom. Add a szegényeknek, az én nagyapámért!

– Rendben van. Mi baja van nagypapádnak?

– Már nem tud járni. Nagyon öreg és a lábai nem bírják el többé.

– Te sajnálsz ezt?

– Igen, mert ő volt az én tanítóm, amikor a mezőn jártunk. Nagyon sok dolgot mondott nekem. Megszerettette velem az Urat. Most is beszél nekem Jóbról, és megmutatja nekem a csillagokat az égen, de székéből... Azelőtt sokkal szebb volt.

– Holnap elmegyek nagypapához. Meg vagy elégedve?

A kis Jakab helyét átveszi Benjámín, aki anyjával együtt jött a térre, és amikor meglátja Jézust, elengedi anyja kezét, és egy kiáltással, mint egy fecske, Jézushoz repül, átöleli térdét, és azt mondja:

– Engem is simogass meg!

(4-650)

Később a kis Benjámín megint találkozik Jézussal Kafarnaumban, és egy példabeszédet kér tőle. Ekkor mondja el Jézus a hűséges bárányról szóló példabeszédet. (Peldabeszédek 5-196) Utána pedig példaképpen állítja őt az apostolok elé. (Evangéliumok 7-258, amit a Szentírás is megörökített: Mk 9,30-37.) Az utolsó vacsorán ismét emlékezteti erre Jézus az apostolokat: Utolsó vacsora 12-13. (5-300, 303)(9-203) Benjámín később Jézus tanítványává vált, és hűséges maradt hozzá szüleivel együtt mindhalálig.

(5-310)

A nyilvános működés harmadik évében

Isten nem hagy el!

Jézus Názáretben jár. Bemegy egy szegény házba, ahol a nagymamát szép sereg gyermek veszi körül, tízévestől lefelé kétévesig. A ház egy kis mező közepén áll, amelyen néhány gyümölcsfa is van.

– Béke veled, Johanna. Jobban vagy ma? Eljöttek, hogy segítsenek téged?

– Igen, Mester és Jézus! És megígérték, hogy visszatérnek vetni. Kicsit késő lesz, de azt mondják nekem, még kikel majd.

– Biztosan kikel. Az, ami a föld és a mag csodája lett volna, Isten csodájává válik. Azért tökéletes csoda lesz. A te földed lesz a legszebb ezen a vidéken, és ezeknek a kismadaraknak, akik körülötted állnak, bőségesen lesz mag szájacskájukba. Ne sírj többet! A jövő év már jobb lesz. De én is segíteni foglak téged. Vagy helyesebben segíteni fog téged valaki, akit ugyanúgy hívnak, mint téged, és aki sosem fárad bele abba, hogy jót tegyen. Nézd, ez a tied! Ebből ki tudsz jönni aratásig.

Az öregasszony Jézus kezéből átveszi az erszényt, és ugyanakkor sírva meg is csókolja a kezét. Utána kéri:

– Mondd meg nekem, ki ez a jó teremtmény, hogy én megmondjam nevét az Úrnak!

– Egy tanítványom, és a te nővéred. Neve ismeretes előttem és az ég Atyja előtt.

– Ó, te vagy az...!

– Én szegény vagyok, Johanna. Azt adom, amit nekem adnak. Sajátomból nem tudok mást adni, csak a csodát. Sajnálom, hogy nem tudtam előbb a téged ért csapásról. Eljöttem, amint Zsuzsanna elmondta nekem. Már későn. De így jobban fog ragyogni Isten műve.

– Későn! Igen. Későn! Oly gyorsan aratott itt a halál! És magamhoz vettem a fiatalokat. Nem engem vitt el a halál, aki haszontalan vagyok. Nem ezeket, akik képtelenek a munkára. Hanem azokat, akik dolgozni tudtak. Átkozott az a hónap...

– Ne átkozódj! A hónapnak semmi köze sincs hozzá... Jók ezek a kicsinyek? Jöjjetek ide! Látjátok? – és Jézus Marciámra mutat, aki vele van – Ennek a gyermeknek sincs apja és anyja. És nagypapájával sem maradhatott. De Isten nem hagyta el. És nem fogja elhagyni addig, amíg jó lesz. Nemde, Marciám?

Marciám helyesli, amit Jézus mond, és elbeszélget a kicsikkel, akik körülveszik őt. Fiatalabbak nála, de némelyikük magasabb Marciámnál. Azt mondja nekik:

– Ó, igaz, hogy Isten nem hagy el. Én megmondhatom! Értem nagypapám imádkozott. És bizonyára anyám és apám is a másvilágon. És Isten meghallgatta ezeket az imákat, mert Ő a Legjobb, és mindig meghallgatja az igazak imáját, akár élők, akár halottak. Értetek is biztosan imádkoztak a ti elhunytjaitok és ez a kedves nagymama. Szeretitek őt?

– Igen, igen!... – csipogják lelkesen az árvák.

Jézus csendben hallgatja kis apostolának társalgását az árvákkal.

– Jól teszitek! Nem szabad sírásra indítani az öregeket. Senkit sem szabad sírásra indítani, mert aki fájdalmat okoz felebarátjának, fájdalmat okoz Istennek is. A Mester mindenkivel jól bánik, de az öregeket úgy szereti, mint a gyermekeket. Mert a gyermekek ártatlanok, az öregek pedig szenvednek. Oly sokat sírtak már! Kétszeresen kell szeretni őket, sőt háromszorosan, tízszeresen, mindazok helyett, akik már nem szeretik. Jézus mindig azt mondja, hogy aki nem tiszteli az öreget, az kétszeresen vétkezik, épp úgy, mint aki rosszul bánik a gyermekekkel. Mert az öregek és a gyermekek nem tudják megvédeni magukat. Ti azért legyetek jók nagymamátokhoz!

– Én néha nem segítem őt... – mondja az egyik nagyobbik.

– Miért? Te is eszed a kenyeret, amit ő nyújt neked fáradságos munkájával! Nem érzitek sírásának ízét, amikor megszorítjátok? És te, asszony – a leány, akit asszonynak szólít, legfeljebb tízéves, nagyon gyenge és sápadt gyermek – segíted őt?

Kistestvérei kórusban válaszolnak:

– Ó, Ráchel jó! Késő estig virraszt, hogy fonja azt a kis gyapjút és fonalat, amink van, és lázas lett, amikor a földön dolgozott, hogy előkészítse a magot, miközben apánk haldoklott.

– Isten meg fog jutalmazni téged – mondja komolyan Marciám.

– Már megjutalmazott azzal, hogy elvette nagyanyám fájdalmát.

Jézus közbeszól:

– Nem kérsz többet?

– Nem, Uram.

– De meggyógyultál?

– Nem, Uram. De nem számít. Most, ha meg is halok, nagymama segítséget kapott.

Előzőleg nem szívesen haltam volna meg, hogy még segíthessem őt.

– De a halál kellemetlen, leányom...

– Isten, amint segít engem az életben, segíteni fog a halálban is, és mamámhoz megyek... Ó, ne sírj, nagymama! Téged is szeretlek, kedves. Nem mondom többet ezt, ha sírsz miatta! Sőt, ha akarod, azt mondom az Úrnak, hogy gyógyítson meg engem... Ne sírj, kedves mamácskám... – és átöleli a szomorú öregasszonyt.

– Gyógyítsd meg őt, Uram! – kéri Marciám. – Érettem boldoggá tetted nagyapámat. Most tedd boldoggá ezt az öreget!

– A kegyelmeket áldozatok árán nyerik el. Te milyen áldozatot hozol elnyerésére? – kérdezi komolyan Jézus.

Marciám gondolkodik... Kutatja, miről legfájdalmasabb lemondania... utána elmosolyodik:

– Nem fogok mézet enni egy egész hónapig!

– Csekélység. Ennek a hónapnak hamarosan vége lesz...

– Én egy teljes hónapról beszélek. És gondolj arra... hogy ezekben a napokban van a Fény ünnepe, és a mézeskalácsok...

– Igazad van. Rendben van, akkor a te érdemedből Ráchel meg fog gyógyulni. Most menjünk! Isten veled, Johanna! Mielőtt útra kelnék, ismét eljövök. Isten veled Ráchel és Tóbiáska! Legyetek mindig jók! Isten veletek, kicsinyek! Nyugodjék rajtatok áldásom és bennetek békém!

Kimennek, az öregasszony és a kicsinyek áldása kíséri őket.

Marciám, miután befejezte „apostoli és áldozati” szerepét, ugrál, mint egy kiskecske, s előre szalad.

Simon mosolyogva figyel:

– Első prédikálása, és első áldozata. Jót ígér, nemde így tűnik neked, Mester?

– Igen. De már többször is prédikált. Júdásnak, Simon fiának is...

– ...akinek, úgy tűnik, hogy az Úr beszélteti a gyermekeket... Talán azért, hogy meggátolja részéről a bosszúállást...

– Nem a bosszúállást... Nem hiszem, hogy ennyire menne. De a heves kifakadást, igen. Aki feddést érdemel, az nem szereti az igazságot... Mégis megmondják neki... – Jézus felsóhajt.

(4-1206)

Tavasszal Jézus ismét Názáretben jár. Megkérdezi Máriát:

– Nem tudsz semmit az öreg Johannáról? Földjéről?...

– Elmentem hozzá Máriával, Alfeus feleségével és Szalóméval, Simon feleségével a jégeső után. De az ő vetése, mivel később ültették el, még nem sarjadt ki, és ezért nem szenvedett kárt. Három nappal ezelőtt Mária ismét elment, hogy megnézzze. Azt mondja, olyan, mint egy szőnyeg. A legszebb föld ezen a vidéken. Ráchel jól van, és az öregasszony boldog.

(5-181)

Fiad meggyógyult!

Visszatérünk az első názáreti jelenetre. Marciám, aki elszaladt, futva tér vissza:

– Mester, ott, ahol vége van az ösvénynek, ott áll unokatestvéred, Simon. Egészen ki van izzadva, mintha sokat futott volna. Megkérdezett engem: „Hol van Jézus?” Azt válaszoltam: „Ott, mögöttem, a zelóta Simonnal.” Azt kérdezte tőlem: „Erre jön?” „Biztosan.” – válaszoltam. „Erre jön, hogy haza menjen. Látni akarod?” – kérdeztem. Testvéred bizonytalan maradt, de biztosra veszem, hogy látni akar téged.

– Mester, – mondja a zelóta – tegyünk így: én és Marciám magadra hagyunk téged. Mi kerülő úton megyünk Názáretbe. Hisz nekünk nem kell hazasietnünk... és te egyenesen továbbmész az úton.

– Igen. Köszönöm, Simon! Isten veletek!

Elválnak, és Jézus gyors léptekkel továbbmegy a főúton. Már ott is van Simon, aki lihegve támaszkodik egy fa törzséhez és a verítéket törölgeti magáról. Amikor meglátja Jézust, magasba emeli karját... de újra leengedi, és szomorúan lehajtja fejét.

Jézus odaér, vállára teszi kezét, és megkérdezi:

– Mit kívánsz tőlem, Simon? Tégy boldoggá engem egy szeretetteljes szavaddal, amelyre már sok napja várok!

Simon még jobban lehorgasztja fejét, és hallgat...

– Beszélj, hát! Talán idegen vagyok neked? Nem, mert te mégis csak az én jó Simon testvérem vagy, és én a te kis Jézusod, akit fáradtsággal ugyan, de nagy szeretettel karodban hordoztál, amikor visszatértünk Názáretbe!

Simon kezébe temeti arcát, és térdre ereszkedik, nyögve:

– Ó, Jézusom! Én vagyok a bűnös, de már eléggé megbűnhődtem...

– Fel, kelj fel! Rokonok vagyunk. Fel! Mit akarsz tőlem?

– A gyermekem! Ó... – hangja sírásba fullad.

– Mi van a gyermekeddel?

– Haldoklik! És vele együtt meghal Szalóme szeretete is... és nekem csak a kettős szemrehányás marad: hogy el kell vesztenem fiamat és feleségemet... Azt hittem, hogy a múlt éjjel már meghal, és feleségem olyan volt, mint egy hiéna. Szemembe kiáltotta: „Fiad gyilkosa vagy!” Imádkoztam, hogy ne legyen így, és megesküdtem magamnak, hogy eljövök hozzád, ha a gyermek jobban lesz, még akkor is, ha azzal kell fizetnem érte, hogy kidobsz – amit megérdemlek – hogy tudassam veled, egyedül te vagy képes meggátolni szerencsétlenségemet. Hajnalban a gyermek kissé jobban lett... Elfutottam hazulról, s a város mögött futva mentem a tiedhez, hogy senki se álljon utamba... Kopogtattam. Mária csodálkozva nyitott ajtót. Rosszul bánhatott volna velem, de csak azt mondta: „Mi a baj, szegény Simon?” És megsimogatott, úgy, mintha még kisgyermek lennék. Emiatt nagyon sírtam, és a kevélység és a bizonytalanság eltűnt. Nem lehet igaz az, amit Júdás, nem az én testvérem, hanem a te apostolod mondott. Ezt nem mondtam Máriának, csak magamnak, mellemet verve. Neki csak azt mondtam: „Itt van Jézus? Alfeusért... Haldoklik!...” Mária azt mondta: „Fuss gyorsan! Kána felé ment a gyermekkel és egy apostollal. A Kána felé vezető úton meg fogod találni. De siess! Hajnalban indult el, és vissza fog térni. Imádkozom, hogy megtaláld.” Egy feddő szót sem mondott, egyet sem, pedig annyira megérdemeltem!

– Én sem feddlelek meg téged. Hanem feléd tárom karomat...!

– Ó, jaj nekem! Hogy azt mondd, Alfeus meghalt...!?

– Nem. Hogy azt mondjam, szeretlek téged.

– Jöjj hát akkor! Gyorsan! Gyorsan...!

– Nem. Nem szükséges.

– Nem jössz? Ah, nem tudsz megbocsátani nekem? Vagy már meghalt Alfeus? De akkor is, ha így lenne, Jézus, Jézus, Jézus! Te, aki feltámasztod a halottakat, add vissza nekem gyermekemet! Ó, jóságos Jézus!... Ó, szent Jézus!... Ó, Jézus, akit én elhagytam!... Ó, Jézus, Jézus, Jézus... – A férfi sírása betölti az elhagyatott utat. Újra letérdel, görcsösen Jézus ruhájába kapaszkodik és megcsókolja a lábát, kínlódva fájdalmától, melyet a lelkiismeret furdalás és az atyai szeretet okoz...

– Nem voltál otthon, mielőtt idejöttél?

– Nem. Futottam, mint egy örült attól kezdve... Miért? Van újabb fájdalom? Szalóme elmenekült? Megőrült? Már annak látszott az elmúlt éjjel...

– Szalóme beszélt velem. Sírt, hitt. Menj haza, Simon. Fiad meggyógyult.

– Te!... Te!... Te ezt tetted értem, aki megbántottalak, s hittem annak a kígyónak?! Ó, Uram! Nem vagyok méltó rá! Bocsáss meg! Bocsáss meg! Bocsáss meg! Mondd meg nekem, mit akarsz jóvátételként, hogy azt mondhassam neked, szeretlek, hogy meggyőzzelek téged, mennyire szenvedtem tartózkodásom miatt, hogy megmondjam neked, mennyire kívántam beszélni veled, mióta itt vagy, még azelőtt is, hogy Alfeus megbetegedett... De... de...

– Hagyjuk! Minden elmúlt. Én nem emlékszem rá többé. Tegyéél te ugyanígy! És felejtse el, amit a kerióti Júdás mondott. Ő egy éretlen fiatalember. Csak ezt az egyet kérem tőled: se most, se később ne ismételd meg szavait tanítványaimnak, apostolaimnak, és még kevésbé Anyámnak. Csak ezt az egyet! Most menj, Simon, menj haza. Menj! Béke veled... Ne késlekedj osztolni abban az örömben, ami eltölti otthonodat! Menj! – Megcsókolja, és kedvesen Názáret felé tolja.

– Te nem jössz velem?

– Én otthonomban várlak téged Szalóméval és Alfeussal együtt. Menj most, és ne felejtse el, hogy mindez feleséged kedvéért történt, aki megértette, hogy csak az igazságban higgyen. Őérte...

– Azt akarod mondani, hogy én...

– Nem. Azt akarom mondani, hogy tudtam bűnbánatodról. És ez a bűnbánat az ő vádló szavaira kelt fel benned... Igazán Isten kiált a jók szája által, Ő hív vissza, Ő ad tanácsot! És láttam Szalóme alázatos és erős hitét. Menj, mondom! Ne késlekedj tovább, hogy hálát adj neki!

És amikor Simon végre elmegy, megáldja őt... és utána fejét csóválja, csendben beszélve magában, és sápadt arcán könnyek futnak le... Csak egy szó árulja el gondolatainak irányát: „Júdás!”...

(4-1206)

Asszony, nagy a te hited!

Lásd: Evangéliumok 6-235.

Mama, hallok!

Lásd: Evangéliumok 6-255.

Ne vigyétek bűnbe őket!

Lásd: Evangéliumok 7-261.

A te arcod tiszta

A kenyérszaporítás után Jézus visszatér Kafarnaumba. A ház küszöbén megsimogatja a gyermekeket.

István megkérdezi tőle:

– Imádkoztál, Mester?

– Igen, Miből gondolod, fiam? – kérdi tőle Jézus, megsimogatva haját.

– Angyali tekintetedből. Szegény ember vagyok, de a te tekinteted oly tiszta, hogy olvasni lehet benne lelkedet.

– A te arcod is tiszta. Te egyike vagy azoknak, akik megmaradnak gyermeknek...

– És mi van az én arcomon, Uram?

Jézus erre félrevonja őt, s ott mondja: szeretet, hit, tisztaság, nagylelkűség, bölcsesség... és megjövendőli neki, hogy ő lesz első vértanúja.

(5-319)

Matyi és Marika

Mamátok vezetett titeket hozzám!

Egy novemberi estén Jézus a Meron-tó környékén jár. Egy ház felé tart. Találkozik az úton két kisgyermekkel. Megáll, s megsimogatja őket. A kisfiú nem több négyévesnél, a kisleány lehet nyolc-kilencéves. Ruhájuk elárulja, hogy nagyon szegények. Arcukon látszik, hogy szomorúak, és sokat szenvedtek.

Jézus nem kérdez tőlük semmit. Csak figyelmesen nézi őket simogatás közben. Utána odasiet a házhoz, amely felé tart. Falusi ház, de jó állapotban.

A léptek zajára kijön egy asszony, és amikor meglátja Jézust tanítványaival együtt, örömmel értesíti gazdáját. Egy idős és kövér férfi jelenik meg a ház ajtajában, és Jézus felé siet.

– Nagy megtiszteltetés, Mester, hogy látlak! – üdvözlí.

– Béke veled! – üdvözlí őt Jézus, és hozzáteszi: – Közeledik az este és az eső is. Szállást és kenyeret kérek tőled számomra és tanítványaimnak.

– Jöjj be, Mester! Házam a tiéd. A szolgáló éppen kenyeret süt. Nagyon örülök, hogy felajánlhatom neked sajttal és saját termésű gyümölcsseinkkel együtt. Jöjj, jöjj, mert a szél nedves és hideg... – és tágra nyitja az ajtót, meghajolva, míg Jézus bemegy. Azonban utána azonnal megváltoztatja hangnemét; és haragosan kiszól valakiknek: – Még itt vagytok? Menjetek el! Semmim sincs számotokra. El innen! Megértettétek? Itt nincs hely csavargóknak... – és foga között mormogja: – és tolvajnak, mint talán te is vagy.

Egy gyenge, síró hang válaszolja:

– Könyörülj rajtunk, uram! Legalább kistestvéremnek adj egy kevés kenyeret. Éhezünk...

Jézus, aki már bement a tágas konyhába, amelyet a lámpásként is szolgáló vidám tűz fénye világít meg, a küszöbhez megy. Már megváltozott az arca. Szigorúan és szomorúan kérdezi, nem a vendéglátótól, hanem mindenkitől: – Ki az, aki itt éhezik?

– Én Uram. Én és testvérem. Csak egy kenyeret, és elmegyünk.

Jézus már kint van a mindinkább sötétedő udvaron.

– Jöjj előre! – mondja.

– Félek, Uram!

– Jöjj, ha mondom! Ne félj tőlem!

A ház sarka mögül előjön a szegény leány. Nyomorúságos ruháját fogja kistestvére. Félénken jönnek előre. Egy félénk tekintet Jézusra, egy ijedt pillantás a ház urára, aki azt mondja:

– Csavargók, Mester. És tolvajok. Nem sokkal ezelőtt az olajprés közelében találtam ezt, amint ott kapart. Biztosan be akart menni lopni. Ki tudja, honnan jönnek. Nem innen valók.

Jézus hagyja beszélni őt. Nagyon erősen figyel a leánykát, annak sovány arcocskáját és borzas haját, amely fülei mellett két fűrtben csüng le, alul egy kis rongydarabbal összekötve. De Jézus nem szigorú arccal néz a kis szerencsétlenre. Szomorú, de mosolyog, hogy felbátorítsa.

– Igaz, hogy lopni akartatok? Mondd meg az igazságot!

– Nem, Uram. Kértünk egy kis kenyeret, mert éhesek vagyunk. Nem adtak nekünk.

Láttam ott egy olajos kenyérhéjat feküdni a földön, az olajprés mellett, és odamentem, hogy felvegyem. Éhes vagyok, Uram. Tegnap csak egy darab kenyeret kaptam, és azt Mátyásnak adtam... Miért nem tettek minket is a mamával együtt a sírba? – A kisleány szomorúan sírni kezd, és kistestvére követi.

– Ne sírj! – vigasztalja Jézus simogatva, és magához vonva. – Felelj, honnan jössz?

- Ezdrelon síkságáról.
- És idáig jöttél?
- Igen, Uram!
- Már régen meghalt a mamád? És nincs papád?
- Papám meghalt az aratás idején napszúrásban, és mamám a múlt hónapban... ő és a kisfiú, aki nemrég született, meghaltak... – Egyre erősebben sír.
- De hát nincsenek rokonaid?
- Nagyon messziről jöttünk! Nem voltunk szegények... Aztán a papámnak szolgálatba kellett állnia. Most meghalt, és a mama vele együtt.
- Kinél szolgáltak?
- Izmael farizeusnál!
- A farizeus Izmaelnél! (Jézus leírhatatlan módon ejti ki ezt a nevet.) Magatoktól jöttetek el tőle, vagy elküldött?
- Elkergetett, Uram. Azt mondta: „Az utcára velük, éhes kutyák!”
- És te, Jakab, miért nem adtál egy kenyeret ezeknek a gyermekeknek? Egy kenyeret, egy kis tejet, és egy rakás szénát ágyanak, hogy kipihenhessék fáradtságukat?...
- De... Mester... épp hogy elég kenyérem van magam számára... és a tej is kevés... és bebocsátani őket a házba... olyanok, mint a kóbor állatok. Ha valaki jót tesz velük, nem mennek többé el...
- Neked nincs helyed és kenyered ennek a két szerencsétlennek? Őszintén tudod mondani ezt, Jakab? A bőséges aratás, sok bor, sok olaj, és a sok gyümölcs, amit ebben az évben kertedből szedted, miért részesültél benne? Emlékezel még rá? A múlt évben a jégeső tönkretette javaidat, és aggódtál életed miatt. Én erre jártam, és kértem tőled egy kenyeret... Te hallottál engem beszélni egy napon, és hűséges maradtál hozzám... és fájdalomban kiöntötted előttem szívedet, megnyitottad házadat, adtál kenyeret és szállást. És én mit mondtam neked másnap reggel, amikor eltávoztam? „Jakab, te felfogtad az Igazságot. Légy mindig irgalmas és akkor neked is irgalmaznak. A kenyérért, amit az Emberfiának adtál, ezek a földek bőségesen fognak teremni neked, olyanok lesznek olajfáid, mint a tenger fővénye, és a földig hajolnak súlyuktól almafáid.” Részesültél ebben, és te vagy a vidék leggazdagabb embere. És te megtagadsz egy kenyeret két kisgyerektől!...
- De te a Rabbi voltál...
- Éppen azért, mert az voltam, kenyérré változtathattam volna a köveket. Ezek nem tudják ezt megtenni. Most azt mondom neked: egy új csodát fogsz látni, és az fájdalmas lesz számodra, nagyon fájdalmas... De akkor melledet verve mondd: „Megérdemeltem.” – Jézus a gyermekekhez fordul: – Ne sírjatok! Menjetek ahhoz a fához, és szedjete.
- De az kopasz, Uram! – veti ellen a kisleány.
- Menj!
- A kisleány odamegy, és mikor visszajön, köténye tele van szép piros almákkal.
- Egyetek, és jöjjetek velem! – és az apostolokhoz: – Menjünk, és vigyük ezt a két kicsit Johannához, Kuza feleségéhez! Ő nem felejt el a kapott jótéteményeket, és irgalmas, szeretetből az iránt, aki irgalmat gyakorolt vele. Menjünk!
- Az ember megzavarodottan és megalázva igyekszik elnyerni a bocsánatot:
- Éjjel van már, Mester. Az eső megeredhet útközben. Jöjj vissza házamba! Íme, a szolgáló megy kenyeret sütni. Adok ezeknek is.
- Nem szükséges. Nem szeretetből adnád azt, hanem a megígért büntetéstől való félelemből.
- Akkor nem ez – és a csupasz fáról szedett almákra mutat, amelyet a két éhes gyermek mohón eszik – nem ez a csoda?
- Nem. – Jézus nagyon szigorú.

– Ó, Uram, Uram, irgalmazz nekem! Felfogtam. Te a természetben akarsz megbüntetni engem. Irgalmazz, Uram!

– Nem mindenkinek lesz része bennem, aki azt mondja nekem „Uram”, mert a szeretetről és tiszteletről nem a szavak tanúskodnak, hanem a tettek. Olyan irgalomban lesz részed, amelyet te mutattál.

– Én szeretlek téged, Uram!

– Nem igaz. Az szeret engem, aki úgy szeret, amint tanítottam. Te nem szeretsz mást, csak saját magadat. Amikor majd úgy szeretsz engem, ahogy tanítottalak, akkor az Úr visszatér. Most elmegyek. Az én feladatom, hogy jót tegyek, megvigasztaljam a szomorkodókat, felszárítsam a könnyeket az árvák arcáról. Amint az anyatyúk kiterjeszti szárnyait védtelen kicsinyei fölé, úgy terjesztem ki én hatalmam azok fölé, akik szenvednek és gyötrődnek. Jöjjetek, gyerekek! Hamarosan lesz otthonotok és kenyerek. Isten veled, Jakab!

András, elégedetlenül amiatt, hogy tovább kell menniük, megkéri Jézust, hogy a fáradt kisleányt, akit saját köpenyébe bugyolált, karjaiba vehesse. Jézus felveszi a kisfiút, s úgy mennek az immár teljesen sötét ösvényen irgalmasságuk terhével, akik többé már nem sírnak. Péter azt mondja:

– Mester! Nagy szerencse azok számára, akikkel te találkoztál. De Jakab számára!... Mit teszel majd, Mester?

– Igazságot. Nem fog éhezni, mert magtárai tele vannak, és még sokáig kitartanak. De az elvetett mag nem fog termést hozni, és olajfáin, almafáin csak levelek lesznek. Ezeknek az ártatlanoknak nem én, hanem Atyám adott kenyeret és szállást. Mert Atyám atya az árváknak is. Ő ad fészket és eledelt az erdő madarainak. Ezek a gyermekek elmondhatják, és velük minden ínséget szenvedő, aki meg tud maradni ártatlan és szeretetteljes gyermeknek, hogy az ő kis kezükbe Isten adott táplálékot, és atyai vezetésével Ő juttatja el őket vendégszerető házba.

(4-1143)

A Szűzanya a következő magyarázatot fűzte az előzőkhöz:

– Figyeld meg Jézusom alázatosságát!

Ez a szegény kisleány, az ő tudatlan egyszerűségében nem beszél másképpen a kőszívű bűnösről, mint Fiamról. Nem tud sem a Rabbiról, sem a Messiásról. A birtokon, ahol élt, megvetették a Mestert, mert a farizeus Izmael megvetette Jézusomat, s a kisleány sose hallott róla beszélni, se nem látta Őt.

Apjának és anyjának nem volt ideje és módja arra, hogy a kegyetlen úr által megkövetelt munkán kívül mással is törődjék. És meghaltak azt gondolva, hogy a földön csak gyűlölet és szenvedés van. Pedig mióta Fiamnak, Jézusnak legszentebb lábai taposták azt, szeretet és jószág is volt rajta.

Jézus nem mondja a kisleánynak: „Én, aki az Úr vagyok, mondom neked: tedd ezt!” Megőrzi ismeretlenségét.

És a kisleány annyira tudatlan, hogy még az almafa csodája után is csak „Uramnak” nevezi, amint földesurát, Izmaelt és a kegyetlen Jakabot nevezte. Vonzódik a jó Úrhoz, de ez minden. Bizalommal követi. Ösztönszerűleg azonnal megszereti. Később megtudja, ki volt ez az „Úr”. Számára többszörösen is az Üdvözítő. Megszabadította őt az éhségtől, az időjárás viszontagságaitól, a világ veszélyeitől, az eredeti büntől.

De az ő számára Jézus mindig annak a napnak a fényében tűnt: a mesészerűen jó Úr, aki megsimogatja, ajándékokat ad neki, elfeledteti vele, hogy nincs apja és anyja, lakása és ruhája, mert jó hozzá, mint egy atya, kedves, mint egy anya, fészket adott neki fáradsága idején, köpenyével betakartatta őt követői által.

Ez az atyai és kedves fény nem szűnt meg akkor sem, amikor patakokban ömlött a könnye, mert megtudta, hogy Őt megkínózták és meghalt a kereszten, sem akkor, amikor az első Egyház kis hívője látta Őt az égben, az Atya jobbján. Ez a fény mosolyt csalt arcára életének utolsó órájában, és félelem nélkül vezette Üdvözítőjéhez. Ez a kimondhatatlanul kedves mosoly rajta van még most is a mennyország tündöklésében.

(4-1153)

Péter és András előkészítik bárkájukat, János és Jakab pedig az övékét, hogy elinduljanak Betszaidából. Szomorú, novemberi nap. Jézus kilép Péter házából, kezüknél fogva vezeti a kis Mátyást és Máriát. Máriának Péter felesége, Porfirea készített egy kis ruhát Marciam egyik ruhájából, de Mátyás oly kicsiny, hogy neki való ruha nem volt. Még vékony vászonruhájában van, és remeg a hidegtől. Porfirea megszanja, visszatér a házba, kihoz egy pokrócdarabot, és abba burkolja be a gyermeket, mint egy köpenybe. Jézus hálálkodik neki, miközben Porfirea térdet hajtva búcsúzik tőle, s megcsókolja még egyszer a gyermekeket.

– Ezeket is szívesen elfogadta volna gyermekeiként – mondja Péter, aki figyeli őt.

– És te nem? Még feleséged mézét is elloptad, hogy egy kis örömet okozz ennek a kettőnek! – jegyzi meg András, mikor látja, hogy Péter mézes kenyeret nyújt a két gyermeknek.

– Elloptad! Elloptad! A méz az enyém!

– Igen, de feleséged Marciámnak tartogatja. És te tudod ezt, mert mint egy tolvaj, mezítláb lopódtál be a konyhába az éjjel, hogy elkészítsd ezt a kenyeret. Láttalak, testvérem, és nevettem rajtad, mert körülnéztél, mint egy kisgyermek, aki fél anyja pofonjaitól.

– Te komisz kém! – nevet Péter, és átöleli testvérét, aki viszont megcsókolja őt, mondva: – Kedves testvérem!

Jézus nézi őket, és mosolyogva áll a két gyermek között, akik falják kenyerüket.

Betszaida más részeiből megérkezik a többi nyolc apostol. Talán Fülöp és Bertalan vendégei voltak.

– Gyerünk! – kiáltja Péter, és egyszerre veszi karjaiba mindkét gyermeket, hogy a bárkába vigye őket anélkül, hogy azoknak a vízbe kellene lépniük.

– Nem féltek, ugye? – kérdi tőlük, miközben a vízben gázol.

– Nem, uram – mondja a kisleány, de erősen Péter nyakába kapaszkodik, s lehunyja szemét, amikor az a bárkába teszi őt, amely inog Jézus súlya alatt, aki éppen beszáll. A kisfiú bátrabb, vagy jobban csodálkozik, egy szót sem szól. Jézus leül, és magához vonja a két kicsit, betakarva őket köpenyével, amely olyan, mint egy tyúk kiterjesztett szárnya, hogy megvédje kicsinyeit.

Hat apostol az egyik bárkában, hat a másikban. Péter megemeli a bárka végét, erős lökéssel a vízbe nyomja, és közben felugrik rá. Jakab ugyanezt teszi a másik bárkával. A bárka emiatt alaposan inog, és a kisleány felsóhajt, „Mama!”, és Jézus ölébe rejti arcát, átölelve annak térdét. De azután már nyugodtan siklik a bárka, amelyet négyen hajtanak evezővel, mert a vitorla ernyedten csüng a nehéz, nyirkos szélcsendben.

A gyermekek nekibátorodnak, és a köpeny alatt felemelik sovány arccskájukat, egyik a Mester jobb, másik a bal oldalán, aki mindkettőjüket átölelve tartja, és alig észrevehetően mosolyognak. Érdekli őket az evezősök munkája, és véleményt cserélnek róla.

– Olyan, mint egy kerék nélküli kocsi – mondja a kisfiú.

– Nem. Olyan, mint egy felhőkön járó kocsi. Nézd! Mintha az égen járna. Íme, íme, most egy felhőn megyünk! – mondja Mária, látva, hogy a bárka a tónak egy olyan pontjára ér, amely gyapotszerű felhőnek látszik. És nevet. De a nap áttöri a ködöt, és bearanyozza a tavat.

– Ó, de szép! Most tűzön járunk! Ó, de szép, de szép! – és a gyermek tapsol.

A kisleány azonban hallgat, s hirtelen könnyekben tör ki. Mindnyájan tudni akarják, miért sír. Zokogva magyarázza:

– A mama mindig elmondott nekünk egy verset, egy zsoltárt, vagy nem tudom mit, hogy a jóra buzdítson, és azért is, hogy az oly sok szenvedés közepette imádkozni tudjunk... és az a vers egy Paradicsomról szólt, amely olyan lesz, mint egy fényes tó, egy kellemes tűz, ahol nem lesz más csak Isten és öröm, és ahová mindazok mennek, akik jók... miután eljött az Üdvözítő... Ez az aranyos tó erre emlékeztetett... Mamámra!

Mátyás is elsírija magát, és a többiek sajnálják a gyermekeket.

A különböző mormogó hangok és a gyermekek panaszszavából kiválik Jézus kedves hangja:

– Ne sírjatok. Mamátok vezetett titeket hozzám, és itt van velünk, miközben én egy gyermektelen mamához viszlek titeket. Ő nagyon boldog lesz, hogy két jó gyermeket kap az övé helyett, aki ott van, ahol a ti mamátok. Mert ő is sírt, tudjátok? Meghalt a kisfia, amint nektek meghalt a mamátok...

– Ó, akkor mi hozzá megyünk, és az ő kisfia a mi mamánkhoz megy! – mondja Mária.

– Pontosán így. És mindenki boldog lesz.

– Ki ez az asszony? Mit csinál? Földműves? Jó ura van? – érdeklődnek a kicsinyek.

– Nem földműves, de van egy nagy kertje, tele rózsákkal, és jó, mint egy angyal. Jó férje van. Ő is szeretni fog titeket.

– Azt hiszed, Mester? – kérdi kissé hitetlenkedve Máté.

– Biztos vagyok benne. És ti is meggyőződtek majd róla. Nemrég Kuza lovagot akart nevelni Marciámból.

– Azt aztán nem! – kiáltja Péter.

– Marciám Krisztus lovagja lesz. Egyedül az, Simon. Légy nyugodt!

A tó ismét szürkévé lesz. Egy kis szél kerekedik, kidagasztja a vitorlákat, a bárka remegve halad. De a gyermekek annyira álmodoznak az új mamáról, hogy nem félnek.

Elhaladnak Magdala mellett, és már Magdala és Tibériás között járnak. Feltűnnek Tibériás első házai.

– Hová, Mester?

– Kuza kis kikötőjébe.

Péter egy fordulatot tesz, és kiadja a parancsot. Bevonják a vitorlát, miközben a bárka a kis kikötőhöz közeledik, s végül megáll a kis mólónál. A másik bárka követi. Mindnyájan kiszállnak, és János előrefut, hogy hírt adjon a kertészeknek.

A kicsinyek félve Jézushoz simulnak, és Mária nagyot sóhajtva kérdezi:

– De igazán jó lesz?

János visszatér:

– Mester, egy szolga kinyitja a kaput. Johanna már felkelt.

– Rendben van. Mindnyájan várjatok itt. Én előre megyek.

És Jézus egyedül megy be. A többiek figyelik, s közben többé-kevésbé kedvező megjegyzéseket tesznek arra vonatkozólag, hogy sikerül-e Jézus terve. Vannak, akik kételkednek, s olyanok is, akik bírálgatják. Onnan, ahol állnak, nem látják, hogy Kuza Jézus elé siet, és földig hajol előtte, utána pedig Jézus baloldalán megy, s örömet fejez ki azért, hogy vendégül láthatja Jézust.

– Johannám nagyon boldog lesz. És én is az vagyok. Ő mind jobban érzi magát. Beszéltem neked az útról. Milyen diadalok, Uram!

– Nem okozott neked fájdalmat?

– Johanna boldog. Én örülök, hogy ilyennek látom. Hónapokkal ezelőtt elveszíthettem volna őt, Uram.

– Elveszíthetted volna. És én visszaadtam őt neked. Légy hálás érte Istennek.

Kuza megzavarodva néz... majd azt mormolja:

- Egy feddés, Uram?
- Nem. Egy tanács! Légy jó, Kuza!
- Mester, én Heródes szolgája vagyok...
- Tudom. De lelked senkinek sem a szolgája, csak Istené, ha te is úgy akarsz.
- Igaz, Uram. Meg fogok javulni. Néha elfog az emberektől való félelem...
- Múlt évben is, amikor meg akartad menteni Johannát?
- Ó, nem. Minden megtiszteltetés elvesztése árán is meg akartam menteni őt.
- Tégy ugyanígy a lelkeddel is. Az értékesebb Johannánál. Íme, itt jön.

Eléje sietnek, s ő is feléjük fut.

– Mesterem! Nem reméltem, hogy oly gyorsan viszontlátlak. Milyen jó dolog vezet téged szolgálólányodhoz?

– Egy szükség, Johanna!

– Egy szükség? Miféle? Beszélj, és ha tudunk, segítünk rajtad – mondják egyszerre a házas társak.

– Tegnap egy elhagyott úton találtam két szegény gyermeket... egy kisleányt és egy kisfiút... Meztőláb, szakadozott ruhában, éhesen, egyedül... és láttam, amint egy farkasszívű ember elűzte őket, mintha farkasok lettek volna. Ennek az embernek a jólétét előmozdítottam a múlt évben. És ő megtagadott egy darabka kenyeret a két árvától. Mert árvák. Árvák, és a kegyetlen világ útjait járják. Ez az ember megkapja majd büntetését. Szeretnétek ti áldásomban részesülni? Én, a szeretet Koldusa nyújtom felétek kezemet az árvákért, akiknek nincs otthonuk, ruhájuk, ételük, nem részesülnek szeretetben. Akartok segíteni engem?

– Még kérdezed, Mester? Mondd meg, mit kívánsz, mennyit kívánsz, mondd meg mindent!... – mondja Kuza hévvel.

Johanna nem beszél, hanem szívére szorítja kezét, könny jelenik meg hosszú szempilláján, elmosolyodik, és az elárulja előre, mit akar mondani.

Jézus nézi őt, és rámosolyog:

– Szeretném, ha ezeknek a gyermekeknek lenne egy mamájuk, papájuk, otthonuk. És hogy a mamát Johannának hívnák...

Be sem tudja fejezni mondanivalóját, mert Johanna felkiált, mint aki börtönből szabadult ki, s leborul, hogy megcsókolja az Úr lábát.

– És te, Kuza, mit mondasz? Befogadod az én nevemben ezeket a számomra kedves gyermekeket, akiket többre becsülök a drágaköveknél, oly értékesek számomra?

– Mester, hol vannak? Vezess hozzájuk, és becsületesemre esküszöm, hogy attól a pillanattól kezdve, hogy ártatlan fejükre teszem kezemet, igazi atyaként szeretem őket a te nevedben.

– Akkor jöjjetek! Tudtam, hogy nem jövök hiába. Jöjjetek! Műveletlenek, félénkek, de jók. Bízhatok bennem, mert én látom a szíveket és a jövőt. Ők békét és egységet hoznak a ti házasságtokba, nemcsak most, hanem a jövőben is. Az ő szeretetükben egymásra találtok. Az ő ártatlan ölelésük lesz a legjobb malter házasságotok számára. És az ég mindig jóságos és irgalmas lesz irántatok e szeretetetek miatt. A kapu előtt vannak. Betszaidából jöttünk...

Johanna nem vár tovább. Előre szalad, hatalmába kerülve a vágnak, hogy megsimogassa a gyermekeket.

Térdre esik a két kis árva előtt, magához öleli és csókolgatja őket, miközben azok csodálkozva néznek a szép úrnőre, aki ékszerekkel van díszítve. És nézik Kuzát, aki simogatja őket, és karjaiba veszi Mátyást. És nézik a pompás kertet és az odasiető szolgálkat... És nézik a házat, amely megnyílik előttük gazdag előcsarnokával. És nézik Esztert, aki csókokkal borítja el őket.

Az álomvilág megnyílt a kis elveszettek előtt...

Jézus figyeli őket, és mosolyog...

(4-1156)

Jézust a farizeus Izmael ben Fabi meghívja lakomára. Tetteti, hogy ő Jézus barátja és javát akarja. Szombat van. Jézus meggyógyít lakoma közben egy beteget, aki már régóta keresi Őt. A farizeus tiltakozik. Jézus válaszol neki:

– Te nem helyesled? Tudom. Ezért jöttem el. Te barátom vagy? Nem. Ellenségem vagy. Nem vagy őszinte hozzám és Istenhez.

– Sértésnek számod?

– Nem. Az igazságot mondom. Volt neked két árvád a birtokodon. Két szolgálónak a gyermekei voltak. Hűséges szolgálóké, akik meghaltak a munkában, egyik sarlóval a kezében, a másikat a nagy fáradtság ölte meg, mert megkövetelted tőle, hogy ne csak saját munkáját végezze el, hanem férjéét is. Azt mondtad: „Két embert szerződtettem munkára, és hogy megtartsalak, azt akarom, hogy dolgozz magad és a halott helyett.” És ő meghalt méhében levő magzatával együtt. Mert ez az asszony anyja volt. És nem volt benned annyi irgalom iránta, amennyi van egy élő állat iránt. Hol van most az a két gyermek?

– Nem tudom... Egy nap eltűntek.

– Ne hazudj most! Elég, hogy kegyetlen vagy. Ne add hozzá hazugságodat, hogy gyűlöletessé tedd magadat Isten előtt szombatjaidon akkor is, ha tartózkodsz a szolgai munkától. Hol vannak azok a gyermekek?

– Nem tudom. Nem tudom többé, hidd el nekem!

– Én tudom. Megtaláltam őket egy hideg, esős, sötét novemberi napon. Éheztek és remegtek egy ház mellett, mint két kiskutya, egy falatnyi kenyeret keresve... Elátkozta és kidobta őket az, akinek kutyább a szíve, mint egy igazi kutyáé. Mert egy kutya könnyörült volna azon a két árván. És te és az az ember, nem könnyörültetek. Nem szolgáltak többé téged az ő szüleik, nemde? Meghaltak. A halottak egyedül sírnak, sírjukban, hallva szerencsétlen gyermekeik zokogását, akikről mások nem gondoskodnak. A halottak azonban, lélekben, Isten elé viszik saját sírásukat és árváikét, és azt mondják: „Istenünk, állj te értünk bosszút, mert a világ elnyom, amikor többé nem tud kihasználni minket.” A két kicsinek még nem tudtad hasznukat venni, nemde? Igen és nem, ha a kisleány szolgálhatott volna a tallózásnál. És te kidobtad őket, megtagadva tőlük még azt a kicsit is, ami apjuké és anyjuké volt. Meghalhattak volna az éhségtől és a hidegtől, mint két kutya a kocsúton. Rablóvá és kéjnővé válva élhettek volna. Mert az éhség elvezet a bűnhöz. De mit számított ez neked?

Előbb idézted a Törvényt, a te elképzeléseidet alátámasztva. Nemde mondja a Törvény: „Ne károsítsd meg az özvegyet és az árvát! Ha megkárosítjátok őket, és ők hozzám emelik szavukat, én meghallgatom kiáltásukat, és haragom fellángol és kiirt titeket karddal, és feleségetek özvegyé lesz és gyermekeitek árvákká.” (Kiv 22,22-24) Nemde így mondja a Törvény? És akkor miért nem tartottad meg? Te megvéded engem mások ellen? (Ezt mondta előzőleg a farizeus, hogy megnyerje Jézus kegyeit.) És akkor miért nem véded meg az én tanításomat önmagadban? Te barátom akarsz lenni? Akkor miért teszed pont az ellenkezőjét annak, amit én mondok?

Jézus most mondja el a jelenlevőknek a főhelyről, a szegények lakomájáról és a visszautasított meghívásról szóló példabeszédeit. Lásd Pédabeszédek 5.184-186. Eközben ismét visszatér a két gyermekre:

– Jaj azoknak, akik csak akkor kedvesek, ha valami hasznot remélnek tőle, de utána bezárják szívüket testvérük előtt, aki többé már nem képes szolgálni őket. Jaj nekik! Én megbosszúlok az elhagyottakat!

– Mester... én... én megelégedetté akarlak tenni téged. Visszafogadom azokat a gyermekeket.

– Nem!

– Miért?

– Izmael?!...

Izmael lehajtja fejét. Alázatosnak akar látszani. De viperafajzat, s csak arra vár, hogy halálisan megmarhassa Jézust.

(5-174)

Jézus öt hónappal később viszontlátja Máriát és Mátyást Galileában. A két gyermek nevet, és annyira megváltozott arcuk, hogy rá sem lehetne ismerni bennük a két szegény árvára.

(5-265)

Jézus felkeresi Johannát beteri birtokán, ahol hatalmas rózsakertje van. Amint a kertben megy, lépteire felfigyel a kis Mátyás, és tárt károkkal azonnal feléje fut, felkiáltva:

– Itt van Jézus! Itt van Jézus!

Már Jézus karjaiban van, aki megcsókolja őt, amikor jön Johanna a szolgálkkal.

– Az Úr! – kiáltja, és azonnal térdre esik, meghajol, és utána felkel, kipirult arccal. Utána Jézushoz megy, ismét letérdel, és megcsókolja lábát.

– Béke veled, Johanna. Hívtál. Eljöttem.

– Igen, Uram... beszélni akarok veled... – Johanna elsápad, és elkomolyodik. Jézus észreveszi ezt.

– Kelj fel, Johanna. Kuza jól van?

– Igen, Uram.

– És a kis Mária, akit nem látok itt?

– Ő is, Uram... Elment Eszterrel, hogy orvosságokat vigyen egy beteg szolgának.

– Emiatt a szolgál miatt hívtál?

– Nem, Uram... Magad... miatt. – Nagyon látszik, hogy Johanna nem akar beszélni a jelenlevők előtt.

Jézus felfogja ezt, és azt mondja:

– Rendben van. Menjünk, nézzük meg rózsáidat...

– Fáradt vagy, Uram. Enned kellene... Szomjas vagy...

– Nem. A pásztorok egy tanítványánál tartózkodtunk a meleg órákban. Nem vagyok fáradt...

– Akkor menjünk... Jonáta, készíts el mindent az Úr és kísérete számára... Szállj le, Mátyás! – és rendelkezik a szolgának, aki tisztelettel áll ott, és a kicsinek, aki fészket talált Jézus karjaiban. A kisgyermek fájdalmasan felsóhajt, de kész engedelmeskedni. Jézus azonban azt mondja:

– Nem. Velünk jön, és nem lesz terhünkre. Ő lesz a kis angyal, aki előtt nem történhet megütközést okozó cselekedet, vagy szó, és aki meggátolja a legcsekélyebb gyanú felébredését is a szívekben. Menjünk...

Együtt elmennek a kerti úton egy kőpadhoz.

– Ül le, Mester! Hosszasan kell beszélnem veled.

Jézus leül. Mátyás futkosni kezd ide-oda a fűben, míg végül egy nagy varangyos béka felkelti érdeklődését, és követni kezdi örvendetes kiáltozással, míg egy tücsök lyukja el nem tereli róla figyelmét, s most egy kis gallyal azt igyekszik kizavarni lyukjából.

Közben Jézus hosszasan elbeszélget Johannával egy újabb nehézségről, amit Júdás okozott oktalán eljárásával. Végül Jézus megnyugtatja:

– Légy nyugodt, mint a kis Mátyás, aki elaludt, miközben egy kis házat készített, amelyet rózsákkal díszített... Jöjj! Esteledik. Hamarosan nem látjuk az ösvényt.

Johanna karjaiba akarja venni a gyermeket.

– Hagyd... Én viszem majd. Nézd, hogy mosolyog! Biztosan az égről álmodik. A mamáról. És rólad... Én is, fájdalmaim közben az égről álmodok, a mamáról, és a jó nőtanítványokról.

Lassan a ház felé mennek.

(6-692)

Jézus, Anyjával és a másik Máriával a bárkán elmegy Johanna Tibériási kikötőjébe. Pétert és a másik bárkát elküldi, csak Ő száll ki a két Máriával. A kertből hallatszik a két játszó kisgyermek kiáltozása. Jézus megpróbálja kinyitni a vaskapu reteszét, de nem sikerül neki. Körülnéz, van-e valaki, akinek fel tudná hívni figyelmét otlletére. De nincs senki. Akkor meghallja a gyermekek hangját, és erősen kiált:

– Mária! – A két gyermek azonnal elhallgat... Jézus megismétli: – Mária!

A kisleány, egy ujjával ajkán, kutatva körülnéz. Néhány lépésre mögötte, egy fehér báránytól követve, ott van Mátyás.

– Mária! Mátyás! – kiáltja erősen Jézus.

A két ártatlan a hang irányába néz. Meglátják Jézust, aki rájuk mosolyog a rács mögül.

– Az Úr! Fuss, Mátyás, a mamához... Hívd Illést vagy Mihályt... Hogy jöjjenek kinyitni...

– Menj te! Én megyek az Úrhoz... – és mindkettő, kitárt karral, mint két pillangó, egy fehér és egy rózsaszínű, Jézus felé futnak. Futás közben hívják a szolgákat, és ezek a locsolókannával és gereblyével kezükben odafutnak. Végre kinyílik a kapu, és a két gyermek Jézus karjába fut, aki átöleli őket, és kezüket fogva bemegegy a kertbe.

– A mama a házban van barátnőivel. Minket elküldtek, mert nem akarták, hogy ott legyünk – magyarázza gyorsan Mátyás.

– Ne mondj olyan rosszat! Azért küldött el minket a mama, mert azok a hölgyek rómaiak, és még az ő isteneikről beszélnek, és nekünk, akiket Jézus megmentett, egyedül csak Őt kell ismernünk. Ezért, Uram. Mátyás még nagyon kicsiny, és nem érti meg – mondja kedvesen, gyermeki bölcsességével Mária, akit a szenvedés érettebbé tett, mint korától elvárnánk.

– A papa is elküld minket, amikor a királyi udvarbeliek jönnek. Nekem tetszenek, mert szinte mindnyájan katonák... vitézek... A háború! Szép a háború! Győzelem! El a rómaiakkal! Le Rómával! Éljen Izrael Ország! – kiáltja vadul a kicsiny.

– Nem szép a háború, Mátyás, és sokszor nem győznek a katonák, és akkor az alattvalók szolgálkká válnak.

– De a te Országodnak el kell jönnie! És ahhoz, hogy eljöjjön, szükséges a háború. És ha mindenkit elküld, Heródest is, akkor te leszel a király!

– De hallgass, ostoba! Tudod, hogy nem szabad elismételned, amit hallasz. Jól teszik, hogy elküldenek. Nem tudod, hogy bajt okozhatsz a papának és a mamának, és Jézusnak is azzal, hogy így beszélsz? – mondja Mária. És utána megmagyarázza: – Egy nap eljött az, aki olyan, mint egy herceg, és Heródes rokona, és aki a te tanítványod, hogy beszéljen a papával. És nagyon kiabáltak, nem voltak egyedül, hanem sok mással...

– Mindnyájan szépek, szép kardokkal, és a háborúról beszéltek... – vág közbe Mátyás.

– Hallgass, mondom! És annyira kiabáltak, hogy hallani lehetett, és ez az ostoba attól kezdve nem tesz mást, csak erről beszél. Mondd meg neki te, hogy nem szabad... A mama mondta neki, és a papa megfenyegette, hogy felviszi őt a nagy Hermon csúcsára, egy barlangba, egy süket és néma szolgálval, míg meg nem tanul hallgatni. És ott hallgatnia kell, mert ha beszél a szolgálhoz, az nem hallja, és nem válaszol neki, és ha kiabál, jönnek a sasok és a farkasok, és megeszik...

– Valóban rettenetes büntetés – mondja Jézus mosolyogva, és megsimogatja a kisfiút, aki elvesztette bátorságát, és Jézushoz simul, mintha már látná a sasokat és farkasokat, készen arra, hogy egyben lenyeljék őt, oktalan nyelvével együtt.

– Valóban rettenetes büntetés – ismétli.

– Igen, és én félek, hogy Mátyás nélkül maradok, és sírok... De ő nem könnyörül se rajtam, se a mamán, és mi meghalunk emiatt a fájdalomtól...

– Nem szándékosan teszem... Hallottam... és mondom. Oly szép... arra gondolni, hogy a rómaiakat legyőzik, és elűzik Heródest és Fülöpöt, és Jézus lesz Izrael Királya – fejezi be suttogva, elrejtve arcát Jézus ruhájában, hogy még jobban elnyomja hangját.

– Mátyás, ne mondd ezt többé! Megígéred nekem, és megtartod, nemde? Így nem fálnak fel téged, és Johanna, Máriával együtt nem hal meg a fájdalomtól, Kuza nem nyugtalanodik, és engem nem gyűlölnék. Mert látod, Mátyás, te meggyűlöltetsz engem ezekkel a dolgokkal. Tetszene neked, ha Jézust üldöznék? Gondolj arra milyen lelkiismeret furdalást okoznál magadnak egy napon, ha azt kellene mondanod: „Miattam üldözik Jézust, aki megmentett engem, mert én elismételtem, amit véletlenül meghallottam!” Ezek emberek. És az emberek gyakran szemük elől tévesztik Istent, mert bűnösök. Nem látják Istent, és azért nem látják a Bölcsességet, és tévednek, jóllehet jót akarnak, vagy azt gondolják, hogy jót akarnak. De a gyermekek jók. Az ő lelkük látja Istent, és Isten nyugszik szívükben. Azért bölcsen meg kell érteniük a dolgokat, és azt kell mondaniuk, hogy az Én országomat nem erőszakkal alapítják meg a földön, hanem szeretettel, a szívekben. És imádkozniuk kell, hogy az emberek ugyanúgy megértsék ezt az én Országomat, amint a gyermekek megértik. A gyermekek imáit az ő angyalaik az égbe viszik, és a Magasságbeli kegyelemmé változtatja azokat. És Jézusnak szüksége van ezekre a kegyelmekre ahhoz, hogy azokat az embereket, akik háborúra és földi uralomra gondolnak, apostolokká változtassa, aki megértik, hogy Jézus a béke, és hogy az Ő Országáa lelki és mennyei. Látod ezt a kisbárányt? Képes lenne ez arra valaha, hogy széttépjen?

– Nem! Ha meg tudná azt tenni, a papa nem ajándékozta volna nekünk, nehogy széttépjen minket.

– Íme, jól mondtad! A mennyei Atya sem küldött volna el engem soha, ha én képes lennék arra, vagy azt akarnám, hogy széttépjem az embereket. Én a Bárány és a Pásztor vagyok. És szelíd és kedves vagyok, mint a bárány. Az vagyok, aki szeretettel egyesít, a jó Pásztor vesszeje vagyok, nem pedig a vitézek lándzsája és kardja. Megértetted? És megígéred nekem, hogy soha többé nem beszélsz ezekről a dolgokról?

– Igen, Jézus. De... segíts engem... mert magamtól...

– Segíteni foglak. Nézd, megsimogatom ajkadat, és így majd zárva tud maradni.

(6-1153)

Jézus feltámadása után a Lázár birtoka mellett lévő házban, amely a zelóta Simoné, gyűlnek össze Jézus barátai, akik nem tudták megülni a húsvét ünnepét, hogy az előírások szerint pót-húsvétot tartsanak. Sok gyermek is van ott, közöttük a kis Mátyás és Mária is. Jézus is asztalhoz ül velük, és Mátyás kezdi meg a szertartást a szokásos kérdéssel.

(10-232.237)

Jézus „eltéved”

Előzőleg leírtuk Jézus szavait a farizeus Izmaelhez. Mikor hozzá igyekeznek, „eltéveszti” az utat, és egy szegény háznál kér útbaigazítást.

Egy kisleány éppen vizet akar vinni a kútról.

– Béke veled, kisleány – mondja neki Jézus.

– Béke veled. Mit akarsz?

– Útbaigazítást. Hol van Izmael farizeus háza?

– Rossz úton vagy, Uram. Vissza kell fordulni az útelágazáshoz, és a nyugat felé menő utat kell venni. De sokat, sokat kell menned, mert vissza kell térned az útelágazáshoz, és utána menni, menni. Ettél már? Hideg van, és üres gyomorral még inkább érzed. Gyere be hozzánk, ha akarod. Szegények vagyunk. De te sem vagy gazdag. Tudsz alkalmazkodni hozzánk. Jöjj! – és hangosan kiáltja: – Mama!

Megjelenik a küszöbön egy harmincöt-negyvenéves asszony. Becsületes arca van, de nagyon szomorú. Karján egy körülbelül hároméves kislány, félig felöltöztetve.

– Lépj be! A tűz meg van gyújtva. Adok neked tejet és kenyeret.

– Nem vagyok egyedül. Ezek a barátaim.

– Jöjjetek be mindnyájan! Isten áldása jön a vándorokkal, akiket vendégül látok.

Belépnek az alacsony konyhába, amely sötét, de a tűz vidáman lobog benne. Leülnek ide, s oda a padokra.

– Most készítek számotokra... Reggel van... Még nem csináltam rendet... Bocsássatok meg.

– Egyedül vagy? – kérdi Jézus.

– Van férjem és hét gyermekem. A két legnagyobb Naimban van a vásáron. Nekik kellett elmenniük, mert férjem beteg. Nagy fájdalom!... A kisleányok segítenek nekem. Ez a legkisebb. De van egy másik is, aki alig valamivel nagyobb ennél.

A kicsi, aki most már fel van öltöztetve tunikájába, mezítláb odafut Jézushoz, és kíváncsian nézi. Jézus rámosolyog. Megkötötték a barátságot.

– Ki vagy? – kérdezi bizalommal a kislány.

– Jézus vagyok.

Az asszony megfordul, és figyelmesen nézi. A kenyérral a kezében megáll a tűzhely és az asztal között. Kinyitja száját, hogy mondjon valamit, de utána hallgat.

A kislány folytatja:

– Hová mész?

– A világ útjaira.

– Miért?

– Hogy megáldjam a jó gyermekeket és családjukat, ahol hűségesek a Törvényhez.

Az asszony megfordul, és int a kerületi Júdásnak, aki legközelebb van hozzá. Mikor az feléje fordul, megkérdezi tőle: – De ki ez a te barátod?

– A Rabbi Galileából: a názáreti Jézus. Nem tudod, asszony?

Jézus folytatja a társalgást a kislánnyal, aki megkérdezi tőle, hogy neki is vannak-e gyermekei.

Közben az előző leány egy másikkal együtt tejet és székeket hoz. Az asszony Jézus közelébe megy. Kissé még habozik, de utána kitör belőle az elfojtott kiáltás:

– Jézus, könyörülj uramon!

Jézus feláll. Jóságosan néz az asszonyra.

– Mit kívánsz, hogy tegyek?

– Nagyon beteg. Fel van dagadva, mint egy duda, nem tud lehajolni és dolgozni. Nem képes pihenni, mert fojtogatja, és dül-fül... És gyermekeink még kicsinyek...

Jézus tovább beszélget az asszonnyal, és azt mondja neki, jöjjön el urával együtt a farizeus Izmaelhez, amint ura hazatér. Majd elbúcsúzik tőle:

– Én megyek, és várok rátok. Legyen örök béke ebben a házban, ahol szeretik Istent és az Ő Törvényét, és tiszteletben tartják a házasságot, szentül nevelik a gyermekeket, szeretik a felebarátot és keresik az Igazságot. Isten veled!

Jézus az asszony és a két kisgyermek fejére teszi a kezét, és utána lehajol, hogy megcsókolja a legkisebbeket, és elmegy.

(5-164)

Földi angyalok

Fülöp Cezaréájában nagy szeretettel veszi körül a népsokaság Jézust. Az asszonyok fejük fölé emelve hozzák oda kicsinyeiket, s Ő megsimogatja, és megáldja őket.

Végül egy teraszon Jézus leül, körülvéve a gyermekektől, akik elragadtatva nézik Őt ártatlan szemükkel. Jézus rámosolyog ezekre a gyermekekre, miközben komoly dolgokról beszél a felnőtteknek. Jónás jelét magyarázza nekik.

Hallgatói utána megjegyzik, hogy zsinagógafőnökük, Mátyás majdnem hasonlóképpen magyarázta ezt nekik.

– Mátyás egy igaz – mondja Jézus. – Az Igazság kinyilatkoztatja magát az igazaknak, mint ahogy ezek az ártatlanok is felfogják, akik mindenki másnál jobban tudják, ki vagyok. Engedjétek meg nekem, hogy mielőtt elbúcsúszom tőletek, halljam dicsérni Isten irgalmasságát ezektől a földi angyaloktól. Gyertek ide, gyerekek!

A gyermekek hozzá futnak.

– Mondjátok meg nekem, rosszindulat nélküli gyermekek, számotokra mi az én jelem?

– Az, hogy te jó vagy.

– Az, hogy neveddel meggyógyítod a mamát.

– Az, hogy mindenkit szeretsz.

– Az, hogy olyan szép vagy, amilyen szép ember nem lehet.

– Az, hogy jót teszel a rosszakkal is, mint amilyen apám.

Minden gyermekszáj Jézusnak egy kedves tulajdonságát említi. De legkedvesebb közöttük egy négyéves kisfiú, aki Jézus ölébe mászik, és nyakába kapaszkodva mondja:

– A te jeled, hogy szeretsz minden gyermeket, és hogy a gyermekek szeretnek téged.

Ekkora szeretettel... – és kitarja két kövér karocskáját, és nevet, és utána ismét Jézus nyakába borul, gyermeki arcocskájával Jézus arcát simogatva, aki megcsókolja őt, s ezt kérdezi tőlük:

– De miért szerettek engem, ha ezelőtt sose láttatok?

– Mert az Úr angyalához hasonlítasz!

– Te nem láttad azt, kicsinyem... – kísérti őt Jézus mosolyogva.

A kisfiú egy pillanatig zavarban van. De utána úgy nevet, hogy minden foga kilátszik, és azt mondja:

– De az én lelkem jól látta! Azt mondja a mama, hogy velem van, itt, és Isten látja őt, és a lélek látta Istent és az angyalokat, és látja őket. És az én lelkem ismert téged, mert te vagy az Úr.

Jézus homlokon csókolja őt, s azt mondja:

– Növekedjék benned e csók által az értelem fénye – és leteszi a földre. És a kisfiú ugrándozva elfut atyjához, homlokához szorítva kezét, ahol az Úr megcsókolta őt, és azt kiáltja:

– A mamához! A mamához! Hogy ő is megcsókoljon itt, ahol az Úr megcsókolta, és visszatérjen a hangja, és ne sírjon tovább!

Megmagyarázzák Jézusnak, hogy az asszony torokbeteg, vágyakozik a csodára, de a tanítványok nem tudták őt meg gyógyítani betegségéből, annyira súlyos az.

– Majd meggyógyítja őt a legkisebb tanítványom, az ő kisfia. Menj békében, ember! És legyen hited, mint fiadnak! – mondja elbúcsúzva az apától és a kisfiútól.

Megcsókolja a többi kisgyermeket, akik ott maradtak, vágyakozva rá, hogy ugyanúgy homlokon csókolja őket. Utána elbúcsúzik az emberektől.

Add nekem kicsinyedet!

Jézus Fülöp Cezareájában jár, és egy kastély tornyából gyönyörködik apostolaival együtt a szép látványban, amit a környezet nyújt. Utána a felügyelő meg akarja vendégelni őket, de miközben az ételeket hozzák, nagy jajgatás hallatszik az egyik szobából.

– Megyek, megnézem, mi történt – mondja a felügyelő, és kimegy, hogy lássa, mi a helyzet egy anyával, akiről tudja, hogy szülés előtt állt. Hamarosan visszatér:

– Halott az épp most született kisfiú... Mily szenvedés! Próbálja feléleszteni megmaradt erejével... De már nem lélegzik. Fekete!... – és fejét csóválva fejezi be: – Szegény Dorka!

– Hozd ide nekem a gyermeket!

– De halott, Uram.

– Hozd ide nekem a gyermeket, mondom. Úgy, ahogy van. És mondd meg az anyának, hogy higgyen!

A felügyelő elfut. Visszatér:

– Nem akarja. Azt mondja, nem adja oda senkinek. Őrültnek látszik. Azt mondja, azért teszünk így, hogy elvegyük tőle.

– Vezess engem a szoba küszöbére! Hogy lásson.

– De...

– Hagyd el! Majd elvégzem a tisztulási szertartást utána, ha egyáltalán...

Gyorsan mennek egy sötét folyosón egy zárt ajtóig. Jézus maga nyitja ki, a küszöbnél maradván, az ágy előtt, amelyen egy szinte szellemnek látszó asszony szívéhez szorítja gyermekét, aki semmi jelét sem adja az életnek.

– Béke veled, Dorka! Nézz rám! Ne sírj. Az Üdvözítő vagyok. Add nekem kicsinyedet...

Jézus szavában nagy meggyőző erő van. A csüggedt asszony, aki, amikor először meglátja Őt, erőteljesen szívére szorítja újszülöttjét, most szenvedéssel teli, fájdalmas, de reményteljes szemmel néz rá. Átengedi a gyolcsokba burkolt gyermeket a felügyelő feleségének... és ott marad kiterjesztett karokkal, hittel tágra nyílt szemében...

Jézus átveszi a már félig kihűlt testet tartalmazó batyut, hónalja alatt fogva a kicsinyt, és száját annak zárt szájacskájára teszi, föléje hajolva, mert a gyermek feje hátrahanyatlik. Erősen belefúj az elernyedttorokba... Egy pillanatig még a gyermek száján tartja száját, utána elveszi róla. Egy madárcsipogás hallatszik... utána egy erősebb... egy harmadik... végül egy igazi csecsemő-sírás, megrázkódik a fejecske, ide-oda rángatózik a kis kéz és láb. Az újszülött hosszan, diadalmasan sír, arcocskája visszanyeri színét... Sírására az anya kiáltása válaszol:

– Fiam! Szerelmem! Tóbiásom magzata! Szívemre! A mama szívére... aki boldogan hal meg... – mondja suttogássá halkuló hangon, amely egy csókban végződik, és utána elernyed.

– Meghal! – kiáltják a jelenlevő asszonyok.

– Nem. Csak pihen, amint rászolgált. Amikor felébred, mondjátok meg neki, hogy nevezze a gyermeket Jézus-Tóbiásnak. Viszontlátom majd a Templomban tisztulásának napján. Isten veletek! Béke veletek!

(5-243)

Dorka kisfia első lépéseit teszi a kastély bástyáján, mamája segítségével. Mivel Dorka lehajol, nem látja a feltámadt Úr megjelenését. De amikor egy kissé szabadon engedi kisfiát, látja, hogy az biztosan és gyorsan halad a bástya sarka felé. Az anya utána fut, nehogy leessen a nyíláson keresztül. Ekkor meglátja Jézust, aki szívére szorítja a kisfiút, és megcsókolja. Az asszony mozdulni sem mer. De hangosan felkiált. A kiáltásra felemelik

fejüket azok, akik az udvarokon vannak, a szobákban levők pedig kidugják fejüket az ablakokon:

– Az Úr! Az Úr! Itt a Messiás! Valóban feltámadt!

De mielőtt a nép oda tudna szaladni, Jézus már eltűnik.

– Bolond vagy! Álmodtál! A fénynek egy játéka volt, s te képzelődtél.

– Ó, nagyon is élt! Nézzétek fiamat, miként néz arra, és miként tartja kezében azt a szép almát, rágcsálva fogaival, és nevet. Nekem nincsenek almáim...

– Senkinek sincsenek érett almái ezekben a napokban, és ily frissek... – mondják megrendülve az emberek.

– Kérdezzük meg Tóbiást – mondja néhány asszony.

– És mit akartok vele? Alig tudja kiejteni: mama! – nevetnek a férfiak.

De az asszonyok a gyermek fölé hajolnak, és azt mondják:

– Ki adta neked az almát?

És a száj, amely csak a legelemibb dolgokat tudja kimondani, biztosan mondja, nevetve:

– Jézus.

– Óh!

– Ej! Őt is Jézusnak nevezik! Saját nevét ki tudja mondani.

– Jézus te, vagy Jézus az Úr? Milyen Úr? Hol láttad? – erőltetik az asszonyok.

– Ott, az Úr, Jézus, az Úr.

– Hol van? Hová ment?

– Oda. – Az égre mutat, amelyen ragyog a nap, és boldogan nevetve beleharap az almába. Miközben a férfiak fejüket csóválva elmennek, Dorka azt mondja az asszonyoknak:

– Szép volt. Mintha fénybe lett volna öltözve. És kezein ott voltak a szögek piros nyomai, mint valami drágakövek, tündökölve. Láttam, mert így tartotta a gyermeket – és utánozza Jézust.

Odafut a felügyelő, elismételteti a történetet, gondolkozik, és kimondja következtetését:

– A zsoltár azt mondja: „A kisgyermek és csecsemők ajkára adta a tökéletes dicséretet.” És miért ne lenne igaz? Ők ártatlanok. De mi...

Az asszonyok tovább kérdezősködnek a kisgyermektől, aki nevet és megismétli:

– Jézus, ott. És utána ott, Úr Jézus! – és megmutatja, hol volt Jézus, utána a napra mutat, amelyben eltűnni látta. Boldog, boldog.

(10-160)

(Jézus szerint Dorka gyermeke nem halt még meg, tehát nem feltámasztásról, hanem a lélegzés megindításáról volt csak szó. 5-461)

Nekem is egy csókot!

Amikor Jézus az apostolokkal kiszáll a bárkából Kafarnaumban, gyorsan odafutnak a gyermekek, vidám kiáltozások közepette, mamájuktól követve.

- Én! Én!
- Egy csókot!
- Nekem!
- Nekem is!
- Jézus, szeretlek!
- Ne menj el többé ily hosszú időre!
- Mindennap eljöttem, hogy lássam, megérkeztél-e!
- Elmegegyek hozzád!
- Fogd ezt a virágot, a mamának szántam, de neked adom!
- Nekem is egy csókot, szépet, erőset! Az előző nem ért el engem, mert Jael

hátranyomott...

Így folytatódnak a gyermekhangok, miközben Jézus igyekszik előre haladni köztük.

– De hagyjátok Őt egy kissé! Elég! El! – kiáltanak a tanítványok, és az apostolok igyekeznek csökkenteni a tolongást. A gyermekek úgy tapadnak Jézushoz, mint a folyondár, s ha itt eltávolítják őket, ott visszatérnek.

– Hagyjátok! Hagyjátok őket! Türelemmel megérkezünk majd – mondja Jézus mosolyogva, és nagyon aprókat lép, nehogy rátaposson a meztelen lábacsókákra.

A szeretetteljes szorításból Mannaen szabadítja ki Őt, aki megérkezik több tanítvánnyal, közöttük a júdeai pásztorokkal.

– Béke veled, Mester! – mondja Mannaen, pompás ruhájában, oldalán nagyszerű kardjával, ami felkelti a gyermekek tiszteletteljes csodálatát és egyúttal félelmét is, úgy hogy visszahúzódnak. Így Jézus meg tudja ölelni őt és Illést, Lévit, Mátét, Józsefet, Jánost, és Simeont.

– Hogyhogy itt vagy? És honnan tudad, hogy megérkeztem?

– A gyermekek kiáltozásából tudtam meg, amelyek mint boldog nyilak áthatoltak a falakon...

(5-261)

Könyörülj rajtam és gyermekemen!

Amikor Jézus a három apostollal lejön a Tábor-hegyről színeváltozása után, az apostolokat az írástudókkal folytatott vitatkozásban találja.

– Miről vitatkoztok? – kérdezi őket.

– Egy megszállotról. Az írástudók megvetnek minket, mert nem tudtuk megszabadítani. Azt mondtuk nekik: „Úzzétek ki ti!” „Mi nem vagyunk ördögűzők” válaszolták. Véletlenül erre jött két ördögűző. De nekik sem sikerült. Íme, itt jön az atya, hogy megkérjen téged. Hallgasd meg őt!

Valóban előre jön egy férfi, letérdel Jézus előtt:

– Mester, Kafarnaumból jöttem fiammal, téged keresve. Elhoztam hozzád szerencsétlen fiamat, hogy megszabadítsad. Te kiűzöd az ördögöket, és meggyógyítasz minden betegséget. Fiamat egy néma lélek szállta meg. Amikor erőt vesz rajta, csak kiáltozni tud, mint egy fulladozó állat. A lélek a földre dobja őt, és ott fetreng, fogait csikorgatva, tajtékozva, mint egy ló, amely a zablát harapdálja, és megsebzti őt, vagy életét veszélyezteti azzal, hogy megfojtja vagy megégeti, vagy széttúzza, mert a lélek egyszer a vízbe, máskor a tűzbe dobta őt, vagy ledobta a lépcsőn. Tanítványaid megpróbálták kiűzni, de nem sikerült nekik. Ó, jó Uram! Könyörülj rajtam és gyermekemen!

Jézus erőteljesen szikrázó szemekkel kiáltja:

– Ó, romlott nemzedék, sátáni tömeg, lázadózó légió, a pokolnak hitetlen és kegyetlen népe, meddig kell még kapcsolatban lennem veled? Meddig kell még eltűrnöm téged?

Mennydörgő hangjára elnémul az írástudók vihogása és teljes csönd áll be. Jézus azt mondja az atyának:

– Kelj fel, és hozd ide fiadat!

A férfi elmegy, és visszatér más férfiakkal, akik között ott van egy tizenkét-tizenéves éves fiú. Szép fiú, de kinézése szerint kissé gyengeelméjű, mintha meg lenne zavarodva. Homlokán hosszú seb piroslik, és lejjebb egy régibb forradás. Alighogy meglátja Jézust, aki erősen vonzó tekintettel néz reá, rekedten felkiált, és görcsösen rángatózni kezd egész teste, miközben a földre esik, tajtékozva és szemét forgatva úgy, hogy annak csak fehérje látszik, miközben az epilepsziásokra jellemző módon fetreng a földön.

Jézus néhány lépést tesz előre, hogy közelébe érjen, és azt mondja:

– Mióta történik ez vele? Beszélj hangosan, hogy mindenki megértse!

És a férfi kiáltva válaszol, miközben a tömeg körülveszi, és az írástudók magasabb helyre mennek, hogy onnan figyelhessék a történeteket.

– Gyermekkorra óta. Mondtam neked: gyakran esik tűzbe, vízbe, vagy le a lépcsőkről és a fákról, mert a lélek váratlanul megtámadja és így dobálja, hogy végezzen vele. Teste tele van forradásokkal és horzsolásokkal. Még jó, hogy nem vakult meg a tűzhely lángjaitól. Sem az orvos, sem az ördögűző, sem tanítványaid nem tudták őt meggyógyítani. De erősen hiszem, hogy te megtudod, légy azért irgalmas hozzánk, és segíts rajtunk!

– Ha így tudsz hinni, minden lehetséges számomra, mert mindent elnyer az, aki hisz.

– Ó, Uram, ha tudok hinni! De ha nem hiszek még eléggé, növeld hitemet, hogy teljessé legyen és elérje a csodát! – kéri az apa sírva térdelve fia mellett, aki többé már nem rángatózik.

Jézus felegyenesedik, két lépéssel hátrább megy, és miközben a tömeg gyűrűje még szűkebbé válik, hangosan felkiált:

– Átkozott lélek, aki süketté és némává teszed a gyermeket és gyötröd őt, parancsolom neked: menj ki belőle, és soha többé ne térj vissza oda!

A gyermek fekve marad a földön, de félelmetesen rángatózik, ívben kifeszül feje és lába, embertelen módon kiáltozik, és utána, egy utolsó rángás után, amely közben homlokával a

földet veri, és száját beleüti egy kőbe, amely kiáll a fűből, úgy, hogy vörösre festi a vér, mozdulatlaná válik.

- Meghalt! – kiáltják sokan.
- Szegény gyermek!
- Szegény apa! – fejezik ki részvétüket a jobbak.

És az írástudók vihognak:

– Jó szolgálatot tett neked a Názáreti! – vagy: – Mester, hogy lehet? Ez alkalommal csúnyán elbánt veled az ördög! – és gúnyosan kinevetik.

Jézus senkinek sem válaszol. Sem az atyának, aki fia fölé hajolva felszárítja a vért megsebzett homlokáról és ajkairól, s nyögve hívja segítségül Jézust. Jézus is lehajol, megfogja a gyermek kezét. Az felsóhajtva kinyitja szemét, mintha álmából térne magához, felül, és mosolyog. Jézus magához vonja, talpra segíti, és átadja atyjának, miközben a tömeg lelkesen kiáltozik, és az írástudók elmenekülnek, a tömeg gúnyolódásától követve...

- Most menjünk! – mondja Jézus tanítványainak.

(5-285)

Mikor megérkeznek Názáretbe, az olajfák alatt Jézus beszélget tanítványaival. Ott van unokatestvére, Simon is, akinek a tanítványok beszámoltak a történekről.

– Milyen erős lélek volt! Nem akart kimenni! De hogy lehet, hogy mégis kiment? – kérdezi egyikük.

Jézus válaszol neki:

– Többször elmagyaráztam már, hogy minden betegség mögött ott rejtőzhet a Sátán, felhasználva azt, vagy előidézve, hogy gyötörje őt, és Isten káromlására indítsa. A gyermek beteg volt, nem megszállott. Lelke tiszta volt. Ezért nagy örömmel szabadítottam meg a ravasz ördögtől, aki annyira úrrá akart lenni felette, hogy tisztátalanná tegye.

– De ha egyszerű betegség volt, miért vallottunk mi kudarcot? – kérdi a kerióti Júdás.

– Igen! Megértjük, hogy az ördögűzők nem tudtak semmit sem tenni vele, ha nem volt megszállott! De mi... – jegyzi meg Tamás.

És a kerióti Júdás, aki sokszor próbálkozott a gyermekkel, de csak azt érte el, hogy kitört rajta a roham, azt mondja:

– Nekünk úgy látszott, hogy még rosszabbá lesz. Emlékszel, Fülöp? Te, aki segítettél nekem, láttad és hallottad, miként gúnyolódott velem, még azt is mondva: „El! El! Kettőnk között te inkább ördög vagy!” – és hátam mögött kinevettek érte az írástudók.

– És neked nem tetszett ez? – kérdi Jézus látszólag gondtalanul.

– Persze, hogy nem! Nem esik jól az embernek, ha kigúnyolják. És nem hasznos, amikor a te apostolaidról van szó. Így elveszítjük tekintélyünket.

– Amikor Isten van valakivel, akkor is tekintélyes, ha az egész világ gúnyolja, Júdás, Simon Fia!

– Rendben van. De legalább te növeld bennünk, apostolokban a hatalmat. Hogy többé ne történjenek velünk bizonyos kudarcok.

– Se nem igazságos, se nem szolgálna titeket az, ha én növelném hatalmatokat. Nektek kell ezt megtennetek magatoktól, hogy sikereitek legyen. A ti elégtelenségtek miatt nem értek el eredményt, és azért is, mert nem szent elemeket társítottatok ahhoz, amit nektek adtam, remélve, hogy nagyobb lesz így diadalmatok.

– Rám célszól, Uram? – kérdi a kerióti.

– Te tudod, hogy rád vonatkozik-e. Én mindenkinek beszélek.

Bertalan megkérdezi:

– De akkor mire van szükség, hogy legyőzzük ezeket a démonokat?

– Imára és böjtre. Másra nincs szükség. Imádkozzatok és böjtöljete. És ne csak testileg. Azért jó, ha kevélységtek is nélkülözi a kielégülést. A kielégített kevélység elgyengíti az értelmet és a lelket, és az lagymataggá, erőtlenné válik az imára, akárcsak amint a túlságosan kielégített test is elálmosodik és ellustul.

(5-287)

Többé nem érzek fájdalmat!

Jézus Kafarnaumban egy ház teraszán ül, gondolataiba mélyedve. Előzőleg szinte mindenki elhagyta Őt, amikor arról beszélt nekik, hogy az Ő teste valóban étel és vére valóban ital.

Elmélkedését egy kisfiú megérkezése szakítja meg, aki üdvözölni akarja Őt, mielőtt elindulna szüleivel Jeruzsálembe.

– Jézus! Jézus! – kiált minden lépcsőfoknál, mert nem látja Jézust, akit egy kis fal elrejt előle. Jézus annyira elmerül gondolataiban, hogy nem hallja meg a gyermek gyenge hangocskáját és tipegő lépteit... és továbbra is fájdalmas testtartásban marad, amikor a kicsi megjelenik a teraszon.

A fiúcska döbbsen megáll a terasz szélén, egyik ujját a szájára teszi, és gondolkodik... utána dönt, és lassan előre megy... végül már majdnem Jézus háta mögött áll... lehajol, hogy lássa, mit csinál Jézus... és azt mondja:

– Ne, szépséges Jézusom, ne sírj! De hát miért? A tegnapi csúnya emberek miatt? Apám azt mondta Jairussal együtt, hogy azok nem méltók hozzád. De neked nem kell sírnod. Én szeretlek, és szeret téged kishúgom és Jakab és Tóbiáska. és Johanna és Mária és Mikeás és Kafarnaumban minden, minden gyermek. Ne sírj többet... – és nyakába kapaszkodik, simogatva Őt, s ezzel fejezi be: – Különbén én is sírok, és nem hagyom abba... az egész úton...

– Nem, Dávid, nem sírok többé. Te megvigasztaltál engem. Egyedül vagy? Mikor indultok?

– Miután beesteledik. Bárkával Tibériáig. Gyere velünk! Apám szeret téged, tudod?

– Tudom, kedves. De el kell mennem a többi gyermekhez... Köszönöm neked, hogy eljöttél üdvözölni, és megáldalak téged, kis Dávid. Adjunk egymásnak búcsúcsókot, és utána térj vissza a mamához. Tudja, hogy itt vagy?...

– Nem. Elszöktem, mert nem láttalak téged tanítványaiddal, és gondoltam, hogy sírsz.

– Nem sírok többet. Látod. Menj, menj mamádhoz, aki talán félve keres téged! Isten veled! Nézd a karaván szamarait! Látod? Mindenünnen összejöttek.

– De igazán nem sírsz többet?

– Nem. Többé nem érzek fájdalmat. Te megszüntetted. Köszönöm, gyermekem!

A gyermek ugrálva megy le a lépcsőkön, és Jézus figyeli őt. Utána fejét csóválja, és visszatér helyére, és fájdalmas elmélkedéséhez.

Telik az idő. (Nemsokára Jairus leánya is odamegy, hogy megvigasztalja Őt. Lásd a 67-68. oldalon)

Ha látnék, dolgoznék!

Jézus a Jordán túlsó oldalán a Gadarából Pellába vezető úton megy apostolaival. Az út mentén a szokásos szegények és vakok koldulnak. Van a vakok között egy erőszakos, akitől félnek a többiek, mert időnként kirabolja őket.

Most is zavar támad a vakok csoportjában, s valaki gyermekhangon hangosan sír. A közelben lévő emberek feléje néznek, és egy asszony megjegyzi:

– Megint az a kegyetlen lehet, aki elveszi a gyengébbek pénzét. Mindig így tesz.

Jézus is megfordul, és a csoport felé néz...

Valóban egy gyermek, vagy helyesebben, egy serdülő ifjú jön ki a csoportból, vérezve és sírva.

– Mindent elvett tőlem! És mamámnak nincs már kenyere! – panaszoja.

Van, aki szánakozik rajta, van, aki kineveti.

– Ki az? – kérdezi Jézus egy ottani asszonytól.

– Egy gyermek Pellából. Egy szegény! Koldulni jön ide. Egy ragályos betegség miatt a házukban mindenki megvakult. Apja meghalt. Anyja otthon marad, és a gyermek alamizsnát kér a járókelőktől és a városbeliektől.

A fiú feléjük megy kis botjával, s szakadt köpenyének sarkával felszárítja könnyeit és a homlokából csorgó vért. Az előző asszony odaszól neki:

– Állj meg, Jaia! Megmosom a homlokodat, és adok neked egy kenyeret!

– Volt pénzem, és több napra elegendő kenyerem! Most nincs semmim! Mamám vár engem, hogy enni tudjon... – panaszkodik a szerencsétlen, miközben mosakszik az asszony által adott vízben.

Jézus odamegy hozzá, és azt mondja neki:

– Neked adom, amim van. Ne sírj!

– De Uram! Miért? Hol veszünk szállást? Mit csinálunk? – mondja nyugtalanul Júdás.

– Dicsérjük majd Istent, aki megőrizte egészségünket. Az már nagy kegyelem.

A fiú azt mondja:

– Ó, igen, mennyire az! Bárcsak láthatnék, akkor dolgoznék a mamáért.

– Szeretnél meggyógyulni?

– Igen!

– Miért nem mész az orvosokhoz?

– Senki sem tudott segíteni nekünk. Azt mondták, van valaki Galileában, aki nem orvos, de gyógyít. De hogyan juthatunk el hozzá?

– Menj Jeruzsálembe! A Getszemániba. Az egy olajfa kert a hegy oldalában a Betániába vezető út mentén. Érdeklődj Márk, Jónás fia után. Mindazok, akik Ofel külvárosában élnek útba tudnak igazítani. Csatlakozz egy zarándoklathoz! Sok megy arrafelé. Jónástól érdeklődj a názáreti Jézus felől!

– Íme! Ez a neve! Meggyógyít engem?

– Ha hiszel, igen.

– Hiszek. Hová mész te, aki oly jó vagy?

– Jeruzsálembe, a húsvét ünnepére.

– Ó, vigyél magaddal! Nem leszek terhedre. A szabadban fogok aludni, és egy darab kenyér elég nekem! Menjünk Pellába... Te oda mész, nemde? És ott megmondjuk mamámnak, és utána elmegyünk... Ó, visszanyerni szemem világát! Légy jó, Uram...! – és a fiú letérdel, Jézus kezét keresve, hogy megcsókolja.

– Jöjj! Elvezetlek téged a világosságra.

– Te áldott!

Folytatják útjukat. Jézus a fiú karját fogva, gondosan vezeti őt. És a gyermek beszél:

- Ki vagy te? Az Üdvözítőnek egyik tanítványa?
- Nem.
- De legalább ismered Őt?
- Igen.
- És hiszed, hogy Ő meggyógyít majd engem?
- Hiszem.
- De... ő pénzt akar majd érte? Nincs pénzem. Az orvosok mindig oly sokat követelnek!
- A názáreti Jézus nem kíván mást csak hitet és szeretetet.
- Akkor Ő nagyon jó. De te is jó vagy – mondja az ifjú, és megsimogatja a kezét, amely vezeti őt. Megtapogatja ruháját.
- Milyen szép ruhád van! Te egy úr vagy! Nem szégyenkezel miattam, aki oly rongyos vagyok?
- Számomra csak a bűn visszataszító, ami szégyenletessé teszi az embert.
- Én néha zúgolódom állapotom miatt, és vágyakozom a meleg ruha, kenyér és főleg a látás után.

Jézus megsimogatja őt:

- Nem ezek a hibák teszik szégyenletessé az embert. De törekedj arra, hogy ezektől a tökéletlenségektől is megszabadulj, és akkor szent leszel.
- De ha meggyógyulok, nem követem el többé ezeket... De... nem gyógyulok meg, és te tudod, és előkészítesz engem sorsomra, és oktatsz, hogy szentté legyek, mint Jób?
- Meg fogsz gyógyulni. De utána mindig elégedettnek kell lenned állapotoddal akkor is, ha az nem lesz a legboldogabb.

Elérik Pellát. A mezőkön dolgozó asszonyok üdvözlik Jaiát, és azt mondják neki:

- Hamar visszatértél ma. Jól ment minden? – vagy: – Találtál egy oltalmazót, szegény fiú?

Egy öregasszony a gyümölcsöskert végéből azt kiáltja neki:

- Ó, Jaia! Ha éhezel, van itt egy nagy tál étel a számodra. Ha nem vagy éhes, anyád számára. Haza mész? Vidd magaddal!
- Megyek, megmondani anyámnak, hogy ezzel a jó úrral Jeruzsálembe megyek, hogy meggyógyuljak. Ismeri a názáreti Jézust, és elvezet hozzá.

Az út tele van emberekkel. Egy asszony; aki samárháton utazik egy szolga és egy szolgáló kíséretében, hallja, amint Jézusról beszélnek. Megállítja szamarát, leszáll, és Jézushoz megy:

- Te ismered a názáreti Jézust? És hozzá mész? Én is hozzá megyek... beteg fiam miatt. Szeretnék beszélni a Mesterrel, mert... – és sírni kezd sűrű fátyla alatt.

– Mi a baja a fiadnak? Hol van ő?

- Gerazából való. De most a júdeai úton van. Fut céltalanul, mint egy üldözött... Ó, mit mondtam!

– Ördögtől megszállott?

- Uram, az volt, és meggyógyult. Most... ördögibb, mint előzőleg volt, mert... de ezt csak a názáreti Jézusnak mondhatom el!

– Jakab és Simon, vegyétek a gyermeket magatok közé, és menjetek előre a többiekkel. Várjatok meg engem ott a kapunál. Asszony, előre tudod küldeni a szolgálakat? Beszélni fogunk egymással.

Az asszony azt mondja:

- De te nem a názáreti vagy! Csak vele akarok beszélni. Mert csak Ő tudja megérteni, s csak Ő lehet irgalmas.

De már egyedül vannak. A többiek előre mentek. Jézus vár, míg szabad az út, és utána azt mondja:

- Beszélhetsz! Én vagyok a názáreti Jézus.

Az asszony felsóhajt, és térdre akar esni.

– Ne! Az embereknek nem szabad most megtudniuk. Menjünk! Ott van egy ház.

Megkérjük, hogy ott megpihenhessünk, és beszélünk majd egymással. Jöjj!

Egy ösvényen elmennek egy falusi házhoz, és Jézus kéri:

– Béke véletek! Megengeditek nekem, hogy néhány pillanatra megpihenjek ezzel az asszonnal? Beszélnem kell vele. Messziről jövünk, hogy Istenről beszélhessünk, és Ő célunk előtt egyesített minket.

– Jöjjetek be! A vendég, áldás. Adunk nektek tejet és kenyeret, és vizet fáradt lábatoknak – mondja egy öregasszony.

– Nem szükséges. Elég egy nyugodt hely, ahol beszélgethetünk.

– Jöjjetek! – És egy teraszra vezeti őket, amelyet szőlőlugas vesz körül.

Egyedül maradnak.

– Beszélj asszony! Azt mondtam: Isten egyesített minket célunk előtt, a te megvigasztalásodra.

– Nincs, nincs vigasztalás számomra! Volt egy fiam. Megszállottá vált. Vadállatként a sírokban. Senki se tudta megfékezni. Senki se tudta meggyógyítani. Látott téged. Imádott téged az ördög szájával, és te meggyógyítottad. Követni akart téged... Te anyjára gondoltál, és visszaküldted hozzám, hogy visszaadd nekem az életet és értelmemet, amely megszállt fiam miatt annyira elgyengült. Azért is küldted, hogy rólad beszéljen, feltételezve, hogy szeretni akar téged. Én... Oh! Újból anya lehettem, és egy szent fiú anyja! A te szolgádé! De mondd meg nekem, mondd meg! Amikor visszaküldted, tudtad, hogy ő ismét ördögtől megszállott lesz? Mert ő egy ördög, aki elhagyott téged, miután oly nagy jóban részesült, miután megismert, miután kiválasztottad őt az ég számára... Mondd meg nekem! Tudtad? De én félrebeszélék! Beszélék, és nem mondom meg neked, miért ördög ő... Egy ideje visszatért, mint egy bolond, ó, néhány napja, de ezek fájdalmasabbak számomra, mint a hosszú évek, amely alatt megszállott volt... És akkor azt hittem, hogy sose lesz annál nagyobb fájdalmam... És eljött... és tönkretette a hitet, amelyet irántad ébresztett Gerazában, és gyalázott téged. És előtted megy, a jerikói gázló felé, rosszat téve neked, rosszat téve neked!

Az asszony, aki sosem emelte fel fátylát, mely mögött szívettépő módon sóhajtozik, Jézus lábaihoz veti magát, esdekelve:

– Menj el! Menj el! Ne engedd, hogy bántalmazzon téged! Én elmentem, beteg férjemmel egyetértve, kérve Istent, hogy megtaláljalak téged. Meghallgatott engem! Ó, áldott legyen érte! Nem akarom, nem akarom megengedni, hogy rosszul bánjanak veled fiam miatt! Ó, miért szültem őt a világra?! Elárult téged, Uram! Eltorzítja szavaidat. Az ördög ismét megszállta. És... ó, Magasságbeli és Szent! Könyörülj egy anyán! És el fog kárhozni. Fiam, fiam! Előzőleg nem az ő hibája volt, hogy az ördög megszállta. Szerencsétlenség áldozata lett. De most! Most, hogy te kegyelmedben részesítettad, most, hogy megismert téged, most, hogy oktattad őt! Most ő akart ördöggé lenni, és semmiféle erő sem fogja többé megszabadítani! Ó, ó! – Az asszony a földre veti magát, zokog, nyög: – Mondd meg nekem, mondd meg nekem, mit kell tennem érted, fiamért? Engesztelésül! Megmentésére! Nem. Engesztelésül! Te látod, hogy fájdalmam engesztelés. De megmenteni! Nem lehet megmenteni azt, aki megtagadja Istent. Kárhozott... És számomra, zsidó nő számára, mily gyötrelmes ez!

Jézus föléje hajol. Vállára teszi kezét:

– Kelj fel, nyugodj meg! Te kedves vagy előttem. Hallgass ide, szegény anya!

– Nem átkozol el engem azért, hogy megszültetted őt?

– Ó, nem! Nem vagy felelős hibájáért, és tudd meg, vigasztalásodra, hogy oka lehetsz az ő üdvözülésének. Az anyák kiengesztelhetik gyermekeik bűneit. És te ezt teszed. A te fájdalmad, mert jó, nem terméketlen, hanem termékeny. Szenvedésed által üdvözülni fog a

lélek, akit szeretsz. Te engesztelj érte, és helyes szándékkal engesztelj, hogy te kiesd a bűnbocsánatot fiad számára. Ő vissza fog térni Istenhez. Ne sírj!

– De mikor? Mikor?

– Akkor, amikor könnyeid feloldódnak majd az én véremben.

– A te véredben? De akkor igaz, amit ő mond? Hogy téged megölnek, mert méltó vagy a halálra?... Rettenetes káromlás!

– Az első része igaz. Megölnek majd, hogy titeket méltóvá tegyelek az Életre. Én az Üdvözítő vagyok, asszony. Üdvözítetek szavammal, irgalmasságommal és áldozatommal. A te fiadnak erre van szüksége. És megadom neki. De te segíts engem! Add nekem fájdalmadat! Menj, áldással! Őrizd meg magadban a képességet, hogy irgalmas és türelmes légy fiaddal, és emlékeztessd őt ezáltal arra, hogy egy Másvalaki irgalmas volt iránta. Menj, menj békében!

– De te ne beszélj Pellában! Ne beszélj Pellában! Ő ellened fordította őket. És nincs egyedül. De én megyek, és beszélek róla...

– Egy cselekedet által fogok beszélni. És az elég lesz ahhoz, hogy megsemmisítse mások művét. Menj békében házádba!

– Uram, most, hogy feloldoztál engem attól, hogy megszülettem őt, nézd arcomat, hogy megismerd, milyen egy anya arca akkor, amikor gyötrődik. – És felfedi arcát: – Íme, Márk, Józiás fiának, a Messiás megtagadójának és szülője kínzójának anyja – és visszaengedi a sírástól elgyötört arcára a fátyolt, nyögve: – Nincs még egy anya Izraelben, aki hasonló lenne hozzám a fájdalomban!

Lejönnek a teraszról, és folytatják útjukat. Belépnek Pellába, és csatlakoznak az asszony szolgálóihoz és Jézus tanítványaihoz. De az asszony mintegy elbűvölve követi őt, amint Jézus visszamegy a fiúhoz, aki elvezeti őt rozzant házukhoz. A fiú erős hangon kiáltja:

– Mama! Mama!

A nyomorúságos és sötét lyukból kijön egy még fiatal asszony. Ámbár vak, teljesen elfogulatlanul mozog, mivel ismeri a környezetet.

– Már visszatértél, fiam? Oly bőséges az alamizsna, hogy visszatértél, amikor még magasan jár a nap?

– Mama, találtam valakit, aki ismeri a názáreti Jézust, és aki azt mondja, hogy odavezet engem hozzá, hogy meggyógyuljak. Ő nagyon jó. Megengeded, hogy elmenjek vele, mama?

– Igen, Jaia! Még ha egyedül is kell maradnom, menj csak, menj! Légy áldott, és nézd meg helyettem is az Üdvözítőt!

Az asszony hite tökéletes.

Jézus mosolyog. Aztán megkérdi:

– Asszony, te nem kételkedsz sem bennem, sem az Üdvözítőben?

– Nem. Ha te ismered Őt, és barátja vagy, csak jó lehetsz. Menj, menj, fiam! Egy pillanatig se késlekedj! Csókoljuk meg egymást, és menj, Isten nevében!

Megcsókolják egymást. Jézus az egyszerű asztalra teszi a kenyeret és a pénzt.

– Isten veled, asszony! Itt van, amiből ennivalót vehetsz. Béke veled!

Kimennek. Folytatják útjukat. Megered az eső.

– De nem állunk meg itt? Esik... – mondják az apostolok.

– Megállunk majd Jabes Galaádnál. Menjünk!

Fejükre húzzák köpenyüket, és Jézus ráteríti sajátját a gyermek fejére. Márk, Józiás fiának anyja követi őt számárháton szolgálóival. Úgy látszik, nem tud elszakadni tőle.

Kimennek Pellából. Legalább egy kilométert mennek, amikor Jézus megáll. Kezébe veszi a vak fiú arcát, megcsókolja világtalan szemeit, és azt mondja:

– És most menj vissza! Menj, mondd meg anyádnak, hogy az Úr megjutalmazza azt, aki hisz, és menj, mondd meg a pellaiaknak, hogy ez az Úr. – Elengedi őt, és gyorsan tovább megy.

De három perc sem telik el, és a fiú felkiált:

– De én látok! Ó, ne menj el! Te vagy Jézus! Engedd, hogy elsőként téged lássalak! – és térdre esik az esőtől ázott úton.

A gerazai asszony, szolgálival, és az apostolok is odafutnak, hogy lássák a csodát. Jézus is visszatér, lassan, mosolyogva, és kissé lehajol, hogy megsimogassa a fiút.

– Menj mamádhoz, és higgy mindig bennem!

– Igen, Uram... De a mamának semmi?! Neki, aki ugyanúgy hisz, mint én, a sötétben kell maradnia?

Jézus még tündöklőbben mosolyog. Körülnéz, és az út szélén megpillant egy nyaláb harmattól nedves margarétát. Lehajol, letépi a virágokat, megáldja őket, és a fiúnak adja:

– Simítsd meg ezekkel anyád szemét, és ő látni fog. Én nem térek vissza. Tovább megyek. Aki jó, lélekben követ engem, és beszél rólam a kételkedőknek. Te beszélj rólam Pellának, amely ingadozik hitében. Menj! Isten veled!

És utána az asszonyhoz fordul:

– És te kövesd őt. Ez Isten válasza mindazoknak, akik csökkenteni törekszenek az emberek hitét Krisztusban. És ez megerősíti a hitedet és Józiásét. Menj békében!

(5-357)

Később Jeruzsálemben Jaia, anyjával együtt meglátja az Üdvözítőt:

– Íme, íme aki a világosságot adta! Áldott vagy te, Isten Világossága! – kiáltják boldogan, leborulva előtte.

(5-463)

Feltámadása után Jézus megjelenik Jaiának, amint az éppen egy kis kocsi körül dolgozik. A szomszédos városba készül vinni a zöldségeket. A kis szamár veri patájával a kemény utat. Mikor Jaia megfordul valamiért, meglátja Jézust, aki rámosolyog. Földre ejti a kosarat, térdre esik, hitetlenül dörzsölve szemét, s azt mormolja:

– Magasságbeli, ne engedd, hogy csalódjak! Ne engedd, Uram, hogy a Sátán félrevezessen csalárdságával! Az én Uram meghalt! Eltemették, és azt mondják, ellopták holttestét. Irgalom, Magasságbeli Úr! Mutasd meg nekem az igazságot.

– Én vagyok az Igazság, Jaia. Én vagyok a világ Világossága. Nézz rám. Láss engem! Ezért adtam vissza neked a látást, hogy tanúskodhass hatalmamról és feltámadásomról.

– Ó, valóban az Úr! Te vagy! Igen. Te Jézus vagy! – Odacsúszik térdenállva, hogy megcsókolja lábát.

– Mondd el, hogy láttál engem és beszéltél velem, és hogy ugyancsak élek. Mondd el, hogy ma láttál engem. Béke veled, és áldásom!

Jaia egyedül marad. Boldog. Elfeledkezik a kiskocsiról és a zöldségekről. Hiába veri a szamár nyugtalanul az utat. Jaia elragadtatásban van.

Egy asszony kijön házából és látja őt ott, sápadtan a felindulástól, elragadtatásban. Odakiált:

– Jaia! Mi van veled? Mi történt veled? – Odafut, megrázza. Visszahozza őt a földre...

– Az Úr! Láttam a feltámadt Urat! Megcsókoltam lábát, láttam sebeit. Ők hazudtak. Valóban Isten volt és feltámadt. Félttem attól, hogy csalódom. De Ő az. Ő az!

Az asszony remeg a felindulástól, és azt mormolja:

– Biztos vagy benne?

– Te jó vagy, asszony! Iránta érzett szeretetből szolgálóddá fogadtál engem anyámmal együtt. Ne akarj nem hinni!

– Ha te biztos vagy, hiszek. De valóban teste volt? Meleg volt? Lélegzett? Beszélt? Valóban hangja volt, vagy úgy tűnt neked?

– Biztos vagyok benne! Meleg, élő teste volt, és igazi hangja, lélegzett. Szép, mint az Isten, de ember, mint én és te. Menjünk, menjünk és mondjuk el azoknak, akik szenvednek vagy kételkednek!

(10-153)

Bár az egész világ így tenne!

Ráma felé haladva Tamás megkéri Jézust:

– Mester, hamarosan Ráma közelében leszünk. Nem jönnél el, megáldani nővérem kisfiát? Annyira szeretne látni téged! Megállhatnánk ott. Van hely mindenki számára. Tedd meg; nekem, Uram!

– Megteszem. És örömmel. Holnap kipihenve lépünk be Jeruzsálembe.

– Ó, akkor előre megyek, értesíteni őt! Elengedsz?

– Menj! De ne feledd el, hogy nem világi barát vagyok. Ne vidd bele őket nagy költekezésbe. „Mester”-ként bánj velem. Érted?

– Igen, Uram. Megmondom rokonaimnak. Marciám, eljössz velem?

– Ha Jézus akarja...

– Menj, menj, fiam!

...

Amikor megérkeznek a városba, Tamás már nagy boldogan várja őket. Jézus elé siet:

– Mily boldogság, Mester! Ott van egész családom! Apám, aki annyira akart látni téged, anyám, testvéreim! Nagyon megelégedett vagyok! – És Jézus oldalán megy végig a városon, mint egy hadvezér a győzelem órájában.

Tamás nővéreinek háza egy keresztútnál van. Jellegzetes zsidó ház, amellyel a jó sorban élők rendelkeznek. Kapuja tárva-nyitva, és a lakók összegyűltek már az udvarban. A felnőttek karjukon tartják kisgyermeküket. A gyermekek egész serege nyugtalanul várja a vendéget, miközben örvendezve szaladgálnak. Az első sorban vannak Tamás szülei és a nővére férjével együtt.

Amikor Jézus a kapuhoz ér, senki se tudja visszatartani a kisgyermeküket. Mint a kiscsirkék a kotlóstyúktól az éjszakai pihenés után, úgy futnak Jézushoz, zajongva és szelíden, átölelik térdét, felemelik kis arcocskájukat várva a csókokra, és nem tángítanak tőle, hiába hívják szülei, és hiába ad nekik Tamás néhány könnyű nyaklevest, hogy visszaállítsa a rendet.

– Hagyjátok őket! Hagyjátok őket! Bár az egész világ így tenne! – kiált fel Jézus, lehajolva a kicsinyekhez, és eleget téve vágyuknak.

Végre be tud lépni a felnőttek tiszteletteljesebb üdvözlése közepette. Különösen szép Tamás apjának, egy jellegzetes zsidó öregnek a köszöntése, akit Jézus kissé felemel, hogy hálából megcsókolja azért a nagylelkűségért, amiért egy apostolt adott neki.

– Ó, Isten jobban szeretett engem minden más izraelitánál, mert míg minden zsidónak egy férfi utódja, az elsőszülöttje van az Úrnak szentelve, énnekem kettő: az első és az utolsó. És az utolsó még szentebb, mert anélkül, hogy levita lenne vagy pap, azt teszi, amit még a főpap sem tehet: állandóan látja Istent, és tőle kapja a parancsokat! – mondja az öreg kissé remegő hangon, érzelmeinek hatása alatt. És ezzel fejezi be: – Csak egyet mondj meg nekem, hogy boldoggá tedd lelkemet. Te, aki nem tudsz hazudni, mondd meg: ez a fiam, annak rendje és módja szerint, ahogyan téged követ, méltó-e arra, hogy téged szolgáljon és kiérdemelje az örök életet?

– Légy békében, atya! Tamásod nagyszerű helyet foglal el Isten szívében azért, ahogyan viselkedik, és nagyszerű helye lesz az égben azért, amiért utolsó lehetéig Istent fogja szolgálni.

Tamás kapkod a levegő után, mint egy hal, amikor ezt hallja, annyira erőt vesznek rajta érzelmei. Az öreg felemeli remegő karját, s miközben két könnycsepp gördül le arcának mélyedéseiben pátriárkai szakállára, azt mondja:

– Jákob áldása legyen rajtad, a pátriárka áldása a fiak közt az igazon. A Mindenható áldjon meg téged felülről az ég áldásának bőségével és az alant elterülő mélység áldásának

bőségével, a kebel és az anyaméh áldásának bőségével. Legyen hatalmas hatása atyád áldásainak az ősi halmok áldásának bőségére. Ez mind szálljon Tamás fejére, a testvérei közül kiválasztott fejének tetejére!

És mindnyájan válaszolnak rá:

– Úgy legyen!

– És most áldd meg, te, Uram, ezt a házat, és főleg azokat, akik véremből származnak – mondja az öreg, a gyermekekre mutatva.

És Jézus, kitérve karját, hangosan elmondja a mózesi áldást, kibővítve azt:

– Isten, akinek jelenlétében jártak atyáitok, Isten, aki ifjúkorom óta eddig a napig táplált engem, az angyal, aki megszabadított engem minden bajtól, áldja meg ezeket a gyermekeket, hordozzák őket az én nevemben és atyáim nevében is, és sokasodjanak meg bőségesen a földön. – És azzal fejezi be, hogy az újszülöttet kiveszi anyjának kezéből, homlokon csókolja, azt mondva: – És szálljanak le rád, mint a tej és a vaj, a választott erények, amelyek az Igazban lakoznak, akitől nevedet kaptad, tegyenek téged kövérré az ég számára, és díszítsenek, mint a pálmát a datolyák és a cédrust a királyi lomb.

Mindnyájan megindulnak, és el vannak ragadtatva. És utána kitör az örömkialtás minden szájából, és bekísérik Jézust a házba.

(5-406)

Áldd meg gyermekeinket!

Miután Jézus elmondja Betániában a madarokról szóló példabeszédét (Példabeszédek 6-227), s miközben arra várakozik, hogy az őt próbára tenni akaró farizeusok két beteget hozzanak eléje, Jézus lehajol, hogy megsimogassa a gyermekeket, akik lassacsán közelébe mentek szüleiktől. Néhány anya odaviszi kisdedét, aki még nem tud járni.

– Áldd meg gyermekeinket, te, áldott, hogy szeressék a te Világosságodat! – mondják az anyák.

És Jézus rájuk teszi kezét, megáldva őket. Erre mozgás támad a tömegben, s mindazok, akik gyermekkel vannak, azt akarják, hogy az ő gyermekük is részesüljön ugyanebben az áldásban, s utat kérnek maguknak.

Az apostolok, részben mert idegesek az írástudók és farizeusok szokásos gonoszsága miatt, részben Lázár iránti részvétebből, aki ki van téve annak a veszélynek, hogy a szülők hulláma leveri lábáról, nyugtalanok, és rákiáltanak erre vagy arra, visszalöknek egyeseket, főleg az egyedül jövő gyermekeket. Jézus azonban kedvesen, szeretetteljesen azt mondja:

– Ne, ne! Ne tegyetek így. Ne akadályozzátok meg soha a kisdedeket abban, hogy hozzám jöjjenek, se szüleiket, hogy hozzám hozzák őket! Éppen ezeké az ártatlanoké az Ország. Ők ártatlanok lesznek a nagy bünténytől, és növekedni fognak az én hitemben. Engedjétek azért, hogy megszenteljem őket! Az ő angyalaik hozzák őket hozzám.

Jézus most a gyermekek között áll, akik elragadtatva néznek fel rá. Oly sok felemelt kis arcoska, oly sok ártatlan szem, oly sok nevető kis ajak...

(5-550)

Az Ártatlan beszél az ártatlanokkal

Jézus, Johanna rózsakertjében járva beszélget egy özvegyasszonnyal és gyermekeivel, akiket Johanna szolgálatába fogadott egy lakoma után, amelyet a szegényeknek rendezett.

A nagyobb gyermekek korukhoz képest segítenek a munkában, a kisebbek pedig egymással játszanak.

Jézus odamegy ezekhez a kicsinyekhez, érdeklődik játékuk iránt, megsimogatja őket, kibékíti a kis perlekedőket, felemeli azokat, akik elestek, s emiatt pityeregnek. És a sírás, a perlekedés, irigység megszűnik az Ő simogatására, amikor az Ártatlan beszél az ártatlanokkal. Felajánlják neki a tárgyakat, amelyek miatt veszekedtek, az aranyos színű bogarakat, a színes köveket, a letépett virágokat... Jézusnak tele van vele a keze, öve. Észrevétlenül teszi vissza a bogarakat a levelekre, tapintattal a kicsinyek iránt, nehogy csalódást okozzon nekik. Ért ahhoz, hogy jobbakká tegye őket, és tökéletesen alkalmazza szeretetét a kicsinyekhez.

(6-690)

Én vagyok az Élet

Mária életének 12. füzetében a 495-496. oldalon megtaláljuk annak az anyának a történetét, aki Mária közbenjárását kérte ahhoz, hogy Fia meggyógyítsa őt terméketlenségéből.

Jó volt a te vágyad

Jézus a Jeruzsálem közelében lévő Gabaonban jár. Hozsannázással fogadják:

– Hozsanna, hozsanna! Köztünk van Dávid Fia! Áldott a Bölcsesség, aki eljön oda, ahová hívják!

– Boldogok vagytok ti, akik be tudjátok fogadni! Béke! Béke, és áldás. – És azonnal a betegek felé indul, és meggyógyítja őket.

Egy síró anya néma kisfiát nyújtja Jézus felé. Ő egy csókkal ajkán meggyógyítja őt. A gyermek azonnal felkiált:

– Jézus! Mama! – és anyja karjaiból Jézus karjaiba veti magát, annak nyakába kapaszkodik egészen addig, amíg Jézus vissza nem adja őt anyjának. Az anya elmagyarázza Jézusnak, hogy ezt a gyermeküket még születése előtt felajánlották Istennek, hogy levita legyen. Most már az lehet, mert semmi hibája sincs:

– Nem magamért kértem ezt az Úrtól férjemmel, Joakimmal együtt, hanem azért, hogy az Urat szolgálja. És nem azért kértem számára a beszédet, hogy engem anyának szólíthasson, és azt mondhassa, hogy szeret. Szeme és csókjai már ezt mondták nekem. Hanem azért kértem, hogy mint hibátlan bárányt egészen felajánlhassam az Úrnak, hogy dicsérje az Ő nevét.

Jézus erre azt válaszolja:

– Az Úr hallotta az ő lelkének a szavait, mert Ő, mint egy anya, érzelmekkel és cselekedetekkel fejezi ki a szavakat. Jó volt a te vágyad, és a Magasságbeli meghallgatott téged. Most neveld fiadat a tökéletes dicséretre, hogy tökéletesen szolgálja majd az Urat.

– Igen, Rabbi. Mondd meg nekem, mit kell tennem!

– Tedd, hogy szeresse Urát, Istenét teljes lényével, és magától ki fog virágozni szívében a tökéletes dicséret, és tökéletesen fogja szolgálni Istent.

– Jól mondtad, Rabbi! A Bölcsesség van ajkadon. Beszélj, kérlek, mindnyájunknak! – mondja egy méltóságteljes gabaoni férfi, aki Jézushoz ment, hogy meghívja őt a zsinagógába. Bizonyára ő a zsinagógafőnök.

Jézus a zsinagógafőnök házának teraszáról beszél a népnek, mert mindenki nem fért volna be a zsinagógába. Az asszony szavaiból indul ki, és Salamonra tér át, aki ebben a városban kérte Istentől a bölcsesség ajándékát.

(7-1621)

Aranka

Ne félj, leányom!

A tengerparti Cezareában Jézus meghallja egy római dicsekvését, amint barátait meghívja egy lakomára, amelynek végén egy serdülőkorba érkezett szűz leány megbecstelenítését tervezi. A leányt rabszolgaként vásárolta a galliai háború után, ahol foglyul ejtették. Jézus elhatározza a leány megmentését.

(6-887)

Épp ekkor, Pilátus felesége, Klaudia, felajánlja segítségét Jézusnak „erkölcsi dolgokban” barátnői, Plautina, Lívia, Valéria és Albula által. Jézus azt válaszolja nekik:

– Nekem nincs másra szükségem, mint hitre és szeretetre. De van egy gyermek, aki nagy veszélyben van, és ma este meg akarják ölni lelkét. Klaudia meg tudja menteni őt.

– Itt? Ki? Megölik a lelkét?

– A ti patríciustok egyike vacsorát rendez és...

– Ah, igen! Ennio Cassio. Az én férjemet is meghívta... – mondja Lívia.

– És az enyémet is... És igazában véve minket is. De mivel Klaudia távol marad tőle, mi sem veszünk részt rajta. Elhatároztuk, hogy abban az esetben, ha mégis elmennénk, a vacsora után azonnal visszavonulunk... Mert... a mi vacsoráink tivornyázásban végződnek... és már nem tudjuk azt elviselni... És az elhanyagolt feleségek megvetésével otthagyjuk férjeinket... – mondja Valéria komolyan.

– Nem megvetéssel... Szánalommal az ő erkölcsi nyomorúságuk miatt... – javítja ki őt Jézus.

– Nehéz szánni őket, Mester... Tudjuk, mi történik ott.

– Én is oly sok mindent tudok, ami a szívekben történik, mégis megbocsátok...

– Te szent vagy...

– Nektek is azzá kell lennetek. Azért, mert én kívánom, és mert a ti akaratotok ösztönöz erre...

– Mester!...

– Igen. Elmondhatjátok-e, hogy oly boldogok vagytok, mint azelőtt, amikor még nem ismertetek engem, boldogok a pogányok állati, érzékies, szegény boldogságával, akik nem tudják, hogy többek egy testnél, most, hogy egy kissé megismertétek a Bölcsességet?...

– Nem, Mester. Bevalljuk. Elégedetlenek vagyunk, nyugtalanok, mint aki egy kincset keres, és nem találja.

– És ott van előttetek! Az, ami nyugtalanná tesz titeket, az a ti lelketek vágyakozása a Világosság után, lelketek türelmetlensége késlekedésetek miatt... hogy megadjátok neki, amit tőletek kér...

Hallgatás... Utána Plautina megkérdezi:

– És mit tehetne Klaudia?

– Mentse meg ezt a gyermeket. Egy leány, akit a római azért vett meg, hogy gyönyörét kielégítse. Egy szűz, aki holnap többé már nem lesz az.

– Ha ő megvette... hozzátartozik.

– Nem egy bútor. Lelke van...

– Mester... a mi törvényeink...

– Asszony: az Isten Törvénye!...

- Klaudia nem megy el a lakomára...
- Nem mondom, hogy menjen el. Azt kívánom, mondjátok meg neki: „A Mester segítségét kéri ennek a leánynak a lelke érdekében”...
- Megmondjuk. De nem fog tudni semmit sem tenni... A megvásárolt rabszolga... tárgy, amivel valaki rendelkezhet...
- A kereszténység azt fogja tanítani, hogy a rabszolgának ugyanolyan lelke van, mint a császárnak, az esetek többségében jobb, mint azé, és hogy ez a lélek Istenhez tartozik, és átkozott az, aki megrontja. – Jézus méltóságteljes, amikor ezt mondja.
- Az asszonyok kiérik szavaiból a parancsot és a komolyságot. Meghajolnak, ellenvetés nélkül. Felveszik köpenyüket és fátylukat, és azt mondják:
  - Meg fogjuk mondani. Üdvözlégy, Mester!
  - Isten veletek!

...
 Jézus lassan visszamegy helyére. Gondolataiba mélyed. Bensőségesen imádkozik...
 Körülötte a tizenegy apostol mélyen alszik...

Így telik az idő... Körülbelül egy óra. Utána valaki az ajtóhoz hívja, egy rabszolga vár rá, aki egy viasztáblán üzenetet hozott számára Klaudiától. Jézus elolvassa, és válaszol:

- Mondd neki, hogy várok hajnalig. Érted?
- A rabszolga bólint, hogy igen, és kinyitja száját, hogy Jézus lássa levágott nyelvét.
- Szerencsétlen! – mondja Jézus, és megsimogatja, de nem gyógyítja meg a némává tett szolgát, aki visszaviszi a viasztáblát Klaudiához, hogy minden titokban maradjon. Közben odajönnek az apostolok, álmosan.
  - Mester... vacsorázni kell, ha este el akarsz indulni... – mondja Péter.
  - Nem. Nem megyek el hajnalig.
  - Miért?
  - Mert arra kértek, hogy így tegyek.
  - De miért? Ki? Jobb éjjel gyalogolni. Már újhoid van...
  - Remélem, hogy megmentek egy gyermeket... És ez fényesebb a holdnál, és jobban felfrissít engem, mint az éj hűvössége.

Az apostolok az est beálltával ismét nyugovóra térnek, csak Jézus marad ülve, keze ölében, imádkozik, gondolkodik, vár... Nem veszi le szemét az útról, amely a városból jön.

Felkel a hold. Egy kis, fehér bárka közeledik az úthoz. Partot ér. Három árny száll ki belőle: egy izmos férfi, egy nő, és egy törékeny kis alak. Jézus felé mennek. Jézus feláll, és eléjük megy.

- Béke veletek! Kit kerestek?
- Téged, Mester! – mondja Lídia, felfedve arcát, és előre jön egyedül. Folytatja: – Klaudia megtette a kért szolgálatot. Mert igazságos dolgot kértél, ami teljesen erkölcsös volt. Ez az a leány. Valéria egy idő múlva magához veszi majd, hogy vigyázzon kisleányára, Fausztinára. De kéri, hogy addig te tartsd magadnál. Sőt, bízd Anyádra vagy rokonaid anyjára. Teljesen pogány. Sőt, több mint pogány. Ura semmi képzésben sem részesítette. Nem tud az Olimpuszról, sem a többiekről. Csak fél a férfiaktól, mert néhány órája felfedezte azok teljes durvaságát...

- Ó, szomorú beszéd! Túl késő már?
- Nem. De a patrícius már felkészült... mondjuk így: a szentségtörésre. És a gyermek megrémült... Klaudia részt vett a vacsorán, s megvárta, míg Ennio részegre itta magát. Ennio szeretne visszatérni Itáliába... és Klaudia megígérte ezt neki, cserébe a leányért. Ennio beleesett a csapdába... De holnap, amikor már nem lesz többé részeg, fellázad, keresni fogja, lármázni fog, De holnap Klaudia majd el tudja hallgattatni őt.
  - Erőszakkal? Nem!...

– Ó, erőszakkal, amit jó célból alkalmaznak, és hasznos lesz! Pilátus parancsot fog adni Ennionak, hogy menjen Rómába jelentést tenni... Az első hadihajóval elindul majd. De közben... jó lesz, ha a leány máshol lesz, mert Klaudia fél, hogy Pilátus megbánja a dolgot, és visszavonja parancsát... Oly ingadozó! És jó lesz a leány számára, ha elfelejti, ha el tudja felejtetni az emberi szennyet. Ó, Mester!... Elmentünk ezért a vacsorára... De hogyan is tudtunk részt venni ezekben a tivornyázásokban néhány hónappal ezelőtt anélkül, hogy hányingert kaptunk volna?! Elmenekültünk onnan, amint elértük célunkat... Férjeink ott vannak és versengenek minden ocsmányságban... Mily undorító, Mester!... És nekünk utána vissza kell fogadnunk őket... miután...

– Legyetek szigorúak és türelmesek. Példáttal meg fogjátok javítani élettársatokat.

– Ó, lehetetlen!... Te nem tudod... – Az asszony sír, inkább méltatlankodásában, mint fájdalomában. Jézus felsóhajt. Lídia folytatja:

– Klaudia kívánja, mondjuk meg neked, ez a tény megmutatja, hogy úgy tisztel téged, mint az Egyetlen Embert, aki tiszteletet érdemel. És azt kívánja, mondjam meg neked, hogy hálás azért, mert megtanítottad őt egy léleknek és a tisztaságnak az értékére. Nem fogja elfelejteni. Akarod látni a leányt?

– Igen. És ki az a férfi?

– A néma rabszolga, aki a legtitkosabb dolgokban szolgálja Klaudiát. Nincs veszély arra, hogy elmondja... Nincs nyelve...

Jézus megismétli, amit délután mondott:

– Szerencsétlen! – De most se művel csodát.

Lidia elmegy, kézen fogja a leányt, és mintegy vonszolja Jézus elé. Magyarázza:

– Ismer néhány latin szót, és még kevesebb zsidót... Egy kis vadállat... Egyedül a gyönyör tárgya. – És a leányhoz: – Ne félj. Mondd: „köszönöm”. Ő az, aki megmentett téged... Térdelj le! Csókold meg a lábát. Gyerünk! Ne remegi!... Bocsáss meg neki, Mester! Még mindig meg van rémülve a részeg Ennio utolsó simogatása miatt...

– Szegény gyermek! – mondja Jézus, a leány lefátyolozott fejére téve kezét. – Ne félj! Anyámhoz vezetlek téged, egy ideig ott leszel. Egy Anyához, érted? És sok jó testvér lesz körülötted... Ne félj, leányom!

Mi van Jézus hangjában és tekintetében? Minden: béke, biztonság, tisztaság, szent szeretet. A leány érzi, hátraveti köpenyének fejfedőjét, hogy jobban lássa. Törékeny teremtés, egy leány, aki éppen a serdülőkor küszöbén van, még gyermek, ártatlan tekintettel, számára túl nagy ruhában...

– Félmeztelen volt... Az első ruhába öltöztettem fel, amit találtam... – magyarázza Lídia.

– Egy gyermek leány! – mondja részvétellel Jézus. És kezét fogva, megkérdezi:

– Akarsz félelem nélkül velem jönni?

– Igen, uram.

– Nem. Nem urad. Mondd nekem: Mester.

– Igen, Mester – mondja biztosabban a leány, és félénk mosoly foglalja el a félelme kifejezésének helyét nagyon fehér arcán.

– Képes vagy arra, hogy sokat gyalogolj?

– Igen, Mester.

– Utána kipihened magadat Mamámnál az én házamban, Fausztinára várakozva... aki egy kisleány, akit nagyon fogsz szeretni... Tetszik neked?

– Ó, igen!... – és a leány felemeli biztos és tiszta szemét, amely kékeszöld és nagyon szép, aranyos szempillái között, és meg meri kérdezni:

– Soha többé az az úr? – és megint a félelem villáma zavarja meg tekintetét.

– Soha többé – ígéri neki Jézus, újból szőke hajára helyezve kezét.

– Isten veled, Mester. Mi is a tavon leszünk napokig. Talán ott viszont látunk még. Imádkozz a szegény római nőkért!

– Isten veled, Lídia! Mondd meg Klaudiának, hogy ezek a győzelmek, amelyekre törekszem, és nem egyebek. Jöjj, kisleány! Azonnal indulunk...

És kezén fogva a leányt, kimegy a helyiségből, ahol tartózkodott. Hívja az apostolokat.

Miközben a bárka visszatér a nyílt tengerre, Jézus és az apostolok, közöttük a köpenybe burkolt leánnyal elhagyják a várost az elhagyott mellékutakon, és a mezők felé mennek.

(6-887, 901)

Amikor a hold lement, a hajnal még nem jelezte pirkadását. Az apostolok egy faágat gyűjtanak meg, s azzal világítanak. De a leány nincs hozzászokva az éjszakai meneteléshez, és gyakran megbotlik a kövekben, amelyeket eltakar az út pora.

– Jobb, ha megállunk egy időre. A leány nem lát és fáradt – mondja Jézus.

– Nem, nem! Tudok!... Menjünk messzire, messzire... Eljöhet. Menjünk el addig a házig – mondja vacogó fogakkal a leány, keverve beszédében a latin és héber szavakat.

– Menjünk a mögé a fa mögé, és senki sem fog látni minket. Ne félj! – válaszolja neki Jézus.

– Igen, ne félj! Az a... római ebben az órában részegen fekszik az asztal alatt... – mondja Bertalan, hogy megnyugtassa.

– És ezen kívül, velünk vagy. Mi nagyon szeretünk téged! Nem engedjük, hogy bajod legyen. Tizenketten vagyunk, és erősek... – mondja Péter, aki nem sokkal magasabb nála, de tagbaszakadt és napbarnított, míg a leányka törékeny és hófehér, mint egy árnyékban nőtt virág.

– Kis hűgünk vagy. És a testvérek megvédik hűgukat... – mondja János.

A leány reájuk emeli még könnyektől fényes szemeit. Bízuk bennük. És a többiekkel együtt átmegy a kiszáradt csermelyen az út másik felére, és ott megpihennek egy sűrű gyümölcsöskert sötétjében. És várakoznak. A férfiak talán elaludnának, de minden zaj egy nyögést vált ki a leányból, és amikor egy lovas megy arra, Bertalan nyakába kapaszkodik, aki, talán idős kora miatt több bizalmat kelt benne. Így lehetetlen aludniuk.

– De ne félj! Amikor Jézussal vagyunk, semmi baj sem történhet velünk – mondja Bertalan.

– Miért? – kérdi a leány remegve és még az apostol nyakába kapaszkodva.

– Mert Jézus az Isten a földön, és Isten erősebb az embereknél.

– Isten? Mi az az Isten?

– Szegény gyermek! De hogyan neveltek fel téged? Nem tanítottak meg semmire?

– Arra, hogy fehérnek tartsam meg a bőrömet, fényesnek a hajamat, engedelmeskedjem uraimnak... mindig igent mondjak... De én nem mondhattam igent a rómainak... ronda volt, és félelmet keltett bennem... Egész nap félttem... Mindig ott... a fürdésnél, az öltözésnél... bizonyos szemek... kezek... ó!... És aki nem mond igent, azt megbotozzák.

– Nem leszel megbotozva. Nincs itt többé a római, sem keze... Béke van... – válaszolja neki Jézus.

És a többiek megjegyzik:

– De borzalmas! Mint egy értékes állat, nem több egy állatnál! És még rosszabb... Mert egy állatot legalább megtanítanak szántani vagy a nyeret hordani és a zablát, mert ez a feladata. De ezt a gyermeket odadobták anélkül, hogy tudna valamit!...

– Ha tudtam volna, a tengerbe ugrottam volna. Azt mondta: „Boldoggá teszek”...

– Valóban boldoggá tett téged. Oly módon, ahogyan nem képzelte. Boldoggá a földön és az égben. Mert Jézust megismerni boldogság – mondja a Zelóta.

Mindenki csendben elmélkedik a világ rettenetességei felett egy ideig. Utána, halkan, a leány megkérdezi Bertalant:

– Mondd meg nekem, mi az az Isten? És miért Isten Ő? Miért szép és jó?

- Isten... Hogyan tanítsalak téged, aki annyira nélkülözöl minden vallásos eszmét?
- Vallás? Mi az?
- Magasságos Bölcsesség! Olyan vagyok, mint aki a nagy tengerben fuldoklik! Hogyan jövök ki ebből a mélységből?
- Nagyon egyszerű, Bertalan, ami neked nehéznek tűnik. Egy mélység, igen, de üres. És te megtöltheted az Igazzal. Rosszabb a helyzet, amikor a mélység tele van sárral, méreggel, kígyókkal... Beszélj vele olyan egyszerűen, amint egy gyermekkel beszélnél. És ő jobban megért majd téged, mint egy felnőtt.
- Ó, Mester! De nem tehetnéd meg te?
- Megtehetném. De a gyermek könnyebben elfogadja egy hozzá hasonló beszédét, mint az enyémet, az Istenét. És másrészt... A jövőben is találkozni fogtok ezzel a mélységgel, hogy azt megtöltsétek velem. Meg kell azért tanulnotok ezt.
- Igaz! Megpróbálom. Idehallgass, kisleány... Emlékezel a mamádra?
- Igen, uram. Hét évig virágoztak a virágok önélkül. De előzőleg vele voltam.
- Rendszerben van. És emlékszel rá? Szeretted téged?
- Ó! – egy sóhajjal egyesült kiáltás megmond mindent.
- Ne sírj, szegény gyermek... Idehallgass... A szeretet, amellyel mamádat szereted...
- ... és apámat... és kistestvéreimet... – mondja sóhajok közepette a leány.
- Igen... a szeretet családod iránt, a rájuk való gondolás, a vágy, hogy visszatérjél hozzájuk...
- Soha többé!...
- Igen... Mindez együtt az, ami a család vallásának nevezhető. A vallások, a vallásos eszmék azért a szeretet, az emlékezés, a vágy kifejezése, vágyódni oda, ahol az van, vagy azok vannak, akikben hiszünk, akiket szeretünk, akikre vágyakozunk...
- Ah! És ha én hiszek abban az Istenben ott, akkor vallásos leszek... Ez könnyű!
- Rendszerben van! De mi könnyebb? Vallásosnak lenni, vagy hinni abban az Istenben ott?
- Mindkettő! Mert az ember könnyen hisz egy jó Istenben, mint ez itt. A római sok istent említett és esküdözött rájuk... Azt mondta: „Vénuszra!” „Kupidora”. De ezek nem lehetnek jó istenek, mert nem csinált jót, amikor emlegette őket.
- Nem buta a gyermek – jegyzi meg halkán Péter.
- De én még nem tudom, mi az Isten. Én embernek látom őt, mint téged... Akkor hát az Isten egy ember? És akkor hogyan értjük meg? Miben erősebb mindenki másnál? Nincs se kardja, se szolgálója...
- Mester, segíts engem!...
- Nincs rá szükséged, Bertalan! Jól tanítasz...
- Jóságod miatt mondod ezt... Lássuk tehát, hogy tovább haladjunk. Idehallgass, kisleány... Isten nem egy ember. Ő olyan, mint a fény, egy tekintet, egy hang, de oly nagy, hogy betölti az eget és a földet, mindent megvilágít, mindent lát, mindent tanít, és mindenkinek parancsol.
- A rómainak is? Akkor nem jó Isten! Félek tőle!
- Isten jó és jó parancsokat ad. Az embereknek megparancsolta, hogy ne háborúzzanak, ne tegyenek senkit rabszolgává, hagyják a gyermekeket anyjuknál, és ne keltsenek félelmet a kisgyermekben. De az emberek nem mindig hallgatnak Isten parancsaira.
- Te azonban igen...
- Én igen.
- De ha erősebb mindenkinél, miért nem kényszeríti őket engedelmességre? És hogyan beszél, ha nem ember?
- Isten... ó, Mester!...

– Folytasd csak, Bertalan! Oly bölcs mester vagy, értesz ahhoz, hogy nagyon egyszerűen fejezd ki a legmagasztosabb gondolatokat, és mégis félsz? Nem tudod, hogy a Szentlélek van azok ajkán, akik igazságban tanítanak?

– Olyan egyszerűnek tűnik, amikor téged hallgat az ember... és minden szavad itt benn van... De kimondani azokat, amikor azt kell tennünk, amit te teszel!... Ó, nyomorúságos emberek vagyunk! Mesterek a semmiben!

– Semmiséged elismerése felkészít téged lélekben a Szentlélek tanítására...

– Rendben van! Idehallgass, leánykám! Isten erős, nagyon erős, erősebb a császárnál, erősebb minden embernél együttvéve, hadseregüket és fegyvereiket is beleszámítva. De Ő nem egy könyörtelen uraság, akinek mindig „igent” kell mondani, és aki megbünteti, ha valaki nem ezt teszi. Isten egy atya. Apád szeretett téged?

– Nagyon! Galliai Aureának nevezett, mert az arany értékes, és Gallia a hazám, és azt mondta, hogy én értékesebb vagyok számára az aranynál, amije egykor volt és hazájánál.

– Megbotozott téged a papád?

– Nem. Soha. Ha rossz voltam, azt mondta: „Szegény leányom!” és sírt...

– Látod! Így tesz Isten is. Atya, aki szeret minket, és sír, ha rosszak vagyunk, de nem kényszerít minket az engedelmességre. De aki rossz, azt egy napon rettenetesen megbünteti majd...

– Ó, ez szép! Az úr és tulajdonos, aki engem anyámtól elragadott és a szigetre hozott, és a római meg lesznek büntetve! És én látni fogom?

– Isten közelében leszel majd és látni fogod, ha hiszel benne és jó leszel. De ahhoz, hogy jó legyél, nem szabad senkit sem gyűlölnöd, még a rómaid sem!

– Nem? Hogyan tegyem?!...

– Imádkozz érte, vagy...

– Mit jelent „imádkozni”?

– Beszélni Istenhez, megmondani neki, mit kívánunk...

– De én rossz halált kívánok az uraknak! – mondja vad hevességgel a kisleány.

– Nem, nem szabad. Jézus nem szeret téged, ha így beszélsz...

– Miért?

– Mert még azt sem szabad gyűlölni, aki rosszat tett velünk.

– De nem tudom szeretni...

– Egyelőre felejtsd el... Igyekezz elfelejteni! Utána, amikor többet tudsz... többet tudsz Istenről, imádkozni fogsz érte... Tehát azt mondtuk, hogy Isten hatalmas, de szabadnak hagyja gyermekeit.

– Én Isten leánya vagyok? Két apám van? De hát hány gyermeke van?

– Minden ember Isten gyermeke, mert Ő alkotta őket. Látod ott fenn a csillagokat? Ő alkotta azokat. És a földet, amelyen ülünk, és az énekesmadarakat, és a tengert, amely oly nagy, mindent, és minden embert. És az emberek inkább gyermekei, mint bármi más, amiatt, amit léleknek nevezünk, és ami fény, hang, tekintet, de nem oly nagy, mint az Övé, amely betölti az egész eget és a földet, de azért szép, és sose hal meg, amint Ő sem hal meg.

– Hol van a lélek? Nekem is van lelkem?

– Igen. Szívedben, és ez érteti meg veled, hogy a római rossz, és ez indítja fel benned a vágyat, hogy ne légy olyan, mint ő. Nemde?

– Igen... – A leány elgondolkozik a bizonytalan „igen” után. Utána biztosan mondja: – Igen! Olyan volt, mint egy belső hang, és egy segítségért kiáltás... és egy másik belső hanggal, de ez az enyém volt, mamámat hívtam... mert nem tudtam, hogy volt Isten, volt Jézus... Ha tudtam volna, Őt hívtam volna. azzal a belső hanggal...

– Jól megértetted, lányom, és mondom neked, növekedni fogsz a Világosságban. Higgyél Istenben, hallgass a bölcsességgel megszerzett szüzi lelked hangját, amelyből hiányzik minden rosszakarat, és Isten Atyád lesz, és amikor meghalsz, azaz átmész a földről az égbe,

mert ez a halál azok számára, akik hisznek az igaz Istenben és jók, akkor helyed lesz az égben, Uradhoz közel – mondja neki Jézus, kezét a leány fejére helyezve, aki letérdel, és azt mondja:

– Nálad. Szép veled lenni. Ne hagyj el engem, Jézus! Most tudom, ki vagy, és leborulok előtted. Cezareában féltem ezt tenni... De embernek tűntél előttem. Most tudom, hogy egy emberben rejtőző Isten vagy, és Atyám és Védelmezőm vagy.

– És Üdvözítő, galliai Aurea.

– És Üdvözítőm. Megmentettél engem.

– És még jobban megmentlek. Új neved lesz...

– Elveszed tőlem a nevet, amelyet atyám adott nekem? A szigeten levő uram Ötödik Aureának nevezett, mert szétválasztott minket szín és szám szerint, és én voltam így az ötödik szőke... De miért nem hagyod meg nekem az atyám által adott nevet? (Aureának magyarul Aranka felel meg.)

– Nem veszem el tőled. De régi neved mellé csatolok egy új, örök nevet.

– Mit?

– Krisztiána. (Keresztény). Mert Krisztus mentett meg téged. De íme, hajnalodik. Menjünk... Látod, Bertalan, milyen könnyű Istenről beszélni az üres mélységeknek... Nagyon jól beszéltél. A leány gyorsan alakul az Igazságban... Menj előre testvéreimmel, Aurea...

A leány engedelmeskedik, de félelemmel. Szívesebben maradna Bertalan mellett, aki megérti, és megígéri:

– Én is mindjárt jövök. Menj, engedelmeskedjél... – És Jézussal, Péterrel, Simonnal és Mátyással maradván megjegyzi: – Kár, hogy Valéria kapja meg őt. Valéria mégiscsak egy pogány nő...

– Nem adhatom Lázárnak...

– Ott van Nike, Mester – javasolja Máté.

– És Elíza... – mondja Péter

– És Johanna... Ő Valéria barátnője, és Valéria biztosan szívesen átengedi neki. Jó házban lenne – mondja a Zelóta. Jézus gondolkodik és hallgat...

– Te dönts el... Én csatlakozom a leányhoz, mert állandóan hátrafordul. Bennem bízik, mert öreg vagyok... Megtartanám... eggyel több leányom lenne... de nem Izraelből való... – és elmegy a jó, de még túlságosan izraelita Bertalan.

Jézus nézi őt, amint elmegy, és csóválja fejét.

– Miért csóválod a fejedet, Mester? – kérdi a Zelóta.

– Mert... fáj nekem látni, hogy még a bölcsek is rabszolgái az előítéleteknek...

– De... köztünk legyen mondva... Bertalannak igaza van. És... gondoskodnod kellene...

Gondolj Szintikára és Jánosra... Hogy ne történjék ugyanaz... Küldd Szintikához... –

mondja Péter, aki fél a kellemetlenségtől, amit a pogány lány okozhat, ha köztük marad.

– János hamarosan meghal... Szintika még nagyon képzetlen ahhoz, hogy tanítónője legyen egy olyan leánynak, mint ez... A környezet sem megfelelő...

– De mégsem szabad megtartanod. Gondolj Júdásra, aki hamarosan velünk lesz. És Júdás, enged megmondanom, Mester, buja és... könnyen beszél, ha hasznosnak látja... és túl sok barátja van a farizeusok között... – mondja a Zelóta.

– Íme, Simon jól mondja! Pontosan ugyanezt gondoltam én is! – kiált fel Péter. – Hallgass rá, Mester!...

Jézus gondolkodik, és hallgat... Utána azt mondja:

– Imádkozzunk! És az Atya megsegít minket... – és buzgón imádkozni kezdenek...

A hajnal pirkadni kezd... Elhagyták a várost, ismét a mezők között járnak. És a nap mind erősebben süt. Egy hatalmas diófa árnyékában megállnak enni.

– Fáradt vagy? – kérdezi Jézus a leánytól, aki fásultan eszik. – Mondd csak meg, és akkor hosszabb pihenőt tartunk itt.

– Nem, nem, menjünk tovább...

– Már többször megkérdeztük őt. De mindig nemet mond... – jegyzi meg Jakab, Alfeus fia.

– Képes vagyok folytatni az utat. Menjünk messzire innen...

Folytatják útjukat, és Aurea hirtelen visszaemlékszik valamire:

– Van nálam egy erszény. A hölgyek azt mondták nekem: „Add oda, amikor elértek a hegyekhez!” Itt vannak a hegyek. És én odaadom neked. – És kutat a zsákban, amelybe Lídia néhány ruhadarabot tett... Kiveszi az erszényt, és odaadja Jézusnak.

– Az alamizsna... Nem akarták, hogy megköszönjük. Sokkal jobbak, mint mi vagyunk... Vedd, Máté. És őrizd meg ezt a pénzt. Titkos alamizsnára fogjuk használni.

– Nem kell megmondanom a kerióti Júdásnak?

– Nem.

– Ő látja majd a leányt...

Jézus nem válaszol... Tovább mennek, fáradságosan a nagy meleg, por és vakító fény miatt. Utána felfelé megy az út, de jóval több az árnyék, és hűvösebb. Aurea lassan megy, és gyakran megbotlik. Bertalan visszafordul a Mesterhez.

– Mester, a leány lázas és kimerült. Mit csináljunk?

Tanácskoznak. Pihenjenek? Felvegyék őt, és folytassák az utat? Igen. Nem. Végül elhatározzák, hogy legalábbis a Szicaminonba menő utat el kell érniük, hogy valakinek a segítségét kérjék, akinek kocsija van. Szívesen vinnék karjukban a leányt, de ő hősiesen tovább megy, és azt ismételteti: „Képes vagyok rá! Bírom még!”, és egyedül akar menni. Kivörösödik, szemei lázasak, igazán ki van merülve. De nem enged... Lassan megy, elfogadva Bertalan és Fülöp támogatását... De gyalogol... Valójában mindnyájan fáradtak. De felfogják, hogy szükség van a tovább menetelre, és mennek...

Elérik a dombot. Annak túloldalán, íme ott van Ezdrelon síksága lenn, a mélyben, és a dombokon túl, ott van Názáret.

– Ha semmit nem találunk, megpihenünk a földműveseknél... – mondja Jézus.

Mennek, mennek... A síkságnál látják a tanítványok egy csoportját. Ott van Izsák, és János Efezusból anyjával, és Ábel Betlehemből az övével, mások között. És az asszonyok számára van egy erős öszvér által húzott kocsi. És ott van Dániel és Benjámín, a pásztorok, József a révész, és mások.

– A Gondviselés segít minket! – kiált fel Jézus, és pihenőt rendel el, miközben Ő elmegy, hogy beszéljen a tanítványokkal, és főleg a nőtanítványokkal. Ezeket félrevonja Izsákkal együtt, és elmondja nekik Aurea történetét:

– Elvettük őt egy tisztátalan úrtól... Szeretném Názáretbe vinni, hogy meggyógyuljon, mert beteg a félelemtől és a fáradságtól. De nincs kocsim. Ti hová mentek?

– A galileai Betlehembe, Mirtához. Lehetetlen elviselni a síkság hőségét – válaszolja Izsák.

– Menjetek előbb Názáretbe, erre kérlek titeket. Vigyétek Anyámhoz a leányt, és mondjátok neki, hogy két vagy három napon belül nála leszek. A leány lázas. Azért ne figyeljetek arra, amit lázálmban mond. Később majd megmagyarázom nektek...

– Igen, Mester. Ahogy akarod. Azonnal indulunk. Szegény gyermek! Megbotozta? – kérdik mind a hárman.

– Meg akarta gyalázni.

– Ó!... Hány éves?

– Körülbelül tizenhárom...

– A hitvány! A tisztátalan! De mi szeretni fogjuk őt. Nem hiába vagyunk anyák, nemde Noémi?

– De mennyire, Mirta. Urunk, megtartod őt nőtanítványnak?
 – Még nem tudom...
 – Ha megtartod, mi itt vagyunk. Én nem térek vissza Efezusba. Meghagytam barátainknak, hogy mindent adjanak el. Mirtával maradok... Gondolj ránk a leánnyal kapcsolatban. Te megmentetted gyermekeinket. Mi meg akarjuk menteni ezt.
 – Majd meglátjuk...
 – Mester, a két nőtanítvány biztosítja az életszentséget – jár közbe értük Izsák.
 – Nem tőlem függ... Imádkoztatok sokat, és hallgassatok róla mindenki előtt. Megértitek? Mindenki előtt.
 – Hallgatni fogunk.
 – Jöjjetek a kocsival! – És Jézus visszamegy, Izsáktól követve, aki a kocsit vezeti, és a két asszonnyal.
 A leány lefeküdt a fűre, enyhülést keresve magas lázára a fűhalom hűvös frissességében...
 – Szegény teremtés! De nem hal meg, ugye?
 – Milyen szép leány!
 – Kedves, ne félj! Én egy mama vagyok, tudod? Jöjj... Segítsd fel őt, Mirta... Remeg... Segíts minket, Izsák... Ide, ahol nem ráz annyira a kocsi... A zsákot a feje alá... Tegyük alája köpenyeinket... Izsák, nedvesítsd meg ezeket a kendőket, hogy homlokára tegyük... Milyen láz, szegény leány...
 A két asszony anyai gonddal bánik vele. Aurea elkábult a láztól és alig van magánál... Mindent elhelyeztek... A kocsi elindulhat... Izsáknak indulás előtt eszébe jut valami:
 – Mester, ha a hídhöz érsz, ott találod a kerióti Júdást. Vár téged, mint egy koldus... Ő mondta nekünk, hogy erre fogsz jönni. Béke veled, Mester! Éjjelre Názáretben leszünk.
 – Béke veled, Mester! – mondják a nőtanítványok.
 – Béke veletek!
 A kocsi elindul galoppozva...
 – Az Úr fizesse meg!... – mondja Jézus.
 – Igen. Jó a leány számára, és jó Júdás miatt is... Jobb, ha ő nem tud semmiről.
 – Igen, jobb. Annyira jobb, hogy egy áldozatot kérek szívetektől. Názáret előtt elválunk, és ti, tópartiak Júdással együtt Kafarnaumba mentek, míg én testvéreimmel, Tamással és Simonnal Názáretbe megyek.
 – Így teszünk, Mester. És azoknak, akik várnak rád, mit mondasz?
 – Azt, hogy sürgősen értesítenünk kellett Anyámat érkezésemről... Menjünk!... – és csatlakozik a tanítványokhoz, akik nagyon boldogok, hogy velük van a Mester, és nem tesznek fel semmiféle kérdést.

(6-908)

Aurea további történetét megtaláljuk Mária életének 11. füzetében a 450-482. oldalon, Jézus meggyógyítja őt, Mária vállalja, hogy elkéri őt Valériától, ami sikerül is, és utána Jézus Mirtára és Noémira bízta Aureát.

(6-944-992)

(Noémi gyermekét Mária mentette meg, amikor a kis Jézussal együtt őt is szoptatta, mert anyjának elapadt a teje. Lásd Mária élete 10-431)

Mindig jó leszel, ha meggyógyulsz?

A „tíz város”-nak nevezett vidék egyik városkájában jár Jézus. A nép örvendezve üdvözli:

– Áldott a Magasságos Isten Messiása!

– Béke veled és ezzel a várossal! – válaszolja Jézus szószólójuknak. – Értetek vagyok itt, hogy ne csalódjatok reményetekben. Aki hisz, az iránt irgalmas lesz az ég. Menjünk!

Jézus elindul a városka közepe felé. Asszonyok, gyermekek, férfiak kijönnek házuk küszöbére, és utána kis menetben követik Őt. A menet állandóan növekszik. Egyesek üdvözlik, mások áldják, vagy segítségét kérik.

– Mester – kiáltja egy anya – fiam beteg. Jöjj, áldott!

Jézus a szegény ház felé megy, kezét a könnyező asszony vállára téve, és megkérdezi:

– Hol van a fiad?

– Itt, Mester, jöjj!

Belépnek, az anya, Jézus, a révész, Péter, János, Tádé és a városbeliek. Sokan kinn rekednek az ajtó előtt, és nyakukat nyújtogatják, hogy lássanak valamit.

A szegényes és sötét konyha egy sarkában kis ágy van a lángoló tűzhely mellett. Egy csontvázra soványodott kisfiú fekszik rajta. Hétéves lehet. Teste sárga, mozdulatlan. Hörögve lélegzik.

– Nézd, Mester! Ráköltöttem minden pénzemet, hogy megmentsem. Nincs többé férjem, két másik gyermekem ugyanilyen korban halt meg. Elvittem őt egészen a tengerparti Cezareáig, hogy megmutassam egy római orvosnak. De nem tudott mást tenni, csak azt mondta: „Nyugodj bele. Csontszú emészti.” Nézd!

És az anya kitakarja a szegény teremést. Ahol nincsenek kötések, kiállnak kis csontdarabok a kiszáradt és sárga bőrből. De a testnek csak kis része nincs bekötözve. Amikor az anya leveszi a kötést, látszanak a csontszúra jellemző, szivárgó lyukak. Szánalmas látvány. A beteg annyira elgyengült, hogy egy mozdulatot sem tesz. Alig nyitja ki beesett szemét, közömbösen ránéz a tömegre, utána ismét behunyja.

Jézus megsimogatja őt. Kis fejére teszi kezét. A gyermek ismét kinyitja szemét, és nagyobb érdeklődéssel néz az ismeretlen férfire, aki oly nagy szeretettel érinti meg őt, és aki oly részvétellel mosolyog rá.

– Meg szeretnél gyógyulni? – Jézus csendesen beszél, föléje hajolva. Előzőleg ismét betakarta kis testét, és az anyának, aki le akarta venni a kötést a többi sebről is, azt mondta: – Nem szükséges, asszony. Hagyd így!

A gyermek beleegyezően bólint, szó nélkül.

– Miért?

– Mamámért – mondja gyenge hangon.

Az anya még erősebben sír.

– Mindig jó leszel, ha meggyógyulsz? Jó fiú leszel? Jó polgár? Jó hívő? – A kérdéseket, szüneteket tartva teszi fel, hogy időt adjon a kicsinek a válaszra. – Emlékezni fogsz arra, amit most ígérsz? Mindig?

A halk, és nagyon mély vágyat kifejező „igen”-ek mint lelkéből feltörő sóhajok jönnek egyik, a másik után.

– Add ide egyik kezedet, kicsim! – A beteg az egészséges jobb kezét akarja adni. De Jézus azt mondja: – A másikat add! Nem fog fájni.

Az anya közbeszól:

– Uram, egy seb az egész! Engedd, hogy bekötözzem. Miattad...

– Nem fontos, asszony. Nem undorodom más tisztátalanságtól, csak a szívektől. Add ide kezedet, és mondd velem: „Mindig jó akarok lenni, mint fiú, mint férfi, és mint az igaz Istenben hívő.

A gyermek erőlteti gyenge hangját az ismétléshez. Hangjából kiérződik egész lelke, reménye... és biztosan anyjáié is. Ünnepléses csend támadt a szobában és az úton. Jézus, aki a beteg bal kezét fogja, felemeli saját jobbját, mint amikor egy igazságot hirdet ki, vagy akaratát közli a betegekkel, elemekkel, és egyenesen állva, ünneplésesen, erőteljes hangon mondja:

– És én akarom, hogy te egészséges légy. Kelj fel, gyermek, és dicsérd az Urat! – és elengedi kis kezét, amely most már teljesen egészséges, sovány, de a legkisebb seb nélkül, és azt mondja az anyának. – Takard ki gyermekedet!

Az anya habozva kitakarja... és egy kiáltással a nagyon sovány, de egészséges testre veti magát, csókolja, magához szorítja... majd eszt veszti örömeiben. Annyira, hogy nem látja, amikor Jézus eltávolodik az ágytól, és az ajtó felé megy.

De a kis beteg látja, és azt mondja:

– Áldj meg engem, Uram, és engedd, hogy én is áldjalak... Mama... nem adsz hálát?

– Ó, bocsánat!... – az anya, karjában a gyermekkel térdre veti magát Jézus előtt.

– Megértelek, asszony! Menj békében, és légy boldog. Isten veled, gyermek. Légy jó! Isten veletek, mindnyájatokkal! – és kimegy.

Az asszonyok felemelik saját kisgyermeküket, hogy Jézus áldása megőrizze őket a jövőben a betegségektől. A kicsinyek befurakodnak a felnőttek közé, hogy megsimogassa őket. És Jézus áld, simogat, meghallgatja őket, megáll, s meggyógyít még három szembajosat és egyet, aki remeg, mintha vitustáncban szenvedne.

(6-841)

Miért sírsz, Alfeusz?

– Vegyetek magatokhoz táplálékot és ruhákat több napra. Elmegyünk Hippóba, és onnan Gamalába és Afekába, majd leszállunk Gergezába és szombat előtt visszatérünk ide. Jézus a kafarnaumi ház küszöbén áll, és közben simogatja a kafarnaumi gyerekeket, akik eljöttek üdvözölni nagy barátjukat, amint a nyugodni készülő nap megengedte, hogy elhagyják a házakat s kimerészkedjenek az előbb még forró utcákra.

Miközben Péter elmegy testvérel és Zebedeus két fiával, hogy előkészítse a bárkákat, Jézus ott marad a Zelótával, unokatestvéreivel, Mátéval, a keriótival, Tamással és az elválaszthatatlan Fülöppel és Bertalannal, akik előkészítik a zsákokat, megtöltik a kulacsokat, kiteszik a kenyereket, gyümölcsöket, mindent, amire szükségük lesz.

Egy kisfiú pityereg Jézus térdei között.

– Miért sírsz, Alfeusz? – kérdi Jézus lehajolva és megcsókolva őt...

Semmi válasz... Még inkább sír.

– Láta a gyümölcsöket, és azokat akarja – mondja bosszankodva a kerióti.

– Ó, szegény! Igaza van. Nem szabad bizonyos dolgokat a gyermekek elé tenni anélkül, hogy ne adnánk nekik belőlük egy kicsit. Fogd, fiam! Ne sírj! – mondja Mária, Alfeus felesége, leszakítva egy szőlőfürtöt egy szőlővesszőről.

– Nem akarom a szőlőt... – és még inkább sír.

– Biztosan mézes vizet akar – mondja Tamás, és felajánlja neki saját kulacsát, mondva: – A gyermekek szeretik, és jót tesz nekik. Az én unokaöccseim is...

– Nem akarom a te vizedet... – és a sírás még növekszik, mind hangjában, mind erejében.

– De akkor mit akarsz? – kérdezi félig komolyan, félig bosszúsan Júdás, Alfeus fia.

– Két pofont, azt akar kapni! – mondja a kerióti.

– Miért? Szegény gyermek! – mondja Máté.

– Mert zajos.

– Ó, ha minden zajt okozót fel kellene pofozni... akkor az egész életet ezzel kellene tölteni – mondja nyugodtan Tamás.

– Talán nem érzi jól magát. Gyümölcs és víz, víz és gyümölcs... testi fájdalmat okoz – mondja Mária Szalóme, aki a nőtanítványok között van.

– Mi a bajod, kisfiú? Fáj neked itt? De nem rázkódik össze... – mondja Mária Kleofás, a kisfiú mellett térdelve.

– Ó, mamám! Hát egy szeszélyes gyerek! Nem látod? Te elkényeztetnél mindenkit.

– Téged nem kényeztettelek el Júdásom. Hanem szerettelek. Nem vetted észre fiam, hogy szeretetből megvédtellek téged apád szigorúsága ellen...

– Igaz, mama... Igazágtalanul vádoltalak téged.

– Nem baj, fiam. De ha apostol akarsz lenni, legyen anyai szíved a hívek iránt. Olyanok, mint a gyermekek, tudod... türelmes szeretettel kell bánni velük...

– Jól mondtad, Mária! – helyesli Jézus.

– A végén még az asszonyok fognak kioktatni minket – morgolódik a kerióti Júdás. – És talán még pogány asszonyok is...

– Kétségtelenül. Sokban felülmúlnak titeket, ha azok maradtok, amik vagytok, és te, Júdás, mindenkinél inkább. Biztosan mindenki felülmúl téged, kezdve a kisgyermektől, a koldusoktól, a tudatlanoktól, az asszonyoktól, a pogányoktól...

– Azt is mondhatnád, hogy a világ söpredéke vagytok, úgy gyorsabb lenne – válaszolja Júdás, és keserűen nevet.

– Visszatérnek a többiek... és indulhatunk, nemde? – szól közbe Bertalan, hogy végét vesse a mindenkire fájdalmas jelenetnek.

A kisgyermek sírása minden eddiginél erősebbé válik.

– De végül is!! Mit akarsz? Mi bajod? – kérdezi a kerióti, durván elszakítva őt Jézus térdei közül.

– Veled! Veled!... Te elmész innen... és én verést, verést, verést kapok...

– Ah!... Szegény gyermek! Ez igaz. Mióta anyja újra férjhez ment, ez, az első férjétől született... olyan, mint egy koldus, testvéreivel együtt... mintha nem is tőle születtek volna... bolyongani küldi őket, mint a koldusokat, és... nincs kenyér számukra... – mondja a ház urának felesége, aki úgy látszik, jól ismeri a tényeket és a főszereplőket. És ezzel fejezi be: – Jó lenne, ha valaki magához fogadná ezt a három elhagyott gyermeket...

– Ne mondd ezt Simonnak, Jónás fiának, asszony. Mindhalálig gyűlölni fog érte anyósa, aki már úgyis nagyon bosszús miatta és mi miattunk is. Ma reggel is elárasztotta Simont és Marciámot sértegetéseivel, és engem is, aki velük voltam... – mondja Máté.

– Nem mondom meg Simonnak... De ez a helyzet...

– És te nem lennél hajlandó erre? Nincsenek gyermekeid... – mondja Jézus, erősen reá nézve...

– Én... ó, nekem tetszene... De szegények vagyunk... és azután... Tamás... meg itt vannak unokák... és én is... és... és...

– És elsősorban nem kívánsz jót tenni a hozzád hasonlókkal... Asszony, te tegnap bírálgtad a farizeusokat, hogy milyen keményszívűek, bíráltad a polgártársakat, hogy milyen érzéketlenek szavaim iránt... De te miben teszel másképpen, te, aki már több mint két éve ismersz engem?...

Az asszony lehajítja fejét, és ruháját gyürdösi... De egy jó szava sincs a kicsiny iránt, aki még mindig sír.

– Kész vagyunk, Mester! – kiáltja Péter, aki épp visszaérkezett.

– Ó, szegénynek lenni!... És üldözöttek!... – sóhajt fel Jézus, miközben felemeli és szomorúan rázza meg kezeit...

– Fiam!... – vigasztalja Mária, aki eddig hallgatott. És egy szava elég arra, hogy Jézus megvigasztalódjék.

– Menjetek előre az előkészített dolgokkal, én Anyámmal elmegyek a gyermek házához – mondja, és elindul Anyjával, aki nyakában viszi a kisfiút...

(6-1056)

Mária életének 12. füzetében a 497-502. oldalon megtaláljuk a történet folytatását. Jézus az anya engedélyével néhány napra magával viszi a kisfiút, aki egészen felélénkül. Az asszonyok arról beszélgetnek, hogy a gyermeket oda kellene adni valakinek, aki örökbe fogadja és szereti őt.

(6-1059. 1097)

Jézust nagy örömmel fogadják, annyira tolonganak körülötte, hogy alig tud előre haladni. Az emberek észreveszik a vele levő kisfiút, és amikor megtudják, hogy anyja nem szereti őt, egy negyvenévesnek látszó asszony odamegy Jézushoz, és megérinti könyökét.

– Mit kívánsz, asszony?

– Azt a gyermeket... megtudtam... Özvegy vagyok, gyermekek nélkül... Gondolj rám. Sára vagyok Afekából, a gyékényárúsítónak az özvegye. Emlékezz vissza. Házam a piac közelében van a piros forrásnál. De van egy szőlőm és erdőm is. Adok enni annak, aki egyedül van... és boldog lesz.

– Megjegyzem, asszony. Áldott legyen könyörületességed!

(6-1067)

Később ez az asszony ismét megközelíti Jézust:

– Hozzám nem jössz el, Uram? Afekában is sok gyermeke van Istennek...

– Nehéz az út és rövid az idő. Asszonyok vannak velünk, és vissza kell térnünk szombatra Kafarnaumba. Ne erőltesd, asszony – vág közbe a kerióti, mintegy elutasítva őt.

– És azután... meg akarom győzni Őt arról, hogy jól el tudnám tartani a kisfiút.

– De annak van anyja, érted? – mondja megint a kerióti.

– Ismersz egy rövid utat Gamala és Afeka között? – kérdi Jézus az asszonytól.

– Ó, igen! Hegyi út, de jó, hűvös, mert erdőben vezet. És az asszonyok számára szívesen kifizetem a szamarak árát, ha kapunk...

– Elmegyek házadba, hogy megvigasztaljalak, jóllehet nem tudom odaadni neked a gyermeket, mert van anyja. De megígérem, hogy ha Isten úgy ítél, hogy a nem szeretett ártatlan ismét szeretetre találjon, gondolni fogok rád.

– Köszönöm, Mester. Te jó vagy – mondja az özvegy, és úgy néz Júdásra, mintha azt akarná vele mondani: „És te rossz vagy!”

A kisfiú, aki hallotta a beszédjüket, és legalább részben megértette, vonzódik az özvegyhez, aki simogatja őt és jó falatokat ad neki. A gyermekek szokásos utánzásával megismétli, amit az özvegy tett, azzal a különbséggel, hogy nem borul Jézus lábai elé, hanem térdénél átöleli, felnéz rá, és azt mondja:

– Köszönöm, Mester. Te jó vagy! – De nem elégszik meg ezzel, világossá akarja tenni azt is, amit gondol, és megrúgja a kerióti lábát: – Te pedig rossz vagy!

Tamás erre oly hangosan felnevet, hogy másokat is nevetésre indít, s közben azt mondja:

– Szegény Júdás! Igazán el lehet mondani, hogy a gyermekek nem szeretnek téged! Időnként egyikük megítél, és mindig ily rossznak tart!

Júdás annyira haragszik, hogy megragadja a gyermeket, hátralöki, és kiabálva mondja:

– Ez történik, amikor kigúnyolják a komoly dolgokat. Nem illik és nem hasznos magunkkal vinni az asszonyokat és a fattyakat...

– Ez aztán nem az. Te is ismerted atyját! Törvényes férj volt, és igaz ember – jegyzi meg szigorúan Bertalan.

– No és? Most ez nem egy kóborló, akiből rabló lesz? Nem hallottad, mit beszéltek hátunk mögött? Azt gondolták, hogy Anyád fia... És hol van már Anyád jegyese, hogy egy ilyen korú gyermeke legyen? Vagy azt gondolják, hogy közülünk valamelyiké, és...

– Elég! Te a világ nyelvét beszéled. De a világ a sárban élő békák, kígyók, gyíkok és más tisztátalan állatok módjára beszél... Jöjj, Alfeus! Ne sírj! Jöjj hozzám! Én viszlek téged a karomban.

A gyermek fájdalma nagy. Ismét kitör rajta az anyjától visszautasított árvának a fájdalma, amelyet ezekben a békés napokban elfelejtett. Ez jobban fáj neki, mint a horzsolások, amelyet homlokán és kezein szenvedett el, amikor a köves talajra esett. Az asszonyok tisztogatják sebeit, csókolgatják, hogy megvigasztalják, de ő sír fájdalmában, mint a szeretetet nélkülöző gyermek. Hosszasan, szívettépően sír, miközben anyját és meghalt apját hívja... Szegény gyermek!

Jézus felveszi őt, megcsókolja, ringatja és vigasztalja, és mindenki előtt megy, karjában az ártatlannal, a holdvilágos éjjelen... Lassacskán elcsendesedik sírása, és az éjjel csendjében hallani lehet Jézus szavait:

– Itt vagyok én, Alfeus. Én, mindenki helyett. Én apád és anyád leszek. Ne sírj! Atyád közelemben van, és velem együtt csókol téged. Az angyalok úgy gondoskodnak rólad, mintha anyák lennének. Teljes szeretettel, teljes szeretettel, ha jó vagy és ártatlan, és veled...

A Hippóból a Mestert követő három férfi közül az egyik érdes hangon azt mondja:

– A Mester jó és vonzó. De tanítványai nem. Én elmegyek...

És a Zelóta szigorúan Júdásnak:

– Látod, mit teszel?

A három hippói visszafordul. Jézus tovább megy az afekai özvegyel és az asszonyokkal, míg egy barlanghoz érnek. Ott megállnak, hogy pihenjenek.

(6-1101)

Megérkeznek Afekába. Sára örömmel mutogatja birtokát Jézusnak, aki megdicséri:

– Szépek ezek a helyek. És jól gondozottak. Bölcs vagy.

– Ó... de csak az enyém... Szívesebben gondoznám egy gyermekem számára...

Jézus nem válaszol. Elérkeznek egy gyümölcsöshöz.

– Ez a gyümölcsös is az enyém. Túl sok egyetlen embernek!... Már akkor sok volt, amikor férjem még élt, és egy este egymásra néztünk a nagyon üres, nagyon nagy házban, előttünk a sok pénz, a sok élelmiszer, és azt mondtuk: „És kinek?” És most még inkább mondom... – Az asszony szavaiból kihangzik a gyermektelen házasság minden szomorúsága.

– Mindig vannak szegények... – mondja Jézus.

– Ó, igen! És házam mindennap nyitva áll előttük. De utána...

– Azt akarod mondani, miután meghalsz?

– Igen, Uram. Fájdalom lesz elhagyni, és kinek... a sok annyira gondozott dolgot?...

Jézus teljes részvétellel, de kissé elmosolyodva és jóságosan mondja:

– Bölcsőbb vagy a földi dolgokban, mint az égiekben, asszony. Törödsz azzal, hogy növényeid jól nőjenek, és erdőidben ne támadjon ritkulás. Elszomorít a gondolat, hogy utánad nem lesznek többé úgy gondozva, mint most. De ezek a gondolatok nem nagyon bölcssek, sőt teljesen ostobák. Azt gondolod, hogy a másik életben értékük van a szegény dolgoknak, amelyeket növényeknek, gyümölcsnek, pénznek, háznak neveznek? És hogy szomorú leszel látva, hogy ezeket nem gondozzák? Helyesbítsd gondolataidat, asszony! Ott nem úgy gondolkodnak, mint itt, a három birodalom egyikében sem. A pokolban a gyűlölet és a büntetés erősen elvakít. A tisztítóhelyen az engesztelés szomja megsemmisít minden más gondolatot. A limbusban az igazak boldog várakozását nem teszi közönségesé semmiféle érzéki vágy. A föld távol van, nyomorúságaival együtt. Helyette csak a lélek szükségletei léteznek, természetfeletti szükségletei, nem a földi dolgoké. Az elköltözöttek, akik nem kárhoztak el, csak természetfeletti szeretettel fordulnak a föld felé lelkükben, és Istenhez imáikban azokért, akik a földön vannak. Nem érdekli őket más. És amikor utána az igazak belépnek majd Isten Országába, annak számára, aki Istent szemléli, mi lesz ez a nyomorúságos börtön, ez a számkivetés, amit „föld”-nek neveznek? Mik lesznek az itt hagyott dolgok? Sírhat-e valaki egy füstölő lámpa után, amikor a nap világítja meg őt?

– Ó, nem!

– És akkor? Miért sóhajtozol amiatt, amit itt fogsz hagyni?

– De szeretném, hogy egy örökösöm folytassa...

– A földi gazdagságnak való örvendezést, ami akadálya annak, hogy valaki tökéletessé váljék? Míg a gazdagságtól való elszakadás lépcső, amelyen el lehet jutni az örökkévaló gazdagsághoz! Látod, asszony? Annak, hogy a tied legyen ez a gyermek, nem anyja a legnagyobb akadálya, hanem a te szíved. Ő egy ártatlan, egy szomorú ártatlan, de mindig egy ártatlan, aki szenvedése miatt kedves az Istennek. De te egy fősvénnyé tennéd őt, egy sóvárrá, talán bűnössé, azokkal az eszközökkel, amelyeknek birtokában vagy, s megfosztanád őt Isten szeretetétől. És én, aki gondját viselem ezeknek az ártatlanoknak, meggondolatlan Mester lennék, ha megengedném, hogy egy ártatlan tanítványom így eltévelyedjék. Előbb gyógyítsd meg magadat, foszd meg magadat a még túlságosan eleven emberi gondolkozásodtól, szabadítsd fel igazságodat ettől az emberi kéregtől, amely elnyomja, és akkor megérdemled, hogy anya legyél. Mert nemcsak az anya, aki gyermeket szül, vagy aki szeret egy fogadott gyermeket és gondozza, és kielégíti annak állati szükségleteit. Ennek az anyja is világra

szülte őt. Mégse anyja, mert nem gondoskodik sem testéről, sem lelkéről. Az az anya, aki elsősorban arról gondoskodik, ami nem hal meg, azaz a lélekről, s nemcsak arról, ami meghal: azaz az anyagiakról. És hidd el, asszony, hogy aki szereti a lelket, az szeretni fogja a testet is, mert igazságos lesz szeretete és ő is igaz lesz.

– Megértem, hogy elvesztettem a fiút...

– Nem mondtam azt. Vágyad ösztönözzön az életszentségre, és Isten meghallgat téged. Mindig lesznek árvák a világban.

(6-1121)

Később Kafarnaumban Jézus ismét találkozik az öregasszonnyal, aki a kis Alfeus háza közelében lakik, és azt mondja neki:

– Hamarosan idejön egy özvegy. Téged fog keresni. Itt fog letelepedni. Légy barátnője, és szeresd nagyon a kisfiút és testvéreit... Tedd ezt szentül, az én nevemben...

Utána Jézus elindul a városban, kijelentve:

– Szeretném üdvözölni az összes gyermeket.

(7-1246)

Jeruzsálemben, a galileaiak táborhelyén Jézus körbejár az ismerősök között, megsimogatva a gyermekeket, az Ő kis galileai barátait, meghallgatja Jairust. Érdeklődik, hogy az afekai özvegy letelepedett-e Kafarnaumban, és elfogadta-e a giszkalai árvát.

– Nem tudom, Mester. Talán már elmentem akkor... – mondja Jairus.

– Igen, igen, jött egy özvegy, és sok mézet ad a gyermekeknek, és simogatja őket. És kalácsot készít nekik. És azok a gyermekek, akik hozzád jöttek, mindig oda mennek enni. És az utolsó napon láttam egy nagyon kis gyermeket. Vett két kecskét, hogy tejet tudjon adni neki. És azt mondta nekünk, hogy ő az ég gyermeke és az Úré. És nem jött el az ünnepre, amint szeretett volna, mert nem hagyhatta hátra ezt a még oly kicsiny gyermeket. És azt mondta nekünk, mondjuk meg neked, hogy igazságban fogja szeretni őt, és áld téged.

A kafarnaumi gyermekek csicseregnek, mint a verebek Jézus körül, büszkén arra, hogy ők tudják azt, amit még a zsinagógafőnök sem tudott, és hogy Jézus nagyobb figyelemmel hallgatja őket, mint ahogy a felnőtteket hallgatná. Jézus azt válaszolja nekik:

– És ti mondjátok meg neki, hogy én is megáldom őt, és hogy helyettem is szeresse a gyermekeket. És ti szeressétek őt, ne éljetez vissza jóságával, ne csak a mézért és a kalácsért szeressétek, hanem azért, mert jó. Oly jó, hogy megértette, aki az én nevemben szeret egy gyermeket, az boldoggá tesz engem. És utánozzátok őt mindnyájan, akár kicsik vagytok, akár felnőttek, mindig arra gondolva, hogy aki befogad egy gyermeket az én nevemben, annak kijelölt helye van az égben. Mert az irgalmasság mindig jutalmat nyer, akkor is, ha csak egy pohár vizet ad nevemben. Azonban a gyermekekkel gyakorolt irgalmasság, amely megmenti őket nemcsak az éhségtől, szomjúságtól, hidegtől, hanem a világ romlottságától is, végtelen jutalmat nyer... Azért jöttem, hogy megáldjalak titeket, mielőtt hazaindulnátok. Vigyétek el áldásomat a ti asszonyaitoknak, családotoknak...

(7-1425)

Az asszony legyen anya!

Mikor Jézus a tíz város vidékén jár, egy tóparti városban, az öt vendégül látó ház küszöbén állva a következő beszédet mondja az összegyűlteknél:

– Béke mindnyájatokkal!

Vártatok engem? Attól féltetek, hogy elmenekülök anélkül, hogy üdvözölnélek titeket? Sose hagyom ígéreteimet beteljesítés nélkül. Ma azért vagyok veletek, hogy a jó hírt hirdessem, és hogy veletek maradjak, amint megígértem, megáldva házaitek, kertjeitek, bárkáitokat, hogy általuk megszentelődjék minden család és munka. De ne felejtsetek el, hogy áldásom csak akkor lesz gyümölcsöző, ha hozzájárul ahhoz a ti jó akaratotok. És ti tudjátok, milyen jó akaratnak kell éltetnie a családot, hogy megszentelje azt. A férfinak kell a fejnek lennie, de nem zsarnokként sem felesége, sem gyermekei, sem szolgálói iránt, és ugyanakkor királynak kell lennie, igazi királynak a szó bibliai értelmében. Emlékeztek Sámuel első könyvének nyolcadik fejezetére? Izrael vénei összegyűltek Rámában, ahol Sámuel lakott, és azt mondták neki: „Nézd, megöregedtél, fiaid meg nem a te útjaidon járnak. Adj nekünk királyt, hogy bíraskodjék felettünk, amint ez minden népnél szokásban van.”

A király tehát „bíró” jelent, és igazságos bírónak kell lennie, nehogy boldogtalanná tegye alattvalóit a háborúkkal, túlkapásokkal, igazságtalan adókkal ezen a világon, a túlvilágon pedig azért, hogy erélytelenül és bűnös módon uralkodik. Jaj azoknak a királyoknak, akik helytelenül töltik be feladatukat, akik bezárják fülüket alattvalóik szavai előtt, akik szemet hunynak nemzetük hibái felett, akik hozzájárulnak a nép szenvedéséhez igazságtalan szövetségeseikkel azért, hogy növeljék hatalmukat azok segítségével révén! De jaj azoknak az apáknak is, akik elhanyagolják kötelességüket, akik vakok és süketek családtagjaik szükségleteit és hibáit illetően, akik bűnbe viszik őket, vagy fájdalmat okoznak nekik, beleegyeznek a méltatlan házasságokba azért, hogy gazdag és hatalmas családokkal lépjenek rokonságba, s nem gondolnak arra, hogy a házasságnak a gyermeknemzésen kívül az is célja, hogy felemelje és megvigasztalja a férfit és a nőt, hogy a házasság kötelességvállalás és szolgálat, nem pedig üzletkötés, nem fájdalomkøzözás, nem egyik vagy másik házastárs lealacsonyítása. Szeretet és nem gyűlölet.

Azért a családfő legyen igaz, túlzott keménység nélkül, túlzott követelés nélkül és túlzott leereszkedés vagy gyengeség nélkül. Ha valamiben végletekbe akartok menni, inkább az utóbbit válasszátok, mert erről Isten legfeljebb azt mondja majd nektek: „Miért voltatok oly jók?” és nem fog elítélni, mert a túlzásba vitt jóságért már megbűnhődik az ember azért, hogy az emberek visszaélnek vele; míg keménységtekért Isten mindig meg fog feddeni titeket, mert az a szeretet hiánya a feleség iránt, aki legközelebb van hozzátok. És a feleség legyen igazságos férje, gyermekei és szolgálói iránt. Engedelmeskedjék férjének és tisztelje, vigasztalja, segítse.

Engedelmeskedjék abban, ami nem a bűnbe való beleegyezést jelenti. A feleség rendelje magát alá férjének, de az ne alacsonyítsa le őt. Ha a feleség bűnös módon leereszkedik, férje lesz az, aki először ítéli el őt ezért, noha ő vitte bele. Isten ítélete majd ezután következik. Amikor a férj bűnös dolgot kíván, ez nem mindig szeretet utáni vágyból fakad, hanem a feleség erényét akarja próbára tenni. Még ha abban a pillanatban nem gondoltok is erre, utána eljőhet a nap, amikor a férj azt mondja: „Az én feleségem nagyon érzékies”. És emiatt gyanakszik majd házastársi hűségetekre is. Legyetek tiszták a házasságban! Tegyétek meg azt, amit tisztaságtok megparancsol házastársatok iránt, azzal a tartózkodással, ami a tiszta dolgokat illeti, és akkor úgy tekint rátok, mint hozzá hasonlókra, nempedig, mint rabszolgákra vagy ágyasokra, akiket csak a gyönyör kedvéért tart magánál, és elvet, amint többé nem találja gyönyörét benne. Az erényes feleség, aki a házasság után is megőrzi szüzességének lényegét cselekedeteiben, szavaiban, szeretetteljes ráhagyatkozásában, fel

tudja emelni férjét az érzékektől az érzelmekig, aminek következtében a férj megfosztja magát a bujaságtól és valóban olyanná válik, akit felesége tisztelettel kezel, akit sajátmaga részének tekint, és joggal, mert az asszony „csont az ő csontjából és test az ő testéből”, és senki se bánik rosszul saját csontjával és testével, hanem inkább szereti. Azért a férj és a feleség, mint a két első házaspár nem érzéki módon tekintenek egymásra, hanem lelki szeretettel, lealázó szégyenkezés nélkül.

A feleség legyen türelmes és anyai férje iránt. Tekintse őt első fiának, mert a nő mindig anya és a férfinak mindig szüksége van egy anyára, aki türelmes, bölcs, érzelmes és vigasztaló. Boldog az a nő, aki társa tud lenni házastársának, és ugyanakkor anyja, aki támogatja, és leánya, aki elfogadja irányítását. A feleség legyen dolgozó. A munka meggátolja a képzeletjátékot, jót tesz a becsületnek is, nemcsak a pénztárcának. Nem gyötri férjét ostoba féltékenységgel, ami semmitől sem védi meg. Becsületes a férj? Az ostoba féltékenység menekülésre készíti őt a házból, és kiteszi a veszélynek, hogy egy kéjnő kezébe esik. Nem becsületes és nem hűséges? Nem a féltékeny harag fogja őt megjavítani, hanem inkább a komoly magatartás, harag és modortalanság nélkül, a méltóságteljes szeretet, a további szeretet fogja őt elgondolkoztatni, és észre téríteni. Értsetek ahhoz, hogy újra meghódítsátok férjeteiket, amikor egy szenvedély eltávolítja őt tőletek. Hódítsátok meg őt erényeitekkel, mint ifjúkorotokban meghódítottátok szépségeitekkel. És hogy erőt merítsetek ehhez a kötelességekhez, és ellenálljatok a fájdalomnak, ami igazságtalanná tehet titeket, szeressétek és nézzétek a gyermekeket és az ő javukat.

Az asszonynak minden kincsét gyermekei alkotják: öröme, királynői koronája a vidám órákban, amikor ő valóban a ház királynője és társáé, és balsam a fájdalmas órákban, amikor egy árulás vagy más fájdalmas tapasztalat a házaséletben fejfájást vagy szívfájdalmat okoz töviseivel a vértanú feleségnek.

Annyira lábbal taposnak, hogy vágyakoztok visszatérni szüleitekhez, elválva, vagy kárpótlást találva egy látszólagos barátban, aki vágyakozik a nőre, de tettei, hogy szívből szánja az elárultat? Ne, asszonyok, ne! Azoknak a gyerekeknek, azoknak az ártatlan gyermekeknek, akik már meg vannak zavarva, akik túl korán szomorúak a már nem nyugodt otthoni légkör miatt, amely többé nem igazi, joguk van az anyára, az apára, a családi otthon vigaszára, ahol ha elveszett egy szeretet, a másik éberem megmarad és virraszt felettük. Ezek az ártatlan szemek néznek titeket, tanulmányoznak, és jobban megértik, mint gondoltátok, ami körülöttük történik, és hatással van lelkük kialakulására az, amit látnak és felfognak. Sose vigyétek bűnbe a ti ártatlan gyermekeiteket, hanem meneküljétek beléjük, mint gyémántos liliumok fellegvárába a test gyengeségei és a kígyók cselvetései ellen.

És az asszony legyen anya! Igazi anya, aki egyúttal nővér is, aki fiainak és leányainak barátnője és nővére egyúttal. És aki mindenekfelett és mindenben példakép. Örökdjétek fiaitok és leányaitok felett, szeretettel feddjétek meg őket, segítsétek őket, tanítsátok meg őket a megfontolásra, és mindezt személyválogatás nélkül, mert minden gyermeketek egy magból és egy méhből származik. És ha természetes, hogy szeretitek őket az öröm miatt, amit nektek szereznek a jó gyermekek, kötelességeitek is, hogy szeressétek őket, bár fájdalmas szeretettel, ha rosszak. Emlékezzétek arra, hogy az embernek nem szabad szigorúbbnak lennie Istennél, aki nemcsak a jókat szereti, hanem a rosszakat is, és ezeket azért szereti, hogy jóvá legyenek. Időt ad nekik erre, és segíti őket egészen halálukig, és csak akkor lesz igazságos Bíró, amikor az ember már semmit sem tud jóvátenni.

És itt engedjétek meg, hogy mondjak nektek valamit, ami nem tartozik az eddigiekhez, de hasznos, ha szemetek előtt tartjátok. Sokszor, nagyon sokszor mondják az emberek, hogy a rosszaknak több örömük van, mint a jóknak, és hogy ez nem igazságos. Mindenekelőtt azt mondom nektek: „Ne ítéld a látszat szerint és arról, amit nem ismertek.” A látszat gyakran csalóka és Isten ítélete titokban marad a földön. Ha ismernétek a másik oldalt és látnátok, hogy a mulandó jó sorsot azért engedte meg Isten a gonosznak, hogy általa magához vonja őt,

és hogy megjutalmazza őt azért a kevésért, amit még a gonosz is tehet. De amikor igazi fényben látjátok a másvilág dolgait, akkor látni fogjátok, hogy az élet rövidebb a fű életénél, amely a tavasszal kinő egy hegyi patak kavicsos medrében, s amelyet a nyár kiszárít, és a bűnös öröme ily rövid, míg az égi dicsőség egyetlen pillanata sokkal nagyobb örömet jelent a léleknek, mint a legdiadalmasabb emberi élet, amely valaha is létezett. Ne irigyeljétek azért a gonoszok jó sorát, hanem jó akarattal keressétek, hogy eljussatok az igazak örök kincsének birtoklására.

És visszatérve arra, hogy milyeneknek kell lenniük a családtagoknak és az egy házban lakozóknak, hogy áldásom gyümölcsöt hozzon náluk, azt mondom nektek, gyermekeim, hogy vessétek alá magatokat szüleiteknek, tiszteljétek őket, engedelmeskedjétek nekik, hogy ti is Uratoknál, Isteneteknél lehessetek. Mert ha nem tanuljátok meg az engedelmességet atyátok és anyátok kis parancsainak, akiket láttok, hogyan tudtok majd engedelmeskedni Isten parancsainak, amelyeket az Ő nevében adnak majd nektek, akit se nem láttok, se nem hallotok? És ha nem tanuljátok meg hinni azt, hogy aki titeket szeret, mint atyátok és anyátok, az csak jó dolgokat tud parancsolni, akkor hogyan hihettek majd abban, hogy jók azok a parancsok, amelyek Istentől jönnek? Tudjátok, hogy Isten szeret, és Atyátok? De éppen azért, mert szeret titeket, és azt akarja, hogy vele legyetek, kedves gyermekek, jónak akar látni titeket. És a család az első iskola, ahol megtanultok jóvá lenni. Ott tanultok meg szeretni és engedelmeskedni, onnan kezdődik számotokra az út, amely az égbe vezet. Legyetek azért jók, tiszteletteljesek, tanulékonyak. Szeressétek atyátokat akkor is, ha megfedd titeket, mert javatokra teszi, és anyátokat akkor is, ha visszatart titeket az olyan cselekedetektől, amelyeket saját tapasztalata alapján rosszaknak ítél. Tiszteljétek őket azért, hogy elkerüljétek a rossz cselekedeteket, amelyek miatt nekik is pirulniuk kellene. A büszkeség nem jó, de van egy szent büszkeség is: ha valaki elmondhatja: „Nem okoztam fájdalmat atyámnak és anyámnak.” Közelségük örömeire fog szolgálni, amíg élnek, és békét ad nektek, amikor haláluk sebet ejt lelketeken. Ezzel szemben a rossz gyermek könnyei ólomként hullanak szívére, és bármiképpen is igyekszik megszüntetni ezt a sebet, az fáj, fáj, és mindig jobban fáj, amikor a szülők halála meggátolja a jóvátétel lehetőségét... Ő, gyermekek, legyetek mindig jók, ha azt akarjátok, hogy Isten szeressen titeket!

Végül szent az a ház, ahol az úr igazságosan bánik a szolgálakkal és szolgálókkal is. Tartsák eszükben az urak, hogy egy helytelen viselkedésük elmérgesíti és tönkretesz a szolgát, és a szolgák ne felejtsek el, hogy az ő helytelen viselkedésük visszatetszést szül az úrban. Maradjon mindenki a saját helyén, de a felebaráti szeretet köteléke töltsé ki a szakadékot, ami a szolgák és az urak között van. Akkor az általam megáldott ház megőrzi áldását, és Isten lakozik benne. Így megőrzik az áldást és a segítséget a bárkák, a kertek, a munkások szerszámai, amelyekkel szentül dolgoznak a megengedett napokon, és a pihenés napját Isten tiszteletének szentelik. Így gyorsan eltelik életetek, akár halászok vagytok, akár kertészek, és nem csaltok sem az eladásnál, sem a mérlegnél, nem átkozzátok munkátokat, és nem helyezitek azt Isten elé. Így munkátokkal elnyeritek az Istent, az eget.

(6-1071)

Én szeretlek téged!

Jézus a szefori József jeruzsálemi házába tér be Jánossal. József nincs otthon, de felesége, Mária, beengedi őket.

Miközben Jézus Jánossal együtt várakozik, a függöny mögül benéz egy napbarnította arcú kisfiú, kíváncsian, de félénken.

– Ki ez a gyermek? – kérdezi Jézus Jánostól.

– Nem tudom, Uram. Nem volt itt előzőleg. De mióta veled járok, nem jártam erre.

– Gyere ide, gyermek!

A gyermek apró léptekkel közelebb jön.

– Ki vagy?

– Azt nem mondom meg neked.

– Miért nem?

– Nem akarom, hogy csúnya szavakat mondjanak nekem. Ha azokat mondanál, megválaszolnék rájuk, és József nem akarja ezt.

– Ez újdonság! Mester, mit szólsz hozzá? – mondja János, nevetve a kis emberke észjárásán.

Jézus is mosolyog, de egyik kezét a fiú vállára teszi, és figyelmesen szemléli őt. Végül megkérdezi tőle:

– És te tudod, hogy ki vagyok én...?

– Igen, tudom! A Messiás vagy. Az, aki magáévá teszi majd az egész világot, és akkor többé nem mondanak olyan csúnya szavakat a gyermekeknek, mint amilyeneket nekem mondanak

– Nem Izraelből való vagy, nemde?

– Körül vagyok metélve... és az nagyon fáj... De fáj az éhség is... és nincs többé mamám... és senkim... De még rosszul esik hallani, hogy ha... hogy mi... – és elsírja magát, elveszítve előbbi bátorságát.

– Valami idegen árva lehet, János. József kegyeletből magához fogadta, és körülmetéltette... – magyarázza Jézus Jánosnak, aki csodálkozik a gyermek észjárásán és sírásán. És Jézus felemeli a nehéz gyermeket, és térdére ülteti.

– Mondd meg nekem a nevedet, kisfiú. Én szeretlek téged. Jézus minden gyermeket szeret, és különösen az árvákat. Van nekem is egy, és Marciámnak hívják...

– Engem is... engem is... mert én római vagyok... – suttogóvá válik hangja, alig lehet hallani.

– Mondtam neked! Árva gyerek vagy, nem igaz?

– Igen... Apámra nem emlékszem. Mamámra igen. Meghalt, amikor én már nagy voltam... és egyedül maradtam és senki sem akart engem. Cezareából gyalog jöttem az utazók mögött, amikor uram messzire elutazott hazulról. És oly sokat éheztem! És ha megmondtam nevemet, ütlegetek... Mert nevemből megértették, hogy... Idejutottam egy ünnepnapon, és éheztem. Beléptem az istállóba egy karavánnal, és elrejtöztem a szalmában, és rágcsáltam a szamarak szénáját és szentjános kenyerét. És egy szamár megharapott, és én felkiáltottam, és elfutottam, és meg akartak verni. De József azt mondta: „Ne! Ő azt tette és azt mondta, tegyünk úgy, amint Ő tett. És én magamhoz veszem a gyermeket, és izraelitává teszem.” És magához vett, és gondozott feleségével együtt, és más nevet adott nekem, mert az enyém... De mamám Marciálének hívott... – és ismét potyogni kezdenek könnyei.

– Én Marciálének hívlak téged, mint mamád. József nagyon jó volt hozzád, és neked nagyon szeretned kell őt.

– Igen, de téged még jobban. Ő maga mondja ezt. Mindig azt mondja: „Ha egy napon találkozol a názáreti Jézussal, a Messiással, szeresd Őt teljes erődből, mert Őáltala lettél

megmentve a tévedéstől.” Mária (József felesége) azt mondta ott, a szolgálónak, hogy a házban van a Messiás, és így eljöttem, hogy lássam azt, aki megmentett engem.

– Nem feltételeztem volna Józsefről. Annyira... fősvény volt... Sose gondoltam volna, hogy... Szegény József! Fősvény, és csalódott saját fiaiban. Nem tisztelték ősz fejét.

– Tudom. De látod? Talán ez a gyermek megváltoztatja őt... és felejt. Isten így jutalmazza meg azért a jótettéért, amit a gyermekkel tett. Hogy hívnak most?

– Egy csúnya nevem van. Nem tetszik nekem, de úgy kezdődik, mint az enyém: Manassének hívnak...! De Mária, aki megért, csak „Man”-nak hív. – És a gyermek oly vigasztalan arccal mondja ezt, hogy Jézus és János nem tudja visszatartani mosolyát.

De Jézus, hogy megvigasztalja őt, megmagyarázza:

– Manasse egy olyan név, amely számunkra nagyon kedves. Azt jelenti: „Az Úr elfelejtetett velem minden fájdalmat.” József azért adta neked, mert azt akarta, hogy elfelejtessed vele minden fájdalmát. És ha hálás leszel, el is éred számára ezt. Neked pedig azt mondja ez az új név, hogy az Úr annyira szeretett téged, hogy ismét apát, anyát és otthont adott neked. Nemde?

– Igen. Ha így megmagyarázod, igen... De József azt mondja, hogy saját otthonomat is el kell felejtenem. Én nem akarom elfelejteni mamámat!

Jézus Jánosra néz, az pedig a Mesterre, és a gyermek barna fejécskéje fölött tekintetükkel fejezik ki gondolataikat...

– Nem kell elfelejtened a mamádat, gyermek. József rosszul magyarázta neked, vagy te rosszul értetted. Biztosan azt akarta mondani, hogy el kell felejtened múltad minden fájdalmát, otthonod fájdalmát, mert most ez az otthonod, és boldognak kell lenned.

– Óh, igen! És Mária jó, és boldoggá tesz engem. Most is pogácsát készít nekem. Elmegyek, megnézem, megsültek-e már, és hozok neked is – és lecsúszik Jézus térdéről, és kifut a szobából. A hosszú folyosón egy ideig még lehet hallani mezítlábas lábának zaját.

– Mindig ez a keménységre való hajlam, még legjobbaink között is! Mindig lehetlent kívánni! Népének fiai szigorúbbak Istennél! Szegény gyermek! Lehet-e kívánni, hogy egy gyermek elfelejtse anyját csak azért, mert most körül van metélve? Megmondom majd Józsefnek.

– Semmit sem tudtam az egész történetről. Atyám, mint sok galileai, idejön az ünnepeken. És semmit sem beszélt nekem erről, mintha nem is tudott volna semmit... De hallom József hangját...

Jézus feláll, Jánossal együtt, készen arra, hogy kellő tisztelettel üdvözöljék a ház urát, aki belép, és aki a maga részéről mélyen meghajol és végül Jézus lábaihoz térdel.

– Kelj fel József! Látod, eljöttem.

– Bocsáss meg, hogy megvárakoztattalak. A péntek mindig kemény nap! Üdvözöllek János. Van híred Zebedeustól?

– Nincs. A sátoros ünnepen láttam utoljára.

– Akkor tudd meg, hogy jól van, és Szalóme is. Friss híreim vannak. Ma reggel kaptam, az utolsó halszállítmánnyal. És neked is, Mester, megmondhatom, hogy minden rokonod jól van Názáretben. Szombat után megy el az átadó. Ha üzeni akartok, elküldöm vele... Egyedül vagytok?

– Nem. Hamarosan itt lesznek a többiek is...

– Jól van! Van hely mindenkinek. Házam hűséges. Sajnálom, hogy Mária el van foglalva a kenyérsütéssel és én az árusítással. Így magatokra hagytunk titeket... Nem adtuk meg neked, a vendégnek kijáró tiszteletet és társaságot. És a nagy vendégnek!

– Istennek egy fia, mint te, József. Mindnyájan egyenlők, akik követik Isten Törvényét.

– Ó, nem! Te, Te vagy! Nem vagyok ostoba, mint ezek a zsidók. Te a Messiás vagy!

– Az, Isten akaratából. De saját akaratomból és kötelességem szerint olyan vagyok, mint te, a Törvény fia.

- Ó, azok, akik téged rágalmaznak, nem tudják azt mondani és tenni, amit te most mondasz, és mindig teszel!
- Te azonban sokat megteszel abból, amire tanítalak. Láttam a gyermeket. József...
- Ah! Láttad? Eljött! Tudja, hogy ezt nem akarom! Veled... ennek örülök. De más lehetett volna...
- És? Mi történt volna akkor?
- Az... ami nem tetszik nekem, íme!
- Miért, József? Hogy ne dicsérjenek érte? Szándékos dicséretre méltó. De a gyermek azt gondolhatja, hogy te szégyelled megmutatni őt...
- És ez igaz!
- Igaz? Miért? Magyarázd meg nekem!
- Íme. A gyermek nem zsidónak született zsidóktól, sem áttértéktől, sem zsidóasszonytól és pogány atyától. Két rómainak a fia, akik felszabadított rabszolgaként szolgáltak egy római házában a tengerparti Cezareában. Magánál tartotta a gyermeket, míg itt járt. De amikor elment, nem törődött vele, és az egyedül maradt. A zsidók természetesen, nem fogadták be. A rómaiak... Mik a rómaiak, te tudod... Főleg azok a rómaiak Cezareában! A gyermek koldulva...
- Igen, tudom. Eljutott ide, és te befogadtad. Isten feljegyezte cselekedetedet az égben.
- És körülmetéltem! És megváltoztattam a nevét. Az övét! Pogány! Bálványimádó! Nem akarom, hogy lássa, és visszaemlékezzen múltjára.
- Miért, József? – kérdi kedvesen Jézus, és folytatja: – A gyermek szenved emiatt. Visszaemlékszik anyjára. És ez érthető!
- De érthető az én kívánságom is, hogy ne ítéljenek el azért, hogy befogadtam egy...
- Egy ártatlant. Nem többet ennél, József. Miért félsz az emberek ítéletétől, amikor egy magasabb ítélet, az Istené, szentesíti cselekedetedet, mint szentet? Miért szégyenkezel, emberi tekintetből, vagy félsz attól, hogy jó cselekedetedért elítélnek? Miért akarsz példát adni a kétszínűsége a gyermeknek, megváltoztatva nevét, elfojtva múltját, attól félve, hogy az kárt okoz neked? Miért akarsz, hogy a gyermek megvesse apját és anyját? Látod, József, te dicséretre méltó dolgot tettél, de port hintesz rá... ezekkel a tökéletlen gondolatokkal. Te követted az én egyik tettemet. Magadévá tetted szavamam. Ezt jól tetted. De miért nem követsz tökéletesen és mondd a gyermekről őszintén: „Igen. A gyermek római volt. És én nem undorodtam tőle, mert ő ugyanúgy a Teremtő gyermeke, mint ti vagytok. Csak azt akartam, hogy a mi Törvényünkben legyen, és körülmetéltem”? Válogásban... az igazi körülmetélés hamarosan eléri, és az új körülmetélés az emberek szívét fogja érinteni, amelyből elveszi a hármass bűnös vágy fojtogató gyűrűjét, és azért a gyermek is ártatlan maradt volna addig a pillanatig... De nem akarok neked szemrehányást tenni ezért. Jól tettél, te zsidó, hogy zsidóvá tetted őt. De hagyd meg neki a nevét. Ó, a jövőben oly sok Marciálék, Kájuszok és Félixek és Kornéliuszok és Klaudiuszok, és így tovább, Krisztusé és az égé lesznek! Ő, a gyermek is azzá lehet, aki nem tud a zsidókról és a pogányokról, aki akkor érkezik el a férfikorba, amikor az igazi és új Törvény alapja le lesz rakva az új Templommal és az új papokkal, és nem amint te hiszed, hanem megvizsgálva Isten által, és méltónak találva új Templomára. Hagyd meg neki a nevet, amit anyjától kapott. Az még az anyai simogatást jelenti számára. Megértem, hogy mit akartál mondani neki a Manasse névvel. De hagyd meg Marciálének. És annak, aki kérdőre von téged, mondd csak azt: „Igen, Marciále. Akárcsak Krisztus tanítványa, akinek Mária adta ezt a nevet.” Légy bátor a jóban, József! És nagy leszel, nagyon nagy!
- Mester, amint te akarsz. Nem akarok visszatetsző lenni számodra. Mert minden jó, amit te teszel. És jó ez a cselekedet is.

Megérkezik a többi apostol is, s később arimateai József, Mannaen, Nikodémus, a betlehemi pásztorok és még többen mások.

A kis Marciále, hallva a zajt, kíváncsian odafut, és benéz a függöny mögül. Odamegy Jézushoz, megcsókolja, és nyakába kapaszkodik. Jézus fél karjával magához öleli, miközben többeknek válaszol.

Marciam is ott van, s Jézus őt is átkarolja másik kezével. Marciam már ifjú, míg Marciále még gyermek, de mindkettőnek egyformán szerencsétlen volt gyermekkora, és mindkettőt jó izraeliták fogadták be Jézus nevében.

Nikodémus megkérdezi Jézustól:

– De ki ez a gyermek?

– Marciále. Egy gyermek, akit József fiává fogadott.

– Nem tudtam.

– Senki, vagy szinte senki sem tudja.

– Ez az ember nagyon alázatos. Másvalaki nyilvánosságra hozta volna tettét – jegyzi meg arimateai József.

– Azt hiszed?... Menj, Marciále! Mutasd meg Marciamnak a házat... – mondja Jézus. És amikor mindketten elmentek, Jézus folytatja: – Tévedsz, József. Mily nehéz igazságosan megítélni valakit!

– De Uram! Befogadni egy árvát, mert biztosan árva, és nem dicsekedni vele, biztosan alázatosság.

– A gyermek, amint neve is mondja, nem Izraelből való...

– Ah, most értem! Akkor jó, hogy titokban tartja.

– De körülmetéltette...

– Nem számít. Te tudod... Endori János is az volt... De miatta szemrehányást tettek neked. Józsefnek, aki ráadásul még galileai is, kellemetlenséget okozott volna, a körülmetélés ellenére. Annyi árva van Izraelben is... Biztos, hogy ezzel a névvel... és arccal...

– Mennyire Izrael fiai vagytok mindnyájan, még a jobbak is! Még a jó cselekedetekben sem értetek ahhoz, hogy tökéletesek legyetek! Nem fogjátok még fel, hogy Egyetlen Atya van csak az égben, és minden teremtmény az Ő gyermeke? Nem fogjátok még fel, hogy egyetlen jutalomban vagy egyetlen büntetésben részesülhet csak az ember, amely igazán jutalom, vagy büntetés? Miért teszitek magatokat az emberektől való félelem rabszolgáivá? De ez a gyümölcse az isteni Törvény megrontásának, elnyomásának az apró emberi előírásokkal, amelyek miatt nehezen értik meg és elhomályosulnak az igazak gondolatai is. A mózesi Törvényben, amely isteni, és a Mózes előttiben is, amely csak erkölcsi, vagy égi sugallatból származott, talán az áll, hogy aki nem Izraelből származik, az nem léphet be és lehet azzá? Nem az áll a Teremtés könyvében: „A nyolcadik napon kell közületek minden férfinemhez tartozót körülmetélni minden nemzedéken át. A házatokban született rabszolgát is, meg az idegenektől vett rabszolgát is, aki nem tartozik leszármazottaid közé.” (17,12-13) Ezt mondja a Törvény. Minden egyéb a ti hozzáadáatok. Megmondtam Józsefnek, és neked is megmondom. Hamarosan nem lesz többé túl jelentős a régi körülmetélés. Egy új, és igazabb veszi át helyét, és nemesebb részen. De amíg az első tart, és ti, hűségesen az Úrhoz, alkalmazzátok azt a töletek született fiakra, vagy az általatok örökbe fogadottakra, ne szégyelljétek, ha azt más törzshöz tartozón vittétek végbe. A test a síré, a lélek Istené. A testet körül tudjátok metélni, de a lelket nem. De a szent jel ragyog a lelken. És a lélek minden ember Atyjáié. Elmélkedj ezen!

Később visszatér Marciam, és azt mondja Jézusnak:

– Megelégedett vagyok, hogy olyan valakit hagyok nálad, aki majdnem az én nevemet viseli. Így, amikor őt hívod, emlékezni fogsz rám.

Jézus magához vonja őt.

(7-1560)

Később a szefori József annyi kellemetlenségnek volt kitéve Marciále miatt, hogy átengedte őt arimateai Józsefnek.

(7-1833)

Jézus Betániában van, Lázár házában. Mária Magdolna jelenti Jézusnak:

– Mester, itt van egy kisfiú, aki látni akar téged. Elment Simon házához, téged keresve, de csak Jánost találta ott, és ő vezette el ide. De nem akar beszélni mással, csak veled.

– Rendben van. Kísérd hozzám! A jázminlugasban leszek.

Lázár hamarosan jön, kézen fogva a gyermeket. Jézus azonnal felismeri, és üdvözlí:

– Te, Marciále? Béke veled. Hogyhogy itt vagy?

– Hozzád küldtek, hogy mondjak neked valamit... – és Lázárra néz, aki megérti, és el akar menni.

– Maradj, Lázár! Ez Lázár, a barátom. Előtte beszélhetsz, gyermek, mert nincs nála hűségesebb barátom.

A gyermek megnyugszik, és azt mondja:

– József, a Vén küld, mert most nála vagyok, hogy mondjam neked: menj azonnal Betfagéba, Kleonta házának közelébe. Azonnal beszélnie kell veled. De igazán azonnal. És azt mondta, hogy egyedül jöjj. Mert nagy titokban kell beszélnie veled.

– Mester! Mi jön? – kérdi Lázár nyugtalanul.

– Nem tudom, Lázár. Nincs más hátra, mint elmenni. Jöjj velem!

– Azonnal, Uram. Mehetünk a gyermekkel.

– Nem, Uram. Én egyedül megyek. József ezt parancsolta nekem. Azt mondta: „Ha meg tudod tenni egyedül és jól, atyaként foglak szeretni téged.” És én azt akarom, hogy József úgy szeressen, mint fiát. Azonnal elmegyek, és futok. Te jöjj utánam. Üdvözlégy, Uram!

Üdvözlégy, ember!

– Béke veled, Marciále!

A gyermek elfut, gyorsan, mint egy fecske.

(8-106)

Jézus feltámadása után arimateai József újabb üzenetvittel bízza meg Marciálét.

(10-57)

Mennybemenetele előtt Jézus ezt mondja Marciámnak:

– És te, Marciam, gyermekem, mostantól fogva vedd fel a Marciále nevet, a római gyermek emlékére, akit megöltek útközben és Lázár kapuja elé tettek, rajta egy kis kártyán a kihívással: „És most mondd a Galileainak, hogy támasszon fel téged, ha ő a Krisztus, és ha feltámadott.” Ő a legújabb ártatlan, aki elvesztette életét azért, mert engem szolgált, ha öntudatlanul is, az ártatlanok koronája, akik minden nemzetből Krisztushoz jönnek, és emiatt gyűlölni fogják őket, és idő előtt kioltják életüket, mint a virágbimbót, amelyet letépnék száráról, mielőtt még kinyílhatott volna. És ez a név, Marciále, jelzi számodra jövő rendeltetésedet: te a barbárok földjén fogsz apostolkodni, és meghódítod azokat Uradnak, amint az én szeretetem meghódította a római gyermeket az ég számára.

(10-254)

Szemed világa nyílják meg!

Jézus megígéri egy karavántulajdonosnak, hogy meggyógyítja két vak kisgyermekét, és a Nébó hegy alatt megvárja, míg odahozza őket Petrából; közben pedig Jézus tanítványaival felmegy a Nébó hegyére, hogy kifejezze tiszteletét Mózes iránt, aki ott halt meg.

Tömeg veszi körül Jézust, amikor megérkezik az apa két gyermekével. Egyiket ő hozza karján, a másikat szolgálja.

– Engedjete átmenni! Uram, sokáig kellett várakoznod rám? – kérdi az apa.

– Nem, ember. Jöjj hozzám!

Az emberek átengedik őt, és az apa letérdel Jézus előtt, és a földre teszi kisleányát, akinek feje be van kötve. A szolga, hasonlóképpen a földre tesz egy kisfiút, akinek szemei fehérek.

– A gyermekeim, Mester, Uram! – mondja, és a rövid mondatban benn remeg egy apa minden fájdalma és reménye.

– Nagy a hited, ember! És ha becsaptalak volna. Ha nem találtál volna meg? Ha azt mondanám neked, hogy nem tudom meggyógyítani őket?

– Nem hinnék neked. És nem hinnék szememnek sem, ha nem látnálak. Azt mondanám, hogy elrejtőztél azért, hogy próbára tedd hitemet. És addig keresnélek, míg meg nem találnálak.

– És a karaván? És nyereséged?

– Azok? Mik azok hozzád képest, aki meg tudod gyógyítani gyermekeimet, és biztos hitet tudsz adni irántad?!

– Takard ki kisleányod arcát – parancsolja Jézus.

– Azért tartom betakarva, mert nagyon szenved a fénytől.

– Csak egy pillanatig fog tartani fájdalma – mondja Jézus.

De a kisleány keservesen sírni kezd, és nem akarja, hogy levegyék arcáról a kendőt.

– Azért tesz így, mert azt hiszi, hogy te is tűzzel fogod égetni, mint az orvosok – magyarázza az apa, küszködve a kisleány kis kezecskéivel, miközben leveszi a kötést.

– Ó, ne félj, kisleány! Hogy hívnak?

A kisleány sír, és nem válaszol. Apja felel helyette:

– Támár, a helyről, ahol született. És a fiú Fára.

– Ne sírj, Támár. Nem bántalak. Tapogasd meg kezemet. Nincs semmi ujjaim között. Jöjj az én karomba! Közben meggyógyítom testvéredet, és ő megmondja neked, mit tapasztalt. Gyere ide, kisfiú!

A szolga segíti a kisfiút Jézus térdei mellé menni. Trachoma oltotta ki szeme világát. Jézus megsimogatja fejét, és megkérdezi tőle:

– Tudod, ki vagyok?

– A názáreti Jézus, Izrael Rabbija, Isten Fia.

– Akarsz hinni bennem?

– Igen.

Jézus a kisfiú szemére helyezi kezét, és azt mondja:

– Akarom! És szemed világa nyílják meg a hit fényének!

Elveszi kezét.

A kisfiú felkiált, szeméhez emelve kezét, és utána azt mondja:

– Atyám! Látok! – De nem atyjához szalad. A gyermek ösztönével Jézus nyakába ugrik, és megcsókolja arcán. Így marad, Jézus vállán nyugtatva fejét, míg szeme hozzászokik a fényhez.

A tömeg felkiált a csoda láttára, miközben az apa le akarja venni a gyermeket Jézus nyakából.

A kisleány kissé még ellenkezik, de Jézus térdére teszik, aki meg akarja gyógyítani anélkül, hogy megérintené kötését. De az írástudók és társaik kiabálnak:

- Csalás. A leány lát. Összeesküvés, hogy elvegye jó hiteteket!
- De leányom beteg. Én...
- Hagyd! Te, Támár, most légy jó, és engedd, hogy levegyem a kötést!

A kisleány megengedi. Két piros seb, forradásokkal, felduzzadva, a szeme helyén, és könny és genny csorog belőle. A nép elborzadva felkiált, és szánja őt, miközben a kisleány kezével védi szemét a fény ellen, ami bántja.

Jézus gyengéden a leány szemeire téve kezét imádkozik:

– Atyám, aki a fényt az élők örömeire teremtetted, és szemet adtál még a muslicának is, add vissza a világosságot ennek a teremtményednek, hogy lásson téged és higgyen benned, és a föld fényétől belépjen, a hittel, a te Országod fényébe!

Elveszi kezét.

– Ó! – kiáltanak fel mindnyájan. Többé nincsenek ott sebek. De a kisleány még behunyva tartja szemét.

– Nyisd ki, Támár! Ne félj! Nem árt neked a fény.

A kisleány kissé félve engedelmeskedik, és kinyitja szemét.

– Atyám! Látlak! – és ő is Jézus nyakába borul, hogy az ő vállán szokják hozzá lassan a fényhez.

A tömeg ünnepel, miközben a Petrai férfi örömtől zokogva borul Jézus lábához.

– Hited elnyerte jutalmát. Most emeld az Emberbe vetett hitedet magasabbra: az igaz Istenhez. Kelj fel, és menjünk!

Jézus a földre teszi a kisleányt, aki boldogan mosolyog, és leteszi a kisfiút is. Ő is feláll. Még egyszer megsimogatja őket, és igyekszik megvédeni őket a tömegtől, amely látni akarja a meggyógyított szemeket.

(7-1493)

Benjámín

A fiam vak, Mester!

Egy kis városban Jézushoz viszik a betegeket, és ő megáldja és vigasztalja őket. Egyikük sem gyógyul azonban meg rögtön. Vannak ott anyák is, gyermekeikkel és minden korbeli férfiak. Egyeseket Jézus névről ismer, és üdvözöl, s azok bizalmasan elbeszélgetnek vele. Jézus megsimogatja a gyermekeket, szeretettel fölējük hajolva.

A tér egyik sarkában egy asszony áll hétéves kisfiával. Az asszony ruhája elárulja, hogy előkelőbb származású, és nem ide tartozik. A gyermek erőteljes, de nem élénk. Nagyon nyugodtan áll, lehajtott fejjel, anyja kezét fogva, s nem törődve azzal, ami körülötte történik.

Az asszony nézi a Jézus körül levő csoportot, de nem meri megközelíteni Őt. Határozatlannak tűnik, aki egyrészt szeretne odamenni, másrészt fél egy lépést is tenni. Jézus egy kis rózsás színű gyermeket tart karján, aki nevet, és közben egy öregemberhez beszél.

Az asszony lehajol fiához, és mondd neki valamit. A gyermek felemeli a fejét. Arca szomorú, szemei le vannak zárva. Vak.

– Jézus, könyörülj rajtam! – kiáltja.

Jézus megfordul, és látja. Azonnal feléje megy, szeretetteljes gondossággal. Még a kisgyermeket sem teszi le karjából. Nagyon szép, amint magas természetével a szegény vak fiú felé megy, aki ismét lehajtja fejét, és anyja buzdítására sem ismétli meg kiáltását.

Jézus az anya előtt áll. Nézi őt, ő pedig Jézusra tekint, s utána félénken ő is lehajtja fejét. Jézus segít rajta. Visszaadja a kisgyermeket anyjának.

– Asszony: tied ez a fiú?

– Igen, Mester, az én elsőszülöttem.

Jézus megsimogatja a fiú lehajtott fejécskéjét. Úgy tesz, mintha nem tudná, hogy a fiúcska vak. Így akarja segíteni az anyát abban, hogy kimondja kérését.

– A Magasságbeli tehát számos gyermekkel áldotta meg házat, és elsőnek egy fiút adott, aki szent az Úrnak!

– Csak egy fiam van; ez, és három leányom. És nem lesz több gyermekem... – Felsóhajt.

– Miért sírsz, asszony?

– Mert fiam vak, Mester!

– És te szeretnéd, hogy lásson. Tudsz hinni?

– Hiszek, Mester. Mondták nekem, hogy megnyitottad a lezárt szemeket. De fiam vakon született, kiszáradt szemekkel. Nézd, Jézus! Nincs semmi a szemhéja alatt.

Jézus maga felé emeli a túl korán szomorúvá vált arcocskát, és figyel, felemelve hüvelykujjával a szemhéját. Üreg van alatta. Folytatja beszélgetését, továbbra is felemelve tartva a kisfiú arcát.

– Akkor miért jöttél, asszony?

– Mert... tudom, hogy nehezebb az én kisfiam számára... de ha igaz, hogy te vagy, Akit Várnak, akkor te mindent meg tudsz tenni. Atyád teremtette a világot... Ne tudnál akkor te két szemgolyót teremteni gyermekemnek?

– Te hiszed, hogy én az Atyától, a Magasságbeli Úrtól jövök?

– Hiszem, és azt is, hogy te mindent meg tudsz tenni.

Jézus úgy néz rá, mintha hitét mérlegelné, és annak tisztaságát vizsgálná. Elmosolyodik. Utána azt mondja:

– Kisfiú, jöjj hozzám! – és kézen fogva elvezeti őt egy fél méter magas falhoz, felállítja rá. Jézus komollyá, ünnepélyessé válik. A tömeg tolong körülötte és a remegő anya körül. A

gyermek fejére teszi kezét úgy, hogy két hüvelykujja az üres szemgödrön van. Felemeli fejét, és buzgón imádkozik, de hang nélkül. Bizonyára Atyjával beszél. Utána azt mondja:

– Láss! Akarom! És dicsérd az Urat! – és az anyának: – Hited nyerje el jutalmát! Íme fiad, aki dicsőségedre fog válni és békét hoz lelkedbe. Mutasd meg őt férjednek! Ő ismét szeretni fog téged, és boldog lesz otthonod.

Az asszony felkiált örömeiben, amikor Jézus felemeli isteni ujjait az üres szemgödrökről, ahonnan most két pompás, kék szem ragyog, akárcsak a Mesteré. A gyermek csodálkozva és boldogan néz körül. Anyja szívére szoritja őt, s utána térdre borul Jézus előtt:

– Ezt is tudod? Ó, te igazán Isten Fia vagy! – és megsókolja ruháját és szandáljait, és utána az örömtől átváltozva feláll, és kijelenti:

– Halljátok mindnyájan! Messziről jövök, Szidon vidékéről. Azért jöttem, mert egy másik anya beszélt nekem a názareti Rabbiról. Férjem, aki zsidó és kereskedéssel foglalkozik Szidonban, ahol tárházai vannak, gazdag, és hűséges a Törvényhez. De nem szeret engem azóta, hogy egy boldogtalan fiút szültem neki, s további három leány után terméketlenné váltam. Ő eltávozott saját házából, és én, jóllehet nem küldött el, mégis úgy éltem, mint akit elküldött a férje. Tudtam, hogy meg akar szabadulni tőlem, hogy egy másik asszonytól örökösst kapjon, aki folytatni tudja üzletét, és örvendeni tud majd atyja vagyonának. Mielőtt elindultam, férjemhez mentem és azt mondtam neki: „Idefigyelj, uram! Várj, míg visszatérek. Ha fiam még vak lesz, amikor visszatérek velem, küldj el engem. De egyébként ne sebezsd meg halálosan szívemet, és ne tagadd meg az atyát gyermekeidtól.” És ő megesküdött nekem: „Az Úr dicsőségére megesküszöm, asszony, ha egészséges fiút hozol nekem vissza – nem tudom, hogyan tudod megtenni, mert méhed nem tudott szemet adni neki – akkor visszatérek hozzád úgy, mint első szerelmem napjaiban.” A Mester nem tudhatott semmit jegyesi fájdalomról, mégis ebben is megvigasztalt engem. Dicsőség az Istennek, és neked, Mester és Király! – Az asszony ismét térdre borul, és sír örömeiben.

– Menj! Mondd meg Dánielnek, férjednek, hogy az, aki a világot teremtette, két tiszta csillagot adott szemként a kisfiúnak, akit az Úrnak szenteltél. „Mert Isten hűséges ígéreteihez, és megesküdött, hogy aki hisz benne, az mindenféle csodát fog látni. Légy most hűséges hozzá esküd szerint, amit tettél, és ne kövesd el a házasságtörés bűnét!” Mondd ezt Dánielnek! Menj! Légy boldog! Megáldalak téged és ezt a kisfiút, és veled együtt azt, aki kedves neked.

A tömeg kórusban dicséri Istent, miközben Jézus betér egy közeli házba, pihenni.

(7-1301)

Fuss, hívd el Őt!

Előzőleg (1-43) említettük, hogy Jézus a kis Lévinek küldte el a virágokat, amelyeket Valéria kisleánya, Fausztina hozott neki. Utána Jézus leül, miközben a többiek az élet mulandóságáról beszélgetnek. Elíza felveszi köpenyét és kijelenti:

– Én is Andrással megyek... Az a szegény anya!...

Látják Andrást és Elizát, amint kezükben a virággal mennek. Jézus hallgat.

András futva jön vissza. Lihegve mondja:

– Mester... a gyermek valóban haldoklik... Hirtelenül... olyanoknak látszottak, mintha eszüket veszítették volna... De amikor Eliza azt mondta: „Az Úr küldi” és én azt gondoltam, megértik: „a halálos ágyra”, az anya és az apa... együtt mondták: „Ó, valóban! Fuss, hívd el Őt! Ő meggyógyítja!”

– A hit szava! Menjünk! – és Jézus szinte futva megy ki. Természetesen mindnyájan követik, az öreg János is, bicegve a többi után.

A ház a város szélén van. De Jézus hamarosan megérkezik, és utat tör az ajtóban tolongó tömegben. Egyenesen a folyosó végén levő szobához megy a nagy házban.

A szobában, a rögtönzött ágy fölé hajolva ott van az apa, anya és Eliza... Nem látják Jézust, míg nem üdvözli őket:

– Béke ennek a háznak!

A szerencsétlen szülők Jézus lábához vetik magukat. Csak Eliza marad az ágynál, dörzsölve illatszerekkel a gyermek kihűlő kezeit.

A kicsiny valóban a végét járja, teste már elernyed, arcocskája viaszsárga, ajkai elkékültek. Nehezen lélegzik, s minden lélegzetvétel az utolsónak tűnik, oly későn következik az előző után.

Az anya sír Jézus lábainál. Az apa is a földig görnyed, s úgy mondja:

– Könyörülj! Könyörülj! – Nem tud mást mondani.

Jézus felszólítja a kisfiút:

– Lévi, jöjj hozzám! – és kitarja karját.

A kicsi, aki körülbelül ötéves lehet, megrázkódik, mintha valaki álmából riasztotta volna fel. Nehézség nélkül felül, ökleivel szeméit dörzsölgeti, csodálkozva körülnéz, és amint meglátja Jézust, mosolyogva kiugrik a kis ágyból, és kis tunikájában biztosan megy az Üdvözítő felé.

A szülők még mindig a föld felé görnyednek, s ebből nem látnak semmit. De Eliza felkiáltása: „Örök jóság!” és a kíváncsi apostolok „Óh”-ja hatására felemelik tekintetüket, és ott látják kisfiukat, mintha sose haldokolt volna.

Örömben nevetnek, sírnak, felkiáltanak, elhallgatnak az emberek, egyéniségük szerint. Van, aki csodálkozva hallgat, mintegy megfélemlítve...

Jézus karjaiba veszi a gyermeket. Elmondják neki, hogy a gyermek a kertben játszott délfelé, s utána bejött, és hasi fájdalmáról panaszkodott. Egy ideig jobban lett, de három óra tájban hányni kezdett, és utána mindjárt haldokolni. A vakbélgyulladás tünetei.

Az első tünetekre az apa elfutott Jeruzsálembe, és egy orvossal tért vissza, aki mindjárt kijelentette: „Nem éli túl”, és otthagya őket. Valóban percről percre rosszabbodott a gyermek állapota, és hűlni kezdtek végtagjai. Csak amikor András és Eliza beléptek a virággal, mondván: „Jézus küldi Lévinek”, mintegy belső megvilágosítást kaptak: „Jézus megmenti őt!”

– És megmentette, örökké áldott legyen! A te virágaid! A remény! A hit! Ó, igen, a hit a te irántunk való szeretetedben! De hogyan tudtad? Áldott légy! Kérj, amit akarsz, tőlünk! Parancsolj nekünk, mint rabszolgáknak! Mindent meg kell tennünk neked!...

Jézus hallgatja őket, még mindig karján tartva a kicsit. Hagyja beszélni őket, míg belefáradnak, míg megnyugodnak idegeik, amelyek annyira megfeszültek. Utána kedvesen azt mondja:

– Szeretem a gyermekeket és a hűségese szíveket. Ti mindnyájan, itt Nóbében nagyon jók vagytok hozzám. Ha jó vagyok ahhoz is, aki gyűlöl engem, mit meg ne tennék azért, aki szeret? Én tudtam... tudtam fájdalmatokról is, amely elfeledtette veletek az Élet Forrását. Meg akartam mutatni nektek az utat...

– De miért nem jöttél magadtól, Uram? Talán attól féltél, hogy nem látunk szívesen?

– Nem. Tudtam, hogy szeretettel fogadtatok volna. De azok között, akik itt voltak, néhánynak szüksége volt rá, hogy meggyőzzem: én mindent tudok az emberekről és a szívek állapotáról. És azt is akartam, hogy a többiek felfogják, Isten válaszol azoknak, akik hittel hívják Őt segítségül. Most maradjatok békében. És növekedjék mindig jobban bennetek az Isten irgalmasságába vetett hit. Béke mindnyájatokkal. Isten veled, Lévi! Most menj mamádhoz! Isten veled, asszony! Szenteld az Úrnak azt is, akit méhedben hordozol, az Úr irántad gyakorolt jóságának emlékére. Isten veled, ember! Őrizd meg lelkedet az igazságban!

(7-1762)

Béke veled, kis Márk!

Lázár feltámasztásával kapcsolatban röviden már említettük a kis Márk esetét (Evangéliumok 2-63), de érdemes azt teljes terjedelmében ismernünk.

Mikor Jézus Betánia felé közeledik, egy mellékutat választ, hogy feltűnés nélkül megérkezessen. Félúton vannak már, amikor egy gyermek, akit már előzőleg láttak a kút felé haladni, s aki amint észrevette Jézust, az úton hagyva korsóját elfutott, hogy értesítse jöveteléről az embereket, ismét megjelenik.

– Béke veled, kis Márk. Féltél tőlem, hogy elfutottál? – kérdezi Jézus, megsimogatva őt.

– Nem Uram, nem féltém. De mivel több napon át Márta és Mária kiküldték a szolgákat az utakra, hogy lássák, eljössz-e, most, amint megláttalak, elfutottam megmondani nekik, hogy eljöttél...

– Jól tetted. A nővérek felkészült szívvel fogadnak majd engem.

– Nem, Uram. A nővérek semmit sem tudnak. Nem hagyták, hogy megmondjam nekik. Megfogtak engem, amint belépve a kertbe azt mondtam: „Itt a Rabbi”, és kidobtak, azt mondván: „Hazug és ostoba vagy! Ő már nem jön többé, mert most már biztos, hogy nem tud csodát tenni.” És mivel azt mondtam, hogy bizony te vagy az, két pofont adtak, akkorákat, amekkorákat még sose kaptam. Nézd itt a piros foltokat arcomon. Égetnek! És amikor kidobtak, azt mondták: „Ezt azért kapod, hogy megtisztulj, mert egy ördögre néztél!” És én megfigyeltelek, hogy valóban ördöggé váltál-e. De nem látom... Mindig az én Jézusom vagy, szép, mint az angyalok, amelyekről mamám beszél nekem.

Jézus lehajol hozzá, hogy megcsókolja felpofozott orcáit, és azt mondja:

– Ez elmulasztja a fájdalmat. Ne bántson, hogy miattam szenvedtél...

– Nekem nem fáj, Uram, mert a miatt a két pofon miatt két csókot kaptam tőled – és átkarolva Jézus lábát, még többet is vár.

– Mondd meg, Márk! Ki fogott el téged? Lázár emberei? – kérdi Tádé.

– Nem. A zsidók. Jönnek részvétüket nyilvánítani minden nap. Oly sokan vannak! A házban és a kertben. Korán jönnek, és későn mennek el. Úgy tűnik, mintha ők lennének az urak. Mindenki rosszul bánnak. Látod, hogy nincs senki az úton? Az első napokban ott voltak, hogy lássák... de utána... Most csak mi gyermekek járunk, hogy... Ó, az én korsóm! Mamám várja a vizet... Most ő is felpofoz engem...

Mindnyájan mosolyognak levertségén a további pofonok lehetősége miatt, és Jézus azt mondja:

– Akkor menj, gyorsan...

– És én... szerettem volna veled menni, hogy lássalak csodát művelni... – és ezzel fejezi be: – és lássam az ő arcukat... megbosszulva a pofonokat...

– Azt nem! Nem szabad bosszúvágónak lenned. Légy jó, és bocsáss meg... De a mama várja a vizet...

– Megyek én, Mester. Tudom, hol lakik Márk. Megmagyarázom majd az asszonynak, és utána csatlakozom hozzád – mondja Jakab, Zebedeus fia, és elsiet.

Lassan tovább folytatják útjukat, és Jézus kézen fogja az örömtől repeső fiúcskát...

Elérkeznek a kert kapujához. Sok hátsló van odakötte, s uraik szolgálai vigyáznak rájuk. Szájról szájra jár Jézus megérkezésének híre, Ő pedig lassan, nyugodtan halad tovább, oldalán a fiúcskával, aki parasztruhában van és mezítláb, de úgy ragyog az arca, mint azé, aki ünnepel. Eleven, fekete szemei ugyancsak tágra vannak nyitva, hogy mindent lásson... és dacoljon mindenkiel...

Mikor Márta megjelenik, s leborul Jézus előtt, Ő áldásra emeli kezét, elengedve a gyermeket, akit Bertalan fog kézen, s kissé hátra von.

A kis Márk is tanúja Lázár feltámasztásának.

(8-60)

A rablóktól jövök

Lázár feltámasztása után a gyűlölködő zsidók elől Jézus visszavonul a Szamaria határán és területén levő Efraimba. A szamaritánusok szívesen fogadják Őt, és ajándékokat hoznak neki. Átadják az apostoloknak és visszavonulnak, kivéve a gyermekeket, akikre Jézus itt is nagy vonzóerőt gyakorol. Ezek nem hallgatnak anyjuk hívó szavára addig, míg Jézus meg nem áldja őket.

Egy reggel Jézus korán elmegy az erdőbe, gondolják azért, hogy imádkozzék szokása szerint, és csak sokára tér vissza, amikor már sötétedik. Két kisgyermek van a karján, egy pedig ruháját fogva megy mellette. Jézus bátorítja őket, mert mind a három sír.

– Isten áldjon meg, Mester! De honnan jössz ily későn? – kérdezik az emberek, akik már régóta várároznak rá.

Jézus belép a házba:

– A rablóktól jövök. És én is zsákmányra tettem szert. Napnyugta után is gyalogoltam (szombaton), de Atyám feloldoz engem, mert egy irgalmas cselekedetet vittem végbe. Vedd át őket, János, és te, Simon... Fájnak a karjaim... és igazán fáradt vagyok. – Leül egy zsámolyra a kandalló mellé. Mosolyog. Fáradt, de boldog.

– Rablóktól? De hol voltál? Kik ezek a gyermekek? Ettél? Hol voltál? Nem okos kinn maradni ily sötétben és oly távol! Aggódtunk érted. Nem az erdőben voltál?... – mindnyájan egyszerre beszélnek

– Nem az erdőben voltam. Jerikó felé mentem...

– Oktalanság! Azon az úton találkozhattál volna azokkal, akik gyűlölnék téged – feddi meg őt Tádé.

– Az ösvényen mentem, amelyet mutattak nekem. Napok óta oda akartam menni. Nekem semmi bajom sem eshetett. És idejében mentem ezekért a gyermekekért. Adjatok nekik enni. Azt hiszem semmit sem ettek, mert félték a rablóktól. Nálam pedig nem volt étel. Ha legalább egy pásztor találtam volna!... De már a múlt szombaton elhagyták a legelőket...

– Nahát! Csak mi nem tartjuk meg a szombatot egy ideje... – jegyzi meg a kerióti Júdás, metsző hangon.

– Hogyan beszélsz?! Mire célsz? – kérdik tőle.

– Azt mondom, hogy már két szombaton dolgozunk napnyugta után.

– Júdás, te tudod, miért kellett gyalogolnunk a múlt szombaton. A bűn nem mindig azt terheli, aki tesz valamit, hanem azt, aki kényszeríti őt annak megtételére. És ma... Tudom. Azt akarod mondani nekem, hogy ma is megszegtem a szombatot. Azt válaszolom neked, hogy ha nagy is a szombati nyugalom törvénye, a legnagyobb a szeretet parancsa. Nem kell igazolnom magamat előtted. De megteszem, hogy szelídségre, alázatosságra és a nagy igazságra tanítsalak téged: hogy egy szent szükség esetén érteni kell a törvény szellemének alkalmazásához. A mi történetünkben vannak esetek erre a szükségre. Hajnalban azért mentem az Adonim hegy felé, mert tudtam, hogy ott vannak a szerencsétlenek, akik lelkén lepraként van a bűn. Reméltem, hogy találkozom velük, beszélek hozzájuk, és visszatérek napnyugta előtt. Megtaláltam őket. De nem tudtam szándékom szerint beszélni velük, mert más tárgyalnivalók voltak... Ők ezt a három kisgyermeket sírva találták egy szegény karám küszöbén, a síkságon. Éjjel szálltak le oda, hogy elrabolják a bárányokat, és ha ellenállásra találnak, megölik a pásztorot. Az éhség nagyon kegyetlen a hegyekben télen... És amikor kegyetlen szívűek szenvednek miatta, az ragadozókká teszi az embereket, mintha farkasok lennének. Ezek a kisgyermek tehát ott voltak, egy pásztorfiúval együtt, aki nem sokkal nagyobb náluk, és éppúgy félt, mint ők. A gyermekek atyja, nem tudom miért, meghalt az éjjel. Talán valamilyen állat megharapta, vagy szíve mondta fel a szolgálatot... Kihűlve feküdt a szalmán az állatok mellett. A legnagyobb fia vette észre, aki mellette aludt. Így a

rablók, a gyilkosság helyett egy halottat és négy síró gyermeket találtak. Otthagyták a halottat, elhajtották a juhokat és a pásztorfiút, és mivel a leggonoszabbakban is nehezen hal ki az irgalmasság, felszedték a kisgyermeket is... Amikor én rájuk találtam, azon tanakodtak, mit csináljanak velük. A legvadabbak meg akarták ölni a tízéves pásztorfiút, aki veszélyes tanúja lehet rablásuknak és rejtékhelyüknek, a kevésbé keményszívűek megfenyegetve őt, meg akarták tartani a nyáj őrzésére. Mindnyájan meg akarták tartani a kisgyerekeket.

– Mit akartak velük? Nincs családjuk?

– Anyjuk meghalt. Ezért az apa magával vitte őket a téli legelőkre, és most haza akart menni. Ott hagyhattam volna talán a gyermekeket a rablóknál, hogy ők is hozzájuk hasonlókká váljanak? Beszéltem velük... Igazán mondom nektek, jobban megértettek engem, mint sokan mások. Annyira megértettek, hogy átengedték nekem a kisgyerekeket, és holnap elkísérik a pásztorfiút a Szikemhez vezető úton. Mert azon a vidéken laknak az anya testvérei. Én pedig magamnál tartom a gyermekeket addig, míg rokonai meg nem érkeznek.

– És te azt akarod mondani, hogy a rablók... – mondja a kerióti, és nevet...

– Biztos vagyok benne, hogy a kis pásztorfiúnak egy hajszála sem görbül meg.

Szerencsétlenek. Nem szabad elítélnünk őket azért, hogy ilyenek. Hanem törekednünk kell megmenteni őket. Egy jó cselekedet megmentésük kezdete lehet. – Jézus gondolatokba merülve, lehajtja fejét.

Az apostolok és öreg vendéglátó asszonyuk beszélgetnek egymással, és részvételt vannak a gyermekek iránt, akiket igyekeznek megvigasztalni, hogy elműljék félelmük...

Jézus felemeli fejét a legkisebb sírására, aki hároméves lehet, és azt mondja Jakabnak, aki hasztalanul igyekszik tejet adni neki:

– Add nekem a gyermeket, és menj, hozd ide a zsákomat... – és mosolyog, mert a gyermek megnyugszik térdén, és mohón issza a tejet, amit az előbb még visszautasított. A többiek, akik kissé nagyobbak, levest esznek, de az ő szemükből is potyognak a könnyek.

Péter nagyon megszanja a három kis árvát, és felsóhajt:

– Ah! Mennyi szomorúság! Íme, az, hogy mi szenvedünk igazságos, de az ártatlanok...

A történet folytatását megtaláljuk a Példabeszédek 10-406. oldalán.

(8-129)

Miközben Jézus beszél, a kisgyermek elalszik karjában. Jézus megkérdezi a vendéglátó asszonyt:

– Mária, magaddal viszed?

– Minden bizonnal, Mester! Megijedt gyermek, rövid alvás és sok sírás. Szüksége van az anyai szárnyra, mint a fészek nélküli madárnak – mondjuk mi. Nagy az én ágyam most, hogy csak egyedül alszom benne. Odaviszem a gyermekeket, és örködöm felettük. Álmuk közben elfelejtik majd fájdalmukat.

Átveszi a kisgyermeket Jézustól, és magával viszi. Közben Jakab, Zebedeus fia visszatér Jézus zsákjával.

Jézus kinyitja, és keres benne. Kivesz egy vastag ruhát, széthajtja, és fontolgtatja bőségét. Nincs vele megelégedve. Kikeresi a sötétszínű köpenyt is. Félreteszi, összeköti a zsákot, és visszaadja Jakabnak.

Péter látja az összehajtott ruhákat, és azt hiszi, Jézus ruhát akar váltani, mert átizzadta, ami rajta van. Kérdésére azonban Jézus csak mosolyog, de nem válaszol. Helyette azt mondja:

– Dicsérjük az Urat, hogy idejében odavezetett engem az ártatlanok megmentésére.

Visszajön az öregasszony a kisgyermek ruháival.

– Ki kellene cserélni őket... Rongyosak és sárosak... De nincsenek már meg gyermekeim ruhái. Holnap majd kimosom...

– Nem, anya. A szombat befejeztével varrsz három kis ruhát ezekből, az enyéimből...
 – De Uram, tudod-e, hogy már csak három ruhád van? Ha tovább adsz belőlük egyet, mi marad? Nincs itt Lázár, mint amikor a leprásnak adtad köpenyedet! – mondja Péter.
 – Ne törődj vele! Kettő marad, és már túl sok is az Emberfia számára. Vedd, Mária! Holnap este elkezded munkádat, és az Üldözött boldog lesz, hogy segíthette a szegényeket, akiknek szomorúságát felfogja.

(8-132)

Másnap Jézus azt mondja övéinek:

– Keljetek fel, és menjünk a patak mellé. Mint a zsidók, távol hazájuktól, olyan helyeken, ahol nincsenek zsinagógák, magunk között ünnepeljük meg a szombatot. Jöjjetek gyerekek...
 – és kitarja karját a három szegény gyermek felé, akik egy csoportban állnak egy sarokban.

Azok odafutnak, félénk örömmel, és a két nagyobb Jézus kezébe teszi kezét, de a kicsiny Jézus karjaiban akar lenni. Jézus eleget tesz neki, s azt mondja a legnagyobbknak:

– Te maradj oldalamnál, és fogd ruhámat, mint tegnap. De Izsák nagyon fáradt és kicsiny, hogy maga menjen... – és a nagyobb gyermek issza Jézus mosolyát, és beleegyezik abba, hogy Jézus oldalán menjen, mint egy kis ember.

– Add nekem a kisgyermeket, Mester. Te még nagyon fáradt lehetsz tegnaptól, és Ruben szenved, ha nem adod neki kezedet... – mondja Bertalan, és át akarja venni a kicsit, aki Jézus nyakába kapaszkodik.

– Makacs, mint az egész fajzat – mondja a kerióti.

– Nem. Fél. Te semmit sem értesz a gyermekekhez! A kicsinyek ilyenek. Amikor szomorúak, vagy félnek, menedéket keresnek az elsónél, aki rájuk mosolyog és megvigasztalja őket – vág vissza Bertalan, és mivel nem tudja átvenni a legkisebbet, odanyújtja kezét a legnagyobbknak, miután megsimogatta haját, és atyailag rámosolygott.

Kimennek a házból, ahol csak az asszony marad otthon, és a patak mentén mennek, amely a városon túl folyik. Partjai szépek, mert új fű borítja, a rétet pedig virágok, mint a csillagok. A víz tiszta, és csobog a kövek között, bár elég gyér, zenél, mint egy hárfa, és habzik, ahogy nekiütődik a nagyobb köveknek, néhol pedig kis szigeteket alkot, amelyeket nád borít. A víz partján madarak fürödnek nagy boldogan énekelve, vagy az ágakon ülve dalolják tavaszi dalaikat, vagy kecsesen leszállnak, hogy a földben férgeket keressenek, vagy a patakából igyanak. Két vadgalamb fürdik a patak egy kanyarjában, turbékolva, utána pedig elrepülnek, csőrükben egy kis gyapjúval, amelyet valamelyik juh hagyhatott egy bokor ágain.

– Azért tesznek így, hogy fészket építsenek – mondja a legnagyobb gyermek. – Biztosan vannak kis galambjaik... – Lehajtja a fejét, mélyen, mélyen, és utána eltűnik a gyenge mosoly az arcáról, és csendesén sírni kezd és törölgeti szemeit kezével.

Bertalan karjába veszi őt, felfogva, milyen sebet ütött a két galamb az ő gondoskodásával. És Bertalan felsóhajt, mert jó, családtyai szíve van. A kisgyermek sír az ő vállán, és a másik, a második, látva ezt a sírást, szintén sírni kezd, amit követ a harmadik is, gyenge hangján apját hívva a néhány szóval, amit már ki tud ejteni.

– Ma ez lesz a szombati imánk! A házban hagyhattuk volna őket! Az asszony megfelelőbb ilyen esetben... – jegyzi meg a kerióti.

– Hacsak nem kezd ő is sírni! Mint ahogy nekem is nagy kedvem van hozzá... Mert vannak dolgok... amelyek sírásra indítanak... – válaszol neki Péter, karjába véve a második gyermeket.

– Igen. Vannak dolgok, amelyek sírásra indítanak. Ez igaz. És Mária, Jákob felesége, a szegény lesújtott öregasszony nem nagyon képes vigasztalni... – helyesli a Zelóta.

– Úgy látszik, nekünk se nagyon sikerül. Az egyetlen, aki meg tudta volna vigasztalni őket, a Mester volt. És nem tette.

– Nem tette? És mi többet tehetett volna? Meggyőzte a rablókat, mérföldeket gyalogolt karján a gyermekekkel, gondoskodott rokonai értesítéséről...

– Mindez másodlagos dolog. Ő, aki még a halálnak is parancsol, megtehetette, sőt meg kellett volna tennie, hogy elmegy a karámba és feltámasztja a pásztort. Megtette ezt Lázárral, aki senki számára sem hasznos! Itt egy atya, és ráadásul egy özvegy volt, akinek gyermekei magukra maradtak... Ezt kellett volna feltámasztani. Én nem értelek téged, Mester...

– És mi nem értünk meg téged, aki oly tiszteletlen vagy!

– Béke, béke! Júdás nem érti meg. Nem ő az egyedüli, aki nem érti meg Isten eljárását és a bűn következményét. Te, Simon, Jónás fia, nem érted, miért kell az ártatlanoknak szenvedniük. Ne ítéljétek el azért Júdást, Simon fiát, aki nem fogja fel, miért nem támasztottam fel az apát. Ha Júdás megfontolta volna, ő, aki mindig szememre hányja, hogy egyedül megyek és messzire, felfogta volna, hogy nem mehettem oly messzire... Mert a karám Jerikó síkságán volt, de a városon túl, a gázló felé. Mit mondtatok volna, ha legalább három napig távol lettem volna?

– Parancsolhattál volna lelkeddel a halottnak, hogy támadjon fel.

– Túl teszel a farizeusokon és az írástudókon, akik már feloszlott halott feltámadását kívánták, hogy elmondhassam, valóban feltámasztom a halottakat?

– De ők azért akarták ezt, mert gyűlöltek téged. Én pedig azért akartam volna, mert szeretlek téged, és szeretném látni, hogy szétzúzod minden ellenségedet.

Egy ideig még folyik ez a vitatkozás Júdással, és Péter is közbe akar szólni, de meggondolja magát, és inkább elmegy, nyakába véve a gyermeket, és utánozva a bárka ingadozását, hogy megnevettesse őt. Odakiáltja a többinek:

– Gyerünk, menjünk oda, arra a szigetre! Tele van virággal, mint egy virágkosár. Jöjj, Natánael, Fülöp, Simon, János!... Egy jó ugrás, és ott vagyunk! A hegyi patak így kettéválva csak két csermely a sziget két oldalán... – És elsőnek ugrik át. A többiek követik, csak Jézus beszél még tovább Júdással.

– Gyertek, gyerekek! Most ezekből a szép nádakból bárkát csinálunk. Nézzétek, milyen szép! És halászokként beléjük tesszük ezeket a virágokat. Nézzétek, nemde olyanok, mint a fejek, piros és fehér sapkákkal... Itt csinálunk egy ajtót, és itt, íme a halászok ládáit... Most megkötjük a bárkákat ezekkel a finom füvekkel, és ti vízre bocsátjátok azokat, így... és utána partra húzzátok, a halászat után. Körülmehettek a szigeten, de vigyázzatok a sziklákra!... – Péter türelme csodálatos. Késével a nádból szép bárkákat csinált, és elérte célját, hogy felüdítse a gyermekeket. Utána leül meglepégedetten, és azt mormolja: – Szegény teremtések!...

Jézus épp akkor érkezik a szigetre, amikor két gyermek elkezd játszani. Megsimogatja őket, és a földre teszi a legkisebbet, aki csatlakozik testvérei játékához.

– Íme, itt vagyok veletek. És most beszéljünk Istenről. Mert Istenről beszélni és Istenhez beszélni annyi, mint felkészülni a küldetésre. És miután imádkoztatok, azaz miután beszéltek Istenhez, beszélni fogunk róla, aki jelen van minden dologban, hogy minden jóra tanítson. Fel, gyerünk imádkozni! – És elkezd a zsoltárokat héberül, s az apostolok csatlakoznak hozzá.

A gyermekek, akik elmentek bárkácskáikkal, abbahagyják csicsergésüket és játékukat, amikor énekelni hallják a felnőtteket, és feléjük mennek. Figyelmesen hallgatják őket, Jézusra irányítva figyelmüket, és a gyermekek utánzó ösztönével ugyanolyan testtartást vesznek fel, mint az imádkozó apostolok, és igyekeznek követni az éneket, de csak hanggal, mert a zsoltárok szavait nem ismerik. Jézus mosolyogva nézi őket, s erre még hangosabban kísérik az éneket, érezve a helyeslést...

Miután befejezik a zsoltáréneklést, Jézus a földre ül, és beszélni kezd:

– Amikor Izrael, Juda és Edom királya egyesült, hogy harcoljon Moáb királya ellen, Elizeus prófétához fordultak tanácsért, és Ő azt válaszolta a királyok küldöttjének: „Ha nem

volnék tekintettel Jehosafátra, Júda királyára, még egy pillantásra sem méltatnálak. De így kerítetek nekem egy hárfást!” És miközben a hárfás játszott, Isten beszélt prófétájához, és megparancsolta, hogy ássanak gödröket egymás mellett a kiszáradt hegyi patak medrében, hogy megtöltsék vízzel az emberek és állataik számára. És akkor, a reggeli áldozat órájában, a hegyi patak anélkül, hogy szél vagy eső lett volna, megtelt, amint az Úr megmondta. (2 Kir 3,9-20) Szerintetek mi ennek a résznek a tanítása? Beszéljete!

Az apostolok tanácskoznak egymás között. Egyik azt mondja: „A szív zavarában nem beszél Isten. Elizeus le akarta csillapítani méltatlankodását, amit az okozott, hogy meglátta maga előtt Izrael királyát, hogy meghallhassa Istent.” Más viszont azt mondja: „Lecke az igazságosságra. Elizeus azért, hogy ne büntesse meg Júda ártatlan királyát, megmenti a bűnöst is.” Ugyancsak más: „Lecke az engedelmességre és a hitre. Ők kiásták az árkokat, engedelmeskedve a parancsnak, amely ostobának látszott, és hittel várták a vizet, jóllehet nyugodt volt az ég, és szél sem fűjt.”

– Jól válaszoltatok, de nem elég jól. A szív zavarában nem beszél Isten. Ez igaz. De nincs szükség hárfára ahhoz, hogy lecsillapodjék a szív. Elég a szeretet, amely lelki hárfá, s az ég hangján játszik. Amikor a lélek szeretetben él, nyugodt a szíve és hallja Isten szavát, és meg is érti azt.

– Akkor Elizeusban nem volt szeretet, mert megzavarodott.

– Elizeus az Igazságosság idejéből való. A régi történeteket mindig át kell vinni a Szeretet idejébe, és nem a villámok fényénél kell látni, hanem a csillagokénál. Ti az új időkben éltek. De akkor miért vagytok oly gyakran haragosabbak és zavarodottabbak, mint azok, akik régen éltek? Vessétek le magatokról a múltat! Ismétlem, akkor is, ha Júdás nem szeret ismétlést hallani. Tépjétek ki, nyessétek le, oltjátok be, növesszete új fákat! Újuljatok meg, ássátok az alázatosság árkaikat, az engedelmességét, a hitét. Azok a királyok értettek ahhoz, hogy megtegyék, amit Isten a próféta által mondott nekik. Ha nem tudtak volna engedelmeskedni, szomszár haltak volna. Engedelmeskedtek, és a víz megtöltötte az ásott árkokat, és nemcsak a szomszárától menekültek meg, hanem az ellenséget is legyőzték. És most idehallgassatok. Nem tartok hosszú beszédeket. Néhány mondatot adok nektek, hogy elmélkedjete rajtuk. Legyetek mindig olyanok, mint ezek a kisgyermekek, jóllehet kevesebbek vagytok, mint ők, mert ők ártatlanok, ti pedig nem vagytok azok, és azért a lelki fény jobban elhomályosul bennetek, ha nem szokjátok meg az elmélkedést. Mindig hallgattok engem, de sose őrízete meg emlékezetetekben, amit mondok, mert értelmetek alszik, ahelyett, hogy tevékeny lenne. Azért idehallgassatok! Amikor a sunámíta asszony fia meghalt, ő el akart menni a prófétához, annak ellenére, hogy azt mondta, nincs se újhord, sem pedig szombat. De ő tudta, hogy el kell mennie, mert bizonyos dolgok nem szenvedhetnek halasztást. És mivel meg tudta érteni a lélek szavát, fia feltámadt. Mit mondotok erről?

– Hogy ez feddés nekem a szombat miatt – mondja a kerióti.

– Látod, Júdás, amikor akarod, meg tudod érteni!?! Nyisd meg hát lelkedet az igazság előtt!

– Igen... de te nem azért szegted meg a szombatot, hogy feltámaszd az embert!

– Többet tettem! Meggátoltam ezek pusztulását, halálát, igazi halálát. És emlékeztettem a rablókra arra, hogy...

– Ó, vigasztalod magadat azzal, hogy tettél valamit! Én nem hiszem, hogy ők engedelmeskedtek neked...

– Ha a Mester mondja...

– Elizeus is azt mondta a történetben a sunámíta asszonynak: „Az Úr titokban tartotta előttem”. Tehát még a próféták sem tudnak mindig mindent – vág vissza Júdás.

– Az én testvérem több, mint egy próféta – jegyzi meg Tádé.

– Tudom. Isten Fia. De ember is. Mint ember alá lehet vetve annak, hogy a másodrangú dolgokat nem ismeri, mint ezt a megtérést és visszatérést... Mester, igazán mindig tudsz mindent? Gyakran kérdezem ezt magamtól... – tart ki makacsul véleményében a kerióti.

– És milyen lélekkel kérdezed magadtól? Azért, hogy megnyugtasd magadat, vagy hogy tanácsot adj magadnak, vagy hogy zavarba essél? – kérdi tőle Jézus.

– De... Nem tudom. Kérdezem magamtól, és...

– És zavartnak látszol már pusztán a kérdésre is – mondja Tamás.

– Én? Bizonyos határozatlanság mindig megzavar...

– Milyen szörszálhasogatás! Én sose teszek fel magamnak ilyen kérdéseket. Hiszek kutatás nélkül, és semmi sem tesz határozatlanná, se nem zavar meg. De hagyjuk beszélni a Mestert! Nekem nem tetszik ez a lecke. Mondj egy szép példabeszédet, Mester! Tetszeni fog a gyermekeknek is.

Jézus ekkor mondja el a lisztről, virágos szigetről és a teremtésről szóló példabeszédeket. Lásd: Példabeszédek 10-412.

A példabeszéd végére odamennek az efrimiták, és egyikük megkérdezi Jézustól, a gyermekekre mutatva:

– Ezek azok?

– Ezek.

– És Szichemből valók?

– Így mondta a pásztorfiú: hogy rokonai a vidékről valók.

– Szegény gyermekek! De ha a rokonok nem jönnek, mit teszel?

– Magamnál tartom őket. De eljönnek.

– Azok a rablók... Nem jönnek el ők is?

– Nem jönnek. De ne féljetek tőlük. Még ha el is jönnének... Én lennék, aki megfosztja őket zsákmányuktól, s nem ők zsákmányolnának el titeket. Már megfosztottam őket négy zsákmányuktól, és remélem, hogy megfosztom egy kicsit lelküket is a bűntől, legalábbis némelyikét.

– Ha megengeded, segítünk téged ezeknek a gyermekeknek az érdekében.

– Rendben van. De ne azért tegyétek, mert a ti vidéketekről valók, hanem azért, mert ártatlanok, és az ártatlanok szeretete az út, amely gyorsan Istenhez vezet.

– De egyedül csak te nem teszel különbséget ártatlanok és ártatlanok között. Egy júdeai nem szedte volna fel ezeket a kis szamaritánusokat, és még egy galileai sem. Nem szeretnek minket. És szeretlenségükben részesülnek azok is, akik még azt sem tudják, mit jelent, hogy valaki szamaritánus vagy júdeai. És ez kegyetlenség.

– Igen. De nem lesz többé így, amikor követik az én Törvényemet. Látod? Ők Simon Péter karjában, unokatestvéremében és a zelóta Simonéban vannak. Közülük egyik sem szamaritánus, se nem apa. Mégis, te nem szorítod annyira szívedhez saját gyermekeidet, mint ezek az én tanítványaim teszik a szamariai árvákkal! A messiási eszmény ez: mindenkit egyesíteni a szeretetben! Ez a messiási eszmény igazsága. Csak egy nép a földön, a Messiás jogára alatt. Csak egy nép az égben, az egyetlen Isten szeme előtt.

(8-145)

Már egy hete várnak, és a rokonok még mindig nem jönnek a gyermekekért. Júdás gúnyolódni kezd emiatt, de a többiek letorkolják. Jézus nem szól bele szóváltásukba, hanem fogja az egyik gyermeket, és kimegy vele. A másik két gyermeket is kiviszik más apostolok, és csak a zelóta Simon marad a konyhában Péterrel, Jakabbal, Alfeus fiával és Fülöppel, és ők védelmezik Jézust, Júdással szemben.

A vitának az vet véget, hogy jönnek a városbeliek, és meghívják Jézust zsinagógájukba, ahol elmondja az új templom építéséről szóló példabeszédet. (Példabeszédek 11-419)

Jézus egyedül van a kis szigeten. A hegyi patak partján játszadozik a három gyermek, suttogva beszélgetve egymással, hogy ne zavarják Jézust az imában. Néha a legkisebbik felkiált örömeiben, amikor egy szép színű követ talál, de a másik kettő elhallgattatja: „Hallgass! Jézus imádkozik...” és folytatódik a suttogás, miközben a homokban játszanak, házakat és hegyeket építve.

Jézus a fűben ül, elmerülve elméledő imájában. Néha felemeli szemét, és figyeli a játszadozó gyermekeket. Utána ismét elmerül gondolataiban.

János futva érkezik, s mivel nem látja Jézust, kiáltja:

– Hol vagy, Mester?

Jézus feláll, miközben a három kisgyermek a másik oldalról válaszol:

– Ott van! A magas fű mögött!

– Mester, megérkeztek a rokonok. A gyermekek rokonai. És velük sokan Szichemből. A zsinagógafőnökhöz mentek, és a házhoz vezette őket, ahol lakunk. Eljöttem megkeresni téged.

– És Júdás hol van?

– Nem tudom, Mester. Azonnal kiment, amikor te idejöttél, és nem tért még vissza. A városban lehet. Akarod, hogy megkeressem?

– Nem, nem szükséges. Maradj itt a gyermekekkel. Előbb beszélni akarok a rokonokkal.

– Amint kívánod, Mester.

Jézus elmegy, és János csatlakozik a gyermekekhez, és segít nekik hidat építeni képzeletbeli folyójukra, amelyet egy hosszú nádlevél jelképez.

Jézus belép Mária házába, aki már a küszöbnél várja őt, és azt mondja Jézusnak:

– Felmentek a teraszra. Oda vezetem őket, hogy pihenjenek.

Miután kölcsönösen üdvözlik egymást, Jézus néhányukat nevéen szólítja. Ezek csodálkoznak:

– Te még emlékszel nevünkre?

Ezek bizonyára Szichemben laknak. Jézus válaszol:

– Nevetekre, arcotokra és lelketekre. Elkísértétek a gyermekek rokonait? Ezek azok?

– Ezek. Eljöttek, hogy magukkal vigyék őket, és mi pedig azért, hogy hálát adjunk neked irgalmasságodért a samariai asszony kisgyermekéi iránt. Egyedül te vagy képes ilyen dolgokra!... Te mindig a Szent vagy, aki csak szentül cselekszik! Mi is mindig visszaemlékezünk rád. És most, tudva, hogy itt vagy, eljöttünk, hogy lássunk téged, és megmondjuk neked, örülünk, hogy nálunk kerestél menedéket, és hogy szeretted a mi vérünkből származó gyermekeket. De most hallgasd meg a rokonokat.

Jézus, Júdás kíséretében – aki közben szintén megérkezett, – a rokonokhoz megy, és újból üdvözli őket, és felkéri őket, beszéljenek.

– Mi, nem tudjuk, tudod-e, a gyermekek anyjának testvérei vagyunk. Nagyon haragudtunk rá, mert ostoba módon, tanácsunk ellenére, belement ebbe a szerencsétlen házasságba. Atyánk gyenge volt egyetlen leánya iránt, úgyhogy rá is megharagudtunk, és sok éven keresztül nem beszéltünk vele, és távol maradtunk tőle. Utána, tudva, hogy Isten keze ránehezedett az asszonyra, és nyomorúság volt házában, amely a tisztátalan egység miatt nem élvezte Isten oltalmát, visszavettük házukba öreg apánkat, akinek egyetlen fájdalma ezután csak az a nyomorúság volt, amelyben az asszony szenvedett. És utána az asszony meghalt. Tudtuk. Te nemrég jártál közöttünk, és rólad beszéltek az emberek... És mi, legyőzve méltatlankodásunkat, felajánlottuk férjének, hogy magunkhoz fogadjuk a gyermekeket. Félig a mi vérünk voltak. Azt mondta, hogy inkább a legrosszabb halált választja, mintsem hogy a mi kenyerünkön éljen. Sem a gyermekeket nem engedte át, sem nővérünk holttestét, hogy saját szertartásunk szerint eltemessük! Akkor megesküdtünk, hogy gyűlölni fogjuk őt és gyermekeit. És a gyűlölet átokként sújtotta őt annyira, hogy a szabad emberből szolga lett, és a szolgából... halott, mint egy sakál egy bűdös barlangban. Sokáig semmit sem tudtunk róla,

mert minden meghalt közöttünk. És azért nagyon féltünk, amikor vagy nyolc nappal ezelőtt szerűskertünkben megláttuk a rablókat. És utána, amikor megtudtuk, miért jöttek, lelkiismeret furdalás mardosott minket, és sietve jó árat ajánlottunk ezeknek a rablóknak, hogy megnyerjük barátságukat. Csodálkozva hallottuk tőlük, hogy ők már meg voltak fizetve, és többet nem akartak.

Júdás hirtelenül megtöri a csöndet gúnyos nevetésével és felkiáltásával:

– Az ő megtérésük! Teljes! Igazán!

Jézus szigorúan ránéz, a többiek pedig csodálkozva, és aki előzőleg beszélt, folytatja:

– Mi többet lehetett volna kívánni tőlük? Nemde már az is sok, hogy eljöttek, a pásztorfiú által vezetve, dacolva a veszélyekkel, anélkül, hogy fizetséget kérnének. A nyomorúságos étellel szükségszerűen velejár a nyomorúságos cselekvésmód. Nem volt nagy zsákmányuk attól az ostobától, a kóbor halottól! Nem nagy! Épp elég ahhoz, hogy tíz napig ne kelljen másokat kirabolniuk. És becsületességük annyira csodálatba ejtett minket, hogy megkérdeztük tőlük, ki beszélt velük, s vette rá őket erre az irgalmasságra. Így tudtuk meg, hogy egy rabbi beszélt velük... Egy rabbi! Csak te lehettél! Mert nincs egész Izraelben még egy rabbi, aki meg tudta volna tenni, amit te tettél! És miután elmentek, még jobban kikérdeztük a pásztorfiút, és pontosabban megtudtuk a dolgokat. Először csak annyit tudtunk, hogy nővérünk férje meghalt, és a gyermekek Efraimban vannak egy igaznál, és hogy ez az igaz, aki rabbi volt, beszélt velük. Rögtön rád gondoltunk. És elmentünk Szichembe kora reggel, hogy tanácsot kérjünk ezektől, mert még nem határoztuk el, hogy elfogadjuk-e a gyermekeket. De ezek azt mondták: „Mit? Azt akarjátok, hogy a názáreti Rabbi hiába szerette legyen a gyermekeket? Mert biztosan Ő az, ne kételkedjetez benne! Menjünk mindnyájan hozzá, mert nagyon jó Szamaria gyermekeihez!” És amint elrendeztük dolgainkat, eljöttünk. Hol vannak a gyermekek?

– A hegyi pataknál. Júdás, menj, mondd nekik, hogy jöjjenek.

Júdás elmegy.

– Mester, ez kemény találkozás számunkra. Ők emlékeznek mindenre a mi szomorúságunkat illetőleg, és még bizonytalanok vagyunk, hogy elfogadjuk-e őket. A legvadabb ellenségünk gyermekei, még ily vad ellenségünk nem volt a világon...

– Isten gyermekei. Artatlanok. A halál megsemmisíti a múltat, és kiengesztelésével elnyeri a bocsánatot, még Istentől is. Szigorúbbak akartok lenni Istennél? És kegyetlenebbek a rablóknál? És megátalkodottabbak náluk? A rablók meg akarták ölni a pásztorfiút, és meg akarták tartani a gyermekeket. Azt bölcs önvédelemből, ezt emberi irgalmasságból a gyengék iránt. A Rabbi beszélt velük, és ők nem ölték meg, és még abba is beleegyeztek, hogy a kis pásztorfiú elvezesse őket hozzátok. Kudarcot kell vallanom a becsületesek szívével, miután legyőztem a bűnözőkét?...

– És... négyen vagyunk testvérek, és harminchét gyermek van házainkban...

– És ahol harminchét veréb eleséget talál, mert az égi Atya megtalálhatja velük a magokat, ott nem találna negyven? Talán az Atya hatalma nem tudna gondoskodni eledelről még három, sőt négy gyermeke számára? Korlátolt ez az isteni Gondviselés? Nem lenne hajlandó a Végtelen termékenyebbé tenni a ti magjaitokat, fáitokat, állataitokat, hogy mindig legyen elég kenyér, olaj, bor, gyapjú és hús a ti gyermekeiteknek és még négy szegény gyermeknek, akik egyedül maradtak?

– Hárman vannak, Mester!

– Négyen vannak. A pásztorfiú is árva. Ha itt megjelenne nektek Isten, mernétek azt állítani neki, hogy annyira ki van mérve a ti kenyerek, hogy nem tudjátok eloltani egy árva éhségét? Mózes öt könyve megparancsolja a könyörületet az árva iránt...

– Nem állíthatnánk ezt, Uram. Igaz. Nem leszünk alávalóbbak a rablóknál. Adunk kenyeret, ruhát és szállást a pásztorfiúnak is. És irántad való szeretetből.

– Szeretetből. Mindenki iránt való szeretetből. Isten, az Ő Messiása, a ti nővéretek, a ti felebarátotok iránti szeretetből. Ez az ajándék és a bocsánat, amit a véretekkel való számáram adtok! Nem egy hideg sír nővéretek porhüvelye számáram. Bocsánat és béke. Béke a bűnös férfi lelkének. De csak hazug, teljesen külsőséges bocsánat lenne, és nem adna békét a halott lelkének, aki nővéretek és a gyermekek anyja, ha az Istennek nyújtott igazságos engeszteléshez az a kínos gyötrelem tudata járulna, hogy a gyermekek, akik ártatlanok, fizetnek az ő bűnéért. Isten irgalmassága végtelen. De egyesítsétek vele a tiéteket, hogy békét adjatok a halottaknak.

– Ó, megteesszük! Megteesszük! Senki sem tudta volna meghajlítani szívünket, de te igen, ó Rabbí, aki egy napot töltöttél köztünk, és oly magot vetettél, amely nem halt el, és nem fog elhalni.

– Amen! Íme a gyermekek... – és Jézus rájuk mutat, és odahívja őket.

És azok elengedik az apostolok kezét, és futva kiáltják:

– Jézus! Jézus! – Bemennek a házba, felmennek a teraszra, és félénken megállnak a sok idegen előtt, akik őket nézik.

– Jöjj, Ruben, és te, Elizeus, és te, Izsák! Ezek a ti mamátok testvérei, és azért jöttek, hogy magukkal vigyenek titeket és egyesítsenek az ő gyermekeikkel. Látjátok, milyen jó az Úr? Épp olyanok, mint azok a galambok, amelyeket tegnap láttunk, amikor nem saját fiaikat etették, hanem meghalt testvérüket. Ők elfogadnak titeket, és ezt adják nektek, mert gondjuk van rátok, és ti nem lesztok többé árvák. Fel! Üdvözljétek rokonaitokat!

– Az Úr legyen veletek, urak! – mondja félénken a legnagyobb, a földre nézve. A két kisebb visszhangozza őt.

– Ez nagyon hasonló az anyjához, és ez is, de ez (a legnagyobb) egészen olyan, mint apja – jegyzi meg az egyik rokon.

– Barátom, nem hiszem, hogy te olyan igazságtalan lennél, hogy különböző módon szeretnéd őket, mert arcuk különböző – mondja Jézus.

– Ó, nem! Azt nem! Megfigyeltem... és gondoltam... Nem szeretném, ha szíve is olyan lenne, mint apjái.

– Még gyenge gyermek. És egyszerű szavai elárulják, hogy anyja iránti szeretete sokkal elevenebb minden más szeretetnél.

– Jobban tartotta azonban őket, mint gondoltuk. Tisztességesen vannak öltözve és lábbelijük is. Talán szerencséje volt...

– Én és testvéreim új ruhát kaptunk, mert Jézus öltöztetett föl minket. Nem volt sem sarunk, sem köpenyünk, mindenben olyanok voltunk, mint a pásztor – mondja a második, aki nem annyira félénk, mint az első.

– Kárpótolunk mindenért, Mester – válaszolja egy rokon, és hozzáteszi: – Joákim Szichemből adományokat kapott a várostól. De mi is hozzá fogjuk tenni dénárjainkat...

– Nem. Nem akarok pénzt. Egy ígéretet akarok. A tiéteket, hogy szeretni fogjátok ezeket, akiket én elszakítottam a rablóktól. Az adományokat... zsinagógafőnök, vedd át te a szegények számára, akiket ismersz, és adj belőle Máriának is, mert háza elég nyomorúságos.

– Amint akarod. Ha jók lesznek, szeretni fogjuk őket.

– Azok leszünk, Uram. Tudjuk, hogy jóknak kell lennünk, hogy viszontláthassuk anyánkat, és átkelhessünk a folyón, egészen Ábrahám kebeléig, és nem szabad kivennünk bárkánk fonalát Isten kezéből, hogy ne vigye el az ördög áramlata – mondja Rúben egy lélegzetre.

– De mit mond a gyermek?

– Egy példabeszédet, amit tőlem hallott. Azért mondtam nekik, hogy megvigasztaljam szívüket, és irányítást adjak lelküknek. És a gyermekek emlékezetben tartották, és alkalmazzák minden cselekedetükre. Barátkoztatok meg velük, míg én a szichembeliekkel beszélek.

– Mester, még egy szóra! Ami csodálatba ejtett minket a rablókkal kapcsolatban az volt, hogy kérték, mondjuk meg a Rabbinak, akinél a gyermekek vannak, bocsásson meg nekik, ha hosszú időbe telt eljönniük, figyelembe véve, hogy számukra nem minden út megfelelő, és köztük volt a gyermek, aki miatt nem tudtak hosszú utakat tenni a vad völgytorkokban.

– Hallod Júdás? – mondja Jézus az iskariótinak, aki nem vág vissza.

Utána Jézus félrevonul a szichembeliakkal, akik megígértetik vele, hogy meglátogatja őket, ha rövid időre is, a nyári meleg beállta előtt. És elmondják Jézusnak, mi történt a városban, és hogyan emlékeznek rá azok, akiket meggyógyított testileg vagy lelkileg.

Közben Júdás és János igyekeznek megbarátkoztatni a gyermekeket rokonaikkal.

(8-167)

Jézus egy darabig elkíséri a gyermekeket vivő rokonokat és a velük jött szichemitákat. A gyermekeket számárhátra ültetik, és egyik rokonuk tartja a gyeplőt, s vigyáz a gyermekre. A szichemiták azonban nem számárháton mennek, hanem Jézus közelében gyalognak, hogy vele beszélgethessenek. Így számaraik vígan tudnak legelészni útközben, és a gyermekek nevetnek rajtuk.

Jézus beszélgetését a szichemiekkal megtaláljuk a Példabeszédek 11-425 oldalán (kereskedők – vízcseppek).

Utána Jézus elvállik tőlük úgy, hogy a gyermekek ne vegyék észre. Ahogy a karaván bekanyarodik az úton, még hallani lehet az egyik gyermek vidám nevetését.

(8-174)

Később, ígéretéhez híven, Jézus meglátogatja Szichemet, ahol összegyűlnek nemcsak a város lakói, hanem a vidéké is, hogy Őt hallgassák. Egy nagy téren vannak az egészségesek és a betegek, bűnösök és ártatlanok.

Az első sorban, a Jézus számára fenntartott hely felé nézve, ott van a három gyermek, akiket megmentett a rablóktól, és rokonaik. A három kicsiny nagyon vágyakozik arra, hogy meglássa Jézust. Minden felkiáltásra körülnéznek, hogy jön-e már. És amikor Jézus megjelenik egy ház ajtajában, a három gyermek feléje repül, kiáltva: „Jézus! Jézus! Jézus!” és felfutnak a lépcsőkön, meg sem várva, hogy Ő lejöjjön, s átkarolja őket. És Jézus lehajol, megöleli, megsókolja őket, amit ők is viszonzoznak.

Jézus beszédét megtaláljuk a Példabeszédek 11-447. oldalán.

(8-318)

Jézus még mindig Szamariában jár. Odamegy egy csoport gyermekhez, lehajol, és megsimogatja ártatlan fejcskéiket, és meghallgatja apró bizalmas közléseiket, csodálkozik a dolgokon, amelyeket megmutatnak neki, mintha kincsek lennének.

Egy kisleány, aki még oly kicsiny, hogy megbotlik futás közben szoknyájában, ami túl hosszú számára – talán nővérétől örökölte – széles mosollyal egy nagy csokor margarétát nyújt át Jézusnak, két kézzel tartva:

– Nesze! A tied! A mamának később. Egy csókot ide!

Jézus mosolyogva karjába veszi őt, miután átvette tőle a csokrot, csodálkozva, és hálálkodva, és az asszonyok csoportja felé megy vele a folyóhoz, ahol azok új vásznakat mosnak, s utána a napon szárítják őket. A nők felállva üdvözlik Jézust, és az egyik azt mondja mosolyogva:

– Támár megzavart téged... De már hajnaltól fogva szedi a virágokat a titkos reménnyel, hogy meglát téged erre menni.

Jézus megcsókolja a kisleányt, leteszi a földre, és üdvözli az anyát:
– Az Úr kegyelme legyen veled! – Üdvözli a többi asszonyt is, és folytatja útját,
köszöntve a földműveseket vagy pásztorokat, akik visszaköszönnek neki.

(8-221)

Ne féljete! A mama megmenekült!

Jézus Szamariában van. Lélekszakadva fut hozzá egy idős asszony:

– Ada rosszul van, rosszul!... Férje meg akarja vigasztalni őt azzal, hogy elhívja Jézust... De miután azok a szamaritánusok...oly gonoszok voltak, nem meri... Én azt mondtam neki: „Még nem ismered Őt. Én megyek, és nem... mond nekem nemet.” – Az asszony még liheg a futástól.

– Ne fuss többet! Megyek veled. Sőt, előtted megyek. Te kövess, lassan! Idős vagy a futáshoz – mondja neki Jézus.

Jézus, János társaságában gyorsan megy az égető napon a város felé. Csak menetközben üdvözlí azokat, akikkel találkozik. Egy férfi megjegyzi:

– Nyugtalan. Azok a más helyről valók megbántották. Igaza van.

– Nem. Janoéhez megy. Haldoklik felesége a tizenegyedik szülésben.

– Szerencsétlen gyermekek! Oda megy a Rabbi? Ő nagyon jó. Miután megbántották, jót tesz.

– Janoé nem bántotta meg őt! Közülünk senki sem bántotta meg – mondják az efraimbeliek.

– De akkor is szamariaiak!

– A Rabbi igazságos, és tud különbséget tenni. Menjünk, hogy lássuk a csodát!

– Nem mehetünk be. Az asszony szül.

– De hallani fogjuk az újszülött sírását, és az a csoda hangja lesz.

Futnak, hogy utolérjék Jézust. Mások is csatlakoznak hozzájuk.

Jézus eléri az elhagyottan álló házat Efraim szélén. A tíz gyermek – a legidősebb egy fiatal leány, igyekszik visszaszorítani könnyeit kisebb, síró testvérei előtt – egy sarokban áll a folyosón a nyitott ajtó közelében. Szülésznők jönnek, mennek, suttogva. Egy asszony meglátja Jézust:

– Janoé! Remélj! Ő eljött! – és elfut egy gőzölgő korsóval.

Egy férfi odafut, és leborul. Csak ennyit mond:

– Én hiszek. Könyörülj! Ezekért! – és a gyermekekre mutat.

– Kelj fel, és légy bátor! A Magasságbeli segíti azt, aki hisz, és Ő irgalmas lesújtott gyermekei iránt.

– Ó, jöjj, Mester! Jöjj! Már fekete! Megfojtják a görcsök. Szinte nem is lélegzik már. Jöjj!

Egy szülésznő felkiált:

– Janoé, fuss! Ada meghal!

A férj gyorsan húzza Jézust a haldokló szobája felé, süketen annak szavára:

– Menj, és higgyél!

Hite van a szegény embernek, de nem fogja fel Jézus szavainak értelmét, amely a csodáról biztosítja őt. Húzza Jézust a szoba felé, ahol az asszony van. Jézus azonban megáll három méterrel a szoba ajtaja előtt. A nyitott ajtón keresztül látszik az asszony, akit a tehetetlen szülésznők betakartak, halálát várva. Jézus kitárja karját, és kiáltja:

– Akarom! – és megfordul, hogy elmenjen.

A férj, a szülésznők, a kíváncsiak, akik összegyűltek kiábrándulva állnak, mert talán arra vártak, hogy a gyermek azonnal megszületik. Jézus átmegy közöttük, arcukba nézve, s azt mondja:

– Ne kételkedjete! Legyen még egy kis hitetek. Az asszonynak meg kell fizetnie a szülés keserű díját. De megmenekült. – És leszáll a lépcsőn, és amikor elmegy a rettegő gyermekek előtt, nekik is azt mondja:

– Ne féljetek! A mama megmenekült. – És megsimogatja őket. Ebben a pillanatban éles kiáltás hallatszik a szobából. Pont ekkor érkezik meg a hírt vivő öregasszony, s azt hiszi, hogy ez a kiáltás a halált jelzi. Jézus megnyugtatója:

– Ne félj! Menj gyorsan! Látni fogod megszületni a kicsit. Visszatért az asszony ereje, a fájdalmakkal együtt. De hamarosan örülni fog.

Jézus elmegy, Jánossal együtt. Senki se követi, mert mindnyájan látni akarják, hogy megtörténik-e a csoda. Sőt mások is a ház felé futnak, mert hallották, hogy a Rabbi odament, hogy megmentse Adát.

(8-273)

Térj vissza, Jézus!

Jézus körútra indul Efraimból Szamariába. A kisgyermekek körülveszik, feléje emelik arcocskájukat és kezecskéiket:

– Egy csókot! Végy engem karodba! Térj vissza, Jézus! Térj vissza gyorsan, és mondj nekünk szép történeteket! Megőrzöm számodra kertem rózsáit! Nem eszem meg a gyümölcsöket, hogy megtartsam azokat a te számodra! Térj vissza, Jézus! Az én juhom fiadzik, és neked akarom ajándékozni a kisbárányt, hogy gyapjából olyan ruhát csinálj magadnak, mint az enyém... Ha hamarosan eljössz, adok neked pogácsákat, amelyet mamám az első búzából csinál... – Csiripelnek, mindmegannyi madarak nagy barátjuk körül, húzzák ruháját, belekapaszkodnak övébe, hogy karjaiba vegye őket. Szeretetteljes zsarnokok, úgyannyira, hogy gátolják Jézust a felnőttekkel való beszélgetésében, mert mindig egy újabb arc akarja, hogy megcsókolja.

– De el! Elég! Hagyjátok békén a Mestert! Asszonyok! Feddjétek meg gyermekeiteket! – kiáltoznak az apostolok, akik szeretnének minél korábban útnak indulni. És lekevernek néhány jóindulatú nyaklevest a leginkább tolakodó gyermekeknek.

– Ne! Hagyjátok őket! Számomra frissítőbb ez a kedvesség, mint a hajnal frissessége. Hagyjátok őket, és hagyjatok engem! Hagyjátok, hogy ez a tiszta szeretet megvigasztaljon engem a zavarkeltőkért. – Védi meg Jézus kis barátait, akik elrejtőznek köpenye alá, s boldogan hallgatnak ott, mint a kiscsirkék anyjuk szárnyai alatt.

(8-295)

A mi kisfiúnk többé nem torz!

A samariai Lebonában Jézus egy asszonnyal beszél, aki megmutatja neki kisfiát, akit karján tart. Jézus a gyermek fejére teszi kezét. Az anya azonnal felemeli a kisfiút és felkiált:

– Malakiás, Malakiás, hol vagy? A mi kisfiúnk többé nem torz! – És az asszony hozsannát énekel, amelyhez csatlakozik a nép is, miközben egy férfi utat tör és meghajol az Úr előtt.

Az emberek megjegyzéseket tesznek. Az asszonyok, akiknek többsége anya, kifejezik örömüket annak, aki elnyerte ezt a kegyelmet. A távolabb lévők nyakukat nyújtogatják, és azt kérdezik: „Mi történt?”

– Egy kisfiú, aki annyira púpos volt, hogy csak nehezen tudott lábán állni. Csak ilyen hosszú volt, mondom, igazán ilyen, annyira meg volt hajolva. Háromévesnek tűnt, pedig hétéves. Nézzétek most! Olyan magas, mint a többiek, egyenes, mint egy karcsú pálma. Nézzétek, hogy kapaszkodik fel az alacsony falra, hogy jobban lásson, és őt is lássák. És mily boldogan nevet!

(8-308)

A gyermek boldog!

Jézus az Enon közelében levő barlang előtt ül, ahol előzőleg Keresztelő Jánossal találkozott, mielőtt őt elfogták. Arra megy egy kecskenyáj, és az egyik kecske hátramarad, s odamegy Jézushoz, aki egy majorannát nyújt neki, és megsimogatja fejét. A pásztorfiú észreveszi ezt, s megkérdezi Jézust:

– Akarsz tejet? Még nem fejtem meg két csökönyös kecskét, amelyek, ha nincsenek jóllakva, öklelnek, ha valaki mellüket érinti. Akárcsak uruk, aki ha nincs jóllakva nyereséggel, megbotoz minket.

– Pásztorként szolgálsz?

– Árva vagyok. Egyedül vagyok. És szolga vagyok. Ő rokonom, mert anyám anyjának nővérét vette feleségül. És amíg Ráchel itt volt... De már sok hónapja, hogy meghalt... És én nagyon boldogtalan vagyok... Vigyél magaddal! Megszoktam, hogy nagyon igénytelen legyek... Szolgád leszek... egy kis kenyér elég nekem fizetségül. Itt sincs semmim... Ha fizetne nekem, elmennék. De azt mondja: „A te pénzed? Megtartom, mert én ruházlak és táplállak.” Ruház engem! Látod? Táplál!... Nézz csak rám... És ezek ütések nyomai. Ez az én tegnapi kenyérem... – És megmutatja a kék foltokat karján és sovány vállán.

– Mit csináltál?

– Semmit. A te társaid, akarom mondani, tanítványaid, beszéltek az ég Országáról, és én hallgattam őket... Szombat volt. Még ha nem dolgozom, akkor sem vagyok tétlen, mivel szombat van... Oly erősen elvert, hogy... hogy nem akarok többé vele maradni. Vegyél magadhoz! Vagy elmenekülök... Azért jöttem ide ma reggel. Félttem beszélni. De jó vagy. Beszélék.

– És a nyáj? Nem akarsz bizonyára azzal együtt menekülni...

– Visszaviszem a karámba... Az ember hamarosan elmegy az erdőbe fát vágni...

Visszaviszem a nyáját, és elmenekülök. Ó, végy magadhoz!

– De tudod, ki vagyok én?

– A Krisztus vagy! Az ég Országának Királya. Aki téged követ, boldog a másvilágon, Ezen sose volt örömöm... de ne utasíts vissza... hogy boldog legyek ott... – és sírva Jézus lábához veti magát, a kecske mellé.

– Hogyan ismeresz engem ily jól? Talán hallottál beszélni?

– Nem. Tegnap tudtam meg, hogy itt vagy, ahol a Keresztelő volt. De néha átmentek Enonon tanítványaid. Hallottam őket beszélni. Mátyásnak, Jánosnak, Simeonnak hívják őket, és gyakran jöttek ide, mert előzőleg a Keresztelő volt a mesterük. És azután Izsák... Izsákban atyámra és anyámra találtam ismét. Izsák el akart vinni engem uramtól, és pénzt adott neki. De ő! Megtartotta a pénzt, igen, de utána nem engedett el, hanem megvetette tanítványodat.

– Te sokat tudsz. De tudod-e, hová megyek?

– Jeruzsálembé. De nincs homlokomra írva, hogy Enonból való vagyok.

– Messzebbre megyek. Hamarosan. Nem tudlak magamhoz venni.

– Vegyél magadhoz a rövid időre, amire tudsz.

– És utána?

– És utána... Sírnai fogok, de elmegyek János tanítványaival, akik először beszéltek nekem, szegény gyermeknek arról, hogy azt az örömet, amit az emberek nem adnak meg a földön, megadja Isten az égből annak, aki jó akaratú. Én, azért, hogy részem legyen benne, oly sok verést kaptam, és oly sokat éheztem, kérve Istent, hogy adja meg nekem ezt a békét. Látod, hogy megvan bennem a jó akarat... De ha te most elutasítasz engem, én... nem tudok többé remélni...

Csendesen sír, szemeivel inkább kérve Jézust, mint ajkával.

– Nincs pénzem kiváltásodra. Azt sem tudom, hogy urad egyáltalán beleegyezne-e ebbe.

– De már megfizettek értem. Tanúim vannak rá. Illés, Lévi és Jónás látták, és megfeddték az embert. És ők a legtekintélyesebbek Enonban, tudod!

– Ha így van... menjünk! Kelj fel, és jöjj!

– Hová?

– Uradhoz.

– Félek! Menj egyedül! Ott van, azon a hegyen, a fák között, amelyek kivágásán dolgozik. Én megvárlak itt.

– Ne félj! Nézd: itt jönnek tanítványaim. Sokan leszünk ellene. Nem fog bántani téged. Kelj fel! Menjünk Enonba, megkeresni a három tanút, és elmegyünk uradhoz. Add nekem kezedet. Utána a tanítványokra bízlak téged, akiket már ismersz. Hogy hívnak?

– Benjáminnak.

– Van még két kis barátom, akiket így hívnak. Te leszel a harmadik.

– Barátod? Túl sok! Szolgád leszek.

– A Magasságos Istené. Jézusnak barátja leszel. Jöjj! Tereld össze a nyáját, és menjünk!

Jézus feláll, és míg a pásztorfiú összegyűjti a nyáját, int az apostoloknak, akik az ösvényen jönnek felé, hogy jöjjenek gyorsan. Azok sietni kezdenek. De a nyáj már elindult, és Jézus a pásztorfiút kézen fogva megy feléjük...

– Uram! Kecsepásztorrá lettél? Szamariát igazán kecskének lehet nevezni... De téged...

– De én vagyok a Jó Pásztor, és a kecskéket is bárányokká változtatom. A gyermekek azonban mind bárányok, és ez nem sokkal nagyobb egy gyermeknél.

– Nem ez az a gyermek, akit tegnap az az ember oly durván vitt el? – kérdezi Máté, megfigyelve őt.

– Azt hiszem az. Az vagy?

– Az vagyok.

– Ó, szegény fiú! Atyád biztosan nem szeret téged! – mondja Péter.

– Ő az én uram. Nincs más atyám, csak Isten.

– Igen. János tanítványai oktatták őt tudatlanságában, és megvigasztalták szívét, és a megfelelő órában a mindenek Atyja elrendezte, hogy találkozzunk egymással. Menjünk Enonba, hogy magunkhoz vegyünk három tanút, és utána elmegyünk az ő urához... – mondja Jézus.

– Azért, hogy neked adja a gyermeket? És hol van a pénz? Mária szétosztotta az utolsót, amink volt... – mondja Péter.

– Nincs szükségünk pénzre. Nem rabszolga, és már adtak urának pénzt azért, hogy elvigyék. Izsák adta neki.

– És miért nem engedte el?

– Mert sokan vannak, akik megvetik Istent és felebarátjukat. Íme, Anyám az asszonyokkal. Menjetek, mondjátok meg nekik, hogy ne jöjjenek tovább.

Jakab, Zebedeus fia és András gyorsan elfutnak, mint a gazellák. Jézus, Anyja és a nőtanítványok felé siet, és csatlakozik hozzájuk, amikor már megtudták, miről van szó, és szánják a fiatal gyermeket.

Gyorsan visszatérnek Enonba. A gyermek elvezeti őket Illés házához. Illés öregember, akinek szeme már elhomályosodott, de még élénk.

– Illés, a názáreti Rabbí magához vesz engem... ha...

– Magához vesz? Ennél nagyobb jót nem tehetne veled. Te gonosztevővé váltál volna, ha itt maradsz. A szív megkeményedik, amikor nagyon sok igazságtalanságot kell elszemnednie. És túl sok, és kegyetlen. Megtaláltad Őt? A Magasságbeli tehát meghallgatta sírásodat, akkor is, ha szamaritánus gyermek vagy. Boldog vagy, hogy megszabadulsz minden bilincstől és követheted az Igazságot anélkül, hogy valami is visszatartana követésében, még atyád vagy anyád akarata sem. A Gondviselés megjelenik most a sok büntetésnek látszó év után. Isten

jóságos. De mit akarsz tőlem, hogy ide jöttél? Áldásomat? Rád adom, mint ennek a helynek a véne.

– A te áldásodat akarom. Mert jó vagy. És utána azért jöttem, hogy te jöjj el Lévivel és Jónással és a Rabbival együtt uramhoz, hogy ne kérjen több pénzt értem.

– De hol van a Rabbi? Én öreg vagyok, és csak kissé látok, és csak azokat ismerem fel, akiket nagyon ismerek. Én nem ismerem a Rabbit.

– Itt van, előtted.

– Itt? Örök Hatalom! – Az öreg feláll és meghajol Jézus előtt:

– Bocsáss meg öreg, elhomályosodott szemeimnek! Üdvözöllek, mert egész Izraelben egyedül te vagy igaz. Menjünk! Lévi a kertjében van, a szőlőprésnél, és Jónás az ő sajtjainál.

– Az öreg feláll. Olyan magas, mint Jézus, jóllehet kora miatt meg van görnyedve. A falhoz támaszkodva megy, botját keresve, s annak segítségével kikerüli az akadályokat az úton.

Jézus, aki üdvözölte őt, segíti az út egy szakaszán, ahol három durva lépcsőfok veszélyes lehet olyannak, aki félvak. Mielőtt útnak indultak volna, Jézus megmondta a nőtanítványoknak, hogy várjanak reá azon a helyen. Benjámin pedig közben elment karámjához.

Az öreg azt mondja:

– Te jó vagy. De Sándor egy vadállat. Egy farkas. Nem tudom, hogy... De én elég gazdag vagyok ahhoz, hogy pénzt adjak neked Benjáminért, ha Sándor még többet akar. Fiaimnak nincs szükségük az én pénzemre. Én majdnem százéves vagyok, és a másvilágon nincs szükségem a pénzre. Egy emberséges cselekedet, igen, annak van értéke...

– Miért nem tetted meg előbb?

– Ne feddj meg engem, Rabbi. Én tápláltam és vigasztaltam a gyermeket, hogy ne váljék gazemberré. Sándor olyan, hogy még egy kisgalambot is megvadítana. Nem tudtam, senki sem tudta elvenni tőle a gyermeket. Te... te messze mész. De mi... itt maradunk, és félünk bosszúállásától. Egy nap valaki Enonból közbelépett, mert részegen halálra verte a gyermeket, és ő, nem tudom, hogyan tette, megmérgezte ennek az embernek a nyáját.

– Nem csak gondolják ezt?

– Nem. Sok hónapon át várt. Télig. Amikor az állatok zárt helyen vannak, megmérgezte vizüket az edényben. Ittak belőle. Felfúvódtak. Megdőglött mind. Itt mindnyájan pásztorok vagyunk, és felfogjuk ezt... Biztonság okáért adtak enni ebből a húsból egy kutyának, s a kutya megdőglött. És valaki látta, hogy Sándor titokban bement az akolba... Ó, ő gonosztevő! Félünk tőle... Kegyetlen, mindig részeg estére. Mindnyájan megvetjük. Most, hogy mindenkije meghalt, kínozza a gyermeket.

– Akkor ne gyere, ha...

– Ó, nem! Én elmegyek. Az igazságot meg kell mondani. Íme, hallom a kalapács ütését. Ez Lévi. – És hangosan kiált egy sövénynél: – Lévi! Lévi!

Kijön egy öreg, aki nem sokkal fiatalabb Illésnél, kalapáccsal a kezében. Üdvözli Illést, és megkérdezi:

– Mit akarsz, barátom?

– Mellettem van a galileai Rabbi. Eljött, hogy elvigye Benjámint. Jöjj, mert Sándor az erdőben van. Tanúskodjál, hogy milyen tanítványtól mennyi pénzt kapott már.

– Megyek. Mindig mondták nekem, hogy a Rabbi jó. Most hiszem. Béke veled! – Leteszi a fakalapácsot, bekiált valakinek, hogy várjanak rá, és elindul Illéssel és Jézussal.

Hamarosan megérkeznek Jónás karámjához. Kihívják, megmagyarázzák neki...

– Jövök – mondja, s odaszól legényének – folytasd a munkát! – Megtörli kezét egy rongyban, és követi Jézust, miután üdvözölte Őt, Lévivel és Illéssel együtt.

Jézus közben beszél az öreggel. Azt mondja neki:

– Igaz ember vagy. Isten békéjében fogsz részesülni.

– Remélem. Az Úr igazságos. Nem vagyok bűnös azért, mert Szamariában születtem.

– Nem vagy bűnös. A másvilágon nincsenek elhatárolva az igazak. Csak a bűn von határt az ég és a mélység között.

– Ez igaz. Milyen szívesen látnálak téged! Szavad kedves, és kedves kezed is, amellyel a vak öreget vezeted. Kedves és erős. Olyan, mint kedvelt fiamé, aki Illés, mint én, és Józsefnek, az én fiannak a fia. Ha arcod olyan, mint a kezed, boldog, aki lát téged.

– Jobb érezni engem, mint látni. Szentebbé teszi a lelket.

– Igaz. Hallgatom azokat, akik rólad beszélnek. De ritkán jönnek... De nem fatörzsre hulló fejszecsapások hangja ez?

– Az bizony.

– Akkor... Sándor itt van a közelben. Hívd őt!

– Igen. Ti maradjatok itt. Ha magamtól meg tudom tenni, nem hívlak titeket. Ne mutatkozzatok, ha nem hívlak titeket. – Előre megy, és erős hangon hívja Sándort.

– Ki akar engem? Ki vagy? – mondja egy idős, nagyon erős férfi, durva arcvonásokkal és birkózóhoz illő mellel és végtagokkal. Ezeknek a kezeknek egy csapása olyan, mint a buzogányütés: kegyetlen.

– Én vagyok. Egy számodra ismeretlen, aki viszont ismer téged. Jövök, hogy elvigyem, ami az enyém.

– Tied? Ha, ha! Mi a tied ebben az erdőben?

– Az erdőben semmi. Házadban enyém Benjámín.

– Bolond vagy! Benjámín az én szolgám.

– Rokonod. És te hóhéra vagy. És akit én küldtem, pénzt adott neked, hogy kérjen, legyen az övé a gyermek. Te elfogadtad a pénzt, de megtagadtad tőle a gyermeket. Az én küldöttem békeséges ember, nem ellenkezett. Én azért jövök, hogy igazságot tegyek.

– A te küldötted elitta a pénzedet. Én nem kaptam tőle semmit. És megtartom magamnak Benjámint. Jót akarok neki.

– Nem. Te gyűlöled őt. Szereted a pénzt, amit nem adsz oda neki. Ne hazudj! Isten megbünteti a hazugokat.

– Én nem kaptam pénzt. Ha beszéltél szolgámmal, tudd meg, hogy ő ravasz hazug. És én elverem azért, mert engem rágalmoz. Isten veled! – és hátat fordít, hogy elmenjen.

– Vigyázz, Sándor, mert Isten jelen van. Ne dacolj az Ő jóságával!

– Isten! Talán Isten megvédi az én javaimat? Nekem kell megvédenem, és meg is védem!

– Vigyázz!

– De ki vagy te nyomorult galileai? Hogyan merészelsz korholni engem? Én nem ismerlek téged.

– Te ismersz. Én vagyok a galileai Rabbi, és...

– Ah, igen! És azt hiszed, megfélemlítesz engem. Nem félek sem Istentől, sem a Belzebubtól: És azt akarod, hogy tőled féljek? Egy bolondtól? Menj, menj! Hagyj dolgozni! Menj, mondom neked! Ne nézz rám! Azt hiszed, hogy szemed megfélemlít engem? Mit akarsz látni?

– A te bűneidet nem, mert mindet ismerem. Mindet. Azokat is, amelyeket senki sem ismer. De látni akarom, hogy felfogod-e, ez Isten irgalmasságának utolsó órája, amelyet neked ad a bűnbánatra. Látni akarom, hogy a lelkiismeret furdalás felkel-e kőszívedben, ha...

A férfi, akinek kezében van a fejsze, Jézus felé dobja azt, aki gyorsan lehajol. A fejsze egy ívben repül el feje fölött, eltalál egy fiatal örökzöld fát, kettétöri, és az nagy zajjal a földre zuhan.

A három, aki kissé távolabb rejtőzött el, kiugrik, felkiáltva, attól félve, hogy Jézust is eltalálta. Az, aki nem lát, felkiált:

– Ó, látni! Látni, hogy Ő valóban sértetlen! Csak ezért adj látást, ó Örök Isten!

És süketen a többiek megnyugtatóására, előre megy, tántorogva, mert elvesztette botját, és meg akarja tapogatni Jézust, hogy érezze, nem vérzik-e valahol, és felsóhajt:

– Egy világos fénysugarat, és utána a sötétséget! De lássam, lássam, e nélkül a fátyol nélkül, ami alig engedi meg nekem, hogy elkerüljem az akadályokat...

– Nincs semmi bajom, atya, tapogass meg engem – mondja Jézus megérintve őt, és engedve, hogy ő is megtapogassa.

Közben a másik kettő keményen beszél az erőszakossal, és szemére hányja bűneit és hazugságait. Az pedig, fejszéje hiányában, elővesz egy kést, és elindul, hogy lesújtson vele, káromolva Istent, megvetve a vakot, fenyegetve a többieket, valóban egy dühös állathoz hasonlóan. De megtántorodik, megáll, kiejti kezéből a kést, szeméit dörzsöli, kinyitja, behunyja, és utána rettenetesen felkiált:

– Nem látok többé! Segítség! A szemeim... A sötétség... Ki ment meg engem?

A többiek is felkiáltanak. Ámulatukban. És gúnyolják is őt:

– Isten meghallgatott!

Valóban káromlása közben ezt is mondta: „Isten vakítson meg, ha hazudok, és ha vétkeztem. Inkább vakuljak meg, mintsem hogy egy bolond názáretit imádjak! Megbosszullak titeket, és úgy kettétöröm Benjámint, mint ezt a fát...”

Most gúnyolják ezzel is:

– Most állj bosszút...

– Ne legyetek olyanok, mint ő! Ne gyűlöljétek! – tanácsolja Jézus, és megsimogatja az öreget, aki semmivel sem törődik, csak azzal, hogy Jézus sértetlen-e. Megnyugtatja őt azzal, hogy azt mondja neki:

– Emeld fel arcodat! Nézd!

A csoda teljesül. Amint ott, az erőszakosnak a sötétség, úgy itt az igaznak, a világosság. És egy másfajta, boldog kiáltás a hatalmas fák alatt:

– Látok! Szemeim! A fény! Áldott légy! – és az öreg nézi Jézust új élettől ragyogó szemeivel, és utána leborul, s megcsókolja lábait.

– Menjünk mi ketten! Ti kíséritek vissza Enonba ezt a szerencsétlent! És legyetek könyörületesek, mert Isten már megbüntette! És Isten elég. Az ember legyen jó minden nyomorulttal!

– Vedd magadhoz a gyermeket, a juhokat, az erdőt, a házat, a pénzt! De add vissza nekem látásomat! Nem maradhatok így!

– Nem tehetem. Meghagyok neked mindent, ami miatt bűnössé lettél. Magamhoz veszem az ártatlant, aki már elszenvedte a vértanúságot. A sötétben nyíljék meg lelked a Világosság számára.

Jézus üdvözli Lévit és Jónást, és gyorsan megy le a hegyről az öreggel, aki mintha megfiatalodott volna, és aki, amint eléri az első házakat, kikiáltja örömét... Az egész Enon megmozdul...

Jézus átmegy a tömegben, a pásztorfiúhoz, aki az apostolok mellett van, és azt mondja neki:

– Jöjj! Menjünk azokhoz, akik ránk várnak...

– Szabadon? Szabadon? Veled? Ó, nem hittem! Üdvözöllek Illés! És a többiek? – A fiú izgatott...

Illés megcsókolja, megáldja, és azt mondja neki:

– És bocsáss meg a szerencsétlennek!

– Miért? Megbocsátok, igen. De miért szerencsétlen?

– Mert káromolta az Urat, és kialudt szeme világa. Senkinek sem kell közülünk többé félni tőle. Ő sötétben van és gyenge. Rettenetes Isten hatalma!...

Az öreg sugalmazott prófétának látszik, amint felemelt karral, égre emelt tekintettel gondolatokba merül a látottak felett.

Jézus üdvözli őt, és elmegy, és mögötte mennek az apostolok és nőtanítványok és Benjámint. Az enoni asszonyok ajándékokat akarnak adni az Úr kedveltjének: egy

gyümölcsöt, egy erszényt, egy kenyeret, egy ruhát, amit találnak itt számára. És ő, boldog, üdvözli őket, hálálkodik:

– Mindig jók voltatok irántam! Nem felejttem el! Imádkozom értetek. Küldjétek gyermekeiteket az Úrhoz. Szép dolog vele lenni. Ő az Élet. Isten veletek! Isten veletek!

Elhagyják Enont. Leszállnak a Jordán felé, annak völgye irányában.

A fiú nem fordul hátra, hogy nézzen. Nem szól semmit. Nem gondolkodik. Nem sóhajtozik. Mosolyog. Nézi Jézust, aki ott megy, mindenki előtt, az igazi Pásztor, akit nyája követ. A nyájban most ott van ő is, a szegény gyermek... és énekelni kezd.

Az apostolok mosolyogva mondják:

– A gyermek boldog.

Mosolyognak az asszonyok is:

– A rab madár ismét megtalálta a szabadságot és a fészket.

Jézus is mosolyog, visszafordul és ránéz, és mosolya, mint mindig, mindenkit boldogabbá tesz. Hívja a fiút:

– Jöjj ide, Isten kis báránya! Meg akarlak tanítani téged egy szép énekre. – És elkezdi, a többiektől követve, a zsoltárt: „Az Úr az én Pásztorom. Semmim sem hiányzik. Bőséges legelőre vitt engem...”

Jézus gyönyörű hangja elterjed a termékeny földeken, vezeti a többiekét, a legjobbakét is, oly hatalmas örömeiben.

– És boldog a te Fiad, Mária – mondja Alfeus felesége.

– Igen. Boldog. Van még néhány örvendetes dolog...

(8-327)

Aki hívott, jöjjön hozzám!

Jézus Jerikó közelében jár. Egy asszony, aki a polgári osztályhoz tartozik, megállítja szamarát, amelyen nyereg van. Egy hatalmas fa árnyékában várja Jézust. Amikor Ő a közelbe ér, lecsúszik a nyeregből, és nehezen letérdel, mert karjában van egy nagyon gyenge gyermek. Felemeli, anélkül, hogy egy szót is szólna. Szemeivel kér csak. De Jézus nem látja, mert emberek állnak közöttük és az asszony között. Egy férfi és egy asszony, akik úgy látszik az anyát kísérik, azt mondják:

– Nincs semmi számunkra – jegyzi meg a férfi.

– Úrnóm, Ő nem látott téged. Hívd hittet, és meghallgat téged – mondja az asszony.

Az anya hallgat rá, és erőteljesen kiáltja, hogy az énekek és a járókelők zaját túlharsogja:

– Uram! Könyörülj rajtam!

Jézus már néhány méterrel előbb van, de megáll, hátrafordul, keresve, hogy ki kiáltott. A szolgáló azt mondja:

– Úrnóm, téged keres. Állj azért fel, és menj hozzá, és Fábria meggyógyul! – és segíti őt felállni, és az Úr felé vezet, aki azt mondja:

– Aki hívott engem, jöjjön hozzám! Az irgalmasság ideje ez annak számára, aki tud benne remélni.

A két asszony utat vág a tömegben. Elöl megy a szolgáló; hogy utat csináljon az anyának. Odaérnek Jézushoz, aki megkérdezi:

– Mit akarsz?

Az anya, aki a gyermeket tartja, válaszol:

– Ennek is joga van az élethez. Ártatlan. Nem kérte, hogy egyik vagy másik helyen legyen, egyik vagy másik vérből. Én vagyok a hibás. Én érdelek büntetését. Ne ő szenvedjen!

– Reméled, hogy Isten irgalmassága nagyobb, mint az embereké?

– Remélem, Uram. Hiszek. Számomra és gyermekem számára, akinek remélem, te visszaadod a gondolkozást és a mozgást. Azt mondják, hogy te vagy az Élet... – és sír.

– Én vagyok az Élet; és aki hisz bennem, annak élete lesz lélekben és tagjaiban. Akarom!

– Jézus erős hangon kiáltotta ezeket a szavakat, és most ráteszi kezét a mozdulatlan gyermekekre. Ez megrendül, elmosolyodik, és azt mondja: „Mama!”

– Mozog! Mosolyog! Beszél! Fábrius! Úrnóm! – A két asszony követi a csoda szakaszait, és erős hangon hirdeti. Hívják az atyát, aki utat tör a tömegben, és csatlakozik az asszonyokhoz, amikor azok már Jézus lábainál térdelnek. A szolgáló azt mondja:

– Mondtam neked, hogy Ő irgalmas mindenkire!

– És most bocsásd meg nekem is bűnömet! – kéri az anya.

– A megadott kegyelemmel nemde azt mutatja neked az ég, hogy tévedésedet megbocsátotta? Kelj fel, és járj. Az új életben, leányoddal, és a férfivel, akit választottál! Menj! Béke veled! És leányoddal. És veled, hűséges izraelita. Nagy béke veled, Istenhez és az általad szolgált család leányához való hűségédért, és a Törvényhez közel tartott szívedért. És béke veled is, férfi, aki jobban tisztelted az Emberfiát, mint sokan mások Izraelben.

A meggyógyult leány boldogan ejti ki azokat a szavakat, amelyeket bizonyára megbetegedése előtt tanult:

– Papa, mama, Elíza. A szép nap! A virágok!...

A gyermekek hozzá sietnek

Amikor kora reggel Jézus megérkezik Betániába, a férfiak, asszonyok és gyermekek hozzá sietnek, áldását kérve.

– Jöjj, Uram! A ház vár téged, hogy örvendjen jelenlétednek! – mondja Lázár, aki Jézus oldalán megy a tömegben. A gyermekek fogják Jézus ruháját, vagy előtte haladnak, de hátrafelé nézve Jézusra, s emiatt botladoznak. Ezért először Jézus, utána pedig Lázár és az apostolok karjukba veszik a legkisebbeket, hogy gyorsabban haladhassanak.

Maximinus, hogy bezárhassa a rácsos kaput, rendelkezik, hogy adjanak édességeket a gyermekeknek, amiket már előkészítettek számukra. Ez gyakorlatias módja annak, hogy eltereljék a gyermekek figyelmét az Úrról, és elküldhessék őket anélkül, hogy azok sírásra fakadnának. És a szolgálók hozzák a kis kalácsokkal teli kosarakat.

(8-394)

Légy jó és bölcs!

Betániában felkeresi Jézust az öreg Anna, a Meron-tó melletti házból, kézen fogva két kisfiút, akiket egy kisleány követ, félénken, sápadtan, lehajtott fejjel, segítve a járásban a kisfiút, aki még alig tud járni.

– Ó, Anna! Te is beszélni akarsz velem? És a férjed?

– Beteg, Uram. Beteg. Nagyon beteg. Talán nem találom őt élve, amikor visszatérek... – könnyek futnak le ráncos arcán.

– És te itt vagy?

– Itt vagyok. Ő azt mondta: „Én nem tudok elmenni, menj te a húsvétra, és lásd, hogy gyermekeink...” – sírása erősödik. Meggátolja a beszédben.

– Miért sírsz így, asszony? Jól mondta férjed: „Menj, hogy gyermekeink ne legyenek Krisztus ellen, örök békéjük érdekében.” Júdás egy igaz ember. Életénél és a te ápolásod által kapott vigasztalásnál jobban érdekli őt gyermekeinek java. Az igazak halála előtti órákban a fátylak fellebbennek, és lelki szemükkel meglátják az Igazságot. De a te gyermekeid nem hallgatnak rád, asszony. És mit tehetek én, ha ők elutasítanak engem?

– Ne gyűlöld őket, Uram!

– Miért gyűlölném? Imádkozom értük. És ezekért az ártatlanokért. Rájuk teszem kezemet, hogy távol tartsam tőlük a gyűlöletet, amely öl. Jöjjetek hozzám! Te ki vagy?

– Júdás, mint apám apja – mondja a nagyobb fiú, és a kisebb, nővéreinek kezét tartva ugrál és kiáltja:

– Én, én, Júdás!

– Igen. Megtisztelték atyjuk nevét azzal, hogy róla nevezték el gyermekeiket. De másban nem... – mondja az öregasszony.

– Az ő erényei kikelnek majd ezekben. Jöjj te is, kisleány! Légy jó és bölcs, mint az, aki ide vezetett téged!

– Ó, Mária az! Magammal viszem majd Galileába, hogy ne legyek egyedül.

Jézus megáldja a gyermekeket, s kezét a jó leány fejére teszi. Utána megkérdezi:

– És a magad számára nem kérsz semmit, Anna?

– Azt, hogy élve lássam viszont Júdást, és legyen erőm azt hazudni neki, hogy gyermekei...

– Ne. Ne hazudj! Soha. Még azért sem, hogy egy haldokló békében haljon meg. Mond ezt Júdásnak: „Azt mondta a Mester, hogy megáld téged, és veled megáldja azokat, akik véredből származnak.” És az ő véreből származik ez a kisleány is, aki ártatlan, és én megáldottam őt.

– De ha kérdezi, hogy gyermekeink...

– Mondd neki: „A Mester imádkozott értük.” Júdás megnyugszik, biztosan abban, hogy imám hatásos, és az igazat mondod neki anélkül, hogy a haldoklónak kellemetlenséget okoznál. Mert én imádkozom majd a te fiaidért is. Menj azért békében, Anna! Mikor hagyod el a várost?

– A szombat utáni napon, hogy ne kelljen útközben megállnom szombaton.

– Rendben van! Örülök neki, hogy itt leszel szombat után. Légy sokat Elizával és Nikével. Menj! És légy erős és hűséges!

Az asszony már majdnem az ajtónál van, amikor Jézus visszahívja:

– Idehallgass! A te kis fiaid sokat vannak veled, nemde?

– Mindig, amikor a városban vagyok.

– Ezekben a napokban... hagyd őket otthon, ha te elhagyod a házat, hogy kövess engem.

– Miért, Uram? Üldöztetéstől félsz?

– Igen. És jobb, ha az ártatlanok nem látják, és nem hallják...

- De... mit gondolsz, mi fog bekövetkezni?
- Menj, Anna, menj! Béke veled!

(8-422)

Szeretnék meghalni...

Jézus Betániában Lázárral sétál annak kertjében. Azt mondja Lázárnak:

– Ott, a kerítés kapujának nekitámaszkodva látok egy szegény fiút. Talán éhes. Rongyos és sovány. Már figyelem egy ideje. Ott volt már akkor, amikor a kocsi kiment, és elmenekült, hogy ne lássák, s esetleg ne zavarják el. Utána visszatért, és állandóan a ház felé, felénk néz.

– Ha éhes, jó lesz, ha megyek, és hozok neki ennivalót. Menj előre, Mester! Hamarosan visszajövök. – És Lázár elsiet, miközben Jézus gyorsan a kerítés felé megy.

A gyermek, akinek arcáról lerí a szenvedés, s csak szemei szépek és elevenek, figyeli őt. Jézus rámosolyog, és kedvesen szól hozzá, miközben kinyitja a kaput:

– Kit keresel, gyermek?

– Te vagy az Úr Jézus?

– Én vagyok.

– Téged kereslek.

– Ki küldött?

– Senki. De beszélni akarok veled. Oly sokan jönnek, hogy veled beszéljenek. Én is. Oly sokat meghallgatsz. Engem is.

Jézus kinyitotta a zárat, és kéri a gyermeket, hogy engedje el az ajtót, hogy kinyithassa. A gyermek elengedi, és amikor odébb megy, látszik, hogy teste el van görbülve, feje vállára hajlik, púp kezdődik a hátán, szétterpesztett lábával bizonytalanul jár. Valóban egy szerencsétlen kisgyermek. Talán idősebb, mint természetéből ítélni lehetne, amely egy hatéves gyermekének felelne meg, míg arca már olyan, mint egy felnőtté, szinte öreges, elfonnyadt, előreugró állal.

Jézus lehajol, hogy megsimogassa, és azt mondja neki:

– Mondd meg hát nekem, mit kívánsz? Barátod vagyok. Minden gyermek barátja vagyok. – Szerető kedvességgel kezébe veszi sovány arcát, és megcsókolja homlokát.

– Tudom. Ezért jöttem. Látod, milyen vagyok? Szeretnék meghalni, hogy ne szenvedjek többet. És hogy ne legyek többé senkinek sem... Te, aki oly sokakat meggyógyítottál, és feltámasztod a halottakat, tedd, hogy meghaljak én, akit senki sem szeret, és aki sose tudok majd dolgozni!

– Nincsenek szüleid? Árva vagy?

– Van apám. De nem szeret engem, mert ilyen vagyok. Elűzte a mamát, válólevelet adott neki, és vele együtt engem is kidobott, és a mama meghalt. Miattam, mert ilyen nyomorék vagyok.

– De kivel élsz?

– Amikor mamám meghalt, a szolgák visszavezettek apámhoz. De ő újra megnősült és szép gyermekei vannak, s engem kidobott. Földműveseinek adott. De ők azt teszik, amit uruk, hogy elnyerjék kegyeit... és szenvedést okoznak nekem.

– Megvernek téged?

– Nem. De többet törődnek az állatokkal, mint velem, és megvetnek, mert gyakran beteg vagyok, és kellemetlen ez számukra. Mind jobban megnyomorodom, és az ő gyermekeik gúnyolnak, és elgáncsolnak engem. Senki sem szeret. És ezen a télen; amikor nagyon köhögtem, és orvosságra szorultam, apám nem akart rám költeni, s azt mondta, hogy jól tenném, ha meghalnék. Azóta várok rád, hogy megmondjam neked: Tedd, hogy meghaljak!

Jézus karjába veszi őt, süketen a gyermek tiltakozására, hogy sárosak a lábai, és piszkos a ruhája, mert az úton ült, s így bepiszkítja Jézus ruháját is.

– Messziről jössz?

– A város mellől, mert akinél tartózkodom, ott lakik. Láttam arra menni apostolaidat. Tudom, hogy azok, mert a földművesek azt mondták: „Íme a galilei Rabbi apostolai. De Ő nincs köztük.” És eljöttem.

– Át vagy ázva, gyermek. Szegény gyermek! Újból megbetegedsz!

– Ha te nem hallgatsz meg engem, legalább tedd, hogy a betegségben haljak meg. Hová viszel engem?

– A házba. Nem maradhatsz így.

Jézus belép ismét a kertbe, karjában a gyermekkel, és odakiált Lázárnak, aki épp jön:

– Zárd be te a kerítés ajtaját. Én ezt az egészen átázott gyermeket tartom a kezemben.

– De ki ez, Mester?

– Nem tudom. Még nevét sem ismerem.

– És nem is mondom meg. Nem akarom, hogy ismert legyek. Csak azt akarom, amit neked mondtam. Mamám azt mondta: „Fiam, szegény fiam, én meghalok, de szeretném, ha te is meghalnál velem, mert odaát nem leszel többé torz, ami miatt annyit szenvedsz testedben és szívedben. Ott nem adnak gúnyneveket azoknak, akik szerencsétleneknek születtek. Mert Isten jó az ártatlanokhoz és a szerencsétlenekhez.” Elküldesz engem Istenhez?

– Meg akar halni a gyermek. Egy szomorú történet...

Lázár hosszasan ránéz a gyermekre, és azt mondja:

– De nemde te Náhúm fia vagy? Nemde az vagy, aki a napon ült a szikomor fa mellett, és Náhúm szőlőjének szélén, és akit atyja földművesére, Józiásra bízott?

– Az vagyok. De miért mondtad meg?

– Szegény gyermek! Nem vetlek meg. Hidd el, Mester, kevésbé szomorú a sorsa egy kutyának Izraelben, mint ennek a gyermeknek. Ha ő többé nem térne haza, ahonnan jött, senki sem keresné. Sem a szolgák, sem az uruk. Hiénák, elvadult a szívük. József jól tudja a történetet... Sok port vert fel. De én akkor szomorú voltam Mária miatt... De miután a szerencsétlen feleség meghalt, és ő Józiáshoz került, láttam őt néha... A napon felejtették vagy a szélben, a szérűskertben, mert nagyon későn kezdett járni és mindig keveset. Nem tudom, hogy tudott ma eddig eljönni. Ki tudja, mióta van úton!

– Mióta Péter arra ment.

– És most? Mit csinálunk?

– Én nem térek haza többé! Meg akarok halni. El akarok menni! Kegyelem és irgalom, Uram!

Belépnek a házba, és Lázár hív egy szolgát, hogy hozzon egy takarót, és elküld Noémiért, hogy vegye gondjaiba a gyermeket, aki elkéült a hidegtől átázott ruhájában.

– Egyik legmegátalkodottabb ellenséged gyermeke! Izrael egyik leggonoszabb emberéé. Hány éves vagy, gyermek?

– Tíz.

– Tíz! Tízévnnyi szenvedés!

– És elég! – mondja Jézus erőteljesen, letéve a gyermeket a földre.

Nagyon nyomorék. Jobb válla magasabb, mint a bal, melle túlságosan kidomborodik, vékony nyaka belesüllyed vállcsontjaiba, lábai görbék...

Jézus részvétellel nézi, miközben Noémi levetkőzteti és megtörli, mielőtt beburkolja egy meleg takaróba. Lázár is részvétellel néz rá.

– Lefektetem ágyamba, Uram, miután meleg tejet adok neki – mondja Noémi.

– Hát nem teszed, hogy meghaljak? Könyörülj rajtam! Miért engedsz így élni, annyit szenvedve? – és ezzel fejezi be: – Reméltem benned, Uram. – Szemrehányás és csalódás érződik ki szavaiból.

– Légy jó! Engedelmeskedj, és az ég megvigasztal téged! – mondja Jézus, és lehajolva megint megsimogatja szegény eltorzult tagjait.

– Vidd őt ágyba, és örködj felette. Utána... gondoskodni fogok róla.

A gyermek sír, miközben elviszik.

– És ezek képzelik szenteknek magukat! – kiált fel Lázár, Náhumra gondolva...

(8-431)

Jézus másnap példabeszédként használja fel a gyermek történetét. Lásd: A meggyógyult gyermek, Pédabeszédek 12 – 464. Utána Annalia, aki hallgatósága között van, gondolataiba merülve, amelyek boldoggá teszik, megszólal:

– Ha itt maradnék, szívesen magamhoz venném. Fiatal vagyok, de anyai szívem van...

– Elmész? Mikor? – kérdik az asszonyok.

– Hamarosan.

– Véglegesen? És hová? Júdeán kívülre?

– Igen. Messze. Nagyon messze. Véglegesen. És oly boldog vagyok!

– Amit te nem tehetsz meg, megtehetik mások, ha az apa átengedi őt.

– Megmondom én Náhumnak, ha itt tartjátok. Ő az, aki számít. Holnap megmondom neki – ígéri a kerióti Júdás.

– Ha nem lenne szombat... elmennék ahhoz a Józiáshoz, akire rábízta – mondja András.

– Hogy lássad, szomorúak-e elvesztése miatt? – kérdi Máté.

– Azt hiszem, ha eltévedne egyik méhe, szomorúbb lenne... – morog fogai között Maximinus, aki közben odajött. A gyermek nem beszél. Jézus mellett áll, tanulmányozva azok arcát, akik körülötte vannak, oly éles tekintettel, amilyent gyakran lehet látni a beteg és szenvedő embereknél. Úgy tűnik, inkább kutatja lelküket, mint arcukat, és amikor Péter megkérdezi tőle:

– Milyenek tűnünk számodra? – a gyermek válaszol neki, kezébe téve kezét:

– Te jó vagy! – utána kijavítja: – Mindnyájan jók. De... szeretném, ha nem ismertek volna fel. Félek... – és Júdásra tekint.

– Tőlem, nemde? Hogy én beszélek apáddal? Kétségtelenül meg kell tennem, ha kérem kell, hogy engedjen át téged nekünk. De nem fog elvinni téged!

– Tudom. De egy más dolog... Szeretnék távol, távol lenni, mint ahogy ez az asszony elmegy... Anyám országában. Van egy kék tenger a teljesen zöld hegyek között. Onnan le lehet látni, a sok fehér felhőn keresztül egy szép városra. És hegyeiben sok barlang van, ahol a vadméhek mézet, nagyon édes mézet csinálnak. Nem ettem mézet azóta, mióta mamám meghalt, és Józiásnak adtak. Fülöp, József, Elíza és a többi gyermekek, ők igen, ők ettek. De én nem. Ha lent tartották volna a mézesedényt, megloptam volna, annyira kívántam. De a magas gerendákon tartották, és én nem tudtam felmászni az asztalokra, mint Fülöp tette. Annyira vágyódtam én is a méz után!

– Ó, szegény fiú! Megyek, s hozok neked annyit, amennyit akarsz! – mondja Márta megindulva, és elsiet.

– De hol volt az anyja? – kérdezi Péter.

– Szefet mellett volt háza és birtoka. Egyetlen árva leány volt és örökös, már öreg, csúnya és enyhén béna. De nagyon gazdag. Az öreg Szádok volt a násznagy, Annás nagyon szeretett fia, aki feleségül vette... Ez a szerződés igazán méltatlan kereskedés volt, csak számítás, szeretet nélkül. Utána, néhány éves házasság után, az asszony, aki már hanyatlásának küszöbén volt, ezt a fiút szülte... és ez ürügyül szolgált számára, hogy elvesse az asszonyt, és másikat vegyen Sáron síkságáról, egy fiatal, szépet és gazdagot. Az elküldött feleség visszament hazájába, és ott meghalt. Nem tudom, miért nem tartották ott ezt a gyermeket. Apja már holtnak vélte – magyarázza a kerióti.

– Mert János már meghalt, és meghalt Mária, és fiai máshová mentek szolgálni. És kinek kellett volna engem megtartania, ha nem voltam fia, és nem voltam jó a munkára? De jók

voltak, Mihály és Izsák, és jó volt Eszter és Judit. És jók most is. Amikor eljönnek az ünnepekre, hoznak nekem dolgokat, de Józiás elveszi azokat saját gyermekei számára.

– De téged nem akarnak – vág vissza a kerióti.

– Most, hogy egészséges vagyok, talán akarni fognak. Szolgálhatok nekik! Azt mondták, nem tudják magukhoz venni ezt a beteg nyomorékot. De most tudják.

– De ha te elmenekülnél Józiástól, hogyan találhatnak meg téged? – mondja Bertalan, hogy a gyerek elgondolkozzék rajta.

A gyermek felfogja a megjegyzés helyességét, és fontolgatja, mert a betegség idő előtt hajlamossá tette őt a fontolgatásra, és csüggedten azt mondja:

– Igaz! Erre nem gondoltam.

– Térj vissza oda! Ezekben a napokban eljönnek...

– Oda? Nem! Nem térek vissza oda! Nem akarok oda visszatérni! Inkább megölöm magamat! – A haragtól egészen megvadul, de utána sírásban tör ki, Jézus térdén, és azt mondja: – Miért nem tetted, hogy meghaljak?!

Márta, aki visszatér egy mézesedénnyel, csodálkozva látja ezt a csüggedést. Bertalan szomorú, hogy kiváltotta azt, és mentetetődzik:

– Azt gondoltam, hogy jó tanácsot adok. Jót mindenki számára. A gyermek számára, számodra Mester, és Lázár számára... Senkinek sincs szüksége arra, hogy újból gyűlöljék...

– Igaz! Igazán kellemetlen! – kiált fel Péter, és az eseten gondolkozva a számára jellemző füttyülésbe kezd, ami nehéz kérdések megoldása előtt jelentkezik nála.

Egyik ezt ajánlja, a másik azt. Elmenni Náhumhoz. Elmenni Józiáshoz, és megmondani neki, hogy küldje azt a Mihályt és Izsákot Lázárhoz, vagy máshová, ahol lesz a gyermek, mert bölcs dolog, hogy ne gyűlöltessek meg Lázárt még jobban Jézussal való barátsága miatt. Vagy ne szóljanak senkinek semmit sem, hanem tüntessék el a gyermeket, egy biztos tanítványnak adva őt.

A kerióti nem beszél. Mintha nem is figyelne a tárgyalásra. A ruháján lévő bojtokkal játszik, simogatva azokat.

Jézus sem beszél. Simogatja és nyugtatja a gyermeket, és kezébe adja a mézesedényt.

Szálem gyermek, szegény, tízéves gyermek, aki mindig szenvedett, de mindig egy gyermek, akkor is, ha a fájdalom éretté tette, és ily nagy kincs előtt, mint ez a méz, eltűnnek utolsó könnyei, és elragadtatásba esik. Szép szemeit Jézusra és Mártára emeli felváltva, és megkérdezi:

– Mennyit vehetek belőle? Egy kanállal, vagy kettővel? – és a mézben lévő ezüstkanálra mutat.

– Amennyit csak akarsz, gyermek. Amennyi neked tetszik. A többit megeheted holnap és azután. Az egész a tied! – mondja Márta, megsimogatva őt.

– Az egész az enyém!!! Ó, soha sem volt ennyi mézem! Az egész az enyém! Ó! – És oly tisztelettel fogja az edényt, mintha valami kincs volna.

De utána érzi, hogy a szeretet értékesebb az edénynél, és leteszi az edényt Jézus térdére, felemeli karját, hogy átölelje Márta nyakát, aki lehajolt hozzá, hogy megcsókolja. Ez minden, amit hálából adhat a szegény gyermek, akinek nincs semmije.

A többiek felfüggesztik a tervezgetést, és figyelik őt. Péter megjegyzi:

– Ez még Marciamnál is boldogtalanabb, mert őt legalább nagyapja és a többi földműves szerette! Mennyire igaz, hogy mindig van annál nagyobb fájdalom is, amit mi általában nagyobbak gondoltunk!

– Igen. Az emberi fájdalom mélységét még nem sikerült megmérni. Ki tudja, mennyi titkot rejteget még... És mit titkolnak a jövő századok? – mondja Bertalan elgondolkozva.

– Te nem hiszel akkor a Jó Hírben? Nem hiszed, hogy az megváltoztatja a világot? A próféták megmondták. És a Mester ezt ismétli. Te hitetlen vagy, Bertalan – jegyzi meg gúnyosan a kerióti.

A Zelóta felel meg neki:

– Nem látom, miben áll Bertalan hitetlensége. A Mester tanítása vigaszt nyújt minden szerencsétlenségben, mérsékelni fogja a vad szokásokat is, de nem küszöböli ki a szenvedést. Elviselhetőkké teszi azokat az örök örömök ígéretével. Ahhoz, hogy megszűnjék a szenvedés, vagy legalábbis a szenvedés nagy része, mert mindig megmaradnak a betegségek, a halál, a természeti csapások, szükség lenne arra, hogy mindenki Krisztus szívével rendelkezzen, de...

A kerióti félbeszakítja:

– Valóban ennek kellene eljönnie. Különben mit segített, hogy a Messiás eljött a földre?

– Mondjuk, hogy valóban ennek kellene eljönnie. De, mondd meg nekem, Júdás, talán eljött ez közöttünk? Tizenketten vagyunk, és három éve élünk vele, beszívjuk tanítását, mint a levegőt, amelyet belélegzünk. És mégis? Mindnyájan szentek vagyunk, mi tizenketten? Mit teszünk másképpen, mint Lázár, vagy István, Miklós, Izsák, Mannaen, József és Nikodémus, az asszonyok, és a gyermekek? Ennek a hazánknak igazairól beszélek. Mindezek, legyenek bölcsek és gazdagok, vagy szegények és tudatlanok, azt teszik, amit mi teszünk: egy kis jót, egy kis rosszat, de nem újulunk meg teljesen. Sőt, mondom neked, sokan felülmúlnak minket. Igen. Sok hívő felülmúlnak minket: apostolokat... És azt kívánnád, hogy az egész világ szíve olyan legyen, mint Krisztusé, ha mi, mi apostolok nem változtunk át az Ő szíve szerint? Többé-kevésbé megjavultunk... legalábbis reméljük, mert nehéz az embernek kiismernie saját magát és testvérét, aki mellette él. A test fátylán nem lehet átlátni, és nagyon törekszenek az emberek arra, hogy ne lássanak bele gondolataikba, s ne értsék meg azokat. Mindig felületesen ismerjük csak meg magunkat és másokat is. Amikor magunkat vizsgáljuk, nem akarjuk megismerni igazán magunkat, mert kevélységünk szenvedne miatta, vagy szükségét látnánk annak, hogy megváltozzunk. Amikor másokat vizsgálunk, kevélységünk igazságtalan bírónak tesz minket, annak a kevélysége pedig, akit vizsgálunk, bezárja őt, mint ahogy becsukódik a kagyló, hogy ne lássunk bele – mondja a Zelóta.

– Jól mondod! Simon, te valóban bölcsen beszélsz! – helyesli Júdás Tádé. És a többiek kórusban helyeslik.

– És akkor miért jött, ha semminek sem kell megváltozni? – vág vissza a kerióti.

Jézus veszi át a szót:

– Sok minden meg fog változni. Nem minden. Mert az én tanításommal szemben lesz a jövőben az, ami máris működik: azok gyűlölete, akik nem szeretik a Világosságot. Mert az én követőim ereje ellen lesz a Sátán követőie. Mily sokaké! Mily sok szempontból! Az én megváltozhatatlan tanításommal, mert tökéletes, mily sok új tévtant helyeznek majd szembe! Mennyi szenvedés származik majd ebből! Ti nem ismeritek a jövőt. Nektek soknak tűnik az a szenvedés, amely jelenleg van a világon... De Aki tudja, az látja a borzalmakat, amelyeket akkor sem fognátok fel, ha elmagyaráznám nektek... Jaj lenne, ha nem jöttem volna el! Eljöttem, hogy a jövőbelieknek egy törvényt adjak, amely megfékezi a jobbak ösztöneit, hogy megígérjem a jövő békét! Jaj lenne az embernek, ha nem lenne birtokában, eljövetelem által, azoknak a lelki elemeknek, amelyek alkalmasak arra, hogy „életben” tartsa őt lelki életében, biztosítsa őt egy jutalomról!... Ha nem jöttem volna el, a századok multával a föld egy hatalmas földi pokollá változna, és az emberi nem széttépné embertársait, és elpusztulna, átkozva a Teremtőt...

– A Magasságbeli megígérte, hogy nem küld többé általános büntetést, mint amilyen a vízözön volt. Isten ígérete nem csalatkozik – mondja Júdás.

– Igen, Júdás, Simon fia. Igaz. A Magasságbeli nem küld többé általános csapásokat, mint amilyen a vízözön volt. De az emberek mind kegyetlenebb korbácsokat készítenek maguknak, amelyekkel összehasonlítva irgalmas büntetésnek számít a vízözön és a tűzeső, amely terméketlenné tette Szodomát és Gomorrát. Ó!...

Jézus feláll, s olyan kézmozdulatot tesz, amellyel kifejezi gondterhes irgalmasságát a jövőendő nemzedéket illetőleg.

– Rendben van. Te mondd... De mit csináljunk ezzel? – kérdi a kerióti, a gyermekre mutatva, aki apró adagokban ízlelgeti mézét, és boldog.

– Elég minden napnak a maga baja! A holnap majd megmondja. Felesleges a holnappal törődnünk, ha még azt sem tudjuk, hogy megérjük-e.

– Én nem úgy gondolkodom, mint te. És azt mondom, szükség lenne tudni, hova megyünk lakni, hol költjük el a vacsorát. Sok dolgot. Ha csak várakozunk, megtelik a város. És hová megyünk mi? A Getszemániba, nem. Szefori Józsefhez, nem. Johannához, nem. Nikéhez, nem. Lázárhoz, nem. És akkor hová?

– Oda, ahol az Atya menedéket készít Igéje számára.

– Azt hiszed, hogy azért akarom tudni, hogy elmondhassam másoknak?

– Te mondd. Én nem mondtam semmit. Jöjj, Szálem. Anyám tud rólad, de még nem látott. Jöjj, hogy hozzá vezesselek!

– De, beteg az Anyád? – kérdezi Tamás.

– Nem. Imádkozik. Nagy szüksége van az imára.

– Igen. Sokat szenved. Sokat sír. És Máriát csak az ima vigasztalja meg. Mindig sokat láttam imádkozni. A nagyobb szenvedés pillanataiban az imából él, mondhatnám... – magyarázza Mária, Alfeus felesége, miközben Jézus eltávozik, kézen fogva a gyermeket, másik oldalán pedig Annaliával, akit meghívott, hogy menjen vele Máriához.

(8-438)

Jézus, feltámadása után megjelenik azoknak a barátainak, akik összegyűltek a pót-húsvét megünneplésére. Köztük van Szálem is, Betániában, Lázár birtokán. A gyermekek között van Aurea, az afekai Sára, az általa összegyűjtött gyermekekkel, a meroni Anna unokái, a kis Mária és Mátyás, Marciam, és sokan mások. Ott van a Szidonban lakó gyermek is, akinek Jézus visszaadta látását. Apja vitte magával.

(10-232)

Dicsőség Dávid Fiának!

A Jeruzsálembé való ünnepélyes bevonuláskor a Templom csarnokaiba összegyűlt betegek hangosan kiáltoznak, Jézus segítségét kérve.

– Mit akartok, hogy nektek tegyek?

– A látást, Uram! A végtagjaimat! Hogy fiam beszéljen! Hogy feleségem meggyógyuljon! Mi hiszünk benned, Isten Fia!

– Isten meghallgat titeket. Keljetek fel, és mondjátok hozsannát az Úrnak!

Nem egyenként gyógyítja meg a sok beteget. Hanem nagy mozdulatot tesz kezével, és a kegyelem és az egészség leszáll a szerencsétlenekre, akik egészségesen állnak fel, örvendező kiáltozással, amely összevegyül a Jézus körül szorongó sok gyermek kiáltásaival, akik ismétlik:

– Dicsőség, dicsőség Dávid Fiának! Hozsanna a názáreti Jézusnak, a királyok Királyának és az urak Urának!

A farizeusok tettetett tisztelettel felkiáltanak:

– Mester, hallod? Ezek a gyermekek azt mondják, amit nem szabad mondani. Fedd meg őket! Hogy hallgassanak!

– És miért? A királyi próféta, az én törzsem királya talán nem azt mondta: „Dicsőségedet az egekig magasztalja a gyermekek és a kicsinyek ajka. Védőbástyát emeltél elleneid ellen, hogy elhallgattasd az ellenszegülőt és a lázadót.”? (8 Zsolt 2,3) Nem olvastátok a zsoltárosnak ezeket a szavait? Hagyjátok, hogy a gyermekek dicsérjenek. Angyalaik sugallják azt nekik, akik állandóan látják Atyámat, és ismerik titkait, és ők sugalmazzák azokat az ártatlanoknak.

(9-76)

Marci

Marciam

Marciam történetét oly bőségesen ismerteti a nagy Jézus életrajz, hogy külön füzetet is megtölt, pedig több részletét már más füzetekben közöltük. Ezeket itt csak rövid összefoglalásban ismertetjük, és utalunk a teljes szöveg helyére.

Marciamot az Úr Jézus alapos kiképzésben részesítette, s apostolkodott már gyermekkorában mind a gyermekek, mind a felnőttek között. Felnőttkorában pedig Péter mellett működött, a Jézus által Marcialéra változtatott névvel. Egy hagyomány szerint Szent Marciale Jézus 72 tanítványának egyike volt, akit Szent Péter az Aquitaniai Limogesbe hívott, s ott annak lakosságát megtérítette, a város első püspökévé lett, és 74-ben ott halt meg. (Lásd bővebben a 10. kötet 254. oldalán levő 74. jegyzetet, ahol a forrásmunkák is fel vannak sorolva a fenti adatokhoz.)

Marciam életében különösen kidomborodik Jézus szeretete a gyermekek iránt, s az a gondossága, amellyel lelki képzésén dolgozott.

(Ha már többen is változtattak egy kicsit Marciam eredeti nevéen, tegyük meg mi is, és nevezzük egyszerűen Marcinak – legalábbis a címlapon – bár semmi köze sincs a Mártonhoz, de legalább magyarosan hangzik.)

Gyermek, velem jönnél?

Nyilvános működésének második évében Jézus felkeresi egy kegyetlen földesúr munkásait, és megvendégeli őket endori János jóvoltából, aki gondoskodott egy bárányról a lakomához.

A szegények mohón eszik a számukra oly ritka ételt. Van közöttük egy meglehetősen öreg is, aki egy tízévesnek látszó gyermeket szorít oldalához. Az öreg sír evés közben.

– Miért sírsz, atya?... – kérdezi tőle Jézus.

– Mert te olyan jó vagy...

Az endori ember megjegyzi:

– Ez igaz... és könnyekre indít. De ez a sírás nem keserű.

– Nem keserű. Igaz. És aztán... szeretnék valamit. Ezért is sírok.

– Mit szeretnél, atya?

– Látod ezt a gyermeket? Unokám. Rám maradt a téli hegycsuszamlás után. Doras (a kegyetlen földesúr) nem tud arról, hogy hozzám jött, mert elrejttem őt. Úgy él, mint egy vadállat az erdőben, és csak a szombatokon látom. Ha felfedezi, vagy kidobja, vagy munkára fogja... és sorsa rosszabb lesz, mint egy teherhordó állaté! Húsvétkor elküldöm majd őt Mikeással Jeruzsálembe, hogy a Törvény fiává legyen... és utána?... Leányomnak a fia...

– Nekem adnád-e inkább őt? Ne sírj! Sok becsületes, szent barátom van, akiknek nincsenek gyermekeik. Ők szentül felnevelik majd őt, az én utamon...

– Ó, Uram! Mióta hallottam rólad, vágyakoztam utánad! És kértem a szent Jónást (az egyik betlehemi pásztor, aki ugyanott dolgozott, de már meghalt), hogy mentse meg unokámat ettől a haláltól...

– Gyermek, velem jönnél?

– Igen, Uram! És nem okozok neked fájdalmat.

– Rendben van!

– De... kinek akarod adni? – kérdezi Péter, meghúzva Jézus ruhájának ujját. – Ezt is Lázárnak?

– Nem, Simon. De annyi gyermektelen van...

– Én is az vagyok... – Péter arcára kiül a vágó.

– Simon, neked megmondtam. Neked kell mindazoknak a gyermekeknek „atyjává” lenned, akiket örökségül rád hagyok. (Lásd: a Tízparancs 34. oldalán, ahol Jézus megígéri Péternek, hogy megszámlálhatatlan lelki gyermeke lesz.) De neked nem szabad leláncolnod magadat egy saját gyermekedhez. Ne gyötrődj! Terád nagy szüksége van a Mesternek, aki magához akar kapcsolni téged egy érzelem által. Én igényes vagyok, Simon. Igényesebb vagyok, mint egy féltékeny jegyes. Nagyon szeretlek téged, és teljesen a magaménak akarlak tudni.

– Rendben van, Uram... Rendben van... Legyen, amint te akarod! – A szegény Péter hősiiesen ragaszkodik Jézusnak ehhez az akaratához.

– Ő az én születő Egyházam fia lesz. Rendben van? Mindenkié, és senkié. A „mi” gyermekünk lesz. Követni fog minket, amikor a távolságunk megengedi, vagy csatlakozik hozzánk. A pásztorok fogják gondját viselni, ők, akik minden gyermekben az „ő” gyermek Jézusukat szeretik. Jöjj ide, gyermek! Hogy hívnak?

– Jabénak, János és Júdás fiának – mondja határozottan a gyermek.

– Igen. Mi júdabeliek vagyunk – erősíti meg az öreg. Én Dórásnak Júdeában levő földjén dolgoztam, és leányom arról a vidékről származóhoz ment feleségül. Arimatea közelében dolgozott az erdőben, és ezen a télen...

– Láttam a szerencsétlenséget.

– A gyermek megmenekült, mert azon az éjjelen egy távoli rokonánál volt... Valóban rászolgált nevére! (Lásd 1 Krón 4,10) „A gyermek segítségül fogja hívni az Urat, és az Úr megáldja és növeli területét, vele lesz keze, és távol tartja tőle a csapást.”

– Azért adta meg ezt neked az Úr, atya, hogy megvigasztaljon téged, a halottak lelkét, és megerősítse az árvát. És most, hogy elválasztottuk a test szükségleteit a lélekétől a gyermek iránti szeretetnek egy tettével, hallgassátok meg a példabeszédet, amelyet nektek szánok. (Most mondja el Jézus a dúsgazdagról és a szegény Lázárról szóló példabeszédet. Lásd: Példabeszédek 2-52)

(3-336)

Légy őszinte, mint egy angyal!

Útközben Fülöp megkérdezi:

– Megérkezünk még este előtt Engannimba?

– Biztosan. De... most velünk van a gyermek. Fáradt vagy, Jabé? – kérdi szeretettel Jézus. – Légy őszinte, mint egy angyal!

– Egy kicsit, Uram. De kényszeríteni fogom magam a járásra.

– Ez a gyermek gyenge – mondja endori János.

– Meghiszem azt! – kiált fel Péter – Azzal az étellel, amit néhány hónapja élt! Jöjj, karjaimba veszek!

– Ó, nem, uram! Ne fáraszd magadat! Még tudok járni!

– Jöjj, jöjj! Biztosan nem vagy nehéz. Olyan vagy, mint egy rosszul táplált kismadár – és Péter széles vállára veszi őt, s lábait fogja.

Megállnak Megiddó városa mellett egy nagyon friss forrásnál, hogy táplálékot vegyenek magukhoz. Sok zarándok van már ott, akik Jeruzsálemben tartanak a húsvéti ünnepekre.

Ünnepi hangulat uralkodik közöttük. Sok gyermek megy velük a nagykorúsági szertartásra.

Két jómódú gyermek játszik a forrás mellett. Megkérdezik Jabét:

– Te is azért mész, hogy a Törvény fia légy?

– Igen – válaszol Jabé félénken, és elrejtőzik Péter mögé.

– Ez a te apád? Szegény vagy, nemde?

– Igen, szegény vagyok.

A két gyermek gúnyosan végigméri őt, és megjegyzi:

– Látszik.

Valóban látszik... Ruhája ugyancsak nyomorúságos! Talán a gyermek kinőtte, és jóllehet be van szegve, egy része felfeslett, és csak barna lábainak ikrájáig ér. Lábán két ormótlan szandál, amelyet egy madzag tart, ami ugyancsak gyötörheti lábát.

A gyermekek a rossz gyermekek önzésével megjegyzik:

– Ó, akkor nem lesz új ruhád az ünnepre! Nekünk viszont!... Nemde, Joákim? Én teljesen vörösben, hasonló köpennyel. Te viszont égszínkében, ezüstcsatos szandálban, értékes övvel, aranyos imaköpennyel, és...

– ... és köszívvel, mondom én! – vág közbe Péter, aki befejezte lábának felfrissítését és megtöltötte mindenki kulacsát. – Rosszak vagytok, gyerekek! A szertartás és a ruha nem ér semmit, ha a szív nem jó. Többre becsülöm az én gyermekemet. Tűnjetek el, kevélyek! Menjtek a gazdagok közé, és tiszteljétek azt, aki szegény és becsületes. Jöjj, Jabé! Ez a víz jó a fáradt lábaknak. Jöjj, hogy megmossam őket! Utána jobban tudsz gyalogolni. Ó, ezek a madzagok mily sebet okoztak! Nem szabad többet gyalogolnod! Karomban viszek, míg meg nem érkezünk Engannimba. Ott találok majd egy pár új szandált számodra. – És Péter megmossa és megtörli a kis lábakat, amelyek már hosszú ideje nem részesültek ilyen simogatásban.

A gyermek nézi őt, habozik, de utána ráborul Péterre, aki ismét felköti lábára a szandálokat. Átöleli nyakát, és azt mondja:

– Milyen jó vagy! – és megcsókolja őszülő haját.

Péter megindul. Leül a földre, ölébe veszi a gyermeket, és azt mondja neki:

– Akkor hívj engem „atyának”!

Kedves jelenet. Jézus is odamegy a többiekkel. De előbb a két kevély gyermek, aki ott marad kíváncsiságból, megkérdezi:

– Hát nem a te apád?

– Apa és anya számomra – mondja magabiztosan Jabé.

– Igen, kedves! Jól mondtad: apa és anya. És, kedves uracskáim, biztosítalak titeket, hogy nem lesz rosszul öltözve a szertartásra. Neki is királyi ruhája lesz, tűzpiros, fűzőld övvel, és hófehér imaköpennyel.

A két fiú elmenekül.

– Mit csinálsz Péter, hogy át vagy ázva? – kérdi Jézus mosolyogva.

– Átázva? Ah, igen. Most veszem csak észre? Mit csinálok? Báránnyá teszem ismét magamat, ártatlan szívvel. Ah, Mester! Mester! Jól van, menjünk! De engedned kell, hogy gondoskodjam erről a kicsiről. Utána majd átengedem. De addig, míg nem lesz igazi izraelita, az enyém!

– Az ám! És utána mindig tanítója leszel, mint egy öreg apa. Rendben van? Menjünk, hogy estére Engannimban legyünk anélkül, hogy a gyermeknek futni kelljen.

– Én viszem őt. A hálóm nehezebb. Nem tud járni ezzel a szandállal! Jöjj! – És Péter boldogan útnak indul, fiacskáját hordozva. Most már árnyasabb az útjuk az erdőben.

Engannim közelében találkoznak egy római katonacsoporttal, amelynek vezetője, Publius Quintillianus ismeri Jézust. Elbeszélgetnek, s mikor Publius meglátja az izzadó Pétert a gyermekkel, megkérdi:

– Ki ez a gyermek?

– Egy árva, akit magamhoz vettem – válaszolja Jézus.

– De ez az embered túlságosan fáradt! Gyermek, félsz-e néhány métert lóháton jönni? Visszaadlak téged... ennek az embernek, amikor a kapunál leszünk.

A gyermek nem ellenkezik, és Publius felülteti őt a nyeregbe maga mellé.

– Isten veled! Üdvözlégy, Mester! Megvárlak téged annál a facsoportnál. – És megsarkantyúzza lovát.

Mikor Péter visszakapja tőle a gyermeket, belépnek a városba, s elmegy vele, hogy szandált vegyen neki.

– Ezt az embert megöli a gyermek utáni vágy – mondja a Zelóta, és hozzáteszi: – Igaza van.

– Adok neki, ezerszámra. Most menjünk, keressünk helyet a pihenésre, hogy holnap hajnalban tovább mehessünk!

„Nekem is van egy anyám”

Amikor messziről meglátják Jeruzsálemet, Jézus odahívja magához Jabét:

– Jabé, gyere ide! Látod azt az aranyos pontot? Az az Úr háza. Ott fogadod majd meg, hogy engedelmeskedsz a Törvénynek. De jól ismered?

– Mamám beszélt nekem róla, és apám megtanított a parancsokra. Tudok olvasni, és... és azt hiszem, tudom azt, amire ők megtanítottak engem, mielőtt meghaltak... – A gyermek, aki mosolyogva futott Jézushoz, most sír, lehajtott fejjel, és keze remeg Jézus kezében.

– Ne sírj! Idehallgass! Tudod, hol vagyunk? Ez Betel. Itt a szent Jákob az angyalokkal álmodott. Tudod? Emlékszel rá?

– Igen, Uram. Látott egy lépcsőt, amely a földről az égig ért, és angyalok jártak rajta fel és alá, és a mama azt mondta, hogy ha mindig jó leszek, a halálom órájában ugyanazt fogom látni, és azon a lépcsőn elmegyek Isten Házába. Oly sok dolgot mondott nekem a mama... De most többé nem mond nekem semmit... – és könnyek gördülnek le szomorú arcán.

– De ne sírj így! Idehallgass, Jabé. Nekem is van egy Anyám, akit Máriának hívnak, és aki szent és jó, és oly sok dolgot tud mondani. Bölcsőbb egy tanítómesternél, és jobb és szebb egy angyalnál. Most hozzá megyünk. Nagyon fog szeretni téged. Sok dolgot mond majd neked. És aztán, vele van János mamája, aki szintén nagyon jó, és őt is Máriának hívják. És testvéremnek, Júdásnak anyja, aki édes, mint a méz, és az ő neve is Mária. Nagyon fognak szeretni téged. De nagyon! Mert derék fiú vagy, és irántam való szeretetből, aki nagyon szeretlek téged. És utána velük fogsz felnővekedni, és amikor felnősz, Istennek egy szentje leszel, mint egy tudós, hirdetni fogod Jézust, aki újból adott neked egy anyát, és aki kinyitja majd az ég kapuit elhunyt anyádnak, apádnak, és neked is, a te órádban. Neked nem kell hosszú lépcsőn felmenned az égbe a halál órájában. Felmész már életedben azért, hogy jó tanítvány leszel, és ott találod magadat a Paradicsom kinyílt ajtajának küszöbén, és ott leszek én, és azt mondom neked: „Jöjj, barátom, és Mária fia”, és együtt leszünk utána.

Jézus ragyogó mosolya felszárítja a fiú könnyeit, és mosolyt csal arcára. Jézus kissé lehajolva megy mellette, kézen fogva a gyermeket, aki felemeli rá tekintetét.

A gyermeket érdekli a történet, és éles eszével megkérdezi:

– De te azt mondod, hogy kinyitod majd az ég kapuit. Nem zárta be azokat a nagy Bűn? A mama azt mondta, hogy senki se tud oda bemenni addig, míg el nem jön a bocsánat, és az igazak a Limbusban várnak arra.

– Úgy van. De miután hirdetem Isten szavát, én az Atyához megyek, és... és miután elnyertem bocsánatát, azt mondom: „Atyám, most teljesítettem mindenben akaratodat. Most kérem a jutalmat áldozatomért. Jöjjenek az igazak, akik a te Országodra várnak!” És Atyám azt mondja majd nekem: „Legyen úgy, amint te kívánod!” És akkor leszálok, hogy hívjak minden igazat, és a limbus megnyitja kapuit hangomra, és örvendezve kijönnek a szent pátriárkák, a ragyogó próféták, Izrael áldott asszonyai, és utána, tudod, mennyi gyermek? Mint egy virágos rét, minden korbelti gyermekekkel! És énekelve követnek engem, felszállva a szép Paradicsomba.

– És ott lesz az én mamám is?

– Egész biztosan!

– Te nem azt mondtad, hogy ott lesz veled az ég kapujánál, amikor én is meghalok...

– Neki, és vele együtt atyádnak nem kell ott lenniük a kapunál. Mint ragyogó angyalok mindig leszállnak az égből Jézustól az ő kis Jabéjükhöz, és amikor te meghalsz, úgy tesznek, mint az a két kismadár, ott, azon az ösvényen. Látod? – Jézus karjába veszi a gyermeket, hogy jobban lássa.

– Látod, hogyan állnak kis tojásuk fölött? Várják, hogy az kinyílják, és utána kiterjesztik szárnyukat kicsinyük fölött, hogy megvédjék minden bajtól, és utána, amikor megnőtt, és

kész a repülésre, segítik őket erős szárnyukkal, felemelve, fel, fel, fel... a nap felé. A te szüleid így tesznek veled.

– Pontosán így lesz?

– Pontosán így.

– De te szólsz nekik, hogy emlékezzenek rá, amikor el kell jönniük?

– Nem lesz arra szükség, mert szeretnek téged, de én megmondom nekik.

– Ó, mennyire szeretlek téged! – A gyermek még Jézus karjaiban van, nyakába borul, és megsókolja Őt, oly örvendetes kitöréssel, hogy a többiek megindulnak. Jézus viszonzza csókját, és leteszi őt.

– Ó, rendben van! Most menjünk előre! A Szent Város felé. Meg kell érkeznünk oda holnap estére. Miért sietünk annyira? Meg tudod mondani nekem? Nem lenne mindegy, ha holnapután érkeznénk meg?

– Nem. Nem lenne mindegy. Mert holnap a szombat előestje van, és napnyugta után csak hat stádiumnyit szabad menni. Többet nem, mert megkezdődött a szombat és annak nyugodalma.

– Tehát szombaton tétlenkednek.

– Nem. Imádják a Magasságos Urat.

– Hogy hívják Őt?

– Adonainak. De a szentek kiejthetik nevét.

– A jó gyermekek is. Mondd meg, ha tudod!

– Jáhvé.

– És miért imádják a Magasságos Urat szombaton?

– Mert Ő ezt mondta Mózesnek, amikor a Törvény tábláit adta neki.

– Ah, igen? És mit mondott?

– Azt mondta, hogy meg kell szentelni a szombatot. „Dolgozz hat napon át, de a hetedikén pihenj meg, és pihentess másokat is, mert így tettem én is a teremtés után.”

– Hogyan? Az Úr pihent? Belefáradt a teremtésbe? És valóban Ő teremtett? Honnan tudod? Én tudom, hogy Isten sose fárad el.

– Nem fáradt el, mert Isten nem gyalogol, és nem mozgatja karját. De azért mondta, hogy megtanítsa Ádámot és minket arra, hogy legyen egy napunk, amelyen Őrá gondolunk. És biztos, hogy mindent Ő teremtett. Ezt mondja az Úr Könyve.

– De Ő írta azt a könyvet?

– Nem. De az az Igazság. És hinni kell, hogy ne menjen valaki a Luciferhez.

– Azt mondtad nekem, hogy Isten nem gyalogol, és nem mozgatja karját. Akkor hogyan teremtett? Milyen? Egy szobor?

– Isten nem bálványszobor. És Isten... Isten... engedj gondolkodni, és visszaemlékezni, miként mondta mamám, és még inkább az az ember, aki a te nevedben felkereste a szegényeket Esdrelon síkságán... Mama azt mondta, hogy megértesse velem, ki az Isten: „Isten olyan, mint az én szeretetem irántad. Nincs teste, de mégis van.” És az a kis ember, oly édes mosollyal, azt mondta akkor: „Isten Örök Szellem, Egy és Hármas, és a Második Személy testet öltött irántunk, a szegények iránt való szeretetből, és a neve...” Ó, Uram! De most, hogy rá gondolkodom... te vagy az! – A gyermek megdöbbenve a földre veti magát, imádva.

Mindnyájan odafutnak, mert azt hiszik, hogy elesett, de Jézus ajkára tett ujjával jelzi nekik, hogy maradjanak csendben, és azt mondja:

– Kelj fel, Jabé. A gyermekeknek nem kell félniük tőlem! – A gyermek felemeli fejét, tisztelettel, és megváltozott tekintettel, mintegy félve néz Jézusra. De Jézus mosolyog rá, és feléje nyújtott kézzel mondja:

– Te egy bölcs kis izraelita vagy. Folytassuk a vizsgát magunk között. Most, hogy felismertél engem, tudod-e, hogy a Könyv beszél-e rólam?

– Ó, igen, Uram! A kezdettől egészen mostanáig. Minden rólad beszél. Te vagy a megígért Üdvözítő. Most megértem, miért fogod megnyitni a limbus kapuit. Ó, Uram! Uram! És nagyon szeretsz engem?

– Igen, Jabé.

– Nem. Többé nem Jabé. Adj nekem egy nevet, ami kifejezi, hogy te szeretted, hogy te megmentettél engem...

– Majd Anyámmal együtt választunk nevet számodra. Jó lesz?

– De olyat, ami pont ezt mondja. És felveszem attól a naptól kezdve, amikor a Törvény fiává leszek.

– Felveszed attól a naptól kezdve.

Elhagyják Betelt, és egy hűvös, vízben gazdag völgyben megállnak pihenni és étkezni. Jabé még félig el van kábulva a kinyilatkoztatástól, és csendben eszik, tisztelettel fogadva el minden falatot, amit Jézus nyújt neki. De lassacskán magához tér, főleg miután szépen eljátszik Jánossal, miközben a többiek pihennek a zöld fűben, s visszatér Jézushoz, a mosolygó Jánossal, és a hárman elbeszélgetnek.

– Nem mondtad meg nekem, kik beszélnek rólam a Könyvben.

– A próféták, Uram. És még előbb, a Könyv beszél rólad attól kezdve, hogy Ádámnak el kell hagynia a Paradicsomot, és utána Jákobnál, és Ábrámnál és Mózesnél... Ó!... Apám azt mondta nekem, hogy elment Jánoshoz – nem ehhez, a másik Jánoshoz, a Jordánnál – hogy ő, a nagy próféta téged a Baránynak hívott... Íme, most megértem Mózes bárányát... Te vagy a húsvéti bárány!

János ingerkedik vele:

– De melyik próféta jövendölt legjobban róla?

– Izajás és Dániel. De... nekem jobban tetszik Dániel, most, hogy úgy szeretlek téged, mint atyámat. Mondhatom ezt? Mondhatom, hogy úgy szeretlek, amint atyámat szerettem? Igen? Jó, akkor nekem jobban tetszik Dániel.

– Miért? Izajás beszél legtöbbit a Krisztusról!

– Igen. De a Krisztus szenvedéséről beszél. Dániel viszont a szép angyalról és a te eljöveteledről beszél. Igaz... ő is mondja, hogy a Krisztus fel lesz áldozva. De arra gondolok, hogy a Barányt egyetlen egy csapással áldozzák majd fel. Nem, mint Izajás és Dávid mondják. Mindig sírtam, amikor hallottam azok felolvasását, és mamám többé nem beszélt róla. – Szinte most is elsírja magát, miközben Jézus simogatja őt.

– Ne gondolj most erre. Idefigyelj. Tudod a parancsokat?

– Igen, Uram. Azt hiszem, tudom. Az erdőben ismételtettem, hogy el ne felejtsem őket, és hogy halljam mamám és papám hangját. De most nem sírok többé (igazában egy nagy könnycsepp van pilláin), mert most te az enyém vagy.

János elmosolyodik, és átöleli Jézusát, azt mondva:

– Pontosan az én szavaim! Minden gyermeki szív egyformán beszél!

– Igen. Mert szavaik az egyetlen Bölcsességtől erednek. De most tovább kell mennünk, hogy hamarosan elérjük Berotot. Sokan járnak az úton, és eső fenyeget. A szálláshelyeket megrohmozzák. És nem akarom, hogy megbetegedjete.

(3-354)

Mikor már Jeruzsálem falai közelébe érnek, zsoldárokat énekelnek. A kis Jabé angyali hangja belevegyül az erős, férfias hangokba. Nagyon jól énekel, talán azért, mert a többinél jobban ismeri a 122. zsoldárt: „Öröm töltött el, amikor jelezték: Indulunk az Úr házába!” Valóban, egészen ragyog az örömtől kis arcoskája, amely néhány nappal ezelőtt még olyan szomorú volt.

Íme, már nagyon közel vannak a falak. Íme, a Halak kapuja. Az utakon özönlik a nép.

Hamarosan a Templomban vannak, az első imára. És utána a Getszemáni békéje, a vacsora, a lenyugvás.

A Jeruzsálemben vezető út befejeződött.

(3-364)

Az új név

Jabé találkozását Máriával, és nevének megváltoztatását megtaláljuk Mária életének 7. füzetében a 291-301. oldalig. Az új név: Márjiam (kiejtése: Márdziam) kifejezi, hogy Jézus megmentette őt, és hasonlít Mária nevére is.

Betániában a gyermeknek Márta odaadja Lázár egy gyermekkori ruháját.

Másnap reggel, miközben az apostolok Lázár kertjében sétálnak, Mária figyeli, amint egy szolga rendbehozza Marjiam haját.

– Egyelőre így – mondja a szolga. – Utána, amikor felajánlottad az Istennek gyermeki hajfürtjeidet, rövidre vágom majd. Jön a meleg, és jobban érzed magadat, ha hajad nem ér a nyakadba. És majd megerősítem. Száraz, törékeny, gondozatlan. Látod, Mária? Szükség van a gondozásra. Most megolajozom, hogy helyén maradjon. Érzed, gyermek, ezt a jó illatot? Ezt az olajat használja Márta. Nagyon jól tesz. Úrnőm mondta, hogy ezt használjam. Íme, most olyan vagy, mint egy királyfi! – és a szolga, aki talán borbély Lázár házában, gyengéden arcul legyinti Marjiamot, üdvözli Máriát, és meglepődten elmegy.

– Jöjj, hogy felöltöztesselek – mondja Mária a gyermeknek, aki eddig csak rövidujjú tunikájában volt – és felöltözteti a szép, piros gyapjúruhába, amit Márta adott neki, Lázár megőrzött gyermekkori ruháiból. A gyermek már nem látszik annak a szegény teremtsnek, aki még néhány napja volt.

– Most menj játszani, de ne piszkold be magadat, míg én felkészülök – mondja neki Mária, megsimogatva őt. A gyermek kimegy, meglepődten ugrándozva, hogy megkeresse nagy barátait. Elsőnek Tamás látja meg:

– De milyen szép vagy! Mint aki lakodalomba megy! Eltűnök melletted! – mondja a mindig vidám Tamás. És megfogva kezét, hívja:

– Jöjj, menjünk az asszonyokhoz! Kerestek téged, hogy enni adjanak neked.

Belépnek a konyhába, és Tamás felrezzenti a két Máriát erős hangjával munkájukból, amit a kályha fölé hajolva végeztek:

– Itt van az ifjú, akit kívántatok! – és nevetve bemutatja a gyermeket, aki elrejtőzött erőteljes termete mögött.

– Ó, kedves! Jöjj, hadd csókoljalak meg! Nézd, Szalóme, mily jól néz ki! – kiáltja Mária, Alfeus felesége.

– Valóban! Most csak arra van szüksége, hogy megerősítsük. De erről majd én gondoskodom. Jöjj, hogy én is megcsókoljalak! – válaszolja Szalóme.

– De Jézus a pásztorokra bízta őt... – veti ellen Tamás.

– Miféle gondolat! Ebben Jézusom téved. Mit akartok tenni és tudni, ti férfiak?... A gyermekeknek mamára van szükségük. Nemde... hogyan hívnak?

– Marjiam.

– Ó, ugyan! Áldott legyen Máriám! Könnyebb nevet adhatott volna neki!

– Majdnem olyan, mint az övé! – kiált fel Szalóme.

– Igen. De az övé könnyebb. Nincs az a j betű a közepén.

– Pontosan olyan nevet adott neki, amit régen használtak, s ami kifejezi a gondolatot – mondja a kerióti, aki közben belépett.

– Rendben van! De nehéz kiejteni. Én leegyszerűsítem Marciamra. Az könnyebb, és nem dől össze a világ miatta. Nemde, Simon?

Péter, aki épp elment az ablak alatt, endori Jánossal beszélgetve, benéz, és megkérdi:

– Mit akarsz?

– Azt mondtam, hogy én a gyermeket Marciamnak hívom. Ez könnyebb!

– Igazad van, asszony. Ha az Anya megengedi nekem, én is így fogom hívni. De milyen jól nézel ki! De én is, nemde? Idenézzetek!

Valóban, teljesen kifefélte magát, leborotválta szakállát arcának oldaláról, rendbehozta haját és szakállát, megkente, ruháján nincs egy gyűrődés sem, szandálja újnak tűnik, úgy ragyog. Az asszonyok megcsodálják, és ő megleégedetten nevet.

A gyermek befejezte reggelijét, és kimegy, hogy sétáljon nagy barátjával, akit mindig „atyának” szólít.

Jön Jézus is Lázárral együtt, és a gyermek eléje fut.

– Béke legyen velünk, Marjiam! Adjunk egymásnak békecsókot.

A gyermek üdvözli Lázárt is, aki megsimogatja őt, és édességeket ad neki.

Mindnyájan körülveszik Jézust. Mária is, aki kékszínű ruhában van, sötétebb színű köpennyel. Jézus felé jön, mosolyogva.

– Mehetünk akkor, – mondja Jézus. – Te, Simon, Anyámmal és a gyermekkel, ha még most is költekezni akarsz, miután Lázár gondoskodott róla.

– De minden bizonnyal! És azután... elmondhatom, hogy egyszer Anyád oldalán mehettem. Nagy megtiszteltetés!

– Akkor menj!

Jézus a zelóta Simonnal elmegy meglátogatni a leprásokat, Péter pedig Máriával Jeruzsálembé megy, hogy amint megígérte, ruhát vásároljon a fiúnak. Útközben elmondja Máriának vágyát, hogy szeretné megtartani a gyermeket. Mária közbenjár érte Jézusnál, aki teljesíti kívánságát. Lásd bővebben Mária élete 8-302-306. oldalán.

Marciam nagykorúvá lesz

Az apostolok – a keriótit kivéve – a nőtanítványokkal és ígéretéhez híven, arimateai Józseffel együtt kísérik Marciamot a Templomba, nagykorúsági szertartására. Mindnyájan ünnepi ruhában vannak, de főleg Péter öltözött ki. Legjobb ruháját vette fel, új sapkája van, új övéről tör függ le, akárcsak a többi apostoléról. Csak Jézusnál nincs fegyver. Jézus fehér ruhában, kék köpenyben van. Marciam ruhája rózsaszínű, sötétebb piros szegéllyel nyakánál és alján és csuklójánál, valamint övénél. Köpenyét összehajtva viszi karján, és meglegedetten simogatja. Időnként felemeli tekintetét, mosolyogva, de némileg aggódva.

Egy ideig várnak a kapunál Júdásra, de hiába. Péternek nem hiányzik a kerióti, s meg is jegyzi, hogy nem sír távolléte miatt. Arimateai József feleslegesnek tartja a további várakozást, és kijelenti:

– Menjünk!

Marciam kissé elsápad, és megcsókolja Máriát:

– Imádkozz!... Imádkozz!...

– Igen, kedves. Ne félj. Sokat tudsz, és jól...

Marciam akkor Péterhez csatlakozik. Idegesen szorítja Péter kezét, és mivel még mindig nem érzi magát biztosnak, szeretné Jézus kezét is fogni.

– Én nem jövök, Marciam. Megyek, hogy imádkozzam érted. Utána látjuk majd egymást.

– Nem jössz? Miért, Mester? – kérdi csodálkozva Péter.

– Mert jobb így... – Jézus nagyon komoly, mondhatnánk: szomorú. És ezzel fejezi be: – József, aki igaz, csak helyeselni tudja eljárásomat.

Valóban József egy szót sem szól, és hallgatása, valamint sóhajta megerősíti Jézus szavait.

– Akkor... menjünk... – Péter kissé lesújtott.

Marciam akkor Jánosba kapaszkodik. És mennek, József után, akit mindenki mély meghajlással üdvözöl. Velük tart Tamás és Simon is. A többiek Jézussal maradnak.

Belépnek a terembe. Egy ifjú, aki egy sarokban ír valamit, hirtelen feláll, amikor meglátja Józsefet, és földig hajol.

– Isten legyen veled, Zakariás! Menj, hívd sürgősen Azraelt és Jákobot.

Az ifjú kimegy, és szinte azonnal visszatér két barátságtalan férfival, akik dolyfös magatartásukat csak József előtt mérséklék. Utánuk jön nyolc kevésbé fontos egyéniség. Leülnek, míg mindenki más állva marad, József is.

– Mit kívánsz, József? – kérdezi a legidősebb.

– Bemutatni bölcsességtek előtt Ábrahámnak ezt a fiát, aki betöltötte az előírt időt, hogy belépjen a Törvénybe, és önálló legyen.

– Rokonod? – kérdik csodálkozó tekintettel.

– Istenben mindnyájan rokonok vagyunk. De a gyermek árva, és ez a férfi, akinek becületességéért jótállok, magához fogadta, hogy ne maradjon utód nélkül.

– Ki az a férfi? Válaszoljon ő maga.

– Simon, Jónás fia, a galileai Betszaidából, házas, de gyermektelen, halász a világ számára, a Magasságbeli Törvényének fia.

– És te, galileai, vállalod ezt az atyaságot? Miért?

– A Törvény azt mondja, hogy szeressük az árvát és az özvegyet. Ezt teszem.

– Ismerheti ez egyáltalán a Törvényt annyira, hogy megérdemelje, hogy... De válaszolj, te, gyermek! Ki vagy?

– Jabé Marciam, János fia, Emmaus vidékéről. Tizenkét éves vagyok.

– Tehát júdeai. Megengedett, hogy egy galileai gondoskodjék róla? Nézzünk utána a törvényeknek!

- Hát ki vagyok én? Leprás, vagy átkozott? – Péter vére kezd felforrni.
- Hallgass, Simon, én beszélek érdekedben! Mondtam, hogy kezeskedem ezért a férfiért. Úgy ismerem őt, mintha saját házamból való lenne. József, a Vén sose ajánl olyan dolgot, ami ellenkezik a Törvénnyel, sőt még a törvényekkel sem. Vizsgáztassátok le a gyermeket igazságosan és gondosan! A folyosó tele van gyermekekkel, akik a vizsgára várnak. Ne késlekedjétek, mindenki iránti szeretetből!
- De ki bizonyítja, hogy a gyermek tizenkét éves és visszaváltották a Templomtól?
- Azt a feljegyzésekből megtudhatjátok. Kellemetlen kutatás, de megtehető. Gyermek, azt mondtad nekem, hogy elsőszülött vagy?
- Igen, uram. Meg lehet látni, mert az Úrnak szenteltek, és visszaváltottak a megfelelő tizeddel.
- Keressük meg akkor ezt a feljegyzést... – mondja József.
- Nem szükséges – mondják barátságatlanul a szőrszálhasogatók. – Jöjj ide, gyermek! Mondd el a Tízparancsolatot!
- A gyermek magabiztosan elmondja.
- Add ide nekem azt a tekercset, Jákob! Olvasd, ha tudsz!
- Hol, rabbi?
- Ahol akarod. Ahová tekinteted esik – mondja Azrael.
- Nem. Itt. Add nekem! – mondja Jákob. Kinyitja egy pontig, és utána azt mondja: – Itt.
- „Dicsőítsétek Istent minden élőlény előtt, és mondjatok neki köszönetet azért, amit veletek tett. A király titkait meg kell őrizni. Isten tetteit azonban föl kell fedni...” (Tób 12,6-7)
- Elég, elég! Mik ezek? – kérdezi Jákob, köpenyének rojtjaira mutatva.
- A szent rojtok, uram: azért hordjuk, hogy emlékeztessenek minket a Magasságbeli Úr parancsaira.
- Ehet egy izraelita bármiféle húst? – kérdezi Azrael.
- Nem, uram. Csak azokat, amelyeket tisztának nyilvánítottak.
- Mondd el nekem a parancsolatokat...
- Ne tedd... – s a gyermek elmondja a litániát.
- Elég, elég! Egy galileai számára túlságosan sok is. Ember, a te feladatod, hogy megesküdj, hogy a fiú nagykorú.
- Péter, azzal az udvariassággal, ami annyi sértő udvariatlanság után még megmaradt benne, elmondja atyái mondanivalóját:
- Amint megfigyeltétek, fiam, aki elérkezett az előírt korba, képes az önállóságra, ismerve a Törvényt, a parancsokat, a szokásokat, a hagyományokat, a szertartásokat, az áldásokat és az imákat. Azért, amint megállapítottátok, kérhetem én is és ő is a nagykorúsítást. Valójában ezt nekem kellett volna előzőleg mondanom, de itt megsértették a szokásokat azáltal, hogy a gyermeket az atya előtt kérdezték ki. De most én mondom nektek: miután képesnek tartottátok őt, ettől a pillanattól kezdve én nem vagyok többé felelős cselekedeteiért, sem Isten, sem emberek előtt.
- Menjetek át a zsinagógába!
- A kis kíséret átmegy a zsinagógába a rabbik mogorva ábrázata előtt, akiket Péter rendreutasított. Marciámnak levágják a haját, amely válláig ér, s megrövidítik egészen a füléig. Utána Péter, aki kinyitotta a csomagot, amit magával vitt, kivesz belőle egy piros övet, arany szegéllyel, és a gyermek dereka köré köti. Utána, miközben a papok rákötik elől és karjánál a bőrszalagokat, Péter rátűzi Marciim köpenyére, amelyet előzőleg átadott neki, a szent rojtokat. És Péter ugyancsak meg van indulva, amikor elkezdi énekelni az Urat dicsőítő éneket...
- A szertartás befejeződött. Gyorsan kimennek, és Péter megjegyzi:

– Nem is rossz! Nem tudtam többé fékezni magamat! Láttad, József? Még csak be sem fejezték a szertartást. Nem számít! Te... te, fiam, nem nélkülözöd azt, aki megszentel téged... Menjünk, vegyünk egy bárányt, az Urat dicsérő áldozathoz! Egy kedves bárányt, mint te. Köszönöm neked, József! Mondj te is köszönetet, fiam, nagy barátunknak! Nélküle mindnyájunkkal rosszul bántak volna.

– Simon, megelégedett vagyok, hogy hasznos lehettem egy olyan igaz számára, mint amilyen te vagy, és kérlek, jöjjetek bezetai házamba a lakomára. Természetesen, veled együtt mindenki.

– Megyünk, és megmondjuk a Mesternek. Számomra... túl nagy megtiszteltetés! – mondja alázatosan Péter, aki ragyog az örömtől.

Végigmenni ismét az udvarokon egészen az asszonyok udvaráig, ahol mindnyájan kifejezik szerencsekívánatukat Marciámnak. Utána a férfiak elmennek az izraeliták udvarába, ahol Jézus van övével. Mindnyájan boldogan egyesülnek, s közben Péter elmegy feláldozni a bárányt.

Milyen boldog Péter, gyermekével, aki már tökéletes izraelita! Annyira, hogy nem is veszi észre a ráncot Jézus homlokán. Annyira, hogy nem figyel fel társainak nyomasztó hallgatására. József házában megkérdezik a gyermeket, mi akar lenni, ha felnő. „Halász leszek, mint apám” – mondja. Péter könnyezik, s csak ekkor fogja fel...

– De... Júdás egy csepp mérget kevert ebbe az ünneplésbe... És te gyötrődsz, Mester... és a többiek is szomorúak emiatt. Bocsássatok meg, hogy előbb nem vettem észre. Ah, az a Júdás!...

Sóhajtása megegyezik a többiek szívével is... De Jézus, hogy eltávolítsa a mérget, igyekszik mosolyogni, és azt mondja:

– Ne gyötrődj emiatt, Simon! Nem hiányzik más az ünneplésről, csak a te feleséged... és én rá is gondoltam, aki oly jó, és oly áldozatos mindig. De hamarosan ő is örülni fog, váratlanul, és ki tudja, mily boldogan fogadja. Gondoljunk a jóra, ami a világban van. Jöjj! Jól válaszolt Marciám? Tudtam előre...

József, aki kiment, hogy valamit parancsoljon a szolgálknak, visszajön:

– Köszönetet mondok mindnyájatoknak, hogy újra fiatallá tettetek engem ezzel a szertartással, és megtiszteltetek azzal, hogy házamba jött a Mester, Anyja, rokonai, és ti, kedves tanítványtársaim. Jöjjetek a kertbe! Ott levegősebb, és virágok vannak...

(3-408)

Másnap Jézus Salamonról beszél Marciámnak a Templomban, amikor megjelenik Júdás is. A fiatalok egy csoportjával megy, nagyokat gesztikulálva, miközben magyaráz nekik valamit. Észre sem veszi Jézust és az apostolokat.

Jézus oly szigorú arccal néz Júdás felé, hogy Marciám megijed arcának elváltozásától. Megragadja Jézus karját, és azt mondja neki:

– Ne nézd! Ne nézd! Nézz engem, aki szeretlek téged!

Tamás odamegy Júdáshoz, és figyelmezteti őt, hogy Jézus is a Templomban van. Együtt mennek hozzá. Jézus szemére veti Júdásnak:

– Tegnap miért bántottad meg Simont, és vele együtt engem, és velünk együtt arimateai Józsefet, társaidat, Anyámat és a többieket?

– Én? Nem is láttalak titeket!

– Nem akartál látni minket! Miért nem jöttél, amint megegyeztünk, hogy áldjuk az Urat egy ártatlanért, akit befogadnak a Törvénybe? Válaszolj! Még annak sem érezted szükségét, hogy értesíts minket, nem fogsz eljönni!

– Íme az atyám! – kiált fel Marciam, meglátva Pétert, amint az visszatér a feláldozott báránnyal. – Ó, vele van Mikeás és a többiek! Megyek, mehetek eléjük, hogy halljam öreg atyámat?

– Menj, fiam! – Mondja Jézus, megsimogatva őt. És megérinti endori János vállát: Kérlek, kísérd el őt... és tartsd őket távol egy kissé! – Visszafordul Júdáshoz: – Válaszolj hát! Várok rá!

– Mester... egy váratlan kötelezettség... halaszthatatlan... Sajnálom... De...

– De nem volt egész Jeruzsálemben senki, akivel üzenhettél volna, igazolva magadat, ha egyáltalán volt mivel? Már ez is hiba volt. Emlékeztetlek rá, hogy nemrég egy férfi lemondott arról, hogy eltemesse atyját, s inkább engem követett, és hogy ezek a testvéreim átkok közepette hagyták ott atyai házukat követésemért, és hogy Simon és Tamás, és velük András, Jakab, János, Fülöp és Natanael elhagyták családjukat, hogy kövessenek engem, és Kananeus Simon nekem adta vagyonát, Máté pedig bűnét ugyanezért. És folytathatnám száz más névvel. Van, aki elhagyta az életet, magát az életet, hogy követhessen engem a mennyek országába. De ha már ennyire nem vagy nagylelkű, legalább udvarias lettél volna. Szereteted nincs, de legalább mutatkozz művelt embernek! Kövesd, mert tetszenek neked, a hamis farizeusokat, akik elárulnak engem, de művelt embereknek mutatják magukat. A te kötelességed volt, hogy tegnap velünk jöjj, hogy ne bánts meg Pétert, akinek részére mindenkitől tiszteletet követelek. De legalább értesíthettél volna minket.

– Helytelenül tettem. De most épp azért jöttem, hogy téged keresselek, és megmondjam neked, ugyanazon okokból holnap nem jöhetek. Tudod... Atyám barátai itt vannak, és...

– Elég! Menj csak velük! Isten veled!

Jézus megfordul, és a földművesek felé megy, akik el vannak ragadtatva a változás miatt, amelyen Marciam átment, mióta utoljára látták. Közben azonban azt mondja Tamásnak:

– Kérlek, felejtsd el mindazt, ami történt, amint én igyekszem elfelejteni.

Megparancsolom, hogy hallgass róla Simon, Jónás fia, endori János és a kicsiny előtt. Te értelmes vagy, és megérted, hogy jobb, ha nem szomorítod és botránkoztatod meg ezt a hármat. És hallgass róla Betániában is az asszonyok előtt. Ott van Anyám, ne felejtsd el!

– Biztosítlak erről, Mester!

– Mindent megteszünk, hogy kárpótoljunk érte – mondják a többi apostolok.

– És hogy megvigasztaljunk, igen – teszik hozzá.

– Köszönöm... Ó, béke mindnyájatokkal! Izsák megtalált minket. Örülök neki!

Örvendjétek békében húsvétotoknak! Az én pásztoraim, mint mindmegannyi barátok szeretnek titeket. Izsák, mielőtt elmentek, jöjj velem! Meg akarlak áldani titeket. Láttátok a gyermekeket?

– Ó, Mester! Milyen jól van! Már szépen kivirágzott! Ó, megmondjuk az öregnek. Milyen boldog lesz! Ez az igaz ember azt mondta nekünk, hogy Jabé most már az ő fia...

Gondviselésszerű! Mindent elbeszélünk, mindent...

– Azt is, hogy a Törvény fia vagyok. És hogy boldog vagyok. És mindig emlékezem rá. És hogy ne sirasson engem, se mamámat! Közelemben van, és ő is, akárcsak egy angyal, mindig vele lesz, még halála órájában is, és ha akkorra Jézus megnyitotta már a mennyek kapuit, mamám szebb lesz, mint egy angyal, és öregapám elé jön, és Jézushoz vezetni őt. Ó mondta ezt. Megmondjátok neki? Jól el tudjátok mondani?

– Igen, Jabé.

– Nem. Most Marciam vagyok. Az Úr Mamája adta nekem ezt a nevet. És olyan, mint az ő neve. Nagyon szeret engem. Minden este ágyba tesz, és elimádkoztatja velem azokat az imákat, amelyeket Gyermekeének mondott. És csókjával ébreszt fel, felöltöztet, és sok dologra tanít. De Ő is. Az én Mesterem!!! – A gyermek oly imádattal simul Jézushoz, hogy mindnyájan megindulva nézik.

– Igen, mondjátok el mindezt, és azt is, hogy az öreg ne veszítse el reményét. Ez az angyal imádkozik érte, és én áldásomat adom rá. Titeket is megáldalak. Menjetek! Béke veletek!

A csoport elválik tőle, és mindenki megy a maga útján.

(3-414)

A húsvéti ünnepek után Jézus apostolaival, Marciammal, és endori Jánossal felmegy az Olajfák-hegyére. A kerióti Júdás nincs velük. Ott Jézus megtanítja őket a Miatyánkra, elmagyarázva minden mondatának jelentését. (Lásd Evangéliumok 6-223)

(3-419)

Lázár birtokán mondja el Jézus, főleg endori János megnyugtatóására, hogy Isten megbocsátott neki, a tékozló fiúról szóló példabeszédet, amit Marciam is hallgat. (Példabeszédek 2-57)

(3-439)

Ugyanott mondja el később Jézus a Tíz szűzről szóló példabeszédet. Marciam Jézus előtt ül, s úgy hallgatja. (Példabeszédek 2-62)

(3-445)

Ugyanott hangzik el később a Királyi menyegző példabeszéde. Marciam Jézus mellett áll. (Példabeszédek 2-68)

(3-451)

Marciamról további részleteket olvashatunk Mária életének 8. füzetében a 310-327. oldalon, Mária kedvesen oktatja Marciamot, hogy senkit sem szabad gyűlölni, még a kegyetlen Dorast sem, akinek birtokán nagyapja dolgozik.

(3-458-475)

Jézus elkért egy gyermektől egy komikus fabábut, később pedig kapott egy fekete kecskét egy szülőanya megsegítéséért hálából (lásd: Jézus és a gyermekek 2-58. és 63) és ezeket Marciamnak szánja. (3-567) Később oda is adja neki.

(3-594)

Lehet látni az angyalt?

Jézus, Marciammal, a Juh-kapun át, a közelben levő Beteszda fürdőhöz megy, ahol sok beteg vár a gyógyulásra. Magyarázza neki:

– Most jól figyeld meg a vizet! Látod, milyen nyugodt most? Hamarosan látni fogod, hogy megmozdul, felemelkedik; megérintve azt a jelet. Látod? Akkor leszáll az Úr Angyala; a víz megérzi, és tiszteli, amint tudja. Ő parancsot hoz a víznek, hogy gyógyítsa meg azt az embert, aki kész belemerülni. Látod, mily sokan vannak? De sokan másra figyelnek, és nem látják a víz első mozgását. Az erősebbek, akikben nincs szeretet, hátranyomják a gyengébbeket. Sose szabad másra figyelni Isten jelei előtt. Mindig éberem kell tartani a lelket, mert az ember nem tudja, Isten mikor mutatkozik, vagy küldi el angyalát. És sose szabad önzőnek lenni, még az egészség érdekében sem. Ezek a szerencsétlenek sokszor elveszítik a jótéteményt, amit az angyal jövedele hoz, mert azon veszekszenek, hogy ki menjen először a vízbe, kinek van arra nagyobb szüksége.

Marciam tágranyílt szemmel hallgatja Jézus magyarázatát, és ugyanakkor a vizet is figyeli.

– Lehet látni az Angyalt? Szeretném.

– Lévi, a te korodbeli pásztorfiú, látta. Figyelj te is jól, és légy készen arra, hogy dicsérd őt!

A gyermek figyelmét semmi más nem köti le többé. Szemét a vízre és felváltva a víz fölé szegezi. Nem hall, se nem lát semmi mást. Jézus közben nézi a betegeket, a vakokat, bénákat, akik vároznak. Az apostolok is figyelmesen néznek. A napfény játszik a víz felszínén.

– Íme, íme! – kiáltja Marciam. – A víz emelkedik, mozog, ragyog! Milyen fény! Az Angyal! – és a gyermek letérdel.

Valóban, a víz hirtelen megdagad, s felemelkedik a medence szélé felé, miközben mozog. Pompásan ragyog, úgy mint, egy tükör a napon. Egy pillanatig tartó, vakító fény. Egy sánta azonnal belemerül a vízbe, és hamarosan kijön, már kiegyenesedett lábbal, amelyen tökéletesen meggyógyult egy nagy seb. A többiek siránkoznak és perlekednek a meggyógyulttal, mondván, hogy elvégre ő nem volt munkaképtelen, míg ők azok. A civakodás folytatódik.

A következőkben részletesen le van írva a béna meggyógyítása, amit a Szentírás is megörökített. (Jn 5,1-18)

Egy tanítványnak sose szabad félnie!

Jézus a Genezáreti-tó mellett van apostolaival. Hamarosan reggel lesz. Ott van Marciam is, kissé félénken, mert először van vízen. Nem akarja, hogy észrevegyék, de minden erősebb ringásnál félkarjával megragadja egy juh nyakát, amely megosztja félelmét panaszos bégetésével, másik kezével pedig belekapaszkodik abba, amibe éppen tud, padba, evezőbe, Péter vagy András lábába, és behunyja szemét, talán azt gondolva, hogy ütött utolsó órája.

Péter időnként gyengéden arcul legyinti:

– Csak nem félsz? Egy tanítványnak sose szabad félnie!

A gyermek nemet int fejével, de amint a szél ereje növekszik, s a víz jobban hullámzik, erősebben és gyakrabban hunyja be szemét, s egyszer félelmében fel is kiált, amikor a bárka jobban oldalra dül.

Van, aki nevet és tréfálkozva ugratja Pétert, hogy olyan valakinek lett atyja, aki nem tud a bárkában maradni. Van, aki Marciammal tréfálkozik, aki mindig azt mondja, hogy el akar menni, Jézust hirdetni szárazföldön és tengeren, és utána fél attól is, hogy egy tavon néhány mérföldnyit csónakázzék. Marciam azonban megvédi magát:

– Mindenki fél attól, amit nem ismer. Én a víztől, Júdás a haláltól... – Júdás ugyanis nemrég súlyos beteg volt, és nagyon félt a haláltól. Most igazat ad a gyermeknek:

– Jól mondtad. Félnék attól, amit nem ismerünk. De hamarosan megérkezünk. Betszaida néhány mérföldnyire van. És te biztos lehetsz abban, hogy ott szeretetre találsz. Így szeretnék én is kis távolságra lenni az Atya Házától, és biztosnak lenni, hogy szeretetre találok ott! – Fáradt, és szomorú hangon mondja ezt.

– Nem bízol Istenben? – kérdi tőle csodálkozva András.

– Nem ezért. Magamban nem bízom...

Megérkeznek. Péter felveszi hosszú ruháját, és András is. Péter felöltözteti a gyermeket is, rendbe hozza, hogy bemutassa feleségének. Mindnyájan kiszállnak.

– És most menjünk! – mondja Péter. Érzelmei erőt vesznek rajta. Kezét a gyermeknek adja, aki szintén meg van indulva, úgyszólván, hogy megfélemedezik a juhokról, amelyeknek János viseli gondját. Megint felkel a félelem a gyermekben:

– Akar-e majd engem? És igazán szeretni fog?

Péter megnyugtatja, de talán ő is fél, s azért azt mondja Jézusnak:

– Mondd meg te, Mester, Porfireának! Azt hiszem, én nem tudom jól kifejezni magamat.

– Jézus mosolyog, de megígéri, hogy majd Ő gondoskodik erről.

Elérkeznek a házhoz, amelyből a nyitott ajtón kihallatszik, hogy Porfirea a házi teendőket végzi.

– Béke veled! – üdvözli őt Jézus a konyha ajtajából.

– Mester! Simon! – Az asszony fut, hogy Jézus lábai elé boruljon, és utána férje elé.

Utána feláll, és elpirulva mondja: – Annyira vágyakoztam utánatok! Jól vagytok mindnyájan? Jöjjetek! Jöjjetek! Bizonyára fáradtak vagytok...

– Nem. Názáretből jövünk, ahol néhány napig pihentünk, és elmentünk Kánába is, s ott is pihentünk. Tibériástól pedig bárkán jöttünk. Látod, nem vagyunk fáradtak. Egy gyermek van velünk, és Júdás, Simon fia beteg volt.

– Egy gyermek? Egy ily kicsiny tanítvány?

– Egy árva, akit felszedtünk az úton.

– Ó, kedves! Jöjj, kincsem, hogy megcsókoljalak!

A gyermek, aki félénken, félig elrejtőzve állt Jézus mögött, engedi, hogy az asszony, aki letérdel, hogy vele körülbelül egymagasságú legyen, átölelje és csókolgassa.

– Egy ilyen kis gyermeket vittetek mindig magatokkal? Elfárad... – Az asszony a teljes részvét. Szorosán tartja karjában a gyermeket, s arcát az övéhez szorítja.

– Valójában mást gondoltam. Azt, hogy rábízom őt egy nőtanítványra, amikor Galileába megyünk, a tóhoz...

– Nemde rám, Uram? Nekem sose volt gyermekem. De unokatestvéreim igen, és tudom, hogyan kell bánni a gyermekekkel. Nőtanítvány vagyok, aki nem tud beszélni, akinek egészsége nem engedi meg, hogy kövessen téged, mint a többiek teszik, aki... ó, te tudod! Gyáva is vagyok. De te tudod, milyen harapófogóban vagyok. Harapófogót mondtam? Nem. Két kenderkötél között vagyok, amelyek két ellenkező irányban húznak engem, és nincs bátorságom, hogy egyiket is elszakítsam. Engedd meg, hogy legalább kissé szolgáljalak téged azzal, hogy nőtanítvány-mamája legyek ennek a gyermeknek. Megtanítom őt mindarra, amire mások oly sokakat tanítanak... Hogy téged szeressen...

Jézus Porfirea fejére teszi kezét, és mosolyogva mondja:

– A gyermeket azért hoztuk ide, hogy anyára és apára találjon. Íme. Alkossunk családot!
– És Jézus Marciam egyik kezét Péterébe teszi, akinek szeme könnytől ragyog, a másikat pedig Porfireába. – És neveljétek szentül ezt az ártatlant!

Péter már tudja ezt, és ezért csak megtörli szemét kézfejjével. De felesége, aki nem várta ezt, egy ideig néma a csodálkozástól. Utána ismét letérdel, és azt mondja:

– O, Uram! Te elvitted férjemet, és mintegy özvegyé tettél engem. De most egy fiút adsz nekem... Te azért visszaadsz mindent életembe, nemcsak azt, amit elvittél, hanem azt is, amim sohasem volt. Áldott légy! Kedvesebb lesz számomra ez a gyermek, mintha saját méhemből született volna. Mert ő tőled jön! – És az asszony megcsókolja Jézus ruháját, és csókolgatja a gyermeket, akit utána ölébe ültet... Boldog...

– Engedjük át őt érzelmeinek – mondja Jézus. – Pihenj te is Simon. Mi elmegyünk a városba, prédikálni. Késő este visszajövünk, hogy vacsorát és pihenőhelyet kérjünk.

És Jézus kimegy az apostolokkal, békében hagyva a hármat...

János azt mondja:

– Uram, Simon ma boldog!

– Te is szeretnél egy gyermeket?

– Nem. Egy pár szárnyat szeretnék csak, hogy fölemelkedjem az égig, és megtanuljam a Fény nyelvét, és elmondjam az embereknek... – és mosolyog.

(4-630)

Jézus Fülöp házánál beszél az összegyűlt betszaidaiaknak. A jóindulatúak örömeiket fejezték ki amiatt, hogy Péter felkarolt egy árvát, a rosszindulatúak nyereszkedési vágyat tétéleztek fel mögötte. Ezekre vonatkoznak Jézus szavai:

– Ti helyeslitek Simon jóságát az árva iránt. A jók közületek. De csak a jók ítéletének van értéke. Nem szabad hallgatni azokra, akik nem jók, s akiknek ítélete mindig méregbe és hazugságba van mártva...

Miután Jézus felemlíti Tóbiás jószívűségét, folytatja:

– Igazán mondom nektek, az én Simonom sokban felül fogja múlni az öreg Tóbiás erényeit. Miután én elmegyek, ő veletek marad, mint lelketek védője az én Életemben. Most megkezdődik lelki atyasága, hogy holnap minden hozzám hűséges lélek szent atyjává váljék. Ne zúgolódjatok tehát! Hanem ha egy napon, mint egy fészekből kiesett madarat, találtok utatokon egy árvát, fogadjátok el őt. Az árvával megosztott falat nem fogja szegényebbé tenni fiaitok asztalát. Ellenkezőleg, Isten áldását vonja le házatokra. Tegyétek meg ezt, mert Isten Atya az árváknak, és Ő maga adja őket nektek, hogy segítsétek helyreállítani számukra a fészket, amit a halál szétrombolt. És tegyétek ezt azért, mert így tanítja a Törvény, amelyet Isten adott Mózesnek, aki épp azért a mi törvényhozónk, mert a bálványok ellenséges földjén egy irgalmas szív megtalálta őt csecsemői gyengeségében, és fölélé hajolva, megmentette őt a haláltól, kivette őt a vízből, az üldöztetésből, mert Isten elhatározta, hogy egy napon ő legyen

Izrael megmentője. Az irgalmasságnak egy cselekedete révén kapta Izrael az ő vezérét. Egy jócselekedet hatása olyan, mint a hang hulláma, amely messze terjed attól a ponttól, ahol kibocsátották, vagy ha jobban tetszik, olyan, mint a szél hullámai, amelyek messzire viszik a termékeny földről felkapott magokat.

(4-635)

Megtanítalak imádkozni, és jó leszel!

Mária Magdolna megtérése után egy kora reggelen Jézus beszáll Péter bárkájába Máriával, Mártával, Magdolnával, s ott van Péteren és Andráson kívül a többi apostol is, kivéve Jánost és Jakabot, akik egy másik bárkában követik őket Betsaida felé. Mielőtt megérkeznének, Jézus azt mondja Bertalannak, és a tőle elválaszthatatlan Fülöpnek:

– Menjetek, értesítétek asszonyaitokat! Ma a ti házatokban leszek.

– Megtesszük, Mester!

– Estére ott leszek. Nem akarom megfosztani Simont attól az örömtől, hogy élvezze Marciam társaságát.

– Megyek én is, hogy értesítsem Porfireát – mondja Péter, amikor látja a két apostol távozását.

– Nem szükséges. Porfirea oly jó, hogy nem kell őt felkészíteni semmire sem. Az ő szíve csak kedvességet ismer.

Péter ragyog az örömtől, hallva feleségének dicséretét.

Marciam éppen a legelőre viszi három báránykáját, amikor meglátja Jézust. Felkiált örömeiben, és Jézushoz fut, aki lehajol és megcsókolja őt. Utána Péterhez megy. Odafut lisztes kezekkel Porfirea is, és meghajolva üdvözlí Jézust.

– Béke veled, Porfirea! Nem vártál minket ily hamar, nemde? De el akartam hozni Anyámat és két nőtanítványomat, áldásomon kívül. Anyám vágyakozott arra, hogy viszontlássa a gyermeket... Íme, ott van, karjai között. És a nőtanítványok meg akartak ismerni téged... Ez Simon felesége. A jó és csendes nőtanítvány, aki sokkal tevékenyebb engedelmisségében, mint sokan mások. Ezek Márta és Mária Betániából. Két nővér. Szeressétek őket.

– Azok, akiket te hozzám vezetsz, kedvesebbek számomra vérrokonaimnál, Mester. Jöjj! Házam szebb lesz minden alkalommal, amikor te beteszéd lábadat.

Mária mosolyogva odamegy és megöleli Porfireát:

– Látom, hogy benned igazán él az anya. A gyermek már virul és boldog. Köszönöm!

– Ó, mindenki másnál áldottabb asszony! Tudom, hogy neked köszönhetem, hogy mamának nevezhetnek. Tudd meg, hogy nem okozok neked fájdalmat azzal, hogy nem a legjobbhoz hozom ki, ami bennem van. Lépj be, lépj be a nővérekkel...

Marciam kíváncsian nézi Magdolnát. Látszik rajta, hogy erősen gondolkodik valamin. Végül kimondja:

– De... te nem voltál Betániában...

– Nem voltam. De ezentúl mindig ott leszek – mondja Magdolna elpirulva és mosolyogva. És megsimogatja a gyermeket: – Ha csak mostantól fogva ismeresz engem, szeretsz?

– Igen, mert jó vagy. Sírtál, nemde? Mamámat is így hívták, és jó volt. Minden asszony, akit Máriának hívnak, jó. De – fejezi be, hogy ne szomorítsa meg Porfireát és Mártát – vannak más jó asszonyok is, akiket máshogy hívnak. Hogyan hívták mamádat?

– Eukériának... és nagyon jó volt – és két könnycsepp gördül le Magdolna arcán.

– Azért sírsz, mert meghalt? – kérdi a gyermek, és megsimogatja Magdolna kezét. És hozzáteszi: – De nem kell sírnod! Nem vagyunk egyedül, tudod? Mamáink mindig közelünkben vannak. Olyanok, mint az őrangyalok. Ezt is Jézus mondta. És ha jók vagyunk, elénk jönnek, amikor meghalunk, és mamánk karjaiban szállunk fel Istenhez. De ez igaz, tudod? Ő mondotta!

Magdolna erősen megöleli a kis vigasztalót, és megcsókolja:

– Imádkozz akkor, hogy én is olyan jó legyek!

– Hát nem vagy az? Jézussal csak azok járnak, akik jók... És ha nem azok teljesen, azzá válnak, hogy tanítványai lehessenek, mert nem taníthatnak, ha nem azok. Nem mondhatjuk: „Bocsáss meg”, ha előbb mi meg nem bocsátottunk. Nem mondhatjuk: „Szeretned kell felebarátodat”, ha előbb mi nem szeretjük őket. Ismered Jézus imádságát?

– Nem.

– Ah, persze! Nemrég vagy csak vele. Nagyon szép, tudod? Mindezek benne vannak. Hallgasd meg, milyen szép! – És Marciam lassan elmondja a Miatyánkot, érzelemmel és hittel.

– Milyen jól tudod! – mondja csodálkozva Magdolna.

– Mamám tanított meg rá éjjel, és Jézus Mamája nappal. Ha akarod, megtanítalak rá. Velem akarsz jönni? A bárányok bégetnek. Éhesek. Most viszem őket legelni. Jöjj velem! Megtanítalak imádkozni, és nagyon jóvá leszel – és megfogja kezét.

– De nem tudom, hogy a Mester akarja-e...

– Menj, menj, Mária! Egy ártatlan a barátod, és a bárányok... Menj csak! Nyugodtan...

Mária Magdolna kimegy a gyermekkel, és amint eltávolodnak, Jézus nézi őket... és nézik a többiek is.

– Szegény nővérem! – mondja Márta.

– Ne szánakozz rajta! Egy virág, amelyik kiegyenesedik a vihar után. Hallod?... Nevet... Az ártatlanság mindig megvigasztal.

(4-703)

Gyere marciam, a mester hív!

Marciam ott van az első csodás kenyérszaporításnál, s ő is kap egy kosarat, hogy ossza a halat és a kenyeret az embereknek. Lásd részletesen: Evangéliumok 3-121.

(4-963)

Tehát te valóban pap akarsz lenni?

Jézus nyilvános évének második évében Marciam is részt vesz a sátoros ünnepen. Ott találkozik nagyapjával, aki kiáltással válaszol unokájának kiáltására, és amint tiszteletét kifejezte a Mester iránt, szívére szorítja unokáját, és így marad, térdével a földön, és sarkán ülve. Ölébe vonja a gyermeket, csodálja és simogatja, könnyek között csókolgatja, boldogan kérdegeti, és hallgatja. Az öreg már a Paradicsomban van, oly boldog.

(4-1026)

Ugyanezen az ünnepen Marciam hallja Jézus és Mária beszélgetését, s amikor Mária könnyezik, mert Jézus halálát említi, Marciam megszólal:

– Miért mondod ezeket a csúnya dolgokat, amelyek fájdalmat okoznak Mamádnak? Én nem engedlek meghalni! Amint megvédtém a bárányokat, úgy téged is megvédelek.

Jézus megsimogatja őt, s hogy lelket öntsön a két lesújtottba, megkérdezi Marciamot:

– Mit csinálnak most báránykáid? Nem siratod őket?

– Ó, veled vagyok! De mindig rájuk gondolok, és kérdem magamtól: „Porfirea elvitte-e őket a legelőre? És vigyázott-e arra, hogy Hab (az egyik bárány neve) ne menjen a tóhoz? Tudod, Hab nagyon élénk. Anyja hívja, hívja, hívja őt... De hiába! Azt teszi, amit ő akar. És Hó (a másik bárány) oly falánk, hogy addig eszik, míg belebetegszik. Tudod, Mester? Én felfogom, mit jelent papnak lenni a te nevedben. Jobban felfogom, mint mások. Ők (és az apostolok felé int, akik mögöttük jönnek) oly sokat beszélnek, sokat terveznek... a jövőre. Én azt mondom: „Pásztor leszek. Amint a bárányok számára, úgy az embereknek is. És ez elég lesz.” Mamám és a tiéd tegnap egy nagyon szép dolgot mondott nekem a prófétákról... azt mondta nekem: „Pontosan ilyen a mi Jézusunk.” És én azt mondtam szívemben: „És én is ilyen leszek.” Utána azt mondtam Anyánknak: „Jelenleg bárány vagyok, később pásztor leszek. Jézus viszont most a Pásztor, és utána Bárány is lesz. De te mindig az Anyabárány vagy, csak a mi Anyabárányunk, fehér, szép, kedves, és szavaid édesebbek a tejnél. És Jézus ezért annyira a Bárány, mert tőled született, az Úr kis Anyabáránykájától.”

Jézus lehajol és megcsókolja, szenvedélyesen. Utána megkérdezi:

– Tehát te valóban pap akarsz lenni?

– Minden bizonnyal, Uram! Ezért igyekszem jó lenni, és mindent tudni. Mindig elmegyek endori Jánoshoz. Ő felnőttként kezel engem, és nagy jósággal. Pásztora akarok lenni az eltévedt juhoknak és az el nem tévedetteknek, és orvos-pásztora a megsebzetteknek és összetörteknek, amint a próféta mondja. (Ez 34) Ó, milyen szép! – és a gyermek ugrik egyet, tapsolva.

– Mi tette oly boldoggá ezt a fülemülét? – kérdi Péter, aki előre jön.

– Látja az életét. Pontosan. Egészen végéig. És én megszentelem ezt a látomását „igen”-emmel.

(4-1037)

„Jöjj, tevéket nézni!”

Marciam elkíséri Jézust egy hosszú körúton. Egy szombati napon Gerazában pihennek. (A tízváros vidékén) Egy nagy karavánzállóban szálltak meg. Marciam azzal szórakozik, hogy a zárt udvarban folyó munkákat figyeli, amint ellenőrzik az öszvérek patkóit, megvakarják az állatokat, kicserélik az almot, előkészítik a tevéket, kiegyensúlyozva terhüket, letérdeltetve az állatokat, etetik őket szentjánoskenyérrel, amit az emberek is élvezettel rágcsálnak.

Marciam csodálkozva figyeli őket, és körülnéz, hogy van-e valaki, akivel megoszthatná csodálatát. De kiábrándul, mert a felnőtteket nem érdeklik a tevék. Vagy egymással beszélgetnek, vagy szundikálnak. Odamegy Péterhez, aki önfeledten alszik a puha szénához támaszkodva. Megrántja ruhájának egyik ujját. Péter félig kinyitja szemét, és megkérdezi:

– Mi az? Mit akarsz?

– Én vagyok. Jöjj, tevéket nézni!

– Hagyj aludni! Már sokat láttam őket... Ronda állatok.

A gyermek odamegy Mátéhoz, aki a kasszát számolja, mert ezen az úton ő a pénztáros.

– A tevéknél voltam, tudod? Úgy esznek, mint a juhok, tudod? És letérdelnek, mint az emberek, és bárkának látszanak, amikor mennek föl-le. Láttad őket?

Máté, aki eltévesztette a számolást a félbeszakítás miatt, röviden válaszol:

– Igen. – És visszatér a pénzhez.

Egy újabb kiábrándulás... Marciam körülnéz... Íme, ott van a zelóta Simon és Júdás Tádé. Egymással beszélgetnek...

– Milyen szépek a tevék! És milyen jók! Megrakják őket, leveszik róluk a terhet, és ők letérdelnek, hogy az ember ne fáradjon ki. Utána szentjánoskenyeret esznek. Az emberek is azt eszik. Nekem tetszene... De nem tudom megértetni magamat. Jöjj te... – és megfogja Simon kezét.

Ő, belemerülve a Tádéval való békés beszélgetésbe, szórakozottan válaszol:

– Igen, kedves... Menj, menj, és vigyázz, hogy bajod ne essék!

Marciam elképedve néz rá... Simon nem válaszolt kérésére. Szinte elsírja magát.

Csalódva elmegy tőle, és egy oszlopnak támaszkodik...

Jézus kijön egy szobából, látja őt ily lehangoltan és egyedül. Odamegy a gyermekhez, fejére teszi kezét:

– Mit csinálsz egészen egyedül és szomorúan?

– Senki se ad nekem igazat...

– Mit akartál mondani a többieknek?

– Semmit... Beszéltem a tevékről... Szépek... tetszenek nekem. Olyan lehet rajtuk lenni, mint a bárkában... És szentjánoskenyeret esznek. Az emberek is...

– És te szeretnél felmenni oda, és szentjánoskenyeret enni. Jöjj, menjünk a tevékhez! – És Jézus kézen fogja őt, és a teljesen megvigasztalódott gyermekkel egyenesen egy tevehajcsárhoz megy, és mosolyogva üdvözlí. Az meghajol, és tovább figyeli állatját, megigazítva szájkosarát és zabláját.

– Ember, érted, amit mondok?

– Igen, Uram. Húsz éve ismerlek titeket.

– Ez a gyermek nagyon szeretne felszállni egy tevére... És van egy kis vágya is: egy szentjánoskenyeret enni. – És Jézus még élénkebben mosolyog.

– A te fiad?

– Nekem nincsenek fiaim. Nincs feleségem.

– Te, aki oly szép és erős vagy, nem találtál egy asszonyt?

– Nem kerestem.

– Nem érezted szükségét az asszonynak?

– Nem. Soha.

A férfi csodálkozva nézi. Utána azt mondja:

– Nekem kilenc gyermekem van Iszkilótól... Megyek: gyermek. Megyek: gyermek.

Mindig.

– Szereted a gyermekeket?

– Véreim! De kemény a munka. Én itt, a gyermekek ott. Messze... De hogy kenyerek legyen. Érted?

– Megértem. Akkor meg tudod érteni a gyermeket, aki szeretne felszállni a tevére, és szentjánoskenyeret enni.

– Igen. Gyere! Félsz? Nem? Brávó! Szép fiú? Nekem is van egy ilyen, fekete. Ide. Vedd ezt! Egyenesen! – És kezébe adja a furcsa fogantyút, ami a nyereg előtt van. – Fogd! Most jövök én. És a teve fel. Nem félsz, mi?

És az ember felszáll a magas nyeregbe, kényelembe helyezi magát, és serkenti a tevét, amely engedelmesen feláll, nagy ringással. Marciam boldogan ül rajta. Annál is inkább boldog, mert a tevehajcsár egy pompás szentjánoskenyeret tett szájába. Az ember, lépésben járhatja a tevét az udvar mentén, majd ügetve, végül pedig, amikor látja, hogy Marciam nem fél, odakiált valamit egy társának, és az kinyitja a hatalmas kaput, amely az udvar hátsó részében van, és a tevehajcsár eltűnik utasával együtt a zöld vidék felé.

Jézus visszatér a házba, és belép egy szobába, ahol az asszonyok vannak. Annyira mosolyog, hogy Mária megkérdi:

– Mi tesz oly boldoggá, Fiam?

– Marciam boldogsága, aki egy tevéen nyargal. Jöjjetek ki, hogy lássuk őt, amikor visszatér.

Kimennek mindnyájan az udvarba, és leülnek egy alacsony fal mellé. Az apostolok közül, aki nem alszik, szintén odamegy. Akik a szoba ablakánál voltak, onnan néznek ki, majd ők is kijönnek, és fiatalos hangjuk, mert köztük van János és a két Jakab, felébreszti Pétert és Andrást is, és felrázzák Mátét. Most már mindnyájan ott vannak, mert endori János is odajött a két tanítvánnyal.

– De hol van Marciam, hogy nem látom? – kérdi Péter.

– A teve hátán. Közületek senki se hallgatta meg őt... Én láttam szomorú arcát, és gondoskodtam róla.

Péter, Máté és Simon visszaemlékeznek:

– Ah! Beszél a tevékről... és a szentjánoskenyéréről. De én álmos voltam!... Nekem meg kellett számolnom a pénzt, hogy számot tudjak adni arról, mennyit kaptam a gerazénusoktól, és mennyit adtam ki alamizsnaként... És én a hitről beszéltem a te testvéreddel...

– Nem számít. Én gondoltam rá. De, mellesleg megmondom nektek, hogy az is szeretet, ha valaki foglalkozik egy gyermek játékaival... De most beszéljünk másról. Kint a városban mindenki ünnepel. A mi szombatunkról nem emlékeznek meg az általános örömben. Azért jobb, ha benn maradunk. Legalább, aki akar, megtalálhat minket. Tudják, hol vagyunk. Íme, Sándor felülvizsgálja tevéit. Megmondom neki, hogy egy hiányzik, az én hibámból.

Jézus elbeszélget a karavánvezetővel, majd pedig társaival, miközben várakozik Marciam visszatérésére.

A tevehajcsár crrr, crrr hangjából felfogják, hogy a teve már közel van, és kinyitják neki a kaput. Marciam boldogan tér vissza, kipirosodva, magasan, fenn a teveháton. Nevetve integet kezével, miközben a teve letérdel. Lesiklik a furcsa nyeregből, és megsimogatja a barna tevehajcsárt, Jézushoz fut, kiáltva:

– Milyen szép! Ezeken az állatokon jötték imádni téged a keleti bölcsek? És én ezeken megyek hirdetni téged mindenkinek! A világ sokkal nagyobbak tűnik onnan felülről nézve, és azt mondja: „Jöjjetek, jöjjetek, ti, kik ismeritek a Jó Hírt!” Ó, tudod?... Ennek az

embernek is szüksége van rá... És neked is, kereskedő, és minden szolgádnak... Mennyi nép várja, és meghal anélkül, hogy megismerhetné... Több ember, mint a folyó fvényén a homokszemek. Mindnyájan nélküled, Jézus! Ó, siess, mondd el mindenkinek! – És Jézushoz simul fejével. Jézus lehajol, és megcsókolja. Megígéri:

– Te látni fogod, hogy Isten országát hirdetik Róma legtávolabbi határain. Meg vagy elégedve?

– Én igen. És utána hozzád jövök, hogy megmondjam neked: „Íme, ez, az és amaz az ország ismer téged.” Akkor tudom majd a neveit a távoli országoknak. És te mit mondasz majd nekem?

– Azt mondom neked: „Jöjj, kis Marciam! Vár rád egy korona minden országért, amelyben engem hirdettél, és utána jöjj ide, oldalamba, mint azon a napon Gerazában, és pihend ki fáradalmadat, mert hűséges szolga voltál, és most igazságos, hogy boldog légy Országomban.”

(4-1084)

Később Jézus megkéri endori Jánost, hogy tanítsa Marciamot és a volt rabszolganőt, a görög származású Szintikát. Lásd: Mária élete 10-397.

(4-1094)

Később Marciam hallgatja a felnőttek beszélgetését elbűvölt, de kissé álmos arccal. Mária, Alfeus felesége észreveszi ezt, és azt mondja:

– Ez a gyermek fáradt. Jöjj, kedves, menjünk mi aludni. Jöjj Eliza, jöjj Szalóme! Az öregek és a gyermekek jobb, ha lefekszenek. És jó lenne ez mindnyájatoknak. Fáradtak vagytok.

(4-1095)

Napok óta figyellek téged!

Bozra felé megy Jézus apostolaival, a nőtanítványokkal, Marciammal és endori Jánossal. Jézus egészen egyedül megy a többiek mögött, amint akkor teszi, amikor imádkozni akar. Marciam többször hátrafordul, és nézi. Utána nem tud többé ellenállni, elhagyja Pétert és Jánost, leül az út szélén egy katonai jelzőköre, és vár. Amikor Jézus odaér, a gyermek felkel, és szó nélkül Jézus mellé megy, de kissé mögéje, hogy ne zavarja őt még látásával sem, és figyel, figyel...

Egészen addig folytatja, míg Jézus be nem fejezi elmélkedését, s hátra nem fordul, rámosolyogva, s kezét nyújtva a gyermek felé:

– Ó, Marciam! Mit csinálsz itt egészen egyedül?

– Téged figyeltelek. Már napok óta figyellek. Mindenkinek van szeme, de nem mindenki lát ugyanúgy mindent. Én láttam, hogy te időnként egyedül, egyedül mész... Az első napokban azt gondoltam, hogy valamivel megbántottak. De utána láttam, hogy mindig ugyanabban az órában teszed, és hogy a Mama, aki mindig megvigasztal téged, amikor szomorú vagy, nem szól neked semmit, amikor te ezt az arckifejezést veszed fel. Sőt, ha beszél, ő is elhallgat, és teljesen összeszedetté válik. Én látok, tudod? Mert mindig figyellek, hogy azt tegyem, amit te teszel. Megkérdeztem az apostolokat, mit csinálsz, mert biztosan csinálsz valamit. Azt mondták: „Imádkozik”. És én megkérdeztem: „Mit mond?” Senki se válaszolt nekem, mert nem tudják. Éveken keresztül veled vannak, és nem tudják. Ma te hátra jöttél, valahányszor láttam arcod elváltozását, és megfigyeltelek, amikor imádkoztál. De nem mindig ugyanazt fejezi ki az arcod. Ma reggel, hajnalban olyannak tűntél, mint egy ragyogó angyal. Oly szemekkel nézted a dolgokat, hogy azt hiszem, azok jobban megvilágították, mint a nap fénye. A dolgokat és a személyeket. És utána az égre tekintettél, és olyan volt a tekinteted, mint akkor, amikor az asztalnál felajánlod a kenyeret. Később, amikor átmentünk azon a városon, te utolsónak mentél, és nekem olyannak tűntél, mint egy atya, aki gondterhelten beszél ennek a városnak a szegényeihez. Egyiknek azt mondtad: „Viseld el türelemmel, amitől hamarosan megszabadítalak, és megszabadítok másokat is, akik hozzád hasonló sorsban élnek.” Rabszolgája volt annak a durva embernek, aki ránk uszította kutyáit. Utána, amikor elkészítették az ételeket, te nagyon jószágos, szeretetteljes szemmel néztél ránk. Olyannak tűntél, mint egy mama... De most fájdalmas a tekinteted... Mire gondolsz, Jézus, ebben az órában, hogy mindig ilyen vagy?... Néha este is, ha nem alszom, nagyon komolynak látlak téged. Mondd meg nekem, hogyan imádkozol, miért imádkozol?

– Okvetlenül megmondom neked. Így te imádkozni fogsz velem. A napot Isten adja nekünk. Mindegyiket: a napfényeset éppúgy, mint a felhőset, a napot, mint az éjszakát. Ajándék az élet és a napfény. Megszenteljük azáltal, ahogy élünk. Nemde? Akkor meg kell szentelni az egész nap minden pillanatát, azáltal, hogy megőrizzük magunkat a szentségben, és szívünket a Magasságbelinek és az Ő jószágának jelenlétében tartjuk, és ugyanakkor távol maradunk az ördögtől. Figyeld meg a madarakat. A nap első sugarára énekelni kezdenek. Áldják a fényt. Minekünk is áldanunk kell a világosságot, ami Isten ajándéka, és áldanunk kell Istent, aki a Világosság, és aki azt nekünk adja. Vágyakozzunk Utána a reggel első fénysugarától kezdve, s ezzel tegyünk fényes pecsétet minden napunkra, ami még előttünk áll, hogy mind ragyogó és szent legyen. És egyesüljünk az egész teremtett világgal, hogy dicsérjük a Teremtőt. Utána, amint az órák telnek, és felfogjuk, hogy mennyi szenvedés és tudatlanság van a világon, imádkozzunk, hogy ez a szenvedés csökkenjen, és a tudatlanság megszűnjék, és megismerjék, szeressék és imádják Istent az összes emberek, mert ha megismerik Istent, az mindig megvigasztalja őket még szenvedéseikben is. Délben imádkozzunk a szeretetért a családokban. Hogy megízleljék ezt az ajándékot, amely az egymást szeretőket egyesíti. Ez is Isten ajándéka. És imádkozzunk, hogy a táplálék ne

változzék hasznosból bűnössé. Napnyugtakor imádkozzunk a halálra gondolva, amely mindenkit vár, mint életük napjának lenyugvása. Imádkozzunk, hogy a mi napnyugtánk mindig a kegyelem állapotában érjen minket. És amikor meggyújtják a lámpásokat, imádkozzunk, hálát adva a befejezett napért, védelmet és bocsánatot kérve, hogy a váratlan ítélettől való félelem nélkül térjünk nyugovóra, és meg legyünk védve az ördög támadásaitól. Imádkozzunk, végre éjjel – de ez csak azok számára való, akik nem gyermekek – hogy jóvátegyük az éjszaka elkövetett bűnöket, eltávolítsuk a gyengéktől a Sátánt, hogy a bűnösök magukba szálljanak és megbánják bűnüket, és hogy a jó elhatározásokat valóra váltsák az első napsugár megérkezésekor. Íme, hogyan és miért imádkozik egy igaz ember egész nap.

– De nem mondtad meg nekem, miért vonulsz félre és vagy oly komoly és mély benyomást keltő délután háromkor...

– Mert... azt mondom: „Ennek az órának Áldozata által jöjjön el a te Országod a világba, és legyenek megváltva mindazok, akik hisznek a te Igédben.” Mondd ezt te is így...

– Milyen áldozat? Az illatáldozatot, te azt mondtad, reggel és este ajánlják fel. A Templom oltárán ugyanakkor mutatják be az egyéb áldozatot. Az engesztelő és fogadalmi áldozatokat pedig minden órában bemutatják. Délután háromkor nincs semmi különös áldozati szertartás.

Jézus megáll, megfogja a gyermek mindkét kezét, és azt felemelve tartja maga előtt, mintha egy zsolnárt imádkozna, és égre emelt tekintettel mondja:

– És déli tizenkettő és délután három között, az, aki eljött, hogy Üdvözítő és Megváltó legyen, az, akiről a próféták beszélnek, beteljesíti áldozatát, miután evett az árulás keserű kenyéréből, és az Élet édes Kenyerét adta, miután kisajtolta magát, mint a szőlőt a présben, miután eloltotta az emberek és a fű szomját önmagával, kezébe vette jogarát, és magas trónusára vitték, hogy lássa Siont, Izraelt és a világot. Felemelték számtalan sebének bíbor ruhájában, a sötétségben, hogy Világosságot adjon, a halálban, hogy az Életet adja, és meg fog halni délután háromkor, és akkor meg lesz váltva a világ.

Marciam félelemmel, elsápadva néz rá, sírásra álló ajkakkal és szemekkel. Bizonytalan hangon mondja:

– De az Üdvözítő te vagy! Akkor te fogsz meghalni abban az órában? – Folyjni kezdenek könnyei arcán, nyitott szájába, miközben várja, hogy Jézus megcáfolja.

De Jézus azt mondja:

– Én leszek, kis tanítványom. És érted is. – És mivel a gyermek görcsös sóhajtozásokban tör ki, szívére vonja őt, és megkérdezi: – Tehát fáj neked, hogy én meghalok?

– Ó, egyetlen örömöm! Nem akarom ezt! Én... Tedd, hogy én haljak meg tehelyetted...

– Neked hirdetned kell engem az egész világon. Megmondtam. De idefigyelj! Én elégedetten halok meg, mert tudom, hogy te szeretsz engem. És utána feltámadok. Emlékszel Jónásra? Szebben ment ki a bálna gyomrából, kipihelve, erősen. Én is, és azonnal hozzád megyek, és azt mondom neked: Kis Marciam, a te sírásod megszüntette szomjamat. A te szereteted elkísért engem a sírba. Most jövök, hogy azt mondjam neked: „Légy az én papom”, és megcsókollak, amikor még a Menny illata van rajtam.

– De én hol leszek? Nem Péterrel? Nem az Anyával?

– Én megmentlek téged azoknak a napoknak pokoli hullámainál. A leggyengébbeket és a legártatlanabbakat megmentem. Egyet kivéve... Marciam, kis apostolom, akarsz segíteni engem az imában ezért az óráért?

– Ó, igen, Uram! És a többiek?

– Ez titok köztem és közted. Nagy titok! Mert Isten szereti kinyilatkoztatni magát a kicsinyeknek... Ne sírj többé! Mosolyogj, arra gondolva, hogy utána én többé sose szenvedek, és csak az emberek szeretetére emlékezem, a tiédre elsősorban. Jöjj, jöjj! Nézd, mily távol vannak a többiek! Fussunk egyet, hogy utolérjük őket – és leteszi őt a földre, és kezét fogva futnak addig, míg eléri a csoportot.

– Mester, mit csináltál?
– Elmagyaráztam Marciamnak a nap óráit.
– És a gyermek sírt? Rossz volt, és te jóságosan mentegted – mondja Péter.
– Nem, Simon. Megfigyelte, amint imádkoztam. Ti nem tettétek ezt. Megkérdezte tőlem az okát. Megmondtam neki. A gyermeket megindította beszédem. Most hagyjátok békén őt. Menj Anyámhoz, Marciam! És ti mindnyájan hallgassatok ide! Nektek sem fog ártani a lecke.

És Jézus újból elmagyarazza a nap bizonyos óráiban végzett ima hasznosságát, elhagyva a délután háromórás ima magyarázatát, és ezzel fejezi be:

– Az Istennel való egyesülés ez, az Ő jelenlétében járás minden pillanatban, hogy dicsérjétek, és segítségül hívjátok Őt. Tegyétek ezt, és előre haladtok a lelki életben!

(4-1099)

Bozrában Jézus közli Szintikával, hogy az asszonyokkal, endori Jánossal és Marciammal együtt másnap elindulnak Názáretbe, s az úton egy darabig elkísérik őket Alfeus fiai és Péter is. Lásd az ezután következő részleteket Mária élete 10-398-409. oldalán, valamint a Példabeszédek 4-166, 5-170. oldalán. Később endori Jánost Szintikával együtt Jézus Antióchiába küldi, s Marciam megígéri neki, hogy leírja majd Jézus beszédeit és csodatetteit, és elküldi neki.

Te vagy a gyermek-tanítványok feje

Marciam elkíséri Jézust a zelóta Simonnal együtt Kána felé. Názáret szélén vannak már, amikor egy házból kijön egy negyven év körüli asszony. Mintha várna valakit. Amikor meglátja Jézust, feléje indul, de utána megáll, lehajtja fejét és elpirul.

– Egy rokonom. Simonnak, Alfeus fiának a felesége – mondja Jézus az apostolnak.

Az asszony mintha tűkön ülne, oly nyugtalan. Színét változtatja, feláll, lesüti szemét, arca elárulja, hogy szeretne mondani valamit, de valami visszatartja.

– Béke veled, Szalóme! – üdvözli Jézus, amikor odaér.

Az asszony mintha csodálkozna a szívélyességen, elpirul, s elkezd:

– Béke... – Zokogásba tör ki, s nem tudja befejezni a mondatot. Arcát kezébe temeti, és sír, kétségbeesetten, házának küszöbén.

– Miért sírsz így, Szalóme? Nem tehetek semmit megvigasztalásodra? Jöjj ide, hátra, a sarok mögé, és mondd el nekem, mi a baj... – és megfogja könyökénél, s elvezeti őt a ház és a szomszédos ház kertje között levő sikátorba. Simon és Marciam csodálkozva megállnak annak bejáratánál.

– Mi a baj, Szalóme? Tudod, hogy mindig szerettelek téged! Mindig szerettelek titeket. Mindnyájatokat. És most is szeretlek. Hinned kell ebben, és ezért legyen bizalmad...

A sírás félbe marad, hogy hallhassa ezeket a szavakat, és felfogja azok jelentését, de utána még erősebben folytatódik, akadozó szavaktól félbeszakítva:

– Te igen... Mi... De nem én... És Simon sem... De ő még nálam is ostobább...

Mondtam neki... „Hívd Jézust”... De az egész város ellened van... ellenem... gyermekem ellen... – Miután elérkezett a tragikus pontig, sírása is tragikussá válik. Az asszony vonaglik, nyög, üti az arcát, mintha a fájdalom az eszét vette volna.

Jézus megfogja kezét:

– Ne így! Azért vagyok itt, hogy megvigasztaljalak. Beszélj, és mindent megteszek...

Az asszony a csodálkozástól és a fájdalomtól tágranyílt szemmel néz rá. De a remény képesíti arra, hogy összefüggően beszéljen:

– Akkor is irgalmas leszel irántam, ha Simon bűnös? Igazán?... Ó, Jézus, aki mindenkit megmentesz! A gyermekem! Alfeus, az utolsó, beteg fiam haldoklik!... Te szeretted Alfeust. Játékokat készítettél neki fából... Felemelted, hogy elérje a szőlőt és a fügét a te fáidon... és mielőtt elmentél... hogy bejárd a világot, már oly sok jóra tanítottad őt... Most nem tudnál többé... Olyan, mint a halott... Nem eszik többé szőlőt és fügét. Nem tanul meg semmit... – és ismét sír.

– Szalóme, légy jó. Mondd meg, mi a baja?

– Gyomra nagyon beteg. Kiabált, görcsöktől szenvedett, félrebeszélt napokon keresztül. Most már nem beszél többé. Olyan, mint akit fejbe vertek. Nyög, de nem válaszol. Még nyögni sem tud. Elkékült. Már kihül. Oly régóta könyörgök Simonnak, hogy menjen hozzád. De... Ó! Én mindig szerettem, de most gyűlölöm, mert ostoba, aki egy ostoba gondolat miatt hagyja meghalni fiát. De ha ő meghal, én elmegyek. Családomhoz. A többi gyermekkel. Nem képes arra, hogy atya legyen. Én megvédem magamat és gyermekeimet. Elmegyek. Igen. Mondjon a világ, amit akar. Elmegyek.

– Ne beszélj így! Azonnal tégy le erről a bosszúálló gondolatról!

– Igazságos! Lázadozom. Látod? Vártalak téged, mert senki sem mondta neked: „Jöjj!” Én mondom neked. De úgy kellett tennem, mintha gonosz cselekedet volna. Én nem mondhatom: „Lépj be”, mert a házban van József és...

– Nem szükséges. Megígéred, hogy megbocsátasz Simonnak? Hogy mindig jó felesége leszel? Ha megígéred, azt mondom neked: „Menj haza, és fiad meggyógyultan rád mosolyog”. Tudod hinni ezt?

- Én hiszek benned. Még az egész világ ellen is, hiszek!
- És amint van hited, meg tudsz bocsátani?
- De igazán meggyógyítod?
- Nemcsak ezt. Megígérem neked, hogy meg fog szünni Simon kételye irányomban, és a kis Alfeus, és többi gyermeked is, együtt férjeddal és atyjukkal, visszatértek hozzám. Mária annyit emleget téged...
- Ó, Mária, Mária! Ő ott volt, amikor Alfeus megszületett. Igen, Jézus! Megbocsátok. Nem mondok neki semmit... Nem, sőt, azt mondom: „Íme, hogyan válaszolt Jézus a te viselkedésedre: visszaadta neked egyik fiadat.” Ezt mondhatom neki!
- Ezt mondhatod... Menj, Szalóme! Menj! Ne sírj tovább! Isten veled. Béke veled, jó Szalóme. Menj! Menj! – Visszavezeti őt az ajtóhoz, nézi, amint belép, mosolyog, amikor látja, hogy nagy vágyában fut, anélkül, hogy bezárta volna maga mögött az ajtót. Lassan odamegy, és ő csukja be. Utána két társához fordul:
- Most menjünk oda, ahová mennünk kell...
- Hiszed, hogy Simon megtér? – kérdi a Zelóta.
- Nem hitetlen. Csak egyike azoknak, aki engedi, hogy az erősebb uralkodjék felette.
- Ó, de akkor! Erősebb, mint a csoda!
- Meglátod majd, hogy majd te magad megválaszolsz erre. Meg vagyok elégedve azzal, hogy megmentettem a gyermeket. Nemrég láttam, és mindig nagyon szeretett engem.
- Annyira, mint én? És apostollá lesz? – kérdezi Marciam érdeklődve és egy kissé hitetlenül, hogy valaki annyira tudja szeretni Jézust, mint ő.
- Te szeretsz engem, mint gyermek, és mint tanítvány. Alfeus, csak mint gyermek szeretett engem. De majd tanítványként is szeretni fog. De még nagyon gyermek. Jelenleg csak nyolc éves. Majd meglátod.
- Akkor csak én vagyok gyermek és tanítvány?
- Jelenleg csak te vagy. Te vagy a gyermek-tanítványok feje. Amikor majd felnősz, emlékezz vissza arra, hogy te jobb tanítvány tudtál lenni a felnőtteknél, és azért tárd ki karodat a sok gyermek felé, akik hozzád mennek engem keresve, és azt mondva: „Jézus tanítványa akarok lenni!” Megteszed?
- Megteszem! – ígéri komolyan Marciam.

(4-1203)

A következő jeleneteket megtaláljuk az előző füzetekben: 2-80: a kis Ráchel meggyógyítása s ezzel kapcsolatban Marciam áldozata, hogy egy hónapig nem eszik mézet. 2-83: Simon megtérése.

(4-1206)

„Marciam fogadalmat tett...”

Egy reggelen Péter váratlanul megérkezik Názáretbe. És, mint egy hordár, kosarakat és zsákokat hoz. De oly boldog, hogy nem érzi sem a terhet, sem a fáradtságot.

Mária nyit neki ajtót. Péter boldogan mosolyog, és örömmel üdvözli őt, teljes tisztelettel. Utána megkérdi:

– Hol van a Mester és Marciam?

– A töltésnél vannak, a barlang fölött, Alfeus háza felé. Azt hiszem, Marciam szőlőt szed, Jézus pedig bizonyára elmélkedik. Idehívom őket.

– Majd én gondoskodom arról.

– Legalább tedd le ezeket a terheket.

– Nem, nem. Ez meglepetés a gyermek számára. Tetszik nekem, amikor tágranyílt szemmel és vágyakozva kutat... Az ő boldogsága, szegény fiamé.

Kimegy a kertbe, a töltés alá, és jól elrejtőzik a barlang mélyedésében. Utána kissé megváltoztatott hangon kiáltja:

– Béke veled, Mester! – És utána természetes hangján: – Marciam!...

Marciam gyermeked hangja, amely betöltötte felkiáltásaival a levegőt, elhallgat... Egy szünet után a gyermek megkérdezi:

– Mester; nem apámé volt ez, aki engem hívott?

Talán Jézus annyira elmerült gondolataiba, hogy semmit sem hallott, és ezt egyszerűen bevallja. Péter újból kiált:

– Marciam! – és utána nagyot nevet, szokott módján.

– Ó, ez ő! Atyám! Atyám! Hol vagy?

Reménykedve körülnéz a kertben. De senkit sem lát... Jézus is előbbre jön, és néz... Látja Máriát, aki mosolyog az ajtóban, Jánost és Szintikát, akik szintén mosolyognak a kert végén levő szobában, a kemence mellett.

Marciam nem késlekedik tovább, hanem leugrik a sánctól, pont a barlang mellé, ahol Péter elkapja őt, mielőtt még a földet érné.

A kettő megindító módon üdvözli egymást. Jézus, Mária és ketten a kert végén mosolyogva figyelik, és utána mindnyájan odasietnek, szeretetteljes csoportot alkotva.

Péter, amennyire tudja, kiszabadítja magát a gyermek öleléséből, s meghajolva ismét üdvözli Jézust. Jézus átöleli őt a gyermekkel együtt, aki nem tágít az apostol mellől, s aki megkérdi:

– És a mama?

Péter azonban előbb Jézusnak válaszol, aki megkérdezte:

– Miért jöttél oly korán?

– Azt gondolod, hogy oly sokáig kibírom látásod nélkül? És aztán... És aztán, Porfirea nem hagyott békén: „Menj, nézd meg Marciamot! Vidd neki ezt! Vidd neki azt!” Olyan volt, mintha Marciam rablók között lenne, vagy a pusztában. Egy éjjel felkelt, hogy pogácsát süssön, s amint megsültek, útnak indított...

– Ah! pogácsák! – kiáltja Marciam. De utána elhallgat.

– Igen. Itt vannak benn, a kemencében szárított fügékkal, és a szőlők, és a piros almák. És utána készített számodra egy megkent kenyeret. És aztán küldött neked egy kis sajtot báránykáidtól. És egy ruhát, ami vízálló. És aztán, és aztán... Nem tudom, még mit. Hogyan? Nem sietsz már? Szinte sírsz? Ó, miért?

– Mert jobb szerettem volna, ha ő hozta volna el nekem mindezeket a dolgokat... Szeretem őt, tudod?

– Ó, isteni Irgalmasság! De ki gondolt volna erre?! Ha hallaná ezt, elolvadna, mint a vaj...

– Marciamnak igaza van. Vele együtt jöhettél volna. Biztosan kívánja látni őt, oly hosszú idő után. Mi asszonyok így vagyunk gyermekünkkel... – mondja Mária.

– Rendben van... De hamarosan meglátja, nemde, Mester?

– Igen. A Fény ünnepe után, amint mi elmegyünk... De különben... Igen, amikor visszatérsz, a Fény ünnepe után, jöjj velem. Néhány napig itt leszel velem, és utána együtt megyünk vissza Betszaidába.

– Ó, mily szép! Itt, két anyával! – A gyermek visszanyeri nyugalmát, és boldog.

Mindnyájan belépnek a házba, és Péter kinyitja batyuit.

– Íme: szárított hal, pácolva, és friss. Jó lesz a te Anyádnak. Íme, az a sajt, amelyet te annyira szeretsz, Mester! És itt tojás, János számára. Reméljük, nem tört össze... Nem. Annál jobb. És utána szőlő. Zsuzsanna adta, Kánában, ahol aludtam. És utána... Ah, és utána ez! Nézd, Marciam, milyen szőke. Mintha Mária hajából készítették volna... – És kinyit egy olajos korsót, amely tele van folyékony mézzel.

– De miért ennyi mindent? Áldozatodba került, Simon – mondja Mária a kis és nagy batyuk előtt, az edények és korsók között, amelyek az asztalt borítják.

– Áldozatba? Nem! Sok halat fogtam, és nagy haszonnal adtam el. Ez a halból van. A többi pedig otthoni dolog. Nem kerül semmibe, és nagy örömet jelent elhozni. És utána... Már itt van a Fény ünnepe... Hasznos. Nemde?! Nem esel neki a méznek?

– Nem tehetem – mondja komolyan Marciam.

– Miért? Beteg vagy?

– Nem. De nem ehetek belőle.

– De miért?

A gyermek elpirul, de nem válaszol. Jézusra néz, és hallgat. Jézus mosolyog, és megmagyarázza:

– Marciam fogadalmat tett, hogy elnyerjen egy kegyelmet. Négy hétig nem ehet mézet.

– Ah, rendben van! Majd megeszi utána... Vedd azért át az edényt... De vigyázz! Nem hittem, hogy ily... ily...

– Ily nagylelkű, Simon! Aki gyermekkorában elkezd a vezeklést, az könnyűnek találja egész életében az erényes utat – mondja Jézus, miközben a gyermek elmegy kezében az edénnyel.

Péter csodálkozva néz utána. Majd megkérdezi:

– A Zelóta nincs itt?

– Máriánál, Alfeus feleségénél van. De hamarosan megjön. Ma este együtt aludtok. Menj oda, Simon Péter!

Kimennek, miközben Mária és Szintika rendbe hozzák a szobát, amelyet elárasztottak a batyuk.

(4-1212)

A vacsora végén Péter azt mondja:

– Ebben az évben eggyel több lámpát gyújtunk, és utána mindig többet, érted, fiam. Mert akkor is meg akarjuk gyújtani érted, ha te nem vagy itt. Ez az első alkalom, hogy egy gyermekért gyújtjuk meg... – és Simon kissé meghatódva fejezi be: – Minden bizonnal... szebb lesz, ha te is itt leszel.

Az elmúlt évek Fény ünnepéről beszélgetve felmerül a kérdés a jövőt illetően. Hol lesznek?

– Én nagyon messze leszek – mormolja endori János.

Péter feléje fordul, és meg akar kérdezni tőle valamit, de Jézus szemével int neki, hogy hallgasson. Marciam megkérdi:

– Hol leszel?

- Remélem, hogy Isten irgalmából Ábrahám ölében...
- Ó, meg akarsz halni? Nem akarod hirdetni a jó hírt? Nem visszatetsző számodra, hogy meghalsz anélkül, hogy ezt megtetted volna?
- Az Úr szavait szent ajkaknak kell hirdetniük. Nagyon sok számomra már az is, hogy hallgathattam, és általa megmenekültem. Tetszene nekem... De későn van...
- Erről beszélgetnek még egy ideig. A vacsora végén Marciam megkérdezi Máriától:
- Anya, miért nem tetted az asztalra a mézespogácsákat? Jézus szereti azokat, és János torkának is jót tenne. És atyám is kedveli...
- És te is... – fejezi be Péter.
- Számomra... mintha nem is lennének. Megígértem...
- És ezért nem tettem azokat az asztalra, kedves – mondja Mária, megsimogatva őt, mert Marciam mellette ül.
- Nem, nem. Idehozhatod őket. Sőt: ide kell hoznod őket. És én adok belőle mindenkinek.
- Szintika vesz egy lámpást, kimegy, és visszatér a pogácsákkal. És Marciam átveszi tőle az edényt, és elkezdí szétosztásukat. A legszebben díszítettet, amely egy mestermű, Jézusnak adja. A második legszebbet, Máriának. Utána Péterhez fordul, majd Simonhoz, és Szintikához. Utána feláll, és a beteg tanítómesteréhez megy, és azt mondja:
- Neked a tiedet és az enyémet, és egy csókot mindazért, amire engem tanítottál. – Utána visszatér helyére, az asztal közepére teszi az edényt, és karba teszi a kezét.
- Ez az édesség a torkomon akad – mondja Péter, látva, hogy Marciam nem vesz belőle. És hozzátesszi: – Legalább egy kis darabot. Az enyéből, hogy ne halj bele kívánásába. Nagyon szenvedsz... Jézus megengedi neked.
- De ha nem szenvednék, nem lenne érdemem, atyám. És mivel jól tudtam, hogy szenvedni fogok, felajánlottam ezt az áldozatot... Ami a többit illeti... Annyira megelégedett vagyok azzal, amit tettem, hogy úgy tűnik nekem, tele vagyok mézzel. Mindenütt érzem annak az ízét, mintha csak a levegővel lélegzeném be.
- Azért, mert meghalsz a vágytól...
- Nem. Azért, mert tudom, hogy Isten azt mondja nekem: „Jól teszed, fiam!”
- A Mester kielégítette volna vágyadat e nélkül az áldozat nélkül is. Annyira szeret téged!
- Igen. De nem helyes, hogy mivel szeret, hasznot húzzak belőle. Különben is Ő azt mondja, hogy nagy jutalmat kap az égben már az is, aki az Ő nevében egy pohár vizet ajánl fel. Azt gondolom, ha már az nagy dolog, ha egy pohár vizet ad valaki az Ő nevében, akkor az lesz az is, ha egy pogácsát vagy egy kis mézet megtagad valaki magától testvére iránti szeretetből. Helytelenül mondom, Mester?
- Bölcsen beszélsz. Én valóban megadhattam volna neked, amit kértél a kis Ráchelért, a te áldozatod nélkül is, mert jó dolog volt azt megtenni, és Szívem akarta. De nagyobb örömmel tettem, mivel te segítettél engem. A testvéreink iránti szeretet nem korlátozza magát az eszközökben és az emberi korlátok által, hanem sokkal magasabbra emelkedik. Amikor tökéletes, elér teljesen Isten trónusához, és egyesül a végtelen Szeretettel és Jósággal. A szentek egyessége éppen ez az állandó tevékenység, amint Isten is állandóan és minden módon működik. Segítik testvéreiket, mind testi, mind lelki szükségleteikben, mint Marciam is tette, aki elnyerte Ráchel meggyógyítását, és ugyanakkor enyhítette az öreg Johanna lelki levertségét is, és mind nagyobb bizalmat keltett az Úrban annak a családnak minden tagjában. Egyetlen kiskanál méz felajánlása is szolgálhat arra, hogy békét és reményt adjon egy lesújtottnak, s ugyanúgy a lemondás a pogácsáról vagy másféle ételről szeretetteljes célból, elérheti egy távoli szegény számára, hogy csodálatos módon táplálékot ajánljanak fel neki. A mi számunkra mindig ismeretlen marad annak a személye, aki ebben részesül. És ha valaki visszatartja a haragos szót, mégha az igazságos is, s ezt az áldozat szellemében teszi, ezzel megakadályozhatja a távolban valakinek a bűnét. Ugyanígy, ha valaki ellenáll annak a

vágnak, hogy leszedjen egy gyümölcsöt, s ebben a szeretet indítja, elérheti, hogy egy rabló magába száll, és így meggátolhat egy rablást. Semmi sem vész el az egyetemes szeretet szent gazdaságában. Sem egy gyermek hősiessége egy tál pogácsa előtt, sem egy vértanú önfeláldozása. Sőt, mondom nektek, hogy a vértanú önfeláldozása gyakran abból a hősiességből ered, amelyben gyermekkorában részesült Isten és a felebarát szeretetéből.

– Akkor igazán jó, hogy én mindig áldozatokat hozzak. Annak az időnek számára, amikor üldöznek majd minket – mondja meggyőződötten Marciam.

– Üldöznek? – kérdi Péter.

– Igen. Nem emlékszel, mit mondott Ő? „Miattam üldözni fognak titeket.” Te mondtad ezt nekem akkor, amikor a nyáron először jöttél egyedül Betsaidába prédikálni.

– Ez a gyermek mindenre emlékszik – jegyzi meg csodálkozva Péter.

A vacsorának vége, Jézus felkel. Imádkozik mindenkiért, és áldását adja. Utána, míg az asszonyok mindent rendbetesznek, Jézus a férfiakkal a szoba egyik sarkába megy, és egy darab fából, Marciam csodálkozó szeme láttára, kifarag egy báránykát...

(4-1217)

Mikor Jézus elmegy endori Jánoshoz, hogy közölje vele a fájdalmas döntést: el kell mennie Názáretből Antióchiába, kéri Máriát, hogy ébressze fel Marciamot, és vele együtt imádkozzék Jánosért, hogy az el tudja viselni a fájdalmas hírt.

Amikor pedig elérkezik a búcsúzás órája, János megkérdezi Jézustól:

– Megengeded, hogy üdvözöljem a gyermeket?... Ez egy másik fájdalom... Szerettem őt... – és sírva fakad.

Együtt lép be Mária és Marciam.

– Ó, Anyám! Hallottad? Tudtad?

– Tudtam. És fájdalmas volt számomra... De én is nélkülözöm Jézus társaságát... És anyja vagyok...

– Igaz!... Marciam, gyere ide! Tudod, hogy elmegyek, és többé nem látjuk egymást?

– Óóóh!...

Erős akar lenni. De karjaiba veszi a gyermeket, leül az ágy szélére, és sír, sír Marciam barna feje fölött, aki jónak tartja követni őt. Marciam simogatja.

– Emlékezni fogsz rám?

– Mindig, János, és imádkozom érted... Sőt... Várj egy pillanatra!... – Gyorsan kifut.

Mikor Marciam visszatér, kezében van a mézesedény.

– Fogd, János! Edd meg helyettem...

– De nem, gyermekem! Miért?

– Mert Jézus azt mondta, hogy egy kiskanálnyi felajánlott méz békét és reményt adhat egy lesújtottnak. Te le vagy sújtva... Én neked adom az egész mézet, hogy teljesen megvigasztalódjál.

– De ez túl nagy áldozat, gyermekem!

– Ó, nem! Jézus imájában azt mondjuk: „Ne vigy minket kísértésbe, de szabadíts meg a gonosztól!” Ez az edény, kísértés volt számomra... és rossz lehetett volna, mert rávehetett volna, hogy megszegjem fogadalmamat. Így nem látom többé... és könnyebb... és biztos vagyok, hogy Isten segíteni fog téged ezért az új áldozatért. De ne sírj tovább! És te sem, Szintika!

Valóban, a görög leány már sír, csendesen, miközben összeszedi János könyveit. És Marciam megsimogatja őt is, miközben nagyon erőlködik, hogy ő maga sírva ne fakadjon. De Szintika kimegy a könyvtékercsekkel, és Mária követi őt a mézesedénnyel.

János Jézussal marad, aki melléje ül, és a gyermekkel, karjai között. Nyugodt, de kimerült.

– Tedd hozzá a tekercshez utolsó írásodat is – tanácsolja Jézus. – Gondolom, hogy Marciamnak akarod adni.

– Igen... Van egy másolatom róla magamnak... Íme, fiú. Ezek a Mester szavai. Ezeket mondta, amikor te nem voltál jelen, és máskor is... Folytatni akartam lemásolásukat számodra, mert az élet még előtted áll... és ki tudja, mennyit fogod hirdetni... De többé nem tehetem... Most én vagyok az, aki az Ő szavai nélkül maradok... – Visszatér erős sírása.

Marciam kedves és férfias újabb tettében. János nyakába borul, és azt mondja:

– Most én leszek, aki írok számodra, és elküldöm neked... Igaz, Mester? Megtehetem, nemde?

– Persze, hogy megteheted! És nagy szeretet lesz megtenni.

– Megteszem! És amikor én nem leszek ott, megtetem a zelóta Simonnal. Szeret engem és téged, és megteszi irántunk való szeretetből. Azért ne sírj tovább! Utána elmegyek, hogy felkeresselek... Biztosan nem messzire...

– Ó, mily messze! Száz mérföldekre... És hamarosan meghalok.

A gyermek csalódott és vigasztalan. De visszanyeri szép nyugalját, ami a gyermekeket jellemzi, akiknek minden könnyűnek tetszik.

– Ahogy te elmész oda, én is el tudok menni atyámmal. És utána... írunk egymásnak. Amikor a szent könyvet olvassák, az olyan, mintha Istennel lennénk, nemde? Amikor tehát olvasunk egy levelet, az olyan, mintha azzal lennénk, akit szeretünk, és aki azt írta. Fel, jöjj velem, oda...

(4-1221)

A búcsúzás további részleteit megtaláljuk Mária élete 10-410-12. oldalon.

Olyanok, mint Ábrahám Izsákkal

Az apostolok sietve mennek Betsaida felé. Messziről látnak egy fiatalembert, aki rőzseköteget visz vállán, szinte futva halad. Boldogan énekel. Mikor Betsaida első házaihoz ér, ledobja terhét a földre, kiegyenesedik, hogy megpihenjen, és megigazítsa haját. Szép fiatalember.

- Ez Marciam – mondja András.
- Bolond vagy? Ez már egy férfi – mondja Péter.

András erre tölcsért csinál kezével szája elé, és erősen kiáltva hívja. A fiatalember feléjük fordul és meglátja Jézust, Pétert és a többieket. Ott hagyja a rőzsét, és kitárt karokkal feléjük fut:

- Az én Uram! Atyám!
- Péter is futni kezd eléje, átgázolva a patakon, még szandálját sem véve le.
- Atyám!
- Kedves fiam!

Megölelik egymást. Valóban, Marciam már oly magas, mint Péter. Megcsókolják egymást. Utána Marciam kibontakozik Péter karjaiból, és tovább fut Jézus felé. Mikor hozzá ér, lábai elé esik, és felemelt karokkal mondja:

- Ó, Uram, áldd meg szolgádat!

Jézus lehajol, talpra állítja őt, és szívére öleli, megcsókolva mindkét arcát, és kívánva, hogy tovább növekedjék békében és bölcsességben és kegyelemben az Úr útján.

A többi apostol is ünnepli az ifjút, főleg azok, akik már hónapok óta nem látták, s gratulálnak fejlődéséhez.

De Péter! De Péter! Ha ő teremtette volna, akkor se találhatna nagyobb tetszést benne! Körbefordítja, figyel, megérinti és kérdezi ettől, attól:

– Nemde szép? Nemde jól fejlett? Nézzétek; milyen egyenes! Milyen tüdeje van! Milyen egyenesek lábai!... Egy kissé sovány, még csak kevés izma van. De jót ígér!... Nagyon jót! És az arca! Nézzétek, hogy annak a kis teremtsnek látszik-e még, akit a múlt évben, karomban vittem, mint egy kismadarat, aki nélkülözött, gyászolt, szomorú és félénk volt... Brávó, Porfirea! Derék munkát végzett mézével, vajával, olajával, a tojásokkal és a halmájjal. Igazán megérdemli, hogy azonnal megmondjam neki. Megengeded, Mester, hogy feleségemhez menjek?

- Menj, menj, Simon, hamarosan csatlakozom hozzád.

Marciam, aki még Jézus karjaiban van, azt mondja:

– Mester, atyám bizonyára lakomát rendel mamámtól. Engedd, hogy elhagyjalak, és segítsen őt.

- Menj! És Isten megáld téged, mert tiszteled azt, aki atyád és anyád neked.

Marciam elfut, felveszi a rőzseköteget, és csatlakozik Péterhez, annak oldalán lépdelve.

- Olyanok, mint Ábrahám és Izsák, miközben felmennek a hegyre – jegyzi meg Bertalan.
- Ó, szegény Marciam! Ez hiányozna nekünk! – mondja a zelóta Simon.
- És szegény testvérem... Nem tudom, lenne-e ereje úgy tenni, mint Ábrahám... –

mondja András.

Jézus ránéz, és utána Péter összes fejét nézi, amint Marciam mellett megy, és azt mondja:

– Igazán, mondom nektek, hogy egy napon Simon Péter örülni fog annak, hogy megtudja, Marciamját bebörtönözték, ütlegelték, megostorozták, halálra szánták, és ő bátran kiterjeszti kezét a kereszten, hogy az ég bíborába öltözzék, és vértanú vérével tegye termékeny a földet. Irigyelni fogja, és csak egy dolog fáj neki, hogy nem lehet ő fia helyében, mert az ő kiválasztása, hogy Egyházam legfőbb Feje legyen, kötelezi őt arra, hogy tartózkodjék attól

addig, míg azt mondom neki: „Menj, halj meg érte!” Ti nem ismeritek még Pétert. Én ismerem őt.

- Előrelátod Marciamnak és testvéremnek a vértanúságát?
- Fájlalod, ezt, András?
- Nem, azt fájlalom, hogy nem látod ezt előre az én esetemben is.
- Igazán, mondom nektek, hogy mindnyájan bíborba öltöztök, egyet kivéve.
- Kit? Kit?
- Hallgassunk Isten fájdalma felett – mondja Jézus szomorúan és ünnepélyesen. És mindnyájan félelemmel eltelve hallgatnak, gondolataikba merülve.

Belépnek Betszaidába. Péter, más betszaidaiakkal együtt Jézushoz vezet egy vakot. Marciam nincs vele. Biztosan otthon maradt, hogy segítse Porfireát.

(5-257)

Mikor Jézus Kafarnaumból Jeruzsálembe megy az ünnepekre, Marciam a felnőttekkel megy, az apostolok csoportjában, Péter és János között, és nem veszi el Jézusnak egyetlen szavát sem.

(5-265)

Útba ejtik Názaretet is, s egy ideig ott tartózkodnak. Lásd Mária élete 10,420-423. Innen Marciam az asszonyokat kíséri, akik között ott van Porfirea is. Rámában az asszonyok csoportja egyesül a más úton jött apostolok csoportjával, s együtt mennek Jeruzsálembe.

Marciam Jézus mellett megy, és teljes erejéből énekel, bár hangja még nem férfias. Marciam nagyon boldog.

Mikor szünetet tartanak az éneklésben, Marciam megkéri Jézust, hogy mondjon egy példabeszédet endori János számára, amit majd ő megír neki. Ekkor mondja el Jézus az ismeretlen fiúról szóló példabeszédét. Lásd Példabeszédek 6,211-215.

(5-422)

Jézus belép az Olajfák kertjének csendes zöldjébe. Marciam mindig oldala mellett van, és nevet arra gondolva, hogy Péter miként fog futni, hogy csatlakozzék hozzájuk. Azt mondja:

– Ó, Mester! Ki tudja, mit fog mondani! Ha te Betániába mentél volna anélkül, hogy itt megálltál volna, ugyancsak elcsüggesztette volna őt.

Jézus is mosolyog, az ifjúra nézve, és azt válaszolja:

– Igen. Eltemetett volna panaszkodásával. De jót fog tenni neki. A jövőben majd figyelmesebb lesz. Amikor beszéltem, másra figyelte, fecsegtve ezzel, azzal.

– Kérdezték őt, Uram – mentegeti Marciam, már nem nevetve többé.

– Intenie kellett volna, hogy majd később válaszol nekik, amikor az Úr elhallgat. Jegyezd meg ezt jövő életed számára. Amikor majd pap leszel. Követeld meg a legnagyobb tiszteletet az oktatás idején és helyén.

– De akkor a szegény Marciam lesz az, aki beszél, Uram...

– Nem számít! Mindig Isten az, aki szolgálainak ajkáról beszél az ő szolgálatuk órájában. És mint olyanra csendben és tisztelettel kell hallgatni.

Marciam egy kis fintorral fejezi ki gondolatát. Jézus látja, és azt mondja:

– Nem vagy meggyőződve róla? Mit jelent ez az arckifejezés? Beszélj, fiam, félelem nélkül.

– Uram, azt kérdeztem magamtól, hogy Isten van-e most is papjainak ajkán és szívében... és... attól félek, ilyenek lesznek a jövőbeliek is... És arra következtettem, hogy... sok pap

ugyancsak rossz benyomást tesz... Biztosan vétkeztem, a... De oly rosszak és ellenszenvesek, oly szárazak... hogy...

– Ne ítélj! De ne felejtsd el ezt az undort, amit érzel. A jövőben is érezni fogod. És minden erőddel törekedj arra, hogy ne legyél olyan, mint azok, akiktől undorodsz. És hogy ne legyenek olyanok azok, akik tőled függnék majd. Használd fel jóra a rosszat is, amit láatsz. Minden cselekedetet és minden ismeretet jóra kell változtatni, kiindulva az ítéletből és a jó akaratból.

– Ó, Uram! Mielőtt belépnénk a házba, amelyet már látunk, válaszolj nekem még egy kérdésre! Te nem tagadod, hogy a jelenlegi papság hibákat követ el. Azt mondod nekem, ne ítéljem el őket. De te elítéled őket. És megteheted. És igazságosan ítélsz. Most, hallgasd meg Uram, gondolatomat. Amikor a jelenlegi papok beszélnek Istenről és a vallásról, olyanok lévén, amilyenek többségükben, és én most azokról beszélek, akik a legrosszabbak köztük, mégis úgy kell hallgatni őket, mint akik az igazságot mondják?

– Mindig, fiam. A küldetésüket megillető tisztelet miatt. Amikor szolgálatukat teljesítik, többé nem az ember Annások, az ember Szádokok, és így tovább. Hanem „a papok”. Különböztess meg mindig a szegényes emberi voltukat szolgálatuktól.

– De ha ezt is rosszul teljesítik...

– Isten gondoskodik róla. És utána!... Idefigyelj, Marciam! Senki sem tökéletesen jó és senki sem teljesen rossz. És senki se annyira jó, hogy joga lenne elítélni testvéreit, teljesen rossznak tartva őket. Szem előtt kell tartanunk saját hibáinkat, szembe kell állítani ezeket annak jó tulajdonságaival, akit el akarunk ítélni, és akkor igazságos mértékkel ítélünk. Én még nem találtam egy teljesen rossz embert.

– Még Dorást, sem, Uram?

– Még őt sem, mert becsületes férj és szerető apa.

– Még Dorás apját sem?

– Ő is becsületes férj és szerető apa volt.

– De csak az volt!

– Csak az volt. De ebben nem volt rossz. Azért nem volt teljesen rossz.

– És Júdás sem rossz?

– Nem.

– De jó sem.

– Nem teljesen jó, amint nem teljesen rossz sem. Nem vagy meggyőződve arról, amit mondok?

– Meg vagyok győződve arról, hogy te teljesen jó vagy, és benned egyáltalán semmi rossz sincs. Erről igen. Annyira az vagy, hogy senkit sem vádolsz...

– Ó, fiam! Ha én csak egy szótagját ejteném ki a vádolásnak, akkor ti vadállatokként rávetnétek magatokat a vádlottra!... Én elkerülöm, hogy ti beszennyezzétek magatokat az ítékezés bűnével, így cselekedve. Érts meg engem, Marciam! Nem arról van szó, hogy én nem látom a rosszat ott, ahol van. Nem arról van szó, hogy én nem látom a rossz és jó keverékét valakiben. Nem arról van szó, hogy én nem látom, amikor egy lélek felemelkedik, vagy leszáll arról a síkról, ahová én vittem. Ezek egyikéről sincs szó, fiam. De a bölcsesség megkívánja, hogy elkerüljem bennetek a szeretetlenséget. És mindig így fogok tenni. A jövő századokban is, amikor ítéletet kell mondanom egy teremtmény fölött. Nem tudod, fiam, hogy néha többet ér egy dicsérő szó, egy bátorítás, mint ezer szemrehányás? Nem tudod, hogy száz legrosszabb eset közül, amelyeket viszonylag jóknak tartok, legalább a fele valóban jóvá válik, mert akkor nem hiányzik a jóra való segítség az én jóakarató szavaim után, ami egyébként hiányozna, ha az illetőket a legrosszabbaknak ítelném. A lelkeket támogatni kell. Nem elcsüggeszteni. De ha én nem lennék az első, aki támogatja őket, elfedve a visszataszító dolgokat, hogy felkeltsem bennetek a jó indulatot és a segítőkészséget irántuk, akkor ti sose lennétek irgalmasok irántuk. Ne felejtsd el ezt, Marciam!

– Igen, Uram... (egy nagy sóhajtás). Emlékezni fogok rá... (egy másik sóhajtás)... De nagyon nehéz ezt tenni a biztos tények esetében...

Jézus reá irányítja tekintetét. De az ifjú nem látja, mert lehajtja fejét.

– Marciam, emeld fel tekintetedet! Nézz rám! És válaszolj nekem. Mi az a tény, amit nehéz semmibe venni?

Marciam megzavarodik... Elpirul... Azt válaszolja:

– De... nagyon sok van, Uram...

Jézus sürgeti:

– Miért nevezted meg Júdást? Mert egy „tény”? Talán ezt a legnehezebb semmibe vened... Mit tett veled Júdás? Mivel botránkoztatott meg? – És Jézus az ifjú vállára teszi kezét, aki egészen elvörösödött, annyira elpirult.

Marciam könnyektől csillogó szemmel néz rá, és utána kiszabadítja magát és megszökik, kiáltva:

– Júdás egy megszenteltelő!... De nem tudom megmondani... Légy tekintettel rám, Uram!... – és elrejtőzik az erdőben, sírva, hiába hívja Jézus, akin látszik a fájdalmas levertség.

Hangja azonban magára vonta a házban levők figyelmét. A küszöbön megjelenik Jónás, és utána Jézus Anyja, és mögötte a nőtanítványok: Mária, Alfeus felesége, Mária Szalóme és Porfirea. Látják Jézust, és elébe mennek.

A többit megtaláljuk Mária élete 10,429-32. oldalán.

(5-426)

Jézus gyorsan megy Betánia felé. Oldalánál van a zelóta Simon és Marciam. Boldogok, hogy Jézus őket választotta ki erre a látogatásra. Marciam, tökéletesen visszanyerve nyugalma, ezernyi dolgot kérdez az Efezusból jött asszonyokat illetően, és megkérdezi Jézust, hogy tudott-e arról, amiről az beszámolt. (Hogy Betlehemben Mária szoptatta az ő fiát is.)

– Nem tudtam. Anyám jósága végtelen és oly szelíden és csendben tesz jót, hogy legtöbb jótéteménye ismeretlen marad.

– De nagyon szép ez a történet – mondja a Zelóta.

– Igen. Annyira, hogy azt akarom, endori János is megismerje. Mit mondasz, Mester? Betániában találjuk levelét? – kérdi Marciam.

– Szinte biztosra veszem.

Amikor megérkeznek, Márta átad két tekercset Jézusnak. Lázár csodálkozva nézi Marciamot. Marciam viszont nagyon szeretné tudni, mi van a tekercsekben. Jézus megérti, és kinyitja azokat. Lázár megkérdezi:

– Hogyan? Ő tudja?

– Igen. Ő és a többiek, kivéve Bertalant, Fülöpöt, Tamást és Júdást...

– Jó, hogy előtte eltitkoltad! – mondja Lázár. – Én nagyon gyanakszom...

(5-432)

A történet további részeit megint megtaláljuk Mária életének 11. füzetében a 433-437. oldalon.

A húsvétot Lázár betániai házában ülik meg. Több terem átalakítottak erre a célra. Az egyikben ott van Marciam, nagypjával és földműves társaival együtt. A másikban a Szűzanya a szűzekkel és néhány más asszonnal. A harmadikban az özvegyek, a negyedikben Jézus, Lázárral és az apostolokkal.

A vacsora után mindnyájan összegyűlnek egy nagy teremben, és barátságosan beszélgetnek egymással. A legboldogabb Marciam nagyapja. Egy pillanatra sem távozik Marciamtól. Boldoggá teszi, hogy látja és hallja őt. Marciam időnként mellére vonja nagyapjának ősz fejét, és simogatja. Jézus látja ezt, és megkérdezi az öreget:

– Atya, boldog a szíved?

– Ó, nagyon boldog, Uram! Nem is tűnik igaznak számomra. Nincs már több vágyam, csak egy...

– Mi az a vágy?

– Az, hogy meghalhassak, lehetőleg ebben a békében. Vagy legalábbis hamarosan. Mert már részesültem a legnagyobb jóban. Egy teremtmény nem részesülhet többen a földön, Elmenni... nem szenvedni többet... Menni... Mily jól mondtad, a Templomban, Uram! „Aki olyan dolgokkal mutat be áldozatot, amit a szegényektől rabolt el, az olyan, mint aki megfojt egy fiút apja szeme láttára: Dzsokánát (a nagyapa gonosz urát) csak az tartja vissza Dorás követésétől, hogy fél tőled. Emlékezik arra, mi történt a másikkal. Földjei jól teremnek, és ő a mi verejtékünkkel termékenyíti meg azokat. Nemde a verejték a szegényből az emberfeletti fáradtsággal kisajtolt dolog? Nem ver minket, de csak annyit ad nekünk, hogy erőnk legyen a munkához. De nemde jobban kihasznál minket, mint az ökröket? Mondjátok meg ti, társaim...

Dzsokána régi és új földművesei bólintanak.

(5-521)

Menj békében, igaz lélek!

Jézus az apostolokkal, a pásztor Izsákkal és Marciammal az Ezdrelon síksága felé megy, miközben lassan besötétedik.

Marciam nagyon meglegedett, hogy Jézus az ő kedves nagyapjához vezeti őt. Kevésbé elégedettek az apostolok, akik emlékeznek arra, mi történt nemrég Izmaelnél. De hallgatnak, hogy ne szomorítsák meg az ifjút, aki örül annak, hogy nem nyúlt hozzá a mézhez, amit Porfirea adott neki, mert remélte, hogy az Úr teljesíti szíve vágyát, hogy megláthassa nagyapját. „Nem tudom miért... De egy ideje lélekben mindig előttem van, mintha hívna engem” – mondta Porfireának, aki azt mondta neki: „Én is így érzem, amikor Simon távol van.” De Marciam régebben nem érezte ezt, csak most, s azért azt gondolja, valami oka van rá.

– Azért, mert előzőleg egy gyermek voltál. Most férfi vagy, és többet gondolkodsz – mondja neki Péter.

– Van két sajtom is és egy kis olajbogyóm. Ezt tudtam hozni abból, ami igazán az enyém, szeretett nagyapámnak. És van egy kenderből szőtt tunika és ruha is számára. Porfirea nekem akarta készíteni, de azt mondtam neki: „Ha szeretsz engem, készítsd az én öregem számára.” Mindig oly rongyos a ruhája, és annyira izzad a rossz gyapjúruhákban. Ez üdítő lesz számára.

– És közben neked nincs könnyű ruhád, és izzadsz, mint egy szivacs ebben a gyapjúruhában – mondja neki Péter.

– Ó, nem számít! Atyám oly sokszor nem evett, hogy nekem adjon enni, amikor az erdőben voltam... Végre én is tudok adni neki valamit. Bárcsak félre tudnék tenni annyit, hogy otthagyhassa állását!

– Mennyid van eddig? – kérdi András.

– Kevés. A halakért kaptam száztíz féldrahmat. De hamarosan eladom a bárányokat, és akkor... Ha meg tudnám tenni ezt, mielőtt a nagy hideg bekövetkezik!...

– Ti tartjátok el őt? – kérdi Bertalan Pétertől.

– Igen. Nem mennék tönkre, ha ez a szegény öreg kapna egy harapást a mi tálunkról...

– És aztán... Tudna végezni valami könnyű munkát... Eljöhetne Betszaidában hozzánk, nemde, Fülöp?

– Kétségtelenül, biztosan... Segíteni fogunk téged, Simon, hogy meglegedetté tegyük a mi jó Marciamunkat és az öreget.

– Reméljük, hogy nincs ott Dzsokána... – mondja Júdás Tádé.

– Én majd előre megyek, tudakozódni – mondja Izsák.

Gyorsan mennek a holdfényben... Izsák még gyorsabban előre megy. Nagy csend uralkodik a síkságon. Még a fülemülék is hallgatnak.

Mennek, mennek, míg meglátnak két alakot futni feléjük.

– Egyikük biztosan Izsák... A másik... csak Mikeás lehet, a felügyelő. Egyforma magasok – mondja János.

Már nagyon közel vannak... Valóban a felügyelő jön Izsákkal, aki aggodalmasnak látszik.

– Mester... Marciam... szegény gyermek!... Jöjjetek gyorsan!... Marciam, a te apád beteg... nagyon...

– Ah, Uram!... – kiált fel fájdalomában az ifjú.

– Menjünk, menjünk... Légy erős, Marciam – mondja Jézus és megfogja kezét, mintegy futva, miközben azt mondja a többi apostolnak: – Kövessetek minket!

– Igen... De lassan tegyétek... Ott van Dzsokána – kiáltja a felügyelő már a távolból.

A szegény öreg Mikeás házában van. Haldoklik. Egyedül, szeme le van hunyva, viaszszárga, kivéve arccsontját, amely sárgászörös.

Marciam az ágy fölé hajolva hívja:

– Atyám! Atyám! Marciam vagyok! Érted? Marciam! Jábé! A te Jábéd!... Ó, Uram! Nem hall már engem... Jöjj ide, Uram... Jöjj ide! Próbáld te... Gyógyítsd meg őt... Tedd, hogy lásson engem, beszéljen hozzám... De így kell meghalni látnom összes enyéimet anélkül, hogy istenhozzádot mondhatnának nekem?...

Jézus odamegy, a haldokló fölé hajol, kezét fejére teszi, s azt mondja:

– Atyám fia, hallgass engem!

Mintha mély álomból ébredne, az öreg mélyet lélegzik, és kinyitja már üveges szemeit, bizonytalanul nézve a föléje hajló két arcra. Beszélni akar, de nyelve nagyon nehézkes. De bizonyára megismeri őket, mert elmosolyodik, és keresi a kettő kezét, hogy ajkához emelje.

– Atyám... eljöttem... Annyit imádkoztam, hogy eljöhessek!... Azt akartam mondani neked... hogy hamarosan lesz annyi... hogy itt hagyhasd ezt az állást... és velem jöjj, Simonhoz és Porfireához, akik oly jók, oly jók a te Jábédhoz... és mindenkire...

Az öregnek sikerül megmozdítania nyelvét, s nehézkesen azt mondani:

– Isten jutalmazza meg őket, és... jutalmazzon meg téged. De későn van... Megyek Ábrahámhoz... hogy többé ne szenvedjek... – Jézushoz fordul, és vágyakozva kérdi: – Így van, nemde?

– Így. Béke veled! – és Jézus felegyenesedve, méltóságteljesen mondja: – Én, Bírói és Üdvözítői hatalmammal feloldozlak téged minden bűntől és mulasztástól, amiket életedben elkövethettél, és a szeretet ellenes érzelmektől az iránt, aki gyűlölt téged. Mindent megbocsátok neked, fiam. Menj békében! – Jézus kiterjeszti kezét az ágy fölé, mintha az oltár lenne, és Ő, a Pap, bemutatná az áldozatot.

Marciam sír, miközben az öreg kedvesen mosolyog, és azt mormolja:

– Így nyugodtan alszom el békében, a te segítségével... Köszönöm, Uram... – és összeroskad.

– Atyám! Atyám! Ó, meghal! Meghal! Adjunk neki egy kis mézet... kiszáradt a nyelve... És hideg... a méz felmelegíti... – kiáltja Marciam, és fél kezével a vállsákjában kutat, míg másik kezével nagyapjának mind jobban nehezedő fejét tartja.

A küszöbön megjelennek az apostolok... és némán figyelik.

– Tedd csak, Marciam! Atyádat majd én fenntartom – mondja Jézus... és utána Péternek: – Péter, gyere ide...

Simon megrendülve megy előre.

Marciam igyekszik egy kis mézet adni az öregnek. Belemártja egy ujját az edénybe, és azzal teszi a mézet nagyapjának ajkára, aki ismét kinyitja szemét, nézi őt, elmosolyodik, és azt mondja:

– Jó.

– Neked hoztam... És a friss kenderből szőtt ruhát is...

Az öreg felemeli remegő kezét, és igyekszik Marciam fejére tenni:

– Jó vagy... jobb, mint a méz... És jót tesz neked az, hogy te jó vagy... De mézed... már nem használ... És a friss ruha sem... Tartsd meg... tartsd meg az én áldásommal...

Marciam térdre ereszkedik, és az ágy oldalára hajtva fejét sír, nyögve:

– Egyedül! Egyedül maradok!

Simon odamegy hozzá az ágy másik oldaláról, és a meghatottságtól rekedt hangon mondja, miközben megsimogatja Marciam haját:

– Nem... Nem egyedül... Én szeretlek. Porfirea szeret... A tanítványok... a sok testvér... És aztán... Jézus... Jézus szeret téged... Ne sírj, fiam!

– A te... fiad... igen... boldog vagyok... Uram!... Uram... – az öreg hörög, liheg... érzi a véget.

Jézus átöleli őt karjával, felemeli, és lassan imádkozza:

– Szemeimet a hegyekre emelem, onnan jön számomra segedelem – és folytatja az egész 121. zsolnárt. Utána szünetet tart, figyelve az embert, aki békésen hal meg karjában ezeket a szavakat hallva... Elkezd a 122. zsolnárt. De csak keveset mond el belőle, mert alig kezdi meg a negyedik verset, amikor félbeszakítja:

– Menj békében, igaz lélek! – és lassan lezárja kezével szemeit.

Nyugodt halál, amelyet Jézuson kívül senki sem vett észre. De a Mester mozdulatából megértik, és suttogni kezdenek. Jézus int nekik, hogy maradjanak csendben. Marciam felé néz, aki fejét az ágyra hajtva sír, és azért nem vett észre semmit. Lehajol hozzá, átöleli, s igyekszik felemelni, mondva:

– Békében van, Marciam! Nem szenved többé. Istentől ez a legnagyobb kegyelem számára: a halál az Úr kezében! Ne sírj, kedves fiam! Nézd, milyen békés... Békében... Izraelben kevesen nyerték el azt a jutalmat, amit ez az igaz elnyert, hogy az Üdvözítő keblén halhatott meg. Jöjj ide, karjaimba!... Nem vagy egyedül. És azonkívül, van Isten, és minden, aki szeret téged az egész világ helyett.

Szegény Marciam valóban szenved, de még van ereje azt mondani:

– Köszönöm, Uram, hogy eljöttél... És neked, Simon, hogy vezettél... És mindenkinek, mindenkinek, köszönet... azért, amit nekem adtatok az ő számára... De többé nem használ... Azonban... A ruhák igen... Mi szegények vagyunk... Nem tudjuk bebalzsamozni... Ó, atyám! Még egy sírt sem tudok adni neked!... De ha bíztok bennem, ha képesek vagytok rá... fedeztétek költségét, és októberben megadom nektek a bárányok és a halak árából...

– Ohó! Van még egy apád, mondom! Én gondoskodom erről! Eladok egy bárkát, s annak árából fedezem. Megadjuk az öregnek a teljes megtiszteltetést! Legfontosabb, hogy valaki előlegezze... és adjon egy sírt...

A felügyelő azt mondja:

– Itt vannak a tanítványok Jezraelből, a nép között. Semmit sem fognak megtagadni.

Megyek azonnal, és kilencre visszatérek...

– Azonban... a farizeus!?

– Ne féljete. Megmondom neki, hogy egy halott van itt, és nem megy ki többé a házából, hogy meg ne fertőzze magát.

És miközben Marciam, nagyapja fölé hajolva, sír, és simogatja őt, Jézus halkan beszél az apostolokhoz, Izsákhhoz és Mikeáshoz, a többiek pedig jönnek-mennek, előkészítve a legnagyobb tiszteletadást elhunyt társuknak.

(6-1009)

Másnap Jézus megkérdezi az apostolokat, hogy ki szeretne Názáretbe menni és értesíteni Máriát és Alfeus feleségét, hogy menjenek Tibériásba, ahová Jézus igyekszik a többi apostollal.

– Mester... mindnyájan szeretnénk. De mondd te, hogy kinek kell menni, az jobb lesz.

– Akkor Máté, Fülöp, András és Jakab, Zebedeus fia. A többiek velem jönnek. Mondjátok meg az asszonyoknak, hogy zárják be házukat, mert velem lesznek egy hónapig. Menjete! Itt az útelágazás. És béke veletek! – Megcsókolja a négyet, aki elválik tőlük, és folytatja az utat a többiekkel.

Néhány lépés után azonban megáll, és figyel Marciamot, aki kissé hátrább, lehajtott fejjel megy. Amikor az ifjú eléri Őt, Jézus álla alá teszi kezét, és kényszeríti őt, hogy felemelje tekintetét. Két vonalat húznak lehulló könnyei arcán.

– Te is szívesen mentél volna Názáretbe?

– Igen, Mester... De tegyél úgy, ahogy te akarod.

– Azt akarom, hogy megvigasztalódj, fiam... Menj!... Fuss utánuk! Az Anya megvigasztal majd téged. – Megcsókolja, és hagyja, hogy elmenjen. Marciam futásnak ered, és hamarosan eléri a négyet.

– Még gyermek... – jegyzi meg Péter.

– És nagyon szenved... Nekem azt mondta tegnap este, amikor sírva találtam a ház egyik sarkában: „Olyan, mintha tegnap halt volna meg atyám és anyám... Öregapám halála újból teljesen felszakította szívemet...” – mondja János.

– Szegény fiú!... De jó volt, hogy jelen volt annál a halálnál... – mondja a Zelóta.

– Nagy csalódást okozott neki, hogy nem tudta segíteni az öreget!... Porfirea mondta nekem, hogy mindenféle áldozatot hozott azért, hogy összegyűjtse a pénzt. Dolgozott a mezőkön, rőzsét gyűjtött a kemencéknek, halászott, nem ette meg sajtját, hogy eladja, a mézet, hogy eladja... Nagyon szíven feküdt az öreg sorsa, és azt akarta, hogy vele legyen... – mondja Péter.

– A komoly elhatározások embere. Nem nehéz számára az áldozat és a munka. Jó adományok – mondja Bertalan.

– Igen, jó fiú, és a legjobb tanítványok között lesz. Látjátok, hogy milyen fegyelmezetten uralkodik magán a legnehezebb pillanatokban is. Lesújtott szíve vágyakozott Mária után, de nem kérte; hogy mehessen hozzá. Oly jól megértette azt, ami erőt ad az imában, hogy sok felnőttest felülmúl – mondja Jézus.

– Azt hiszed, hogy egy határozott célból hozza az áldozatokat? – kérdi Tamás.

– Biztos vagyok benne.

– Igaz. Tegnap a gyümölcsöt egy öregnek adta, azt mondva: „Imádkozzál atyám atyjáért, aki az imént halt meg”, és én megjegyeztem neki: „Ő békében van, Marciam. Nem hiszel Jézus feloldozásának érvényességében?” Ő azt válaszolta: „hiszek érvényességében. De amikor imát kérek, arra gondolok, hogy ha atyámnak arra nincs többé szüksége, azok kapják meg, akikért senki sem imádkozik, akikre senki sem gondol.” Ez nagyon épületes volt számomra – jegyzi meg Jakab, Alfeus fia.

– Hát igen. Tegnap hozzám jött, nyakamba kapaszkodott, mert lelke mélyén még gyermek, és azt mondta: „Most igazán te vagy az atyám... és visszaadom neked azt, amit a te jószágodból összeraktunk. Nem kell többé a pénz öregapámnak... és te és Porfirea annyit tettetek érettem...” Nehéz volt visszaszorítanom könnyeimet. Azt válaszoltam neki: „Nem, fiam! Azt a pénzt alamizsnaként odaadjuk a nyomorgó öregeknek, vagy a szegény árváknak, és Isten felhasználja alamizsnádat arra, hogy növelje öregapád békéjét.” És Marciam két oly erős csókot nyomott arcomra, hogy... eh! íme... többé nem tudtam visszatartani könnyeimet. És mennyire hálás neked, Bertalan, hogy kifizetted a költségeket. Azt mondta nekem: „Számomra az öregnek megadott tisztelet felbecsülhetetlen értékű. Megmondom Bertalannak, hogy használjon engem szolgájának.”

– Ó, szegény fiú! Még egy órára sem! Ő az Urat szolgálja, és mindnyájunk épülésére van. Egy igazat tiszteltem meg. Megtehettem, mert nevémet ismerik, és könnyű talánom valakit, aki előleget ad nekem. Betszaidából majd gondoskodom a kis adósság kifizetéséről, semmi az egész!...

Most mondja el Jézus az apostoloknak azt a példabeszédet, amely a jócselekedet értékét szemlélteti. Lásd Példabeszédek 8,291-297.

(6-1014)

Amikor a bárkák megérkeznek Kafarnaumba, Porfirea Fülöp fiaival és Jairus leányával, Miriammal valamint Jakab és János anyjával várják őket a parton. Porfirea meg sem várja, hogy kikössenek, begyalogol a térdig érő vízbe, és megcsókolja Marciamot:

– Szeretlek téged helyette is! Mindenki helyett szeretlek, kedves fiam! – És magához öleli Marciamot, hogy érezze, nagyon szereti.

(6-1036)

„Már túl sokat szenvedett!”

Jézus egy kora reggel Jánossal Betszaidába megy egy kis csónakon. Jánost a csónakban hagyja, és ő titokban Péter házához megy. Porfírea épp előzőleg kelt fel, és nagyon csodálkozik, hogy a Mester egyedül jött.

– Uram, te, egyedül?!

– Igen, Porfírea. Hol van Marciam?

– Alszik. Még alszik. Kissé szomorú még, és kissé bágyadt a gyermek... és azért kímélem őt egy kisé. És kora is... a növekvés... Míg alszik, nem gondolkodik és nem sír.

– Gyakran sír?

– Igen, Mester. Azt hiszem, jelenlegi gyengesége okozza. És igyekszem megerősíteni őt... és megvigasztalni... De ő azt mondja: „Egyedül maradok. Mindenki, akit szeretek, elmegy. Amikor többé nem lesz itt Jézus...” és ezt úgy mondja, mintha te elhagynál minket... Kétségtelenül... sokat szenvedett életében... De én és Simon szeretjük... Nagyon, hidd el, Mester!

– Tudom. De lelke érzi... Porfírea, épp erről kell beszélnem veled. Ezért jöttem egyedül, Simon nélkül, ebben az órában. Hova mehetünk beszélgetni, hogy Marciam ne hallja, és senki se zavarjon minket?

– Uram... Nincs más, csak... menyegzős szobám, vagy a hálók szobája... Marciam felül van, s ott alszok én is, mert ott hűvösebb van az alváásra...

– Menjünk akkor abba a szobába, ahol a hálókat tartjátok. Az van legtávolabb, és Marciam akkor sem hall meg minket, ha felébred.

– Jöjj, Uram! – És Porfírea bevezeti őt a parasztszobába, amelyben mindenből van egy kicsi: hálók, élelmiszerek, széna a juhoknak, egy szövőszék...

Porfírea gyorsan letakarít egy asztalt, amely a fal mellett áll, leporolja a padot, hogy a Mester leülhessen.

– Nem szükséges, asszony. Nem vagyok fáradt.

Porfírea ráemeli szelíd szemét Jézus fáradt arcára, és mintha azt mondaná: „De igen, fáradt vagy.” Azonban megszokta a hallgatást, és nem szól semmit.

– Idefigyelj, Porfírea! Te jó asszony és jó nőtanítvány vagy. Nagyon szeretlek attól kezdve, hogy megismertelek, nagy örömmel fogadtalak be nőtanítványaim közé, és bízom rád a gyermeket. Tudom, hogy oly bölcs és erényes vagy, mint kevesen. És tudom, hogy tudsz hallgatni. Nagyon ritka erény az asszonyoknál. Ezért jöttem, hogy titokban beszéljek veled, és bizalmasan megmondjak neked valamit, amit senki sem tud, még az apostolok és Simon sem. Azért mondom meg neked, mert meg kell mondanom, hogyan viselkedj a jövőben Marciammal... és mindenkivel... Biztos vagyok benne, hogy Mestered meglegedésére fogsz szolgálni abban, amit tőled kérek, és bölcs leszel, mint mindig...

Porfírea, aki ugyancsak elpirult, amikor az Úr dicséretét hallotta, csak fejével jelzi, hogy beleegyezik. Nagyon meg van indulva – ő, aki annyira félénk, és hozzászókkott ahhoz, hogy mindig mások uralkodjanak fölötté, akik nem törődnek azzal, hogy lelkiileg kész-e beleegyezni... – annyira meg van indulva, hogy szavaival nem tudja kifejezni beleegyezését.

– Porfírea... én többé nem térek vissza erre a vidékre. Soha többé, egészen addig, míg minden be nem teljesült... Te tudod, nemde, mit kell beteljesítenem?

Porfírea erre egy elfojtott kiáltással; két kezébe temetve arcát, térdre ereszkedik, és nyögi:

– Tudom, Uram, Istenem... – és csendesen sír.

– Ne sírj, Porfírea! Ezért jöttem. Én kész vagyok... és készen vannak azok, akik a Gonoszt szolgálva a Jót szolgálják valójában, mert általuk jön el a Megváltás órája. Beteljesedhetne most is, mert mind én, mind ők fel vannak készülve rá... és bármely más órában vagy eseményben, amely tökéletessé teszi bűntényüket... és az én áldozatomat. De

ezek az órák is, amelyek még számosak, és megelőzik azt az órát, egy célt szolgálnak... Van még néhány dolog, amit meg kell tennem, vagy meg kell mondanom, mert én tudok mindarról, aminek be kell teljesednie... De ide nem térek többé vissza... Utoljára nézek erre a helyre... és utoljára vagyok itt ebben a becsületes házban... Ne sírj!... Nem akartam elmenni anélkül, hogy istenhozódot ne mondjak neked, és meg ne áldjalak. Marciamot magammal viszem. Elmegyek még vele a föníciai vidékekre, és utána, amikor Jeruzsálembe megyek a sátoros ünnepekre. Tél előtt azonban visszaküldöm őt. Szegény gyermek! Egy ideig még örülni fog neked. És utána... Porfirea, nem lenne jó, ha Marciam jelen lenne az én órámban. Azért te ne engedd el őt a húsvéti ünnepekre...

– Amint parancsolod, Uram... A parancs, Uram...

– Feloldom őt a parancs alól. A Mester vagyok, Porfirea, és Isten vagyok, te tudod. Mint Isten előre feloldozom őt egy mulasztástól, ami még annak sem nevezhető, mert én rendelkezem így, igazságos okból. Az én parancsoknak való engedelmesség már felmenti őt a parancs teljesítésétől, mert Istennek engedelmeskedik – és ez is egy áldozat lesz Marciam részére – és ez mindig fölötte áll minden egyéb dolognak. És én Mester vagyok. Nem jó mester az, aki nem tudja lemérni tanítványának képességeit és lelkiállapotát, és nem tudja megfontolni, hogy milyen következményekkel járhat egy nagy megerőltetés, amit a tanítvány nem tud elviselni. Az erények megkövetelésénél is bölcseknek kell lennünk, és nem szabad oly sokat követelnünk, amelyet valakinek lelki képzettsége és általános ereje nem tudna teljesíteni. Ha valaki túl nagy erényt vagy lelki önuralmat követel meg, amely felülmúlja az illető lelki, erkölcsi és testi erejét, törést okozhat mind a háromban. Marciam, szegény gyermek, már túl sokat szenvedett, és túlságosan megismerte az emberi kegyetlenséget, úgyannyira, hogy közel járt meggyűlölésükhöz. Nem tudná elviselni azt, ami az én Szenvedésem lesz: a fájdalmas szeretet tengere, amelyben lemosom a világ bűneit, és a sátáni gyűlölet tengere, amely igyekszik elmeríteni mindazt, amit én szerettem, és megszüntetni mindem munkámat, amit, mint Mester végeztem. Igazán mondom neked, hogy még a legerősebbek is meggörnyednek majd a Sátán özöne alatt, legalábbis rövid időre... De én nem akarom, hogy Marciam meggörnyedjen és igyon az elcsüggesztő áradatból... Ő egy ártatlan... és kedves neked... Én nagy részvétellel vagyok az iránt, aki már többet szenvedett, mint amennyit saját erejével el tud viselni. Meghívtam a másvilágra endori János lelkét...

– János meghalt? Ó! Marciam sok tekeretséget írt számára... Ez egy másik szenvedés lesz a gyermek számára...

– Én majd megmondom neki János halálát... Azt mondtam, hogy elvittem őt ebből az életből, hogy megmentsem őt is annak az órának a csapásától. János is túl sokat szenvedett az emberektől. Miért ébresszük fel az elaludt érzelmeiket? Isten jó. Próbára teszi fiait. De nem okatlan kísérletező... Ó, ha az emberek ugyanúgy tudnának tenni! Mennyivel kevesebb szív menne tönkre, mennyivel kevesebb sebet kapnának a szívek!... De visszatérve Marciamra, neki nem szabad eljönnie a következő húsvétra. Jelenleg ne beszélj erről! Amikor eljön az ideje, mondd meg neki így: „A Mester megparancsolta neked, hogy ne küldjelek téged Jeruzsálembe. És rendkívüli jutalmat ígér neked, ha engedelmeskedsz.” Marciam jó, és engedelmeskedni fog... Porfirea, ezt kívánom tőled. Hallgatásodat, hűségedet, szeretetedet.

– Mindent, amit akarsz, Uram! Te nagyon megtisztelted a te szegény szolgálódat... Nem érdemlek ennyit... Menj békében, Mesterem és Istenem! Azt fogom tenni, amit kívánsz, – de a fájdalom győz, és lehajtja fejét. Előzőleg mindig térdénállva maradt, sarkán ülve, szemét Jézus arcára szegezve. Most a földre veti magát, és erősen sóhajtozik: – De milyen fájdalom, Mester! Ó, milyen fájdalom! Így végződik! Így végződik a világerő! Számunkra, akik szeretünk téged! A te szolgálád számára! Az Egyetlen! Az Egyetlen, aki igazán szeretett engem! Aki sose vetett meg engem! Aki sose erőltette rám akaratát! Aki úgy bánt velem, mint másokkal, velem, aki oly tudatlan, szegény, ostoba vagyok! Ó, én és Marciam, mert Marciam mindjárt megmondta neked. Utána békében éltünk itt... Mindenki azt mondta,

hogy nem lehet igaz... Mind: Simon, Natánael, Fülöp... asszonyaik... és ők tudják, ők bölcssek... és Simon... az én Simonom, hogy ha te kiválasztottad őt, kell érnie valamit!... és mind, mind azt mondták, hogy nem lehetséges... De most te mondd, te mondd... és nem kételkedhetem szavamban... – Igazán lehangolt, és részvétet keltő fájalmában.

Jézus lehajol hozzá, és fejére teszi kezét:

– Ne sírj így... Marciam meghallja... Tudom... Senki se hisz nekünk, senki se jut el a hitre... és saját bölcsességük és szeretetük az oka annak, hogy ők nem hisznek... De így van... Porfirea. Én elmegyek. Mielőtt elhagylak, megáldalak most és mindörökre. Gondolj mindig arra, hogy szeretlek, és hogy meg vagyok elégedve szeretetteddel. Nem mondom: tarts ki benne. Tudom, megteszed, mert a Mesteredre való emlékezés mindig kedves lesz neked, és békét ad, és menedéket nyújt számodra. A halál órájában is. Gondolj akkor arra, hogy Mestered azért halt meg, hogy megnyissa számodra a Paradicsomot, és ott vár rád... Fel! Állj fel! Megyek felébreszteni Marciamot, és magamnál tartom. Te tüntesd el sírásod nyomait, és utána csatlakozz hozzánk. János vár rám, hogy Kafarnaumba vigyen engem. Ha akarsz küldeni valamit Simonnak, készítsd el. Gondolj arra, hogy szüksége lesz a meleg ruhákra...

Porfirea, aki megszokta az alárendeltséget és kész az engedelmességre, megcsókolja Jézus lábait, és igyekszik felállni, de a szeretetnek egy hullámában elveszti fejét, és erősen elpirulva, megfogja Jézus mindkét kezét, és megcsókolja egyszer, kétszer, tízszer. Utána felkel, és Ő engedi elmenni...

Jézus kimegy, felmegy a teraszra, bemegy a vitorlából készített sátorba, amelyben két fekhely van. Marciam még alszik, arcával lefelé, kis vánkosán.

Jézus leül a földre, az ágy közelében, és gyengéden megsimogatja haját, amely arcára hull. Marciam megmozdul, de még nem ébred fel. Jézus megismétli simogatását, és utána lehajol, és homlokon csókolja. Marciam kinyitja szemét, és meglátja Jézust az oldalánál, amint föléje hajlik. Szinte nem hisz, talán azt gondolja, hogy álmodik, de Jézus hívja; és akkor az ifjú felébred, és felül, és Jézus karjaiba veti magát, oda menekül.

– Te itt, Mester?

– Eljöttem, hogy magammal vigyelek téged néhány hónapra. Meg vagy elégedve?

– Ó, és Simon?

– Kafarnaumban van, Jánossal jöttem...

– Visszatért ő is? Boldog lesz! Átadom neki, amit írtam.

– Nem endori Jánosról beszélek, hanem Zebedeus fiáról. Nem örülsz neki?

– De igen. Szeretem őt. De a másikat is... talán még inkább...

– Miért, Marciam? Zebedeus fia nagyon jó.

– Igen, de a másik nagyon szerencsétlen, én is az voltam, és egy kissé még most is vagyok... A szenvedők megértik és szeretik egymást...

– Megelégedetté tenne, ha tudnád, hogy nem szenved többé, és nagyon boldog?

– Igen, az lennék. De ő nem lehet boldog, hacsak nincs veled. Vagy... talán meghalt, Uram?

– Békét élvez, és meg kell elégedni ezzel, önzés nélkül, mert ő az igazak halálával halt meg, és mert többé nincs válaszfal köztünk és az ő lelke között. Eggyel több barátunk van, aki imádkozik értünk.

Marciam nagyon sovány és sápadt arcán két könnycsepp gördül le, de azt mormolja:

– Igaz.

Jézus nem mond mást, s nem tesz megjegyzéseket Marciam testi és lelki állapotára sem, pedig láthatólag gyenge. Inkább azt mondja:

– Fel! Menjünk! Már beszéltem Porfireával. Biztosan elkészítette ruháidat. Hozd rendbe magadat, mert János vár ránk. Meglepjük Simont. Nem az ő bárkája az, amely Kafarnaum felé megy? Talán halászott visszafelé...

– Igen, az övé. Hová megyünk, Uram?

- Északra, és utána Júdeába.
- Oly sok helyre?
- Oly sokra.

Marciamot lelkesíti a gondolat, hogy Jézussal lesz. Gyorsan felkel, és futva megy le, hogy megmosakodjék a tóban. Utána visszatér, még vizes hajjal, és azt kiáltja:

- Láttam Jánost! Intett nekem, üdvözölve. A folyó torkolatában van, a nádasban.
- Menjünk!

Lemennek. Porfirea épp elkészült két zsákkal, és magyarázza:

– Arra gondoltam, hogy később küldöm el majd a meleg ruhákat. Testvéremmel, a sátoros ünnepekre, Getszemániba. Gyorsabban tudtok menni, mind te, mind atyád. – Közben beköti a zsákot, rámutat arra, amit elkészített: tej, kenyér, gyümölcs...

– Elviszünk mindent, és majd megesszük a bárkában. El akarok menni, mielőtt még benépesedne a folyó. Isten veled, Porfirea! Isten áldjon meg mindig, és az igazak békéje legyen mindig veled! Jöjj, Marciam!

Gyorsan átmennek az utcán, és beszállnak a bárkába, amit az evezőkkel betolnak a mély vízbe.

Hamarosan megérkeznek Kafarnaumba, s megvárják, míg Péter bárkája is odaér. A parton nyugodtan megeszik kenyerüket és a gyümölcsöket. Simon csak akkor veszi észre őket, amikor kiköt.

- Mester! És te, Marciam? De mikor?
- Most. Siess! Azonnal el kell indulnunk...

(7-1240)

Mikor Jézus a tanítványokkal és Marciammal elérkezik a Meron-tó mellett lakó öreg házaspárhoz, Annához és Júdához, azok kéri őt, hogy hagyja velük Marciamot egy ideig:

- Veled megy Júdeába a kis tanítvány is? – kérdezik Jézustól.

– Igen. Marciam jön Júdeába.

– Hosszú út, Mester. Sokat szenvedett...

– Elveszítette utolsó rokonát. Ti ismeritek történetét... és az az utolsó fájdalom elgyengítette.

– És a serdülőkorral járó növekedés is... De tudjuk... és tudjuk a jót is, amit tesz. Egy kis mester, igazán egy kis mester... Rokona az Ezdrelon síkságon élt, nemde? És ott halt meg? És ő ott szenvedett?

– Igen, asszony. Miért kérded?

– Mert... Mester, nem nekem kellene mondanom neked, aki a Mester vagy. De én asszony és anya vagyok, és sírtam... Mondom neked: Miért akarsz elvinni őt azokra a helyekre? Hagyd nálam addig, míg Jeruzsálemben... Olyannak fog tűnni számomra, hogy a Városba a még ifjú gyermekeimmel megyek... és ő nem fárad el és nem szenved még többet. Jön a többi tanítvány is.

Jézus gondolkodik. Ellenvetést tesz:

– Marciam boldog, hogy velem lehet, és én vele.

– Igen. De ha te mondod neki, ő megelégedetten engedelmeskedik majd. Csak néhány napig válik el tőled. Mit számít kissé több mint két hét annak, aki még fiatal? Van ideje, hogy örvendjen neked...

Jézus nézi, nézi az öregeket, akik annyira nem tudják, hogy már csak kevés ideig lehet örülni az Üdvözítőnek. De nem szól semmit. Kinyitja száját, mintha azt mondaná: „Legyen, amint ti akartjátok”, de csak annyit mond: – Akkor hívjátok Marciamot és Simont!

Az öregember kimegy, és visszatér a kettővel. Simon kérdő tekintetet vet rá. Mintha gyanítaná, hogy miről van szó. De amikor meghallja indítóókat, megnyugszik, és azt mondja:

- Isten áldjon meg! A fiú nagyon ki van merülve, és igazában mondva, számomra oktalanságnak tűnt, hogy oly sokat gyalogoltassák...
- De én szívesen jöttem! A Mesterrel leszek, és ha a Mester magával vitt, az annak a jele, hogy tudok gyalogolni... Ő mindent jól tesz... – mondja Marciam, majdnem elsírva magát.
- Igaz, Marciam. De arra is szükség van, hogy valakinek a vágyát teljesítsük. Ezek két jó barát. Számomra és minden barátom számára. Én beleegyezek ebbe a vágyukba, és te...
- Amint te akarsz, Mesterem. Azonban Jeruzsálemben...
- Jeruzsálemben velem jössz – ígéri meg Jézus. – És Marciam, aki jó, nem ellenkezik.

(7-1253)

Marciam már Jeruzsálemben van, a Getszemáni-kertben levő házban. Jézus ellenségei faggatják őt, hogy hol van Jézus. Ő ügyesen kitérő választ ad nekik:

- Ő izraelita, és el fog jönni. Nem tudom, hol van, mivel elhagytam Őt a Meronnál.

(7-1387)

- Hol van Marciam? – kérdi Jézus Lázártól.
  - Jeruzsálemben, a tanítványokkal. De idejön estére. Hamarosan.
- Mikor Marciam megérkezik az apostolokkal együtt, Jézus magához hívja őt:
- Jöjj Marciam. Úgy látom, jobban nézel ki... – és elmegy vele, karját a fiatal tanítvány vállára téve.

(7-1388)

„Engedj meghalni veled!”

Jézust ebben az időben már nagyon szemmel tartják és üldözik Jeruzsálemben. Azért Jeruzsálemen kívül tartózkodik. Vissza akar térni Názáretbe, de éjjel megváltoztatja tervét:

- Boldog vagyok! – Kiált fel Marciam. – Így még veled maradok!
- Igen, szegény gyermek, jóllehet ugyancsak szomorú napokat látsz oldalamnál!
- Éppen azért szeretek veled lenni. Hogy szeretetemben részesítselek. Csak ezt akarom.

Nem kérek többet.

Jézus homlokon csókolja őt.

Útközben Marciam, aki a zelóta Simonnal együtt megy, csatlakozik vele együtt Jézushoz.

– Jöjjetek! Miről beszéltetek előbb? – kérdi tőlük Jézus.

– A te szenvedésedről.

– És az emberek gyűlöletéről. Mit tehetünk, hogy megvigasztaljunk és megfékezzük a gyűlöletet? – kérdi a Zelóta.

– Az én fájdalmaimra ott van a ti szeretetetek... Ami a gyűlöletet illeti... nem tehetünk mást, mint hogy elviseljük. Ez csak akkor szűnik meg, amikor megszűnik az élet a földön; ez a gondolat türelmet és erőt ad elviseléséhez. Marciam! Gyermekek! Mi zavart meg téged?

– Az, hogy ez Dorásra emlékeztet...

– Igazad van. Ideje, hogy hazaküldjelek...

– Nem! Jézus! Nem! Miért akarsz megbüntetni engem egy rosszért, amit nem követtem el?

– Nem büntetni, hanem megőrizni... Nem akarom, hogy Dorásra emlékezzél. Mi kel fel benned, amikor rája gondolsz? Válaszolj!...

Marciam lehajtott fejjel sír. Utána felemeli arcát, és azt mondja:

– Igazad van. Lelkem nem képes látni és megbocsátani. Még nem képes rá. De miért távolítasz el engem? Ha te szenvedsz... nekem még több okom van arra, hogy melletted legyek. Te mindig megvigasztaltál engem! Nem vagyok már az az ostoba gyermek, aki a múlt évben azt mondta neked: „Ne engedd, hogy meglássam szenvedésedet!” Most már férfi vagyok. Engedd, hogy itt maradjak! Uram! Ó, mondd neki, Simon!

– A Mester tudja, mi jó számunkra. És talán... Ő valami megbízatást akar adni neked... Nem tudom... Csak azt mondom, amire gondolok...

– Jól mondtad. Szívesen itt tartanám őt a Fény ünnepének végéig. De... Anyám egyedül van ott fenn. A gyűlölet híre nagyon erős. Talán jobban fél, mint kellene. Anyám egyedül van, És bizonyára sír. Te elmész hozzá, és megmondod neki, hogy üdvözlöm, és hogy már várom őt a Fény ünnepe után. És mást ne mondj neki, Marciam.

– De ha kérdez engem?

– Ó, azt mondhatod hazugság nélkül... hogy Jézusának élete olyan, mint az ég ebben a novemberi hónapban. Felhők és eső, néha vihar. De nem hiányoznak a fényes napok sem. Amint tegnap, úgy talán holnap. A hallgatás nem hazugság. Elmondod neki a csodákat, amelyeket láttál. Elmondod neki, hogy Eliza velem van. Hogy Ananiás úgy fogadott engem, mint atyját. Hogy Nobéban egy jó izraelita házában vagyok. A többit... A többiről hallgass. És utána menj Porfireához. És maradj ott addig, míg hívlak.

Marciam még erősebben sír.

– Miért sírsz így? Nem örülsz annak, hogy Máriához mégy? Tegnap megelégedett voltál... – mondja Simon.

– Tegnap igen. Mert mindnyájan oda akartunk menni. És azután azért sírok, mert félek, hogy többé nem látlak viszont. Ó, Uram! Uram! Sose lesznek oly boldog napjaim, mint ezek a napok voltak!

– Látjuk még egymást, Marciam. Megígérem neked!

– Mikor? Nem húsvét előtt. Hosszú idő! – Jézus hallgat. – Igazán nem akarsz engem húsvét előtt?

Jézus Marciam gyenge vállára teszi kezét, és magához vonja.

– Miért akarod tudni a jövőt? Ma vagyunk. Holnap nem leszünk többé. Az ember, még a leggazdagabb és leghatalmasabb sem tud egy napot is hozzátenni életéhez. Az teljesen a jövőé, és Isten kezében van...

– De húsvétra el kell jönnöm a Templomba. Izraelita vagyok. Te nem kívánhatod, hogy bünt kövessék el!

– Nem fogsz bünt elkövetni. És az első bűn, amit meg kell ígéred nekem, hogy nem fogsz elkövetni, az engedetlenség. Te engedelmeskedni fogsz. Mindig. Nekem most, és annak később, aki az én nevemben beszél. Megígéred? Ne felejtsd el, hogy én, a te Mestered és Istened, engedelmeskedtem Atyámnak, és engedelmeskedni fogok egészen a... napjaim végéig. – Jézus ünnepélyesen ejti ki az utolsó szavakat.

Marciam mintegy megbűvölve mondja:

– Engedelmeskedni fogok. Esküszöm. Előtted és az Örök Isten előtt.

Hallgatás. Utána a Zelóta megkérdezi:

– Egyedül megy fel?

– Nem. A tanítványokkal. Találunk majd másokat is Izsákon kívül.

– Izsákot is Galileába küldöd?

– Igen, Ő visszatér majd Anyámmal.

Közben a többi apostol csónakot keres, és végre, amikor találnak egyet, hívják a Mestert. Péter észreveszi Marciam zavarát annak arcáról. Megkérdezi tőle:

– Mi a baj? Mit csinált?

– Semmi rosszat, Simon. Megmondtam neki, hogy amint találok tanítványokat, haza küldöm őt. És ez elszomorította.

– Haza... Igazságos... Az évszak... – Péter elgondolkozik. Utána Jézusra néz, és meghúzza ruhájának ujját, hogy az lehajoljon hozzá egészen szájáig. Fülébe sűgva kérdi:

– Mester, de miért küldöd el, anélkül, hogy bevárná...

– Az (esős) évszak miatt, amint mondtad.

– És utána?

– Simon, nem akarok hazudni neked. Utána azért, mert jó, ha Marciam nem mérgezi meg szívét...

– Igazad van, Mester! Megmérgezi a szívét... Íme, pontosan ez vár rá a jövőben. – Majd hangosan azt mondja: – A Mesternek igaza van. Te elmész, és... viszontlátjuk egymást húsvétkor. Elvégre is... hamarosan eljön... December elmúlik... És hamarosan itt van a szép április. Igen, biztosan! Igaza van... – Péter hangja bizonytalanává válik. Lassan, és szomorúan megismétli: – Igaza van... – és magához beszélve: – Mi fog történni itt húsvétkor? – Csüggedt mozdulattal megsimogatja homlokát.

(7-1516)

Jézus ismét Jeruzsálemben van. Marciam és Izsák még vele vannak. Beszélgetnek, amint a Templom felé mennek.

Az apostolok is ott vannak. Egymással beszélgetnek. Egyikük azt mondja:

– Hallottad, mit mondott Jézus Izsáknak és Jánosnak és Mátyásnak? „Amikor visszatértek februárban, jöjjetek a nőtanítványokkal és Anyámmal.”

– Talán mivel Porfirea segítségre szorul... Ha senki se halászik, nincs mit ennie. Mi nem megyünk, Marciamnak kell mennie. Biztosan nem elég a füge, a kaptár, a néhány olajfa és a két juh ahhoz, hogy fenntartson egy asszonyt, ruházza és táplálja... – jegyzi meg András.

(7-1523)

Marciam találkozását Marcialéval, akinek nevét később öröklí, lásd előzőleg a 160-167. oldalon.

Amikor elérkezik Marciam hazautazásának ideje, Jézus megkérdezi Jonatást, aki szintén hazaindul:

– Van helyed a kocsin?

– Egyedül vagyok, Mester.

– Akkor vidd magaddal Marciamot és Izsákot. Te Izsák, tudod, mit kell tenned. És te is, Marciam...

– Igen, Mester – válaszol mindkettő. Izsák enyhe mosollyal. Marciam sírásra hajló, remegő ajakkal.

Jézus megsimogatja Marciamot, aki megfélekedezik minden tartózkodástól, keblére borul, s kéri:

– Elhagyni téged... most, amikor mindenki üldöz!... Ó, Mesterem! Sose látlak többé!... Te vagy mindenem! Benned mindent megtaláltam!... Miért küldesz el? Engedd, hogy meghaljak veled! Mit ér számomra az élet nélküled?

– Azt mondom neked, amit Nikének mondtam: Az engedelmesség a szeretet jele.

– Megyek! Áldj meg, Jézus!

(7-1562)

Vigasztald meg őt, Uram!

Jézus feltámadása után együtt vannak a Tábor-hegyen az apostolok, a pásztor tanítványok, Jonatás, Kuza szolgája, Marciam és Mannaen és sok más tanítvány is a hetvenkettőből. Jézus hirtelenül megjelenik közöttük:

– Béke mindnyájatokkal! Íme, köztetek vagyok. Béke veletek! Béke veletek! – Jézus átmegy közöttük, üdvözölve, áldást osztva. Sokan könnyeznek, mások boldogan mosolyognak. Mindnyájukat nagy béke árasztja el.

Jézus megáll ott, ahol az apostolok és a pásztorok vannak Marciammal, Mannaennel, Istvánal, Miklóssal, efezusi Jánossal, Hermással és néhány más hűséges tanítvánnyal. Jézus kezei közé veszi Marciam fejét, aki sírva tekint rá. Megcsókolja homlokán, és szívéhez szorítja.

Jézus hosszasan beszél az egybegyültekhez, s utána azt mondja az apostoloknak:

– Ti jöjjetek velem egy kicsit, külön a többiektől!

Jézus Marciam kezét fogva megy, s az apostolok követik őket. Leül az erdőben, és magához vonja Marciamot, aki nagyon szomorú. Annyira szomorú, hogy Péter azt mondja:

– Vigasztald meg őt, Uram! Már szomorú volt, s most még szomorúbb.

– Miért, gyermekem? Nem vagy talán velem? Nemde boldognak kellene lenned, tudva, hogy legyőztem a szenvedést?

Válaszként Marciam sírva fakad.

– Nem tudom, mi fáj neki. Hasztalanul kérdeztem. Ma nem vártam ezt a sírást! – mormolja Péter, kissé nyugtalanul.

– Én azonban tudom – mondja János.

– Jó neked! Miért sír akkor?

– Nem ma kezdte. Napok óta...

– Eh, tudom! De miért?

– Az Úr tudja. Biztos vagyok benne. És tudom, hogy csak az Ő szava tudja megvigasztalni – mondja János, mosolyogva.

– Igaz. Tudom. És tudom, hogy Marciam, a jó tanítvány, ebben a pillanatban még gyermek, egy gyermek, aki nem látja igazában a dolgokat. De, kedvesem, akit minden tanítvány között legjobban szeretek, nem gondolsz arra, hogy én elmentem megerősíteni a hitükben ingadozókat, feloldozni, összegyűjteni a gyengéket, megszüntetni a leggyengébbekbe beleoltott kétely mérgét, válaszolni irgalmasan vagy szigorúan azoknak, akik még harcolni akarnak ellenem, tanúskodni jelenlétemmel feltámadásomról ott, ahol leginkább halottnak akartak nyilvánítani engem? Szükség volt talán arra, hogy hozzád jöjjenek, gyermekem, akinek ismerem a hitét, reményét, szeretetét, akaratát és engedelmességét? Hozzád, egy pillanatra, amikor még sokszor veled leszek, mint most is? Aki húsvéti lakomát fog ülni velem, ha nem is egyedül, hanem az összes többi tanítvánnyal? Látod mindezeket? Ők elvégezték húsvétjukat, és a báránynak és a bornak az íze hamuvá és ecetté vált szájukban a következő órákban. De én és te, gyermekem, örömmel fogjuk magunkhoz venni, és méz lesz, és az is marad a mi húsvétunk. Aki sír most, akkor örülni fog. Akik akkor örvendeztek, nem követelhetik, hogy ismét örvendjenek.

– Valóban... Nem voltunk nagyon vidámak azon a napon... – mormolja Tamás.

– Igen. Remegett a szívünk... – mondja Máté.

– És felforrt bennünk a gyanú és a harag, legalábbis bennem – mondja Tádé.

– És azért mondjátok, hogy mindnyájan szeretnétek póthúsvétot tartani...

– Így van, Uram – mondja Péter.

– Egy napon te panaszkodtál, mert a tanítvány és a te fiad nem vehetett részt a húsvéti lakomán. Most panaszkodsz, mert annak, aki akkor nem örült, örülnie kell.

- Igaz. Bűnös vagyok.
- És én az vagyok, aki részvétellel van. Azt akarom, hogy mindnyájan körülöttem legyetek, és nem csak ti, hanem a nőtanítványok is. Lázár még egyszer vendégül lát minket. Nem akartam akkor, hogy ott legyenek a te leányaid, Fülöp, a ti feleségeitek, se Mirta, Noémi, és a fiatal leány, aki velük van, és ezek sem. Nem volt hely mindnyájuk számára azokban a napokban Jeruzsálemben!
- Igaz! És jó, hogy nem voltak ott – sóhajt fel Fülöp.
- Igen. Látták volna a mi hitványságunkat.
- Hallgass, Péter! Meg van bocsátva.
- Igen, de én megmondtam fiamnak, és azt hiszem ezért volt oly szomorú. Bevallottam, mert valahányszor bevallom, megkönnyebbülök. Olyan, mintha kő esne le szívről. Úgy érzem, jobban fel vagyok oldozva, valahányszor megalázom magamat. De ha Marciam azért szomorú, mert te megjelentél másoknak...
- Ezért, és nem más miatt, atyám.
- Akkor légy vidám! Ő szeretett és szeret téged. Látod. Megmondta neked a második húsvétkor...
- Azt gondoltam, hogy mivel nem szívesen engedelmeskedtem Porfireának a te nevedben adott parancsára, te megbüntettél engem; Uram. És azt gondoltam, hogy azért nem jelentél meg nekem, mert gyűlöltem Júdást és a te megfeszítőidet – vallja be Marciam.
- Ne gyűlölj senkit. Én megbocsátottam.
- Igen, Uram. Többé nem gyűlölök.
- És ne légy többé szomorú!
- Nem leszek többé, Uram – Marciam, mint mindnyájan, akik sokkal fiatalabbak, és kevésbé félnék Jézustól, mint a többiek, átengedi magát Jézus ölelésének, most, hogy biztos benne, Jézus nem haragszik rá. Teljesen bizalmas iránta. Sőt, egészen hozzá menekül, mint a kicsibék az anyai szárny alá, és boldogan elalszik Jézus karjaiban, miután megszűnt szomorúsága és nyugtalansága.
- Még gyermek – jegyzi meg a Zelóta.
- Igen. De mennyit szenvedett! Beszél nekem róla Porfirea – mondja Péter. Utána megkérdezi a Mestertől: – Porfirea is Jeruzsálemben lesz? – Nagy vágyakozás csendül ki hangjából.
- Mindnyájan. Meg akarom áldani őket, mielőtt felmegyek Atyámhoz. Ők is szolgáltak, és sokszor jobban, mint a férfiak.
- És Anyád? Nem megy? – kérdi Tádé.
- Mi együtt vagyunk.
- Együtt? Mikor?
- Júdás, Júdás, azt gondolod, hogy én, aki mindig örömmel voltam vele, most nem tartózkodom nála?
- De Mária egyedül van otthonában. Anyám tegnap mondta nekem.
- Jézus mosolyogva válaszol:
- A Szentek Szentjének függőnye mögé csak a Főpap megy be.
- És akkor? Mit akarsz mondani?
- Azt, hogy vannak olyan boldogságok, amelyeket nem lehet leírni és megismerni. Ezt akarom mondani.
- Kedvesen átadja Marciamot Jánosnak, aki legközelebb van hozzá. Feláll. Megáldja őket. És miközben azok, lehajtott fejjel letérdelnek, Jánost kivéve, aki ölében tartja Marciam fejét, fogadják az áldást, és Jézus eltűnik.

Jézus egy magas hegyen van, Názáret közelében. Körülötte ülnek az apostolok, azok mögött a tanítványok, s ott van Marciam is Jézus lábánál.

Jézus hosszasan beszél nekik a hét szentségről, a pápáról, püspökökről, Szentlélekről, eretnekekről, tisztítóhelyről. A teljes beszédet megtaláljuk Az utolsó tanítások című füzet 13-33. oldalán.

A beszéd végén felmerül a kérdés, kit válasszanak meg Júdás helyébe. Jézust kéri, jelöljön ki valakit, ő azonban Péterre bízta ezt. Valaki azt ajánlja, Marciamot válasszák meg.

– Én elfogadnám azért, hogy ezt a rettenetes ürességet megszüntessem, de nem vagyok méltó. Hogyan beszélhetnék én, a gyermek ahhoz, aki felnőtt? Uram, neked kell megmondanod, hogy igazam van-e!

– Igazad van. De ne siessetek. Majd eljön az óra, és akkor csodálkozni fogtok, hogy mindnyájan egyformán gondolkoztok. Közben imádkozzatok!

(10-204)

Azok számára, akik nem tudtak húsvétkor ünnepelni, póthúsvétot rendezhettek a zsidó ziv hónap (kb. május) 14.-én. Jézus követői Lázár betániai birtokán gyűltek össze erre. Sok gyermek is ott van, köztük Marciam is.

A húsvéti lakomán Marciam Jézus mellett ül, ott, ahol azelőtt János foglalt helyet. Jézus a legjobb falatokat Marciamnak nyújtja, aki nagyon boldog.

(10-232)

Mennybemenetele előtt Jézus a meggyilkolt Marciale nevét adja Marciamnak. Lásd előzőleg a 168. oldalon.

(10-254)

Péter magával viszi Marciamot, amikor elhagyja Jeruzsálemet.

(10-333)

Tartalomjegyzék tárgycsoportok szerint

Jézus elősegíti a gyermekszülést

[Minden erő alá van vetve nekem!](#)
[Én vagyok az Élet](#)
[Ne féljetek! A mama megmenekült!](#)

Jézus meggyógyítja a beteg anyát, apát

[Meggyógyítom mamádat!](#)
[Anyám haldoklik!...](#)
[Ha látnék, dolgoznék!](#)
[Jézus „eltéved”](#)

Jézus oktatja a gyermekeket, szülőket

[A háború Isten büntetése](#)
[Csókoljátok meg egymást!](#)
[Az asszony legyen anya!](#)

Jézus öröme a gyermekek között

[Jöjjetek Jézushoz!](#)
[Végy fel engem!](#)
[Szeresd mindig az igazságot!](#)
[Engem is simogass meg!](#)
[Földi angyalok](#)
[Nekem is egy csókot!](#)
[Bár az egész világ így tenne!](#)
[Áldd meg gyermekeinket!](#)
[Az Ártatlan beszél az ártatlanokkal](#)
[Térj vissza, Jézus!](#)
[A gyermekek hozzá sietnek](#)
[Légy jó és bölcs!](#)

Jézus az árvák segítője

[Zakariás, légy jó!](#)
[Ne sírj! Menj nyugodtan!](#)
[Mamátok vezetett titeket hozzám!](#)
[Ne félj, leányom!](#)
[Miért sírsz, Alfeus?](#)
[Én szeretlek téged!](#)
[A rablóktól jövök](#)
[A gyermek boldog!](#)
[Szeretnék meghalni!...](#)

Jézus meggyógyítja a beteg gyermekeket

[Jézus, te szeretted ezeket!](#)
[Ne sírj, asszony!](#)
[Ne félj, Fiam szeret téged!](#)
[A jó gyermekek angyalok](#)

Boldogan fut mamájához
Élj, és légy jó!
Az Irgalmasság vagyok!
Leányod meggyógyult!
Leányom, te megérdemelted!
Isten nem hagy el!
Fiad meggyógyult!
Asszony, nagy a te hited!
Add nekem kicsinyedet!
Könyörülj rajtam és gyermekemen!
Ha látnék, dolgoznék!
Jó volt a te vágyad
Mindig jó leszel, ha meggyógyulsz?
Szemed világa nyíljék meg!
A fiam vak, Mester!
Fuss, hívd el Őt!
A mi kisfiánk többé nem torz!
Aki hívott, jöjjön hozzám!
Szeretnék meghalni!...

Jézus engedi, hogy a gyermekek megvigasztalják

Ők szeretnek engem!
Leányom, te megérdemelted!
Többé nem érzek fájdalmat!

Jézus példaképpül állítja a gyermekeket a felnőttek elé

Szeretet, szívtisztaság, hit
Ne vigyétek bűnbe őket!
A te arcod tiszta
Engem is simogass meg!

Jézus felhasználja a gyermekeket az apostolkodásra

Az ártatlanság sosincs terhemre!
Menjünk prédikálni!
Mondd velem az imát!
Béke veled, kis Márk!
Dicsőség Dávid Fiának!

A történetekben szereplő gyermekek

Alfeus
Aurea
Azrael
Benjámín
Dávid
Dina
Elizeus
Emmanuel
Fábia
Fára
Faustina
Jaia
Jakab
Jézus
Johanna
József
Lévi
Marciam
Marciále
Mária
Márk
Mátyás
Matuzsálem
Miriam
Ráchel
Sára
Támár
Tóbiáska